ZONA

JACQUES VALLEE

Alte

DIMENSIUNI

ZONA

JAQUES VALLEE

ALTE DIMENSIUNI

Jacques Vallee, unul dintre cei mai mari experţi OZN pe plan mondial, ridică mai multe întrebări tulburătoare:

*** Ce-ar fi dacă aceşti vizitatori „extratereştri" NU sunt de pe alte planete?**
*** Ce-ar fi dacă ei s-au aflat dintotdeauna printre noi?**
*** Ce-ar fi dacă s-ar dovedi că:**
„extratereştrii" trăiesc pe Pământ poate încă de la formarea sa; locuiesc într-o altă dimensiune atât de diferită de a noastră încât nu o putem percepe decât, eventual, religios.

●

☐ Miraculoasele viziunii de la Fatima, în 1917;
☐ „Norii-nave" care se spune că au plutit pe cerul Franţei medievale.
☐ Străvechii indieni Tzeltal din Mexic răpiţi de fiinţe zburătoare pe jumătate oameni.

Coperta: Riess Walter

ISBN: 973-9085-32-6

Preţ: 1800 lei

ZONA

Deşi mă aflu printre cei care consideră că OZN-urile sînt obiecte materiale reale, nu cred că sînt extraterestre în sensul obişnuit al cuvîntului. După părerea mea, ele reprezintă o contestare interesantă a însuşi conceptul nostru de realitate.

Dacă, aşa cum voi arăta, aceste obiecte au fost văzute încă din timpuri imemoriale şi dacă ocupanţii lor au actionat identic în situaţii asemănătoare, atunci nu este rezonabil să se afirme că sînt „simpli“ vizitatori extratereştri.

JACQUES VALLEE

JÂCQUES VALLEE

ALTE DIMENSIUNI

UN DOSAR AL CONTACTELOR CU EXTRATEREŞTRII

traducerea
LIA DECEI

DIMENSIONS A Casebook of Alien Contact by Jacques Vallee First Ballantine Books Editions • May 1989

Editor
SAVAS PRESS, 1993, Bucureşti
Titlul original DIMENSIONS A Casebook of Alien Contact

Traducere Lia Decei **Coperta** Riess Walter **Informaţii şi comenzi** c.p. 76-161, Bucureşti, 77450, ROMANIA.

ISBN 973-9085-32-6

Această carte este dedicată memoriei dr. J. Alien Hynek.

Ca om de ştiinţă, a fost cel dinţii care a pătruns semnificaţia acestei probleme. Ca ginditor, a înţeles legătura ei cu alte enigme care ne înconjoară. Ca profesor, a împărtăşit cu generozitate datele obţinute şi concluziile sale.

Ca om, a fost minunat

Cuprins

PARTEA A TREIA: O PROVOCARE ADRESATĂ CERCETĂRII

Cuvînt înainte de Whitley Strieber

LJouă lucruri fac extrem de interesantă controversa asupra fenomenului OZN. Primul - este probabil cel mai mare mister cu care s-a confruntat vreodată umanitatea. Al doilea - a fost obiectul a numeroase negări, în ciuda faptului că este cu siguranţă un fenomen real.

La urma urmei, este o problemă socială extrem de importantă deoarece are întreg potenţialul unei idei destul de puternice pentru a pătrunde în mod inconştient în mitologie şi acolo poate genera credinţe atît de cuprinzătoare încît pot avea implicaţii religioase asupra culturii.

Singurul lucru necesar acum pentru a face din mitul OZN o nouă religie, de o remarcabilă forţă, este o singură reperare de necontestat. O astfel de reperare nu ar trebui să dureze decît cîteva minute - destul de mult pentru a se obţine o documentare completă. Ar oferi în acelaşi timp celor ce cred în extra tereştri, OZN-iştilor, un adevăr revelator.

Această stare de lucruri de neinvidiat a apărut dintr-un singur motiv. Intelectualii noştri au ignorat metodic fenomenul OZN timp de jumătate de secol şi au lăsat deci publicul fără posibilitatea de a da sens complexei experienţe a reperărilor de OZN-uri şi interacţiunii cu ocupanţii acestora.

Comunitatea 'ştiinţifică nu a fost în stare să abordeze această problemă din două motive. Primul motiv: fenomenul este de asemenea natură încât nu poate fi uşor măsurat. Ocupanţii OZN-urilor - dacă există - nu pot fi studiati şi nici nu poate fi angajat un dialog cu ei, iar maşinile lor sfnt doar rar văzute de observatori avizaţi dispuşi să împărtăşească observaţiile lor colegilor. Al doilea motiv este, simplu, teama. Orice explicaţie ne prozaică a fenomenului conduce inevitabil la o profundă contestare a teoriilor înrădăcinate despre natura minţii şi universului şi despre locul omului în cosmos.

'Dacă vom ajunge la o corectă înţelegere a fenomenului OZN, s-ar putea ca în cursul procesului respectiv să distrugem

întreaga bază a credinţelor nostre actuale despre realitate. Simţind inconştient aceasta, oamenii de ştiinţă se ascund în spatele facilei posturi de „demascatori“ încercînd să altereze sau să suprime datele confuze pentru a păstra intacte ideile obişnuite. Publicul este lăsat - aşa cum am fost şi eu - să înfrunte vizitatorii din puterea nopţii fără nici o noţiune în legătură cu ceea ce sînt, de unde vin ori cum să se comporte în prezenţa ior.

Lipsind orice adevărată înţelegere a fenomenului, eşti silit să-l accepţi drept ceea ce pare a fi. Aşa cum subliniază dr. Vallee m analiza sa amănunţită, asta este exact ceea ce nu trebuie să facem.

Autorul plasează experienţa modernă OZN în context istoric, considerînd-o ultima manifestare a unui fenomen care datează cel puţin din vremurile cunoscute de istorie. Deci, ca o provocare, el o redefineşte drept parte a mitologiei fundamentale a experienţei umane şi astfel putem, pentru prima dată, să începem a ne pune întrebări semnificative despre OZN-uri, suficient de profunde şi de rezonante.

Autorul ne poartă cu el într-o mare călătorie prin analele experienţei stranii şi anormale. Şi ne prezintă un adevăr teribil: fenomenul a fost prezent, alături de noi, de-a lungul istoriei, şi niciodată, în tot acest timp, nu am fost în stare să-l tratăm cum trebuie. Oricum ar fi el, se modifică o dată cu abilitatea noastră de a-l percepe. în secolul al XV-lea vizitatorii văzuţi ca zîne. în secolul al X-lea erau silfi. Romanii i-au considerat nimfe şi spirite. Şi aşa mai departe.

Unul din miile de oameni care mi-au scris în legătură cu cartea mea Communion *spunea: „Oricare ar fi cosmologia sau mitologia în care am pătruns, ele par a fi factorul ce îmbracă contextul şi viziunile asociate experienţelor mele, care cred, sînt în principal de natură abstractă*

Eu însumi am avut de-a face cu fiinţe reale. Contextul propriei mele experienţe, la care au asistat 'şi alţi martori, arată dar că fenomenul se poate produce ca o prezenţă reală, fizică, ce poate manipula tot ce se află în jur. Totuşi, în următorul moment, se poate evapora în aer, nelăsînd nici o urmă a ceea ce a reprezentat, numai cu o clipă mai devreme, o prezenţă reală şi copleşitoare.

Cum se poate întîmpla asta? Nu e de mirare că nu am fost în stare să punem întrebări satisfăcătoare despre fenomen. Mi s-a întîmplat chiar să mă gîndesc că pur şi simplu e vorba de felul în care arată forţa evoluţiei acţionînd asupra unor creaturi conştiente. La urma urmei, întreaga noastră istorie de 5 OOO de ani nu reprezintă decît o clipă în viata speciei noastre, mai puţin de o clipă în evoluţia universului. Ş-ar putea chiar ca întreaga

noastră istorie să fie una dintre acele minunate explozii ale forţei evoluţiei care schimbă totul dintr-o dată - echivalentul efectiv al „momentului“ în care omul de Cromagnon s-a ivit pe scenă sau al mai lungului „moment“ în care au dispărut dinozaurii.

Şi vizitatorii - un fenomen obscur şi foarte activ care pare să populeze breşe ale inconştientului, breşe în spaţiu-timp, breşe în istorie - sunt cumva legaţi de esenţa a ceea ce se întîmplă. Dr. Vallee pune bazele a ceea ce va deveni sigur o nouă viziune asupra fenomenului OZN, una care va rămîne alături de diferitele niveluri ale iluziei în spatele căreia se ascunde acesta.

Dr. Vallee susţine că forţa ce apare acum sub forma OZN-urilor şi a manifestărilor 'ce le însoţesc a apărut de mai multe ori de-a lungul istoriei, operînd un fel de mecanism de control care schimbă şi dă formă activităţii umane, adesea în mod profund.

El demonstrează, de exemplu, că miracolul Fatimei a fost un fel de hibrid ce apărea, în parte, ca fenomen religios şi ca întîlnire clasică cu un OZN. Cititorul este lăsat să se întrebe dacă nu cumva există o tehnologie reală în spatele miracolelor şi apariţiilor ce au influenţat atît de mult culturile noastre. Intr-ade văr, din această perspectivă, se poate argumenta serios că majoritatea religiilor au apărut în urma unor experienţe vizionare care sînt, de fapt, de înţeles în contextul întîlnirilor cu OZN-uri. De aceea fenomenul ’ nu înseamnă doar o parte dintr-un grup de lucruri ce influenţează evoluţia unei culturi, ci mai degrabă un fei de motor primar. ■

S-ar putea foarte bine să fie vorba de singura influenţă foarte importantă asupra istoriei noastre. Şi este fără îndoială 'mult mai activă acum, ia scara globală, decît a fost vreodată.

Constatarea ne spune ceva despre importanţa acestui moment în istorie şi sugerează că a sosit timpu’i pentru o clarificare şi o mai corectă înţelegere a fenomenului.

Cu cit îl ignorăm mai mult, cu atît îşi menţine puterea asupra noastră. A sosit timpul să cercetăm fenomenul cu mintea limpede. Mi se pare că dr. Vallee a făcut un important pas în această direcţie.

Introducere Minţi închise. întrebări deschise

Un mister ce obsedează imaginaţia umană de mai muiţi ani, misterul obiectelor zburătoare neidentificate, revine pe primele pagini aie ziarelor cu o mulţime de noi probleme: nu numai că obiectele respective au fost'văzute in cerşi pe pămînt, dar se afirmă că au contactat fiinţe umane şi, în cîteva cazuri, le-au răpit. Publicul a reacţionat la aceste poveşti cu un amestec de scepticism, sfiala şi frică. Lipsesc datele demne de încredere şi o cercetare serioasă.

Prin urmare, a sosit timpul pentru a reexamina fenomenul OZN şi redeschide arhivele care se ocupă de visul străvechi al civilizaţiei noastre, al oricărei civilizaţii: contactul cu fiinţe extraterestre.

Fiecare cultură a contribuit cu ceva la marele fond de legende, folclor şi tradiţii ce leagă imaginaţia umană de ceruri. Astăzi ritmul rapid de dezvoltare a tehnologiei necesită o nouă evaluare a problemei. Cititorul modem are nevoie de o nouă perspectivă, de un nou model în care teama să dispară, iar cunoaşterea să prevaleze. Mai presus de toate, el are nevoie de fapte.

în efortul de a răspunde acestei nevoi, cartea de faţă este o chintesenţă a aproximativ douăzeci şi cinci de ani de cercetări. Ea cuprinde, aduse la zi, materiale publicate anterior, paginile sale conţinînd cele mai semnificative evenimente care au marcat bogata istorie a fenomenului OZN. Şi conduce ia o nouă concluzie: Deşi mă aflu printre cei care consideră că OZN-urile sînt obiecte materiale reale, nu cred că sînt extraterestre în sensul obişnuit al cuvîntului. După părerea mea, ele reprezintă o contestare interesantă a însuşi conceptului nostru de realitate.

Se afirmă că, pe măsură ce secolul XX se apropie de sfîrşit şi noi descoperiri devin posibile, minţile a numeroşi oameni de ştiinţă rămîn închise la această problemă. în numărul său din iunie 1987, populara revistă de astronomie Sky & Telescope *nota cu scepticism sarcastic şi rafinat:*

> *Obiectele zburătoare neidentificate şi-au pierdut din popularitate în ultimii ani, poate pentru că mass-media a devenit mai conştientă de făptui că în spatele fiecărei poveşti despre OZN-uri se află foarte puţine lucruri bine investigate.*

Ironie a sorţii, în aceeaşi lună, două cărţi au ajuns în topul bestsellerelor publicat de New York Times. Communion *şi* Intruders *conţineau descrieri senzaţionale ale unor întîlniri cu OZN-uri şi ale unor confruntări sau contacte spirituale cu pretinşii ocupanţi ai acestora.*

Această deosebire între aroganţa oamenilor de ştiinţă şi noua orientare socială ilustrează un fapt important în societatea noastră: în timp ce ştiinţa refuză consecvent să ia în considerare fenomenele ce se află la frontierele cunoaşterii, publjcul caută cu aviditate explicaţii convenabile.

în timp ce oamenii de ştiinţă r'ămîn nepregătiţi în faţa datelor ce ar putea stimula noi teorii asupra universului, ceilalţi simt lipsa unei posibilităţi de a face serioase progrese în ceea ce ar putea fi o importantă cercetare spirituală.

Cartea aceasta este o încercare de a completa golurile prin examinarea dovezilor ce atestă existenţa OZN-urilor, nu numai în vremea noastră, ci şi în aite epoci.

Această perspectivă istorică, cuprinsă în Partea întîi, „Cronicile extraterestre", este antrenantă şi chiar captivantă. Dar, mult mai important, e absolut necesară pentru înţelegerea deplină a problemei. Dacă aceste obiecte au fost văzute încă din timpuri imemoriale, aşa cum voi arăta, şi dacă ocupanţii lor au acţionat identic în situaţii asemănătoare, atunci nu este rezonabil să se afirme că sînt „simpli" vizitatori extratereştri. Trebuie să fie ceva mai mult.

Poate că au fost întotdeauna aici. Pe Pămînt. Alături de noi.

După opinia mea, credinţa larg răspîndită printre cercetătorii din domeniu în adevărul' „răpirilor" este numai o simplă aproximare a unei realităţi mult mai complexe. Una diferită. O realitate caracterizată prin atracţie cosmică, semne stranii pe cer, evenimente paranormale care prezintă o bogată panoplie de fenomene metafizice. Partea a doua se ocupă de analizarea acestora, pregătind terenul pentru Partea a treia, pe care am intitulat-o „O provocare la adresa cercetării" deoarece studierea serioasă a fenomenului OZN nu mai poate fi evitată.

Pentru multă vreme, armata SUA a ocolit problema pentru că „nu arată nici o intenţie ostilă şi nu ameninţă securitatea naţională". Acest argument nu mai stă în picioare.'

în vreme ce guvernul nostru propune dezvoltarea Iniţiativei de Apărare Strategică, cunoscută sub denumirea de „Războiul Stelelor“ în spaţiu, cît mai putem tolera un fenomen neexplicat în atmosferă? OZN-urile, orice ar fi, rămîn vizibile cu ochiul liber şi detectabile prin intermediul sateliţilor de recunoaştere, senzorilor electronici şi radarelor. Un' viitor val de OZN-uri similar cu cele înregistrate în 1952, 1954, 1966 sau 1973 ar putea împiedica desfăşurarea Iniţiativei de Apărare Strategică şi ar provoca creşterea riscului declanşării accidentale a unui nou război mondial. Ar putea chiar masca un eventual atac. Această posibilitate nu poate fi acceptată de securitatea noastră naţională, chiar dacă OZN-urile nu sînt ostile. E la fel de inacceptabilă pentru oricare dintre naţiunile avansate.

S-ar putea argumenta că fenomenul OZN e atît de complex şi dincolo de posibilitatea noastră de a-l clasifica şi că nu vom putea găsi soluţia încă multă vreme de acum încolo. Este un punct de vedere bine argumentat, dar nu ne va descuraja; ne vom continua cercetările. Chiar dacă nu vom înţelege niciodată în întregime fenomenul, tot se pot trage învăţăminte cît de mici. Aş fi foarte bucuros, de exemplu, dacă aş putea înţelege cum anume reuşesc aceste obiecte să manipuleze undele electromagnetice pentru a crea fascicule luminoase retractabile, cu efecte gravitaţionale capabile să mişte obiecte, oameni şi animale prin aer ori să înţeleg cum îi paralizează pe martorii care a jung foarte aproape de ele.

Imaginaţi-vă un boşiman asistînd la aterizarea unui Boeing 747. Nu are nici o şansă de a înţelege complicata tehnologie care controlează maşina zburătoare. Dar dacă priveşte cu atenţie trenul de aterizare, un aborigen deştept va putea să inventeze roata!

Asta este poziţia noastră vizavi de OZN-uri. Sînt reaie? De ce par să nesocotească principiile fizicii noastre? Şi de ce interacţionează cu noi? în timp ce minţile multor oameni de ştiinţă sînt închise pentru necunoscut, cîţiva dintre noi cred că aceste întrebări rămîn deschise. E/e conţin una din ceie mai interesante provocări ce a apărut vreodată în faţa ştiinţei, a imaginaţiei noastre, a raţiunii umane.

Nu am răspuns la acest mister, dar am o mulţime de date relevante. S-a progresat mult în ultimii ani şi eu însumi am început să gîndesc problema OZN în termenii a trei niveluri distincte.

Primul nivel este fizic. *Ştim acum că OZN-urile se comportă ca o porţiune din spaţiu, de mici dimensiuni (aproximativ zece*

metri), în care este stocată o mare cantitate de energie. Această energie se manifestă prin fenomene luminoase puisatorii intens colorate şi prin aite forme de radiaţie electromagnetică.

Al doilea nivel este biologic. *Rapoartele despre OZN-uri prezintă tot felul de efecte psiho-fizioiogice asupra martorilor. Expunerea la fenomenele respective provoacă viziuni, halucinaţii, dezorientare în spaţiu şi timp, reacţii fiziologice (inciuzînd orbire temporară, paralizie, schimbări ale ciclului veghe-somn) şi schimbări de personalitate pe termen lung.*

Al treilea nivel este social. *Credinţa în realitatea OZN-urilor se răspîndeşte rapid în toate nivelurile'societăţii, în întreaga lume. Continuă să se tipărească lucrări dedicate acestui subiect. Sînt realizate filme documentare sau artistice de către bărbaţi şi femei care au crescut auzind poveşti despre farfurii zburătoare. A fost'revoluţionată teoria existentei vieţii în univers. Multe teme modeme din cultura noastră pot fi urmărite înapoi în timp pînă la „mesajele din spaţiu" provenind de la OZN-uriie contactate în anii patruzeci şi cincizeci.*

Experienţa unei întîiniri de aproape cu un OZN este o grea încercare fizică şi mintală. Trauma are efecte mult dincolo de ceea ce martorul îşi poate aminti în mod conştient. Sînt condiţionate noi tipuri de comportament şi promovate noi tipuri de credinţe. Dincolo de orice consideraţie ştiinţifică, consecinţele sociale, politice şi religioase ale experienţei respective sînt enorme dacă sînt privite de-a lungul unei generaţii.

Puse faţă-n faţă cu noui val de experienţe OZN descrise în cărţi precum, Cornmunion *sau* Intruders *şi în filme precum* Close Encounters of the Third Kind, *religiile noastre par demodate. Ideea noastră de biserică privită ca entitate socială funcţionînd în cadrul unor structuri raţionale este în mod evident negată de cerinţa unei comunicări directe, în timpurile modeme, cu fiinţe vizibile care par a fi dotate cu puteri supranaturale.*

Această idee ar putea zdruncina societatea noastră pînă în temelii. Martorii nu se mai tem să povestească despre răpiri, schimburi spirituale cu extratereştrii, chiar despre interacţiuni sexuale cu ei. Astfel de relatări nu sînt altceva decît folclor în formare. Am descoperit că prezintă asemănări cu poveştile despre întîiniri ie cu ei fii şi djinii din epoca medievală, cu locuitorii „Magoniei", ţara de dincolo de nori din cronicile străvechi. Dar ele mai'sînt şi altceva: un semn al importantelor lucruri ce vor veni.

Părerea mea personală, care se deosebeşte considerabil de dogma acceptată printre cei ce cred în OZN-uri, este că avem

de-a face cu un nivel încă necunoscut al conştiinţei, independent de om, dar strîns legat de Pămînt, care îşi are propria relaţie cu forţele cosmice.

Astăzi există numeroase motive pentru o schimbare de atitudine în privinţa inteligenţei extraterestre. Efortul ştiinţific naţional s-a îndepărtat temporar de obiectivele care pot capta imaginaţia şi entuziasmul publicului. Anticiparea întîlnirilor cu alte fiinţe inteligente ar putea ajuta în rezolvarea unor conflicte locale de pe Pămînt şi în realizarea, în timpul unei singure generaţii, a unor modificări de comportament care altfel ar putea necesita sute de ani. Dacă aceasta este contribuţia fenomenului OZN, atunci avem într-adevăr de-a face cu una 'dintre ceie mai mari tranziţii din istorie.

PARTEA INTÎI

CRONICILE EXTRA TERESTRE

In ultimă instanţă, magia, religia şi ştiinţa nu sînt altceva decît teorii; şi aşa cum ştiinţa le-a depăjit pe celelalte, va ii şi ea, la rîndul ei, înlaturată de o ipoteză şi mai perfectă, poate de vreun mod total diferit de abordare a fenomenelor - înregistrînd umbrele de pe ecran - pe care noi, cei din această generaţie nu ni-l

SIR JAMES FRAZER, O.M.
The Golden Bougb

A devenit imposibil ca ascultînd radioul sau uitîndu-te la televizor să nu auzi o relatare despre întîiniri cu obiecte zburătoare stranii şi presupuşii lor piloţi. Deşi multe din aceste afirmaţii par ridicole şi unele ţin de-a dreptul de domeniul psiho-patologiei, majoritatea poveştilor par cu adevărat sincere. Cu excepţia celor care cred că lumea este restrînsă pentru totdeauna la fenomenele normale deja cunoscute ştiinţei, este greu să negi că martorii au participat la evenimente intense, neobişnuite şi terifiante, şi că este vorba de o formă de inteligenţă încă necunoscută nouă.

Tentaţia de a trage primele concluzii ce îţi vin în minte este mare. E supărător să fii confruntat cu ceva de neexplicat, mai ales cu ceva ameninţător şi care pune sub semnul întrebării tot ce ţi s-a spus despre’natură şi univers. Aşa că ne agăţăm şi de un pai. Poate că, ne închipuim noi, sîntem vizitaţi de fiinţe de pe altă planetă. Poate că guvernul nostru va declara nu peste multă vreme că unii din oamenii noştri de ştiintă ştiu despre „ei“ şi pot explica multe. Poate că totul va fi în regulă.

Aceia dintre noi care studiază acest fenomen de mai multă vreme (în cazul meu, de la valurile imense de reperări din anii cincizeci din Europa) au învăţat cum să reziste tentaţiei de a trage concluzii pripite. Dacă a existat vreodată o situaţie în care să fie nevoie de mare grijă în trierea datelor, în punere la îndoială şi testarea fiecărei ipoteze, aceasta este situaţia fenomenului OZN.

Cititorii cărţilor mele anterioare ştiu că în ultimii douăzeci şi cinci de ani am întreprins o anchetă serioasă, pe termen lung, asupra fenomenului. Consider că bogata experienţă a martorilor oferă mari posibilităţi ştiinţei şi, mai important, se’ pot combina eforturile mai multor ştiinte pentru a explora o zonă încă misterioasă. Dar am păstrat întotdeauna distanţa faţă de vocile cercetătorilor care susţineau că OZN-urile’ sîrit vizitatori interplanetari; o astfel de concluzie nu este numai prematură,

dar e contrazisă de unele fapte importante care ies în evidenţă cînd sînt studiate în perspectivă istorică, mai degrabă decît atunci cînd se ia în considerare un caz singular şi se generalizează evenimente izolate.

Partea întîi a acestei cărţi prezintă o astfel de perspectivă cititorului care nu cunoaşte’decît cazuri recente şi nu este avertizat că fenomenul a fost prezent printre noi de-a lungul întregii istorii - nu numai sub forma unor semne pe cer, ci şi prin numeroase relatări ale unor contacte cu fiinţe stranii şi chiar prin răpiri.

Ne aflăm la începuturile încercării de a face o legătură între observaţiile moderne ale OZN-urilor şi unele dintre ideile care au influenţat folclorul, religiile, filozofiile noastre. Vor fi necesari mulţi ani 'pentru a reface lanţul experienţelor personale şi speculaţiilor în legătură cu viziunea lui lezechiel din timpurile biblice şi relatările dispersate şi uneori terifiante ale contemporanilor noştri. Dar nu e prea tîrziu pentru a începe.

ÎNTÎLNIRI ÎN ANTICHITATE

Să începem cu un fapt simplu: omul a fost întotdeauna conştient că nu este singur. Toate tradiţiile umanităţii păstrează cu grijă relatări ale unor contacte cu alte forme ’de viaţă şi inteligentă, în afara regnului animal. Şi mai semnificativ, se afirmă că suntem înconjuraţi de entităţi spirituale care se pot manifesta fizic în moduri pe care noi nu le înţelegem. în acest capitol sînt prezentate cîteva dintre aceste tradiţii şi se schiţează o strînsă paralelă între relatările din trecut ş) cazurile moderne de contact cu entităţi similare.

Am început lucrul la această carte în timpul unei călătorii de afaceri la Paris. în cele cîteva ore libere dintre două întîiniri am vizitat unul dintre cele mai extraordinare monumente de artă ale tuturor timpurilor - Sainte Chapelle, situată în incinta Palatului de Justiţie, nu departe de Notre-Dame. Am trăit o senzaţie incredibilă, comparabilă cu o călătorie în interiorul unei bijuterii sau, mai degrabă, într-un întreg sipet cu bijuterii. în capela propriu-zisă nu se află aproape nimic: cîteva sculpturi, lemn pictat. Dar vitraliile prin care pătrund luminile Parisului strălucesc, creînd o armonie, o atmosferă fantastică.

Pe unul dintre vitraliile de la Sainte Chapelle este reprezentată răpirea profetului lezechiel de către un obiect care apare într-un vîrtej de vînt. El a văzut roti în interiorul unor roţi şi patru creaturi stranii. A fost dus apoi pe vîrful unui munte îndepărtat, unde s-a trezit într-o stare de uimire şi confuzie.

în numeroşii ani de investigaţii OZN, am vorbit cu mulţi martori - oameni pe care i-am putut auzi, atinge şi privi în ochi - care mi-au spus că au fost luaţi de un vîrtej de vînt, au văzut creaturi ciudate şi au rămas uimiţi şi confuzi. Aşteptau să le risipesc confuzia.Tot ce le-am putut oferi a fost asigurarea că nu erau singuri, că mulţi alţii trecuseră prin aceeaşi experienţă şi că eu cred că ştiinţa viitorului va putea înţelege şi accepta aceste experienţe ca pe importante surse de cunoaştere.

Oamenii pe care i-am intervievat nu vor fi reprezentaţi niciodată pe vitraliile capelelor în care îngenunchează şi se roagă regii şi reginele. Sînt oameni obişnuiţi ce nutresc speranţele şi au slăbiciunile unor oameni obişnuiţi. Dar povestea lor merită a fi ascultată.

EXPERIENŢA UNEI RĂPIRI

M-am întîlnit pentru prima dată cu femeia pe care o voi numi Helen* în urma telefonului său în care mi-a vorbit despre un motor mai deosebit pe care dorea să-l construiască. înaltă şi bine îmbrăcată, ar fi putut fi manechin sau secretară. Dar mi-a declarat că dorea să rezolve criza energetică construind un nou tip de motor.

în timpul întîlnirii noastre, Helen mi-a mărturisit că ideea motorului îi fusese sugerată de răpirea ei la bordul unui OZN. Se pare că văzuse OZN-ul pe cînd se afla împreună cu un grup de muzicieni care se întorceau de la Lompoc, California, îndreptîndu-se către Los Angeles, în vara anului 1968.

„Am plecat după ultimul concert", mi-a spus ea. „Probabil că ne-am strîns bagajele pe la 2:15 a.m. Ne aflam pe drum de o jumătate de oră - patruzeci şi cinci de minute, poate chiar un ceas. în momentul acela, ne aflam pe o porţiune plată de teren. Pe partea dreaptă a drumului erau dealuri şi ne îndreptam spre sud. Dinspre dealuri a apărut o lumină albă, care s-a înălţat şi s-a îndreptat spre noi. Un avion nu s-ar fi putut mişca în felul acela, aşa că ne-am gîndit că e vorba de un elicopter. Apoi a început să se comporte ciudat, rotindu-se, îndepărtîndu-se şi apropiindu-se foarte repede".

Am întrerupt-o, încercînd s-o determin să povestească mai pe îndelete. Doream să obţin o relatare punct cu punct a celor simtite. „Cum ati reactioriat?“, am întrebat. „Ce au văzut ceilalţi?".

Răspunsul a fost hotărît: „Toţi patru eram cît se poate de conştienţi de ceea ce ni se întimpla", a spus imediat. „Am

* Pentru a păstra anonimatul martorilor, numele menţionate în această carte nu sînt cele adevărate, cu excepţia celor care au apărut deja în mass-media (n.a.).

discutat mult despre asta, dar nimeni nu a spus «Să ne ascundem» ori ceva asemănător. George şi Barbara erau în fată - George conducea -, eu stăteam în spatele lui şi Dave se afla în dreapta mea. Dave şi Barbara erau speriaţi. George şi cu mine îi încurajam; nouă ne plăcea."

Deci s-ar fi putut să vadă un elicopter. „Ce a făcut obiectul?"

„A ajuns deasupra maşinii şi în faţa noastră, poate la 100-200 de picioare* deasupra solului, şi avea, aş spune, o lăţime cît şase benzi de autostradă. Era alb şi era înconjurat de uri fel de aură strălucitoare, foarte frumoasă. Imi amintesc de un fel de ferestre, dar nu sunt prea sigură. Nu făcea nici un zgomot. Era imens. Din perimetrul vehiculului au ţîşnit patru lumini albe, în formă de pîlnie, care au coborît şi ne-au înconjurat pe fiecare din noi." A privit în sus şi s-a înfiorat ca şi cum obiectul s-ar mai fi aflat acolo, planînd deasupra noastră.

„Ce anume ai simţit atunci?"

„îmi amintesc că' mi-am părăsit trupul, care a rămas pe bancheta maşinii, şi că mă aflam la aproximativ trei sau patru picioare de automobil", a spus ea. „Toţi patru am făcut acelaşi lucru: ne-am ridicat! Nu îmi amintesc nimic altceva şi pînă de curînd nici n-am crezut că a mai fost altceva. Apoi am realizat că trebuie să se fi întîmplat ceva pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă întorsesem în maşină. Am privit în jur şi am văzut lumina lucind în jurul Barbarei şi al lui Dave şi ne-am întors în corpurile noastre."

Am fost tulburat vizualizînd scena. Călătoria astrală nu este ceva nou. Aşa se pretinde că se duceau vrăjitoarele la Sabat şi sfinţii la întîlnirile din rai. Robert Monroe, om de afaceri american şi experimentator metapsihic, a pus la punct un sistem cu ajutorul căruia oamenii puteau fi ajutaţi să-şi părăsească trupurile. Cultura psihedelică a îmbrăţişat cu entuziasm acelaşi concept în anii şaizeci. Probabil că orice entitate vie îşi poate transfera conştiinţa în afara propriului corp. Dar automobilele nu au conştiinţă şi nu sînt în stare de călătorii astrale.

„Ce s-a întîmplat cu maşina?", am întrebat.

„Vehiculul a rămas alături de noi în vremea aceea, apoi s-a îndepărtat, iar maşina a continuat să se deplaseze. Aşa a fost."

La cererea ei, am aranjat ca Helen să fie supusă unei forme uşoare de hipnoză. în timpul şedinţei, şi-a amintit că a ajuns la bordul „farfuriei" şi că a observat mecanismul de propulsie al acesteia. Acolo a întîlnit un bărbat îmbrăcat în alb care i-a arătat motorul uimitor pe care dorea să-l construiască.

* Picior - unitate de măsură pentru lungime. 1 picior = 30,479 cm (n.t.).

l-am verificat povestea. Mai întîi, am avut o lungă convorbire telefonică cu George, care n-o mai văzuse pe Helen de cîtiva ani, dar îşi amintea incidentul ca pe „un punct de referinţa în viaţa (lui)“. Dave s-a mutat în alt oraş, unde l-am căutat! Un prieten de-al meu, psihiatru, a luat legătura cu el şi a obţinut o declaraţie. Ca şi George, îşi aminteşte foarte bine întregul incident şi îl descrie în termeni asemănători.

Chiar după întîlnirea respectivă, Helen a simţit nevoia să construiască maşina al cărei principiu îi fusese dezvăluit de unul dintre piloţii farfuriei zburătoare. Acesta a devenit un lucru esenţial pentru ea, scopul vieţii sale. Deşi motorul pe care vrea să-l construiască nu funcţionează încă, fizic, cel puţin în felul în care explică ea.

Există patru martori la această întîlnire cu un OZN şi totul pare a confirma realitatea experienţei lor. Dar tocmai aceasta m-a pus pe gînduri.

Să privim povestea din punctul de vedere al teoriei „navei spaţiale". Să admitem, împreună cu majoritatea celor ce cred în OZSl-uri, că ceea ce a văzut Helen a fost un vehicul de pe altă planetă, ce a venit aici pentru explorări? La prima vedere, se pare că această interpretare se potriveşte cu faptele.

Dar nu cumva e vorba de efecte paranormale? Putem ignora mărturia Helenei că a fost „teleportată" în OZN? Putem ignora „absurditatea" ce caracterizează întregul episod? Cum se împacă cu ideea navei spaţiale?

„Întîlnirea" de la bordul navei nu are sens dacă ne închipuim că bărbatul în alb era un vizitator de pe o stea îndepărtată. De ce oare un astfel de vizitator ar trebui să arate ca noi? De ce ne-ar arăta un motor care nu poate funcţiona obiectiv, fizic, un motor pe care nu-l putem construi? Acestea sînt doar unele dintre întrebările la care ne vom întoarce mereu în această carte. '

Unele relatări despre răpiri sînt chiar mai extraordinare. în 1985 o femeie numită Kathy i-a declarat cercetătorului Budd Hopkins că a fost luată în interiorul unui obiect, într-un loc în întregime alb, unde se aflau nişte fiinţe mici, gri, ce arătau ca nişte humanoizi. Sub hipnoză, Kathîy şi-a amintit de ceva asemănător unui examen medical. In cartea sa, */ntruders,* Hopkins propune un scenariu conform căruia ocupanţii OZN-ului şi-au planificat vizita în ziua potrivită din lună pentru ’a lua un ovul de la Kathy, ţinînd-o în stare de „cvasianestezie" în timpul operaţiei.

Kathy a descoperit că este însărcinată la începutul anului 1978; avea nouăsprezece ani pe atunci. Data căsătoriei, care fusese planificată pentru sfîrşitul primăverii, a fost devansată în aprilie. Sarcina fusese confirmată de medici. Totuşi Kathy a

avut ciclu în martie. Atunci cînd noi teste au confirmat că nu mai era însărcinată, a strigat, continuînd să repete: „Mi-au luat copilul". în 1985, sub hipnoză, conform lui Hopkins, Kathy şi-a amintit că acele fiinţe au atins-o, au imobilizat-o şi i-au făcut un fel de operaţie.

Şi alte relatări descriu răpiri ale unor persoane de ambele sexe care afirmă că au avut de-a face cu extratereştri. Numeroşi cercetători apreciază că astfel de relatări dovedesc că intruşi din spaţiu fac experienţe genetice pe om, dar uită că aceste poveşti moderne sînt asemănătoare cu relatările ce au ajuns la noi din timpuri îndepărtate, înregistrate de cei mai vechi cronicari.

EPOCA ZEILOR

Cele mai multe descrieri ale obiectelor zburătoare venind din ţări celeste, cu organizarea, natura, şi filozofia ocupanţilor lor, sînt întîlnite în literatura religioasă. într-adevăr, mai mulţi autori au subliniat că textele fundamentale ale oricărei religii se referă la contactul comunităţii umane cu o „rasă superioară" de fiinţe din cer. Această terminologie este folosită mai ales în Biblie, unde se spune:

> Ei au venit dintr-o ţară îndepărtată, de la capătul cerurilor, întocmai Domnului şi mîniei sale, pentru a distruge întreg ţinutul.

Vizitatorii pot zbura prin aer, -folosind nave luminoase, numite uneori „care cereşti". Acestor demonstraţii le sînt asociate manifestări fizice şi meteorologice, pe care autorii antici le numesc „vîrtejuri de vînt", „stîlp de foc" etc. Ocupanţii acestor nave, cărora imaginaţia populară le va asocia mai tîrziu aripi şi strălucire, sînt asemeni omului şi comunică cu el. Sînt organizaţi după un sistem militar:

> Carele Domnului sînt în număr de douăzeci de mii întocmai miilor de îngeri: Dumnezeu se află printe ei...

Aceste traditii nu se limitează doar la Egipt, Israel şi Mesopotamia. d>in Era Jomon, perioadă timpurie a istoriei

Japoniei, care se sfîrşeşte pe la 3000 înainte de Hristos, datează numeroase statui din lut. La început, aceste statui erau mici şi foarte simple. Ele reprezentau fiinţe umane. Pe la jumătatea perioadei, artiştii au început să facă statui mai mari, cu trăsături diferite: piepturi largi, picioare arcuite, braţe foarte scurte, capete mari, acoperite în întregime, dupa toate aparenţele, cu coifuri. Aceste statui par a descrie chiar „ocupanţi" asemănători cu cei văzuţi la bordul OZN-urilor de martorii moderni.

Arheologii nu au căzut de acord asupra naturii coifurilor. în 1924, deoarece credea că reprezentarea semăna cu cea de pe o mască de lemn din Africa, dr. Gento Hasebe a propus următoarea ipoteză: coiful este de fapt o mască funerară. în regiunea Tohoku din nordul Japoniei, unele dintre cele mai elaborate statui de acest fel poartă ceva asemănător unei perechi de ochelari de soare; au ochi imenşi ca aceia ai insectelor - un design într-adevăr remarcabil. Se presupune că statuile din ultima parte a Erei Jomon au fost la început făcute din lut, apoi copiate în piatră. Cele descoperite la Lomoukai, în priovincia Nambu, sînt săpate în stîncă şi au coifuri. Una din ele, un Jomon Dogu datat 4300 î. de Hr. şi descoperit în ruinele Amadaki din prefectura Iwate, prezintă detalii ale părţii frontale a coifului, cu o deschidere rotundă la baza nasului, în spatele a ceea ce pare a fi o farfurie mare, perforată.

Asemănarea statuilor Dogu cu multe descrieri ale ocupanţilor OZN-urilor este un factor relevant. El a condus pe unii cercetători ai Erei Jomon la formularea ipotezei că statuile par să indice o reprezentare a unor vizitatorii din alte lumi. Coiful cu filtrul său, ochelarii imenşi, gîturile cu gulere mari şi costumele dintr-o singură piesă sînt cu siguranţă interesante.

VRĂJITORII DIN NORI

în general se consideră că termenul de farfurie zburătoare este „made in America". Că a fost inventat de un om de afaceri american în 1947. Că primele investigaţii oficiale au fost iniţiate de autorităţile militare ale Statelor Unite cîteva săptămîni mai tîrziu.

Aşa este. Dar un fermier din Texas a descris un obiect zburător întunecat drept „o farfurie mare" în ianuarie 1878 şi scrierile vechi japoneze ne informează că la 27 octombrie 1180 un obiect luminos neobişnuit, descris drept „un vas de lut", a zburat de pe un munte din provincia Kii peste muntele Fukuhara, aflat la nord. Era miezul nopţii. După un timp, obiectul şi-a schimbat traiectoria şi a dispărut din raza vizuală dincolo de orizontul sudic, lăsînd în urmă o dîră luminoasă.

„Din cauza timpului care s-a scurs de la reperare" - aşa cum le place să spună investigatorilor din US Air Force - este dificil să obţii date în plus astăzi. Totuşi este interesant să găseşti un cronicar medieval japonez vorbind despre vase de lut zburătoare.

Tot japonezilor trebuie să li se recunoască faptul că au organizat prima investigaţie oficială. Povestea este amuzantă şi se potriveşte atît de bine cu activităţile moderne ale US Air Force încît nu pot rezista tentaţiei de a ’o reproduce aici.

Era 24 septembrie 1235, acum şapte veacuri deci; generalul Yoritsume şi armata sa instalaseră tabăra. Deodată, a fost observat un fenomen curios: surse misterioase de lumină au fost văzute rotindu-se înspre sud-vest, deplasîndu-se cu un fel de sărituri pînă spre dimineaţă. Generalul Yoritsume a ordonat ceea ce noi am numi astăzi „o investigaţie ştiintifică pe scară largă" şi oamenii săi s-au pus pe treabă. Nlu după multă vreme au întocmit un raport. „Totul este absolut natural, domnule general", afirmă ei în esenţă. „Nu e decît vîntul care leagănă stelele." Sursa mea de informaţie, Yusuke J. Matsumura din Yokohama, adaugă cu tristeţe: '„Oamenii de ştiintă plătiţi de guvern fac întotdeauna astfel de declaraţii ambigue![1]'.

Fenomenele celeste par a fi fost atft de prezente pe cerul japonez în timpul evului mediu încît ele au influenţat în mod direct viaţa oamenilor. Panica, revoltele, mişcările sociale erau adesea puse în legătură cu apariţiile celeste. Ţăranii japonezi aveau tendinţa dezagreabilă de *â* interpreta orice „semn din ceruri" drept o indicaţie că revoltele împotriva feudalilor sau a invadatorilor străini e’rau îndreptăţite şi drept o asigurare că rebeliunile lor vor fi încununate’ de succes. Pot fi citate numeroase exemple de astfel de situaţii. De pildă, la 12 septembrie 1271 faimosul preot Nichiren urma să fie decapitat la Tatsunokuchi, Kamakura, cînd pe cer a apărut un obiect ca o lună plină, strălucind orbitor. Oficialităţile s-au speriat şi execuţia a fost întreruptă.

La 3 august 989, în timpul unei perioade de convulsii sociale, au fost observate trei obiecte rotunde neobişnuit de strălucitoare; ceva mai tîrziu ele au fuzionat. în 1361, un obiect zburător, descris ca fiind „de forma unei tobe, cu un diametru de

aproximativ 20 de picioare", a apărut din marea interioară din vestul Japoniei. La 2 ianuarie 1458, un obiect strălucitor ce semăna cu o lună plină a fost văzut pe cer şi această apariţie a fost urmată de „semne ciudate" pe cer şi pe pămînt. Oamenii au fost „uimiţi". Două luni mai tîrziu, la 17 martie 1458, au apărut cinci stele care înconjurau luna. Şi-au schimbat culoarea de trei ori şi au dispărut brusc. Cîrmuitorii au fost îngrijoraţi şi au crezut că semnul anunţă o mare frămîntare în ţinut. Locuitorii oraşului Kyoto se aşteptau la dezastre şi însuşi împăratul era foarte îngrijorat. Zece ani mai tîrziu, la 8 martie 1468, un obiect întunecat, care scotea „un sunet ca al unei roţi", a zburat de pe muntele Kasuga către vest la miezul nopţii. Este greu de explicat combinaţia dintre sunet şi culoarea închisă a obiectului zburător.

La 3 ianuarie 1569, seara, pe cer a apărut o stea foarte luminoasă. A fost considerată ca prevestind serioase schimbări, anunţînd căderea dinastiei Chu. Asemenea fenomene s-au repetat în secolele XVII şi XVIII. De exemplu, în mai 1606, deasupra oraşului Kyoto au fost semnalate mingi de foc şi într-o noapte o minge de foc ce semăna cu o roată roşie a plutit în apropiere de castelul Nijo şi a fost văzută de mai mulţi samurai, în dimineaţa următoare, în cetate circulau mai multe zvonuri şi populaţia murmura din nou: „Asta trebuie să fie semn rău".

într-’una din zile, la prînz, în septembrie 1702, soarele a devenit sîngeriu cîteva zile la rînd şi din el cădeau parcă fîşii de bumbac, fenomen amintind de „miraculoasele" observaţii de la Fatima, Portugalia, în 1917.

La 2 ianuarie 1749, trei obiecte rotunde „ca luna" au apărut şi au fost_ văzute timp de patru zile, provocînd haos în întreaga Japonie. în această stare de îngrijorare generală, care părea să se afle în mod clar în legătură cu misterioasele „obiecte cereşti", guvernul s-a decis să intervină. Participanţii la rebeliune au fost executaţi. Dar starea de confuzie a devenit totală atunci cînd oamenii au observat trei „luni" aliniate pe cer şi, cîteva zile mai tîrziu, doi „sori".

Fără îndoială, japonezii trebuie să fi fost martorii unor fenomene naturale similare mirajelor şi le-au interpretat incorect în contextul revoltelor sociale. Totuşi, de la această depărtare este imposibil să separi observaţiile vrednice de încredere de interpretările emoţionale. Ceea ce este important e legătura între unele fenomene neobişnuite - observate ori imaginate - şi comportarea martorilor. Relatările arată că este posibil să influenţezi vieţile a numeroşi oameni arătîndu-le lucruri care depăşesc puterea lor de înţelegere.

O scurtă examinare a’ elementelor legendare din Europa vestică medievală ne va arăta că şi aici s-au răspîndit zvonuri

similare despre obiecte zburătoare stranii şi manifestări supranaturale. într-adevăr, Pierre Boaistuau remarca, în secolul al XVI-lea:

> Faţa raiului a fost atît de des desfigurată de comete pletoase, torţe, flăcări, coloane, suliţe, scuturi, dragoni, luni duble, sori şi alte lucruri similare încît dacă cineva ar încerca să povestească într-o oarecare ordine ce anume s-a întîmplat numai de la naşterea lui Iisus Hristos încoace şi să cerceteze cauzele originii lor, viaţa unui singur om nu ar fi de ajuns.

Conform unei ediţii mai noi a aceleiaşi cărţi, iată ce s-a întîmplat la cîteva mile de Tubingen, în Germania, la 5 decembrie 1577, ora 7:00 a.m.:

> Au apărut numeroşi nori negri în jurul soarelui, aşa cum am mai văzut în timpul marilor furtuni, şi imediat după aceea au apărut alţi nori, cuprinşi parcă de flăcări, sîngerii, şi alţii galbeni ca'şofranul. Din nori ieşea ceva ce semăna cu nişte pălării mari, înalte şi late, iar pămîntul părea galben şi sîngeriu şi parcă era acoperit cu pălării înalte şi late, de diferite culori, roşii, albastre, verzi, multe din ele fiind negre.

Deosebit de interesant pentru noi este faptul că relatările despre obiecte cereşti sînt însoţite de pretinse contacte cu creaturi stranii, o situaţie asemănătoare cu cea a aterizărilor moderne de OZN-uri.

Deoarece aceste zvonuri au intrigat multe autorităţi ale Bisericii romano-catolice, poate că ar fi potrivit să începem cu un citat din viaţa Sfîntului Anton, fondatorul de origine egipteană al mănăstirilor' creştine care a trăit în jurul anului 30 după Hristos. Sfîntul Anton s-a întîlnit în deşert cu o fiinţă ciudată, de statură mică, care a dispărut în zbor după ce i-a' vorbit cîteva clipe:

> Nu peste mult timp, într-o mică vale mărginită de stînci din toate părţile, el a văzut un omuleţ cu un bot acoperit cu o glugă,' cu coarne în frunte' şi cu extremităţi asemănătoare unor copite de capră. Cînd l-a văzut, Anton, ca un bun soldat, şi-a apucat scutul credinţei şi coiful speranţei: totuşi creatura a încercat să-i ofere un fruct de palmier pentru călătorie ca semn de pace. Văzînd acestea, Anton s-a oprit şi a întrebat cine este. Iată ce răspuns a primit:
>
> „Sînt o fiinţă muritoare şi unul din locuitorii Deşertului pe care păgîn'ii i-au înşelat cu diferite forme de cult sub numele de fauni, satiri şi incubi. Am fost trimis ca reprezentant al tribului meu. Te rugăm să-l implori pentru

> noi pe Dumnezeul tău şi al nostru, care, am aflat, a venit o dată să salveze omenirea şi «al cărui cuvînt a ajuns departe, în toată lumea»".
>
> în vreme ce rostea aceste cuvinte, obrajii bătrînului călător erau scăldaţi în lacrimi, semne ale simţămintelor sale profunde, ale bucuriei pe care o împărtăşea astfel. El se bucura de gloria lui Hristos şi distrugerea Satanei şi se minuna în acelaşi-timp că putuse înţelege limba satirului şi, lovind pămîntul cu toiagul, spuse: ’
>
> „Blestemată fii, Alexandrie! Animalele vorbesc de Hristos şi tu te închini monştrilor şi nu lui Dumnezeu![1]'.
>
> Nu terminase de vorbit cînd, ca şi cum ar fi avut aripi, creatura îşi luă zborul.

Nu trebuie să ne îndoim că acest incident a avut loc; adevărul său e confirmat de ceea ce s-a întîmplat în vremea domniei lui Constantin, ceva la care a asistat întreaga lume. Căci o fiinţă asemănătoare a fost adusă vie la Alexandria şi arătată poporului. Ulterior corpul său neînsufleţit a fost păstrat în sare, ca să nu se descompună din pricina căldurii, şi dus la Antiohia pentru a fi văzut de împărat.

Din nou, prin intermediul acestei povestiri, ne aflăm în fata unei relatări a cărei bună credinţă nu poate fi pusă la îndoiala: vieţile sfinţilor sînt pline de miracole care ar trebui luate mai degrabă că figuri de stil decît ca observaţii ştiintifice. Important este că textele religioase conţin astfel ele material ce oferă, chipurile, scrisori de înnobilare’ unei categorii de fiinţe despre care se credea că sînt de origine supranaturală. Observaţii ca ale Sf. Anton se dovedesc fundamentale atunci cînd autorităţile religioase sînt confruntate cu problema evaluării relatărilor medievale despre fiinţe din cer, a evocării de demoni prin mijloace oculte şi a miracolelor moderne.

Detaliile şi terminologia observaţiei nu sînt importante pentru noi. E de ajuns să notăm că fiinţa’ stranie este denumită satir sau pitic, în timp ce sfîntuLafirmă’că păgînii folosesc şi numele de faun sau incubus. Sfîntul leronim vorbeşte de „un om de felul acela".

Studiind aceste legende, vom întîlni aceeaşi confuzie. în relatarea de mai sus, totuşi, pentru Sf. Anton este limpede cel puţin că creatura nu e nici înger, nici demon. Dacă ar fi fost, l-ar fi recunoscut imediat.

în *Surya Siddhanta,* un tratat indian de astronomie vechi de douăzeci de secole, se spune: „Dincolo de lună şi stele se află Siddhas (oamenii perfecţi) şi Vidyaharas (posesorii cunoaşterii)". Conform scriitorului australian Andrew Tomas, tradiţia indiană menţionează că Siddhas puteau deveni „foarte grei,

dacă doreau, sau la fel de uşori ca o pană, călătoreau în spaţiu şi dispăreau, devenind invizibili".

Observaţii despre fiinţe care zburau şi aterizau se găsesc de asemenea in scrierile lui Agobard, arhiepiscopul Lyonului, Agobard s-a născut în Spania în 779, a venit în Franţa la vîrsta de trei ani şi a devenit arhiepiscop la treizeci şi şapte. Cînd a murit, în 840, fiind „unul dintre cei mai cinstiţi şi învăţaţi prelaţi ai secolului al IX-lea“, a lăsat o relatare, interesantă’ clespre’un incident deosebit de semnificativ:

> Am văzut şi am auzit mulţi oameni destul de proşti sau de nebuni încît să creadă’în existenţa unei anumite regiuni, pe care o numesc *Magonia**, unde corăbiile navighează în nori, pentru a aduce în acel ţinut roadele pămîntului distruse de grindină şi furtuni, marinarii plătesc pe vrăjitorii furtunii şi ei înşişi primesc grîu şi alte produse. In afară de cei destul de nebuni să creadă în asemenea lucruri, am văzut patru persoane - trei bărbaţi şi o femeie - despre care se spuneau că au căzut din acele corăbii; după cîteva zile de captivitate, au fost aduşi în faţa mulţimii pentru a fi ucişi cu pietre. Dar adevărul a biruit.

Vom vedea că ocultiştii interpretează oarecum diferit acelaşi incident.

CEI ŞAPTE VIZITATORI AI LUI FACIUS CARDAN

în evul mediu a existat un curent de gîndire major diferit de religia oficială, culminînd cu operele alchimiştilor şi adepţilor hermeneuticii. Printre aceştia se aflau cîţiva dintre primii oameni de ştiinţă, ca şi cei ce se remarcau prin gîndirea lor independentă şi vieţile lor aventuroase, cum a fost de pildă Paracelsus. Natura fiinţelor misterioase înveşmîntate în straie strălucitoare sau acoperite cu păr închis la culoare i-a intrigat pe aceşti oameni. Ei au fost primii care au făcut legătura între

* Caracterele italice din interiorul citatelor indică sublinierile autorului (n.a.)

aceste fiinţe ciudate şi creaturile descrise în Biblie şi în scrierile Cabalei.

Conform scriitorilor biblici, ierarhia raiului include fiinţe asemănătoare omului, numite heruvimi, cuvînt care în ebraică înseamnă_„atotştiutor“. Iezechiel îi descrie astfel:

> înfăţişarea acestor fiare se asemăna cu înfăţişarea cărbunilor aprinşi, cu înfăţişarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc tîşneau raze şi fulgere.*

Să fi fost oare misterioasele creaturi care zburau în navele lor, „corăbiile din nori“ - în pofida lui Agobard - din neamul îngerilor? se întrebau vechii filozofi. Nu, deoarece sînt muritori, în *Entretiens sur les sciences secretes* se spune:

> Evreii obişnuiau să numească aceste fiinţe, situate undeva între îngeri şi om *Sadaim*; grecii, trânspunînd literele şi adăugînd încă o silabă, i-au numit Daimonas. Filozofii antici socoteau că aceşti demoni aparţin unei rase aeriene, stăpîni ai Elementelor, sînt muritori şi pot da naştere altor fiinţe. Ei nu sînt cunoscuţi în acest secol de către cei care rar caută Adevărul în locul în care sălăşluia în antichitate, care este, trebuie spus, Cabala şi teologia ebraică, ce deţineau arta deosebită a păstrării legăturii cu popoarele aeriene şi a transpunerii în lumea locuitorilor aerului.

însuşi Plutarh are o întreagă teorie despre natura acestor fiinţe. Conform lui A.H Clough:

> El crede că este absurd să nu existe nici o formă de mijloc între cele două extreme: fiinţa nemuritoare şi cea muritoare; că nu poaie exista în natură o atît de mare fisură, fără un anumit fel de viaţă intermediar, care să facă parte din amîndouă. Aşa cum legătura între suflet şi trup este realizată prin spiritele animale, tot astfel între divinitate şi umanitate se află aceşti demoni.

Nu este surprinzător deci să aflăm că „filozofii" nu erau de acord cu Agobard asupra naturii celor trei bărbaţi şi a femeii care au fost capturaţi de gloată la Lyon:

> în timpul domniei lui Pepin, faimosul Zedechias, membru al Cabalei, şi-a pus în gînd să convingă lumea că Elementele sînt locuite de acei oameni pe care tocmai i-am descris. S-a gîndit să le ceară silfilor să se arate în Aer tuturor: au făcut-o cu măreţie. Aceste fiinţe au fost văzute în Aer sub formă umana, uneori în formaţie de luptă, mărşăluind în ordine, oprindu-se cu armele în’mîini, sau în corturi magnifice; *unori în corăbii aeriene*

* Iezechiel, 1; 13 (n.t.).

> *minunate, în escadre zburătoare ce rătăceau în bătaia zefiruiui.*
>
> Ce s-a întîmplat? Credeţi că în acea epocă ignorantă au putut fi admirate acele spectacole minunate? Numaidecît oamenii au crezut că vrăjitorii au pus stăpînire pe Aer pentru a stîrni furtuni şi a aduce grindina asupra recoltelor lor. Teologii şi juriştii au îmbrătişat imediat părerea maselor. împăratul a crezut la fef; şi această himeră ridicolă a mers atît de departe încît Charlemagne şi după el Ludovic cel Pios au instituit pedepse aspre împotriva acelor presupuşi tirani ai Aerului.

Şi acum urmează o relatare a unui contact în toată puterea cuvîntului despre care pomeneşte aceeaşi carte, *Entretiens sur les sciences secretes,* din care cităm:

> Văzînd că populaţia, ţăranii şi chiar capetele încoronate, este pornită împotriva lor, silfii au hotărît să risipească părerea proastă pe care oamenii şi-o făcuseră despre inocenta lor flotă *luînd oameni din fiecare localitate* şi *arătîndu-le frumoasele lor femei,* RepGblica lor şi forma lor de guvernămînt şi apoi aducîndu-i înapoi pe pămînt în diferite părţi ale lumii. Şi-au pus planul în aplicare. Cei care i-au văzut coborînd au început să fugă în toate direcţiile, convinşi că erau vrăjitori ce se despărtiseră de tovarăşii lor pentru a otrăvi recoltele şi izvoarele. Orbiţi de nebunie, s-a,u grăbit să-i supună la torturi pe nevinovaţi. Marele număr al celor omorîţi prin foc şi apă în regat este incredibil.

Extrabrdinară este răpirea celor patru oameni şi aducerea lor pe pămînt:

> într-o zi, la Lyon, s-a întîmplat ca *trei bărbaţi şi o femeie să fie văzuţi coborînd din aceste corăbii aeriene.* întreaga cetate s-â adunat în jurul lor, strigînd că erau magicieni şi că au fost trimişi de Grimaldus, duce de Beneventum, duşmanul lui, Charlemagne, pentru a distruge recoltele francezilor. în van cei patru au încercat să se dezvinovăţească spunînd că erau concetăţeni de-ai lor şi că *au fost luaţi cu puţin timp în urmă de oameni miraculoşi care le-au arătai minuni nemaivăzute şi că doreau să ie relateze ce anume văzuseră.* Populaţia, înnebunită, nu i-a ascultat şi era pe punctul de a-i arunca în foc cînd renumitul Agobard, episcop de Lyon, care se bucura de multă autoritate încă din vremea în care era călugăr în acel oraş, a venit alergînd la auzul zgomotului şi, ascultînd acuzaţiile poporului şi apărarea inculpaţilor, a declarat că şi unele şi celelalte erau false. Nu era

adevărat că acei oameni căzuseră din cer şi ceea ce pretindeau că au văzut era imposibil.

Oamenii au crezut mai degrabă cele spuse de bunul părinte Agobard decît ce văzuseră cu propriii ochi şi s-au liniştit, eliberîndu-i pe cei patru ambasadori ai silfilor şi au primit cu uimire cartea pe care a scris-o Agpbard pentru a confirma sentinţa pe care o pronunţase. în felul acesta mărturia celor patru a fost zadarnică.'

Asemenea poveşti erau obişnuite în evul mediu; problema comunicării cu Elementele a devenit o preocupare a adepţilor hermeneuticii şi o parte importantă a filozofiei lor. Paracelsu’s a scris o carte despre natura acestor fiinţe, dar şi-a dat mare osteneală pentru a-l avertiza pe cititor asupra pericolelor ce le însoţesc:

Nu vreau să spun aici, *din pricina* nenorocirilor *ce s-ar putea abate asupra celor care ar încerca aceasta,* prin intermediul căruia pact cineva se poate asocia cu aceste fiinţe, mulţumită cărui pact ele ni se arată şi ne vorbesc.

în tratatul său intitulat *De ce ni se înfăţişează aceste fiinţe?'* el dezvoltă următoarea teorie ingenioasă:

Orice lucru creat de Dumnezeu se înfăţişează omului mai devreme ori mai tîrziu. Cîteodată Dumnezeu îl confruntă pe om cu Diavolul sau spiritele pentru a-l convinge de existenţa acestora. Din slava cerului, El ne trimite şi pe îngeri,’ servitorii Lui. în acest chip ni se înfăţişează aceste fiinţe, nu pentru a rămîne printre noi sau ’a deveni aliaţii noştri, ci pentru ca noi să putem să-i înţelegem. Aceste apariţii sînt, ca să spunem adevărul, rare. Dar de ce ar fi altfeî? Nu este suficient ca unul din noi să vadă un înger ca noi toţi să credem în ceilalţi îngeri?

Paracelsus s-a născut probabil în 1493; numai cu doi ani mai devreme Facius Cardan şi-a scris observaţiile despre cei şapte vizitatori stranii asemănători creaturilor Elementelor care l-au intrigat atît de mult pe marele filozof. Incidentul s-a păstrat în scrierile fiului său Jerome Cardan (1501-1576), care ne este cunoscut astăzi mai ales ca matematician.

Jerome Cardan trăia la Milano şi nu a fost doar matematician, ci şi ocultist şi medic. în carte sa *De subtilitate,* Cardan afirmă că l-a auzit deseori pe tatăl său spunînd povestea aceea ciudată şi că în cele din urmă a căutat însemnările despre eveniment, interpretate astfel.

13 august 1491. Pe cînd terminam de îndeplinit cele obişnuite, în a douăzecea oră a zilei, în faţa mea au

apărut şapte bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte de mătase, asemănătoare togilor greceşti* şi purtînd, încălţări strălucitoare. Sub platoşele sclipitoare şi roşii, păreau’să aibă ceva înflorat de culoare purpurie, extraordinar de frumos.

Totuşi nu erau toţi îmbrăcaţi la fel, ci numai doi care păreau a fi de rang mai nobil decît ceilalţi. Cel mai înalt dintre ei, care avea o faţă bronzată, era urmat de doi însoţitori, iar al doilea, care era mai alb la faţă şi de statură mai mică, de trei. Deci erau şapte în total.’ El nu a lăsat nici o însemnare în legătură cu ce purtau pe cap. Erau în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani, dar nu păreau să aibă mai mult de treizeci. Cînd au fost întrebati cine erau, au spus că sînt alcătuiţi, chipurile, din aer şi câ se nasc şi mor. Era adevărat că trăiau mult mai mult decît noi şi că puteau atinge vîrsta de 300 de ani. întrebaţi despre nemurirea sufletelor lor, au afirmat că nimic care să aparţină exclusiv individului nu supravieţuieşte... Cînd tatăl meu i-a întrebat de ce nu le arată oamenilor comorile dacă ştiu unde se află, ei au răspunscă le *era interzis de o lege specială, sub pedepse staşnice, să comunice astfel de lucruri oamenilor.* Au stat cu tatăl meu mai bine de trei ore. Cînd el i-a întrebat despre felul în care s-a format universul, nu au fost de acord. Cel mai înalt a negat că Dumnezeu a creat lumea din eternitate. Dimpotrivă, a adăugat celălalt: Dumnezeu a creat-o şi o acceptă necontenit, în aşa fel încît dacă El s-ar opri o clipă, lumea ar pieri... Adevăr sau fabulă, aşa a fost.

Trei secole mai tîrziu, în septembrie 1768, un tînăr în vîrstă de şaisprezece ani călătorea de la Frankfurt către Universitatea din Leipzig împreună cu alţi doi pasageri. Plouase aproape toată ziua şi diligenţaurca’ cu greutate un deal. Pasagerii coborîseră şi mergeau pe jos, pe lîngă cai, cînd tînărul a observat un obiect luminos straniu la nivelul solului:

Deodată, într-o rîpă de pe partea dreaptă a drumului, am văzut un fel de amfiteatru, minunat luminat. într-un spaţiu în formă de pîlnie se aflau numeroase luminiţe strălucitoare, plasate una peste alta; străluceau atît de tare că te orbeau. Dar şi mai uimitor era că nu stăteau nemişcate, ci săreau încoace şi încolo, de sus în jos şi viceversa şi în toate direcţiile. Cea mai mare parte a lor, totuşi, rămîneau nemişcate şi străluceau. M-am despărţit cu mare greutate de acest spectacol, pe care aş fi vrut

* în original: Greek togas (n.t.).

să-l examinez mai îndeaproape... Nu ştiu dacă erau licurici sau o mulţime de creaturi luminoase.

Tînărul nu era altul decît Goethe. Veţi găsi cele de mai sus în cartea a şasea a autobiografiei sale, conform regizorului de film şi savant ocultist Kenneth Anger, căruia îi rămîn îndatorat pentru această interesantă descoperire. Dacă poetul şi omul de ştiinţă german ar fi trăit în secolul XX, ar fi avut şansa să afle mai multe despre „creaturile luminoase"? Dacă Paracelsus s-ar întoarce, ar găsi oare material nou pentru teoriile sale despre natura straniilor fiinţe din cer? Putem afirma fără a greşi că atentia le-ar fi imediat atrasă de aterizările de OZN-uri şi de relatările despre răpiri.

ÎNTOARCEREA HUMANOIZILOR

într-o noapte de ianuarie, în 1958, o femeie, al cărei nume nu sînt autorizat să-l public, mergea cu maşina pe New York State Thruway, în apropiere de Cascada Niagara. Era viscol şi ceasul arăta 1:30 a.m. Se ducea să-şi viziteze fiul, care se afla pe atunci în armată, şi conducea foarte prudent, încercînd să găsească o ieşire, căci credea că drumul se înzăpezise undeva în faţă. Vizibilitatea era extrem de proastă. Aşadar nu a avut nici
o şansă cînd a văzut, brusc, în centrul şoselei ceva ce semăna cu epava unui avion:

Puteam vedea o formă nedefinită, imensă, şi un stîlp subţire, înalt de cel puţin cincizeci de picioare, luminat şi care’se micşora tot mai mult, ca şi cum ar fi intrat în pămînt. Motorul meu a încetinit şi cînd m-am apropiat maşina s-a oprit de tot. M-am speriat şi am încercat cu disperare să o pornesc căci se stinseseră şi luminile.

Primul gînd a fost să cobor şi să văd ce se întîmplă, dar deodată am observat două siluete înălţîndu-se în jurul acelui stîlp subţire, care continua să se micşoreze. Erau suspendate, dar se mişcau în jurul lui. Semănau cu nişte animale cu patru picioare şi o coadă, dar aveau două tentacule în faţă, sub cap, ca nişte braţe. Apoi, foarte repede, lucrurile au dispărut, forma aceea s-a ridicat; atunci am realizat că era o farfurie zburătoare,

care s-a rotit, a zumzăit la aproximativ zece picioare de sol şi apoi s-a ridicat în aer şi nici măcar nu am putut vedea încotro s-a îndreptat.

Brusc, luminile maşinii mele s-au aprins. Am pornit maşina şi totul era în ordine. M-am oprit în locul acela, am coborît cu o lanternă şi m-am îndreptat spre zona unde aterizase OZN-ul. în zăpadă era o groapă mare, de aproximativ un metru, şi se putea vedea iarba de dedesubt. Iarba era caldă, dar nu se afla nici o urmă în jur.

Femeia, care nu a fost crezută cînd a povestit toate acestea familiei, i-a trimis o scrisoare lui Otto Binder, ce începuse să publice în mai multe ziare serialul său „Our Space Age“.

Uimitor este faptul că astfel de poveşti au devenit, din 1946, mai degrabă obişnuite în toate părţile lumii. Bineînţeles că pentru un fizician ele par de necrezut, la fel cum straniul omuleţ întîlnit de Sf. Anton pare neverosimil pentru un biolog. Şi totuşi există mai multe cazuri înregistrate în care relatări similare sînt asociate cu urme care nu pot fi puse la îndoială.

în renumitul incident de la Socorro, New Mexico, un poliţist, Lonnie Zamora, a relatat că a văzut două fiinţe mici, înveşmîntate în alb, nu departe de un obiect strălucitor în formă de ou, ce se sprijinea pe patru suporturi înainte de a decola cu un zgomot asurzitor, devenind perfect silenţios în timp ce zbura. Incidentul a avut loc la 24 aprilie 1964 şi ulterior s-au făcut măsurători interesante (de către poliţia locală şi un reprezentant al FBI) ale urmelor lăsate de obiect. Şi aici se observă un pattern emoţional, care aminteşte în mod straniu scena medievală pe care tocmai am examinat-o: martorul din cazul Socorro, care urma să fie investigat de reprezentanţii Forţelor Aeriene, era atît de puţin convins că observase un dispozitiv construit de om că a cerut să vorbească cu un preot înainte de a relata cele văzute autorităţilor.

Un alt caz care nu poate fi trecut cu vederea este cel al familiei din Kentucky care pretinde că a fost asediată de mai mulţi „omuleţi" care arătau absolut fantastic. Incidentul a avut loc tn noaptea de 21 aprilie 1955 şi cu ocazia aceasta au fost făcute mai multe observaţii ale comportării „vizitatorilor". Una din creaturi a fost văzută ’apropiindu-se de clădirea fermei cu ambele mîini ridicate. Cînd se afla la o depărtare de aproximativ douăzeci de picioare, doi dintre martori au tras în intrus. Acesta a sărit şi a dispărut în întuneric. Apoi a apărut la fereastră după ce omul intrase în casă şi a fost din nou împuşcat. O altă

creatură, văzută pe acoperiş, a fost lovită de un glonţ, dar în loc să cadă, *a plutit* spre pămînt.

Fiinţele aveau capete foarte mari, aproape perfect rotunde, şi braţe lungi, terminate cu mîini imense prevăzute cu gheare. Purtau un fel de costum strălucitor, care aminteşte de cel al silfilor din 1491. Ochii lor erau foarte mari şi aparent foarte sensibili. Se apropiau de casă venind din întuneric. Nu aveau pupile, nici pleoape. Erau mult mai mari decît ochii omeneşti şi se aflau în vîrful capului. în general, creaturile mergeau în poziţie verticală, dar cînd s-a tras în ele, au fugit, servindu-se de toate cele patru membre, extrem de rapid, şi braţele lor păreau că le asigură propulsia.

La 10 septembrie 1954, la Quarouble, un sătuc francez situat la graniţa cu Belgia, pe la 10:30 p.m., Marius Dewilde a ieşit afară din casă, la început fiind intrigat de o masă întunecată aflată pe şinele de cale ferată. Apoi Dewilde a auzit paşi. Aprinzînd lanterna, s-ş trezit faţă-n faţă cu două fiinţe ce purtau nişte căşti foarte mari şi ceea ce păreau a fi nişte costume de scafandri. Aveau umeri largi, dar Dewilde nu le-a văzut braţele. Nu erau mai înalţi de patru picioare. Dewilde s-a îndreptat spre ei, cu intenţia de a-i surprinde, dar în partea superioară a obiectului închis la culoare aflat pe şine a apărut o lumină şi şi-a dat seama că nu se poate mişca. Cînd şi-a recăpătat controlul asupra propriului corp, cei doi vizitatori intraseră în aşa-zisa maşină şi îşi luaseră zborul.

Această observaţie clasică are o urmare stranie, care nu a fost niciodată publicată. Investigatorii civili francezi care au cercetat cazul au colaborat îndeaproape cu poliţia locală, dar la faţa locului s-au aflat şi alţii, mai ales reprezentanţi ai Poliţiei Aviaţiei din Paris. Cînd s-a făcut o anchetă în legătură cu pietrele calcinate găsite în locul în care Dewilde văzuse farfuria zburătoare, s-a descoperit că nici măcar poliţia nu a putut obţine anumite informaţii în legătură cu rezultatele analizelor, lată ce a declarat şeful poliţiei locale:

> Grupul oficial care a lucrat în colaborare cu Poliţia Aviaţiei aparţine Ministerului Apărării Naţionale. însuşi numele acestui minister exclude ideea oricărei comunicări.

La 19 noiembrie 1954, poliţia a confirmat că Dewilde a făcut un al doilea raport în legătură cu observarea unui obiect „în apropierea casei sale“. Totuşi, afirmă poliţia, Dewilde şi familia

sa, temîndu-se de publicitate, au hotărît să nu dezvăluie a doua întîmplare. De aceea nu veţi găsi nici o menţiune a acesteia în ziarele locale.

în plus, investigatorilor civili li s-a spus - politicos, dar în termeni fără echivoc - că orice altă informaţie despre astfel de incidente va fi păstrată confidenţială de către poliţie.

Totuşi, relatările au continuat şi unele l-ar' fi delectat cu siguranţă pe Paracelsus. La 14 octombrie 1954, un miner numit Starovski a pretins că a întîlnit pe un drum de ţară, lîngă Erchin (tot în nordul Franţei), o fiinţă ciudată, scundă şi corpolentă, cu ochi mari, oblici, şi' cu corpul acoperit cu blană. Piticul, avînd o înălţime mai mică de patru picioare, avea un cap imens şi purta pe el ceva ca o tigvă, cu o plasă la cîţiva inci* deasupra ochilor. Ochii erau bulbucaţi, cu irişi foarte mici; nasul era turtit; buzele subţiri şi roşii. Un detaliu minor: martorul nu a putut afirma că a văzut creatura ieşind ori intrînd într-o farfurie zburătoare. El a întîlnit pur şi simplu fiinţa aceea stranie, care nu purta nici un fel de aparat respirator. înainte de a se putea gînd: măcar s-o oprească, creatura a dispărut.

Şase zile mai tîrziu, la 20 octombrie 1954, la Parravici d'Erba, lîngă Como, Italia, pe cînd îşi gara maşina, un bărbat a văzut o fiinţă stranie, îmbrăcată într-un costum lucitor, înaltă de circa patru picioare, stînd lîngă un copac. Observîndu-l, creatura a îndreptat un fascicul luminos spre el, paralizîndu-l pînă cînd a reuşit să strîngă în pumn legătura de chei de la garaj, lucru ce a părut să-l elibereze din starea de neputinţă. S-a repezit să-l atace pe străin, care *s-a ridicat de ia pămînt* şi a dispărut cu un sunet amintind un bîzîit. Autorul acestei poveşti de necrezut avea treizeci şi şapte de ani, iar oamenii din partea locului îi cunoşteau ca pe un om care spune întotdeauna adevărul. A ajuns acasă în stare de şoc şi cînd s-a culcat avea febră. Detaliile cazului au fost obţinute în urma unei investigaţii făcute de poliţia italiană.

Unsprezece ani mai tîrziu, ă urmat un nou val de relatări. La 1 iulie 1965, Maurice Masse, fermier francez din Valensole, a ajuns pe cîmp la ora 6:00 a.m. şi se pregătea să pornească tractorul cînd a auzit un zgomot straniu. Înaintînd, a observat că ceva coborîse în cîmpul lui de levănţică. A crezut că este vorba de un prototip şi s-a îndreptat spre el, intenţionînd să le spună răspicat piloţilor să-şi găsească un alt teren de aterizare pentru

* Unitate de măsură pentru lungime; 1 inch (ţol) = 2,54 cm (n.t.).

drăcovenia lor. Doar cînd se afla la aproximativ douăzeci de picioare de maşinărie şi-a dat seama ce greşeală făcuse.

Obiectul, în formă de ou, avînd o carlingă rotundă, era susţinut de şase picioare subţiri şi un pivot central şi nu era mai mare decît un automobil. în faţă se aflau doi piloţi ce păreau a examina o plantă. Erau îmbrăcaţi în costume gri-’verzui, dintr-o singură piesă. în partea stîngă a centurii se afla un mic conteiner; unul mai mare se găsea în partea dreaptă. Măsurau mai puţin de patru picioare înălţime, ochii lor semănau cu cei umani, dar aveau capetele foarte mari. Nu dispuneau, practic, de gură, ci numai de o mică deschizătură, fără buze. Nu purtau nici un fel de aparat de respirat, nici cască ori mănuşi. Aveau mîini mici, normale. Cînd Masse s-a apropiat, au devenit dintr-o dată conştienţi de existenţa lui şi, fără nici un semn de teamă ■ sau surpriză, unul dintre „piloţi" a luat un mic tub din conteiner şi l-a îndreptat spre Masse - rezultatul: martorul s-a trezit brusc imobilizat.

Cele două fiinţe l-au privit pe Masse şi i s-a părut că vorbesc între ei - un fel de gargariseală. Sunetele proveneau din gîtlejul lor, a subliniat martorul, dar gurile nu ji s-au mişcat. în acest timp, privirile aveau expresii umane. între patru ochi, Masse mi-a spus că nu s-a speriat de atitudinea lor, care era mai degrabă de curiozitate prietenoasă decît de ostilitate.

După cîtva timp - estimat de Masse la aproximativ un minut creaturile au intrat în navă. Uşa s-a închis „ca partea din faţă a unui secretaire", dar Masse îi mai putea vedea în carlingă. Se aflau în faţa lui în timp ce obiectul a decolat în direcţie opusă, mai întîi planînd la cîteva picioare de pămînt, apoi ridicîndu-se oblic cu viteza unui avion cu reacţie. A dispărut o dată ajuns la o depărtare de şaizeci de iarzi.

l-am pus cîteva întrebări martorului asupra acestui ultim punct, dar Masse nu putea spune dacă obiectul a dispărut atît de repede încît ochii nu l-au putut urmări sau dacă a dispărut pur şi simplu. Totuşi, a fost destul de clar afirmînd că „acum lucrul acela era acolo, iar în momentul următor, nu mai era nicăieri". Masse a rămas pe cîmp singur, paralizat.

Cuvîntul „paralizat" nu este prea bine folosit în legătură cu incidentele de acest tip. Masse a afirmat că a fost conştient în timpul întregii observaţii. Funcţiile sale fiziologice (respiraţie, bătăile inimii) nu au fost afectate. Dar nu se putea mişca. Apoi s-a speriat cu adevărat. Singur pe cîmp, fără a putea striga după ajutor, Masse s-a gîndit că o să moară. Numai după

aproximativ douăzeci de minute şi-a recîştigat treptat controlul asupra muşchilor şi a fost în stare să se ducă acasă.

Această experienţă nu a rămas fără urmări. Timp de mai multe săptămîni după incident, Masse a fost extrem de somnoros şi toate rudele sale - ca şi investigatorii - au observat că avea nevoie de somn şi că îi era tare greu să rămînă treaz chiar şi patru ore la rînd. Aceasta este o altă caracteristică puţin cunoscută a întîlnirilor de aproape. Pentru Masse, care obişnuia să muncească „din zori şi pînă-n seară“, a reprezentat o consecinţă foarte neplăcută a experienţei pe care o trăise. O altă urmare, dar a publicităţii făcute în jurul cazului, a fost reprezentată de stricăciunile aduse cîmpului de mulţimea de turişti care au venit să vadă urmele lăsate de navă.

Trebuie să spun că Masse este un om respectat de concetăţenii săi. Fost luptător în Rezistenţă, fermier harnic, este privit ca un om demn de încredere de către poliţia care a investigat cazul sub conducerea căpitanului Valnet, din Digne. Totuşi el ne-a spus o poveste care nu e pur şi simplu fantezistă, ci absolut de necrezut.

Ce impresie şi-a făcut Masse despre vizitatori? El afirmă că *ştia că* nu doreau să-i facă nici un rău. Nu au fost ostili, numai indiferenţi. Pe cînd stătea în fata lor, în timpul acelui lung minut, a fost copleşit brusc de certitudinea că erau buni - o certitudine pe care nu e în stare să o explice, pentru că nu a înţeles deloc straniul lor limbaj.

Povestea este fantastică. în plus, ne reaminteşte relatarea pe care Barney şi Betty Hill au făcut-o, sub hipnoză, despre aşa-zisa lor răpire din New Hampshire. Întorcîndu-se din vacanţa pe care o petrecuseră în Canada în septembrie 1961, au văzut o lumină ciudată pe deasupra munţilor. Ea s-a apropiat de şosea şi apoi s-au trezit în maşină, la vreo şaizeci de mile mai la sud, fără a-şi aminti nimic despre călătoria ce avusese loc între timp. Sub hipnoză, şi-au reamintit un lung şir de evenimente: răpirea de către nişte fiinţe mici şi un examen „medical“. Relatarea include descrierea unei limbi străine, vorbită de fiinţele a căror expresie era aproape umană, a unui sentiment dominant de încredere şi nu dă nici cea mai mică indicaţie că incidentul a avut un scop semnificativ sau a urmat un anumit model. De mare interes pentru psihologi este faptul că fiinţele respective sînt la fel de efemere şi se comportă cu aceeaşi ignorare a legilor logicii sau fizicii ca şi personajele unui vis, monştrii coşmarelor noastre, vrăjitoarele imprevizibile ale copilăriei.

Ce înseamnă toate acestea? Cum pot fi puse cap la cap fapte contradictorii? într-o încercare lăudabilă, unii pun la

îndoială clasica nevoie de motive. „Este cu adevărat necesar", se întrebă ei, „să detectăm motive semnificative - în sensul nivelului nostru de inteligenţă - în comportarea unei rase superioare? Nu ar trebui să găsim în acţiunile lor numai date întîmplătoare şi imagini incoerente, asemeni unui cîine aflat în faţa unui matematician scriind la tablă? Dacă este aşa, numai după ce în conştiinţa noastră vor apărea noi concepte vom putea «descoperi» sensul prezenţei lor în jurul nostru. Şi dacă o rasă superioară generează de fapt ceea ce noi observăm acum sub numele de fenomenul OZN, poate că o face tocmai cu scopul de a schimba cursul destinului uman prezentîndu-ne dovada limitelor noastre în domeniul tehnic şi mintal."

Copiii Necunoscutului - dacă nu sînt reali, trebuie să considerăm aceste zvonuri drept un semn că ceva s-a schimbat în imaginaţia umană, punînd într-o lumină nouă zonele neexplorate încă ale „inconştientului colectiv"? Poate că sunt doar copiii imaginaţiei noastre şi interesul nostru pentru ei este asemenea pasiunii pentru Batman şi Cenuşăreasa. Dar s-ar putea să fie reali. Ştiinţa modernă nu stăpîneşte decît un domeniu limitat, doar o anumită-variaţie pe o temă infinită.

în orice caz, este important să înţelegem ce anume vor să realizeze aceste imagini, de ce această cunoaştere este, Jn acelaşi timp, captivantă şi atât de stresantă pentru noi. lată subiectul cărţii de faţă.

2

Discuri înaripate şi

Tocmai am stabilit că există o strînsă paralelă între relatările moderne despre contactele OZN şi tradiţiile vechi de secole care cuprind entităţi spirituale extraterestre. Dar cît de strîns sunt legate aceste poveşti? Putem fi siguri că suntem cu adevărat martorii continuării aceluiaşi curent, ai reapariţiei acejuiaşi şuvoi subteran?

în capitolul de faţă vom pătrunde dincolo de suprafaţa poveştilor şi vom trasa paralele precise între observaţiile fizice făcute în timpurile străvechi şi cele ce caracterizează '„întîlnirile de aproape" moderne. Aceste manifestări fizice includ forma obiectelor zburătoare, reprezentarea lor ca „discuri înaripate",, fiinţele asociate lor, fasciculele luminoase pe care le pot manipula, alterarea sensului timpului pe care o pot produce şi caracteristicile specifice interacţiunii dintre martorii umani şi fiinţele respective. Deseori, diafogul, pare absurd, dar el nu ascunde un artificiu literar, ci un adevăr simbolic. Şi această absurditate se referă la obiectele schimbate cu ocupanţii OZN şi chiar la dovezile fizice pe care le lasă în urmă: inele de iarbă arsă, pămînt ars, zone cu presiune extremă. Pînă ce nu vom reuşi să înţelegem clar aceste patternuri şi nu vom recunoaşte că ele au apărut şi în relatările din antichitate şi evul mediu, nu vom putea spera să înţelegem sensul fenomenului OZN.

UN FAPT UNIVERSAL

Problema care se-află în faţa noastră este următoarea: dacă realitatea aflată în spatele fenomenului OZN este în acelaşi timp de natură fizică şi psihică şi dacă manipulează spaţiul şi timpul în moduri în care conceptele noastre ştiinţifice nu le’pof descrie,

există vreun motiv ca efectele sale să fie limitate la cultura şi generaţia noastră? Am stabilit deja că nici o ţară nu deţine privilegiul acestor manifestări. Totuşi trebuie' să luăm’ în considerare următorul argument: dacă fenomenul OZN nu este limitat la condiţiile sociale specifice timpului nostru sau la anumite realizări tehnologice, atunci reprezintă un fapt universal. S-ar putea să fi fost alături de noi, într-o formă sau alta, de cînd există rasa umană pe Pămînt.

în antichitate s-a petrecut ceva care nu a fost explicat în mod adecvat de teoriile istorice. Sugestia că acelaşi lucru s-ar putea întîmpla din nou ar trebui să ne determine să facem pe cît posibil lumină asupra problemei. Începînd din secolul al II-lea înainte de Hristos şi pînă la căderea imperiului roman, elitele intelectuale din lumea mediteraneană, formate în spiritul raţionalismului ştiinţific, au fost confruntate şi cîteodată înfrînte de un element iraţional asemănător cu cel conţinut în apariţiile moderne ale unor fenomene inexplicabile, un element amplificat de respingerea rapidă din partea ştiinţei. El a însoţit prăbuşirea civilizaţiilor antice.

Scriitorul francez Aime Michel propune următoarea scenă. Să luăm, de exemplu, unul dintre gînditorii din Alexandria, un om ca Ptolemeu, astronomul din secolul al II-lea, format în spiritul metodelor raţionale ale lui Arhimede, Euclid şi Aristotel. Şi să ni-l imaginăm citind Apocalipsa, diferite scrieri despre Armageddon. Cum ar fi reacţionat la o astfel de experienţă? Ar fi dat pur şi simplu din umeri, spune Aime Michel: „Nici nu i-ar fi trecut prin minte să acorde cea mai mică încredere unui astfel de compendiu plin de ceea ce el trebuie să fi privit drept nebunii. O astfel de scenă trebuie să se fi petrecut de mii de ori la sfîrşitul antichităţii clasice. Şi ştim că de fiecare dată trebuie să fi fost vorba de aceeaşi respingere, de aceeaşi ridicare din umeri, deoarece nu există nici o scriere care să cuprindă vreo examinare critică a doctrinelor, ideilor şi revendicărilor con- traculturii reprezentate prin Apocalipsă. Această cultură opusă era prea absurdă pentru a reţine atenţia celor care-l citeau pe Platon. Dar, după puţin timp - foarte puţin - cultura a triumfat şi Platon a fost uitat pentru o mie de ani. Oare aşa ceva se va mai întîmpla?[11]

Numai o examinare amănunţită a textelor antice ne va salva de efectele unei miopii culturale asemănătoare. Printre alte obiecte interesante, cîteva artefacte din Fenicia care au ajuns pînă la noi dovedesc că există o înţelegere a ideii contactului OZN în antichitate.

AMULETELE FENICIENE

Cărţile de istorie nu spun că civilizaţia feniciană există cu mult înainte de migraţiile evreilor, cînd mâi multe triburi semitice au fondat o serie de cetăţi pe ţărmul Mediteranei. Numele lor: Tir, Sidon, Tripqlis ori Byblos şi erau guvernate de o oligarhie sau de un rege. în perioada de înflorire a sa, Fenicia se întindea pînă în acea parte a Siriei cuprinsă între Nahr-al-Kabir (Eleutherus) în nord şi Muntele Cârmei în sud.

Sir E.A. Wallis Budge, unul dintre cei mai mari specialişti ai secolului XX în Egipt şi Mesopotamia, afirmă că fenicienii nu erau un popor de literaţi. Spre deosebire de majoritatea popoarelor semitice, ei iubeau marea. Şi-au tăiat pădurile pentru a obţine lemn pentru corăbii. Produsele atelierelor meşteşugăreşti, excepţional de rafinate, erau vîndute de negustorii lor în întreaga lume antică, în Europa, Asia, Africa şi India. Au învăţat de la Babilonieni arta vopsirii, de la egipteni meşteşugul suflării sticlei şi ştiau să folosească un sistem precis de greutăţi. Se cunoaşte foarte puţin
1despre credinţele lor religioase, deşi se subliniază adesea, pe temeiuri lingvistice, că numele zeilor arată influienţe directe babiloniene, egiptene şi greceşti.

Despre ritualuri ni s-a spus că îşi sacrificau primii născuţi, că prizonierii de război erau ucişi pe altarele zeilor şi că femeife îşi ofereau virginitatea în sanctuarele zeiţei Astarte. Se pare că pentru protecţia lor personală fenicienii au adoptat tipul de amulete folosite în Babilonia şi Asiria; o colecţie de sigilii cilindrice se află la British Museum. Unele dintre aceste artefacte, prezentate în cartea lui Wallis Budge-Amulets and Superstisions, datează probabil din anii 400 - 300 î. de Hr. Pe cinci dintre aceste sigilii clindrice se află un disc înaripat, adesea reprezentat cu unele „accesorii". Personajele care în literatură sînt numite „fiinţe divine" ies din aceste discuri în patru cazuri. Şi în fiecare caz apar personaje umane, în veşmintede ceremonie, ce par a fi implicate în ritualuri cu trăsături asiriene.

Pe primul cilindru apare un personaj ce ţine în fiecare mână membrele anterioare ale unui animal înaripat. Cinul dintre cele două animale are coarne şi coadă. Deasupra fiinţelor umane se află discul înaripat, din care apare un zeu. („Ahuramazda sau vreun zeu asirian", afirmă Sir Wallis Budge.) Pe a doua amuletă apar oameni-scorpioni şi simboluri sexuale. Este limpede că două creaturi stranii, bărbaţi, susţin un disc înaripat deasupra unui copac sacru. La dreapta se’ află un adorator, în timp ce altă persoană aduce un fel de animal pentru a fi sacrificat. Şi aici pot fi văzute două

Pe o a treia amuletă, două personaje mari, înaripate - interpretate de către specialişti drept „preoţi ce poartă veşminte cu aripi" -încadrează un disc enorm cu suporturi înalte. Sub disc se află simbolizat un fulger, în faţa căruia apare un bărbat care parcă se închină. în vîrful discului se află ceva.

Un alt artefact: un sfinx şi o capră aşezaţi de o parte şi de alta a unui copac sacru, deasupra căruia se afla un disc înaripat. Doi bărbaţi îndeplinesc un ritual în legătură cu scena respectivă.

Pe ultima amuletă, două personaje ciudate, parcă nişte pitici, pe care specialiştii le numesc oameni-scorpioni (în ciuda piepturilor late reprezentate pe acest sigiliu), susţin „un disc înaripat din care apar capetele a trei fiinţe divine“. Doi bărbaţi se închinăjn faţa discului, sub care se poate vedea un fel de uşă boltită. în stîriga se află un personaj foarte straniu, interpretat ca „un zeu ce tine o gazelă sau o capră sub fiecare braţ".

Interpretarea artefactelor pune cîteva întrebări deoarece, părerea îndeobşte acceptată că discul zburător este pur şi simplu o reprezentare primitivă a soarelui sau a sufletului, lasă mult de dorit. Este oare ceva obişnuit ca din partea superioară a unui disc înaripat (un simbol frecvent în antichitate) să apară fiinţe? în ce context sînt întîlnite asemenea reprezentări? Dacă discul este un simbol mitologic legat de cosmos (aşa cum o indică abundenţa desenelor astronomice de pe sigilii: stele, semiluni), trebuie să considerăm că un disc din care pornesc gheare reprezintă o încercare de păstrare a memoriei unei viziuni sau observaţii a unei nave zburătoare capabile să aterizeze?

Această interpretare nu răspunde tuturor întrebărilor noastre, dar oferă o cale de cercetare a simbolismului. Este într-adevăr fascinant să citeşti că interpretarea acceptată în general pentru simbolul zigzagat aflat pe unele amulete este un fulger. De ce oare un fulger este asociat neapărat unui disc înaripat şi de ce trei oameni în veşminte somptuoase se închină în faţa acestuia? Scena sugerează şi un scop mai degrabă decît ’o întîmplare, un fenomen natural. Ea sugerează un evident contactat cu o navă zburătoare.

Tot atît de fascinante sînt pentru cei ce studiază cazurile de întîiniri de aproape sînt scenele în care sunt transportate animale către discul ce planează pe cer. într-un caz, este reprezentat un zeu ce ţine cîte un animal cu coarne sub fiecare braţ -o scenă ce aminteşte cu siguranţă de numeroasele relatări de răpiri de animale de către ocupanţii OZN-urilor. Pe trei dintre sigiliile cilidrice este reprezentat’ cu aproximaţie acelaşi lucru: un disc aflat deasupra unei structuri de pe sol, un om ce se „închină,, şi un altul aducînd un animal cu coarne spre centrul scenei.

Fiinţele pot fi împărţite în următoarele categorii:

1. Fiinţe umane, pe care asiriologii îi numesc adoratori, preoţi, regi etc. Uneori poartă veşminte cu aripi.

2. Zeii. Sînt reprezentaţi apărînd din disc şi avînd, în unele cazuri, capul acoperit cu podoabe complicate sau mergînd pe lîngă disc, aşa cum apar, de exemplu, pe amuleta unde o fiinţă poartă părul strîns în trei cozi lungi de fiecare parte a capului.

3. Oamenii-scorpioni; în unul din cazuri sînt reprezentaţi cu atribute falice de mari dimensiuni, dar în altul pot fi mai degrabă femei-scorpioni. Ei apar numai susţinînd discul. Ar fi interesant de aflat cum anume a apărut denumirea de scorpion în legătură cu aceste personaje. Oamenii-scorpioni au cam două treimi din înălţimea oamenilor, care, în schimb, sînt mai mici decît zeii. (Profesorul Douglas Price-Williams de la UCLA subliniază că *Epopeea iui Ghiigamesh* scorpionii erau paznicii muntelui soarelui. Omul-scorpion din *Enuma E/ish,* operă babiloniană, era un monstru creat din haos la începutul lumii. Price-Williams adaugă: „Aceste creaturi sînt deci fiinţe telurice, «htonice», cum ar fi spus Jung“.)

4. Diferiţi monştri, ca, de exemplu, creatura cu coarne sau sfinxul.

De ce observarea unui disc zburător a fost reprezentată în contextul unei evidente ceremonii magice care nu prea avea nici o caracteristică tradiţională a religiei feniciene? Ni s-a spus că fenicienii credeau, ca şi evrei, în nemurirea sufletului, că îşi incinerau morţii şi că ceremoniile de sacrificii implicau omorîrea unor fiinţe umane şi prostituţia sacră. De ce se întîmpla aşa dacă sigiliile sînt asociate cu valori spirituale şi religioase care nu descriu nimic asemănător, ci arată în schimb discuri înaripate care nu par a veni de pe o altă stea, poartă cu ele fiinţe stranii care iau de pe Pămînt animale şi emit fascicule luminoase? Şi de ce personajele umane poartă veşminte speciale, cu aripi?

Reprezentarea discurilor zburătoare în religie nu se limitează la fenicieni. Simbolul e unul de bază la începuturile creştinismului şi este constant asociat cu îngerii. Teologia creştină nu spune prea multe despre îngeri, tot aşa cum teologia musulmană oficială păstrează discreţia asupra djinilor. Cîteva documente totuşi conţin detalii în legătură cu natura acestor fiinţe. Conform cercetătorului japonez Y. Matsumura, *Sophia,* un bocument religios păstrat la biblioteca Naţională din Lenigrad, ce cuprinde comentarii asupra dogmei bisericii ortodoxe greceşti, descrie astfel procesul comunicării dintre Dumnezeu şi îngeri:

> Cum poate Domnul arăta calea îngerului Său dacă îngerul nu poate vedea faţa Domnului său? Un înger are

o proiecţie în partea superioară a ochilor, unde se află un nor sacru. El mai are şi ceva pe capul său pentru a primi sunetele. Acest lucru produce zgomote atunci cînd îngerul primeşte un ordin de la Domnul său. Apoi priveşte în oglinda din mîna lui şi vede în acea oglindă instrucţiunea dată de dumnezeu.

Nu am putut verifica direct existenţa acestui document şi acurateţea traducerii, dar seamănă cu un număr de picturi, icoane şi fresce care descriu contactul dintre „Dumnezeu" şi mesagerii săi şi contactul dintre mesageri şi oameni. Multă vreme, comunicarea a avut loc mai degrabă prin reprezentări pictografice decît prin cuvinte şi nir exită decît cîteva descrieri ale unui astfel de contact în cronici.

Sînt înclinat spre o interpretare mai degrabă literară decît pur simbolică a scenelor de pe amuletele feniciene şi sînt de asemenea tentat să accept ca ipoteză de lucru că de-a lungul timpului au avut loc contacte între conştiinţele umane şi alte conştiinţe, descrise ca demonice, angelice sau, simplu, extraterestre.’ Aceasta ar putea explica multe din puterea simbolică conţinută în vremea noastră în conceptul de „semne pe cer“. Ar fi o dovadă a faptului că OZN-urile moderne par să aibă destule elemente arhaice, dar şi futuriste (ca în reprezentarea semnului astrologie arab pentru Venus pe obiectul văzut la Socorro, New Mexico, de poliţistul Lonnie Zamora), şi ar explica de asemenea fascinaţia pe care oamenii din toate ţările şi rasele au simţit-o întotdeauna pentru straniile fiinţe de „dincolo"

Cît de constante au rămas’aceste observaţii şi viziuni vom vedea comparînd povestea sigiliilor feniciene’ cu următoarea scrisoare a unei femei care a văzut un om-scorpion... în vremea noastră.

CAZUL OMULUI-SCORPION DIN OXFORD

Iată cum începe scrisoarea acestei femei din Marea Britanie: La conferinţa ţinută de Jacques Vallee pe 12 decembrie la Asociaţia Arhitecţilor din Londra am fost surprinsă de unul dintre diapozitivele prezentate: un sigiliu fenician pe care apare o sferă înaripată ţinută de două creaturi pe care confereţiarul le-a numit

„oameni-scorpioni". Este posibil să fi văzut şi eu un astfel de om...

Era vara anului 1968, pe la 4:00 p.m., într-un weekend. Plecase cu maşina de la Londra către o localitate de lîngă Stratford pentru a face o vizită unor prieteni. în maşină se mai afla cineva. Chiar după ce au ieşit din Oxford, amîndoi au văzut un disc strălucitor pe cer. Au încetinit şi apoi au oprit maşina pentru a-l urmări cum se deplasează ca o săgeată şi dispare. Nu departe se mai oprise o maşină. în cele din urmă, obiectul a dispărut în spatele unui copac. Şi-au continuat drumul, dar evenimentele într-adevăr impresionante s-au petrecut abia după dispariţia discului:

> Pe drum, între Burford şi Stratford, am avut nişte relevaţii uimitoare şi neobişnuite în legătură cu ceea ce aş putea numi Natura Realităţii. Erau legate într-un anume fel de discul acela strălucitor şi au avut un efect profund asupra mea, cauzînd ceea ce este îndeobşte cunoscut sub numele de schimbarea personalităţii. Nu voi încerca să explic ce anume înseamnă aceste relevaţii deoarece aproape toate religiile lumii au încercat să o facă şi nu au reuşit. (în acea după-amiază m-am transformat din agnostic în gnostic, dacă asta înseamnă ceva pentru dumneavoastră.) Totuşi, revelaţiile m-au lovit ca nişte săgeţi din cer, din afară, una după alta. Nu am mai trăit o asemenea experienţă de atunci.

Scrisoarea continuă cu’descrierea a ceea ce a văzut femeia, o descriere parcă ieşită direct dint-un roman de John Fowles: oaspeţii se aflau în salon, iar femeia s-a dus la uşa terasei pentru’a respira aer curat. Vremea era, scrie ea, „foarte caldă şi închisă".

> Lumina din cameră strălucea într-un arc de cerc de aproximativ 10 picioare în jurul uşii. în această suprafaţă am văzut, imediat ce am ajuns la fereastră, un personaj straniu. Eram stăpînită de panică şi asta mă făcea să îl percep foarte greu. Pentru mine era, fără îndoială, un demon sau un diavol pentru că interpretam în stil occidental (îmi imaginez) viziunea, creatura, animalul sau orice o fi fost. Ca şi „omul-scorpion“, ca şi Pan, avea labe de cîine sau de capră. Era acoperit cu o blană mătăsoasă, pufoasă, închisă la culoare şi scînteind în lumină. Era, negreşit, un humanoid, răuvoitor, credeam eu. S-a ghemuit, privind fix, fără să fie orbit, cu ochi verzi, oblici; nu aveau pupile. Ochii străluceau şi erau, de departe, lucrul cel mai înfricoşător. încerca, aşa cred acum, să comunice cu mine, dar panica m-a împiedicat să recepţionez ceva. Dacă ar fi stat în poziţie verticală, ar

> fi avut aproximativ patru - cinci picioare înălţime. Avea urechi ascuţite şi un bot lung. Dădea impresia că e foarte emaciat; mîinile şi degetele erau subţiri ca nişte beţe.

Convinsă că era vorba de o halucinaţie, am revenit în cameră şi m-am aşezat o vreme, pînă ce panica a mai scăzut. Apoi m-am dus să văd dacă mai era acolo. Era, dar se deplasase ceva mai încolo, la capătul cercului luminos. M-am ferit să mă mai apropii de uşa aceea tot restul serii şi a doua zi am plecat. Nu am spus nimănui. Am realizat că ar putea avea vreo legătură cu discul strălucitor numai după ce am văzut diapozitivul, în dosarele mele se găsesc şi alte rapoarte ale unor astfel de observaţii uitate de care martorii şi-au amintit văzînd un diapozitiv, coperta unei cărţi sau asistînd la o conferinţă.

FASCiCULUL LUMINOS

în toate tradiţiile religioase există o trăsătură comună: un fascicul luminos ce emană dintr-un punct situat pe cer sau dintr-un nor de formă deosebită şi focalizează asupra unei fiinţe omeneşti. Acest fascicul este de obicei interpretat ca un semn binecuvîntat ce transmite informaţii dintr-o sursă divină.

Sînt intrigat de acest concept pentru că el revine în cazurile moderne de contact OZN. Experimentatorul metapsihic Robert Monroe a descris un fenomen similar pe care el însuşi l-a trăit pe cînd efectua o experienţă de exteriorizare corporală. în noaptea de 9 septembrie 1960, pe cînd stătea lungit în pat, spune Monroe (în cartea sa *Outofthe Body):*

> M-am simţit, dintr-o dată, scăldat şi străpuns de un fascicul foarte puternic ce părea a veni din nord, la aproximativ 30° deasupra orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără voinţă proprie, şi mă simţeam ca şi cum m-aş fi aflat în prezenţa unei forţe foarte puternice, în contact personal cu aceasta.
>
> Era inteligentă într-un fel care depăşea puterea mea de înţelegere şi pătrundea direct (de-a lungul fasciculului, în jos?) în capul meu, părînd a căuta orice amintire din mintea mea. Era într-adevăr înspăimîntător pentru că nu puteam face nimic împotriva acestei intruziuni.

La 16 septembrie, noaptea, din nou, conform notelor lui Robert Monroe:

> Aceeaşi atingere impersonală, aceeaşi putere, din acelaşi unghi. Totuşi, de data aceasta, am avut ferma impresie că simţeam loialitatea faţă de această forţă inteligentă, omniprezentă, şi că asta era misiunea mea aici, pe Pămînt...
>
> Am avut impresia unor ţevi imense, atît de vechi încît erau acoperite cu muşchi şi rugină. Prin ele curgea ceva asemănător cu petrolul, dar cu mult mai multă energie decît acesta; era vital şi preţios oriunde (presupunere: nu pe această planetă materiala).

Pe 30 septembrie, acelaşi şablon:

> Păreau să se înalţe spre cer cînd i-am strigat, implorîndu-i. Apoi am fost sigur că mentalitatea şi inteligenţa lor depăşeau cu mult înţelegerea mea. Este o inteligenţă 'impersonală, rece, cu nici una din emoţiile dragostei sau compasiunii pe care noi le respectăm atît de mult; totuşi aceasta este poate atotputernicia pe care o numim Dumnezeu. în trecutul omenirii, astfel de vizite s-ar putea să fie stat la baza tuturor credinţelor noastre religioase şi se prea poate ca ceea ce ştim astăzi să nu ofere răspunsuri mai bune decît cele de acum o mie de ani.
>
> în timp ce primeam lumina, m-am aşezat pe jos, plîngînd mai tare decît am plîns vreodată, pentru că ştiam, fără nici o speranţă de schimbare, că Dumnezeul copilăriei mele, al bisericilor, al religiei din întreaga lume, nu era cel căruia ne închinăm - că pentru restul zilelor mele voi „suferi" de pierderea acestei iluzii.

LUMINA TRANCHILIZANTĂ

Un caz ce a avut loc în martie 1958, şi despre care a relatat în *The Ftying Saucer Review* investigatorul francez Joel Mesnard, ne oferă posibilitatea de a verifica din nou proprietăţile stranii ale luminilor asociate cu fenomenul OZN azi şi în trecui Martorul este un francez de 28 de ani din Legiunea Străină, santinelă în tabăra algeriană Bouahmama, în deşertul situat la

sud de Constantino. Puţin după 12 : 30 a.m., a auzit un şuierat ce părea a veni din cer; a privit în sus şi a văzut un obiect mare, cu diametrul de aproximativ 1 000 de picioare, coborînd cam la 150 de picioare de el. însă remarcabilă nu era dimensiunea enormă a obiectului, ci lumina ce provenea din partea sa interioară: un fascicul conic, verde-smarald.

în afară de acest punct, amintirile legionarului sînt vagi şi, după cum el însuşi admite, s-ar putea să nu corespundă realităţii. în loc să tragă un foc pentru a-i alerta pe ceilalţi sau să telefoneze pentru a-şi anunţa superiorii, a rămas privind la obiect mai bine de trei sferturi de oră. Conform acestui bărbat, intervievat de Joel Mesnard: „Culorile verde pal şi smarald erau cele mai frumoase, relaxante şi fascinante culori pe care le-a văzut vreodată".

Obiectul a plecat în modul clasic: mai întîi şuieratul, apoi ridicarea la altitudine de aproximativ trei sute de picioare şi în cele din urmă urcarea cu o „viteză nemaipomenită" spre nord-vest. în vreme ce obiectul se îndepărta, iar omul se întorcea la realitate, senzaţia extatică pe care o trăise a fost înlocuită de tristeţe. A luat telefonul şi a raportat cele văzute superiorilor. Aceştia au crezut la început că experienţa respectivă nu fusese decît o halucinaţie datorită stresului, dar au ordonat o investigaţie. în loc să ascundă cele petrecute (şi Legiunea Străină din Algeria avea multe alte probleme presante în afară de investigarea unei aterizări OZN!), ofiţerii s-au deplasat la faţa locului, l-au examinat cu atentie, nu au’găsit nici un fel de dovadă materială, s-au mulţumit să-l întrebe pe martor şi, cum insista asupra veridicităţii evenimentului, iar ei nu aveau nici un motiv să se îndoiască ’de aceasta, l-au trimis la Paris pentru o examinare mai detaliată. La Paris a fost ţinut sub observaţie timp de o săptămînă la Spitalul Val-de-Grâ’ce. I s-a făcut o ’ electroencefalogramă, care nu a relevat nimic neobişnuit. Medicii au ajuns la concluzia că era sănătos din punct de vedere mintal şi fizic.

Dl Mesnard l-a întîlnit pe martor în mai 1976. Legionarul se reîntorsese la viaţa civilă şi investigatorul a fost impresionat de simţul său practic, realist. Nu căutase deloc publicitatea şi nu prea îi plăcea să discute despre experienţa trăită. Cînd a făcut-o, a răspuns la întrebări direct, sincer. Nu fusese deloc bolnav din ziua reperării, nu trăise nici un fel de altă experienţă neobişnuită şi îşi reamintea starea de pace extremă simţită in prezenţa obiectului. *„Era ca şi cum timpul trecea foarte încet... ca şi cum m-aş fi aflat într-o altă lume. “*

Este deci mecanismul apariţiilor OZN o invariantă în toate culturile? Sîntem confruntaţi cu’ altă realitate care transcende noţiunile noastre limitate de spaţiu şi timp? Nu văd nici o altă

ipoteză mai bună în acest punct al cunoştinţelor noastre despre fenomenul OZN. Cu siguranţă, ipoteza vizitatorilor din spaţiu nu explică în mod adecvat simbolismul antic. Nu avem de-a’ face cu o simplă serie de incidente care pot îi explicate ca o întîlnire cu nişte călători din spaţiu care au ajuns pe_Pămînt în drumul lor întîmplător către o altă destinaţie cosmică. în loc de asta, avem de-a face cu un anumit fel de manifestări, deschizînd porţi către un nivel spiritual, îndicînd o cale spre o conştiinţă diferită şi producînd evenimente iraţionale, absurde.

Amuletele feniciene, ’întîlnirile de aproape cu „ocupanţii" petrecute în vremea noastră, fasciculul luminos din ceruri ’şi lumina focalizată din OZN-uri par a implica o tehnologie capabilă de manifestări fizice şi efecte psihice, o tehnologie care pătrunde adînc în conştiinţa colectivităţii, provocînd confuzie, modelîndu-ne - aşa cum probabil a provocat confuzie şi a modelat civilizaţiile umane în antichitate.

„PRIVEŞTE, DAR SĂ NU ATINGI

A fost un miracol, un semn ceresc, într-adevăr, minunata navă spaţială ce a zburat pe deasupra Statelor Unite în primăvara’lui 1897. Şi redescoperirea valului uriaş de relatări pe care l-a generat a furnizat o crucială verigă lipsă între apariţiile din timpurile străvechi şi poveştile moderne cu OZN-uri, mulţumită unor cercetători precum Donald Hanlon, Jerome Clark şi Lucius Farish. Rezultatul investigaţiilor lor este uimitor.

în noiembrie 1896, în California, sute’de locuitori din San Francisco <pu văzut un obiect mare, alungit, întunecat la culoare, care avea reflectoare puternice şi putea zbura împotriva vîntului. între ianuarie şi martie 1897, a dispărut cu totul. Şi deodată, brusc, numeroase persoane au semnalat un obiect identic în Midwest. în martie, un obiect straniu a foşt văzut de Robert Hibbard, un fermier ce locuia la cincizeci de mile nord de Sioux City, lowa. Hibbard nu numai că a văzut nava dar şi o ancoră ce atîrna de o frînghie legată de misteriosul obiect zburător l-a apucat şi l-a tîrît cîteva picioare înainte de a-i da drumul din nou pe pămînt.

S-ar putea scrie o întreagă carte numai prin înşirarea în ordine a tuturor relatărilor din acea perioadă. Scopul meu este

numai de a trece în revistă cele mai detaliate observaţii ale felului în care s-au comportat ocupanţii navei pe pămînf Dar mai întîi cum s-a comportat obiectul? A efectuat manevre asemănătoare celor în care se afirmă că evoluează OZN-urile, cu excepţia faptului că nu a fost văzut niciodată evoluînd în formaţie sau efectuînd dansuri aeriene. De obicei, nava zbura mai degrabă încet şi maiestuos - desigur, un astfel de obiect nu risca să fie urmărit în 1897 -, cu excepţia cîtorva cazuri în care, observat de aproape, relatările menţionează că a plecat „ca un glonţ dintr-o armă". O altă deosebire de OZN-urile moderne constă în faptul că a zburat liniştit peste mari zone urbane. Au fost „vizitate" Omaha, Milwaukee, Chicago şi alte oraşe; de fiecare dată, mari mulţimi s-au adunat pentru a privi obiectul. Altfel, nava a prezentat toate activităţile tipice ale OZN-urilor: planare, aruncare de „sonde"-la Newton, lowa, la 10 aprilie, de exemplu -, schimbare bruscă de traiectorie, schimbare de altitudine cu mare viteză, rotiri, aterizări şi decolări, măturarea spaţiului cu puternice fascicule luminoase.

Ocupanţii navei au fost descrişi în mod variat, aşa cum sînt şi cei ai OZN-urilor. Cîteva relatări se referă la pitici, dar martorii sînt destul de scumpi la vorbă.

Conducătorii OZN-ului care au angajat discuţii cu martorii umani nu se deosebeau de populaţia Americii acelor timpuri, lată, de exemplu, relatarea căpitanului James Hooton (descris în Arkansas Gazette drept „bine cunoscutul conductor de cale ferată din Iron Mountain"):

> Mă dusesem la Texarkana să aduc un tren special şi, ştiind că va trebui să petrec vreo opt-zece ore în Texarkana, m-am dus la Homan (Arkansas) la o mică vînătOare. M-am descurcat destul de bine şi, fără să-mi dau seama,_ se făcuse deja şase cînd am pornit înapoi către gară. în timp ce mergeam prin tufăriş, atenţia mi-a fost atrasă de un sunet familiar, asemănător celui făcut de o pompă de aer de pe o locomotivă.
>
> M-am îndreptat imediat în direcţia din care venea sunetul şi, într-un spaţiu deschis de aproximativ cinci sau şase acri,* am văzut’ obiectul ce producea acel sunet. Dacă spun că am fost uimit, nu redau decît slab ceea ce simţeam. Am înţeles pe loc că era vorba de faimoasa nava văzută de numeroşi oameni din ţară.
>
> La bordul acesteia se afla un bărbat de talie mijlocie şi am observat că purta ochelari fumurii. Meşterea ceva în ceea ce părea a fi partea din spate a navei: m-am apropiat, dar eram prea uluit pentru a putea vorbi. El s-a

* Unitate de măsură pentru suprafaţă; 1 acru = 2 046,7838 m^2 (n.t.).

uitat la mine surprins şi a spus: „Bună ziua, domnule; bună ziua“. Am răspuns: „Aceasta este nava zburătoare?". El a replicat: „Da, domnule"; în acest moment, trei sau patru oameni au apărut din ceea ce părea a fi chila navei.

O examinare mai îndeaproape a arătat că această chilă era împărţită în două, ascuţită în faţă asemănătoare vîrfului unui cuţit, în timp ce partea diri mijloc era mai umflată, descrescînd apoi. Pe fiecare latură se aflau trei roţi mari, făcute dintr-un metal îndoit, ce se deformau în tirnp ce se deplasau spre înainte.

„îmi cer iertare, domnule", am spus, „zgomotul seamănă mult cu cel făcut de o frînă pneumatică Westinghouse."

„Poate că da, prietene: folosim aer comprimat şi aripi, dar vei afla mai multe mai tîrziu."

„Totul e gata, domnule", a strigat cineva, iar grupul a dispărut dedesubt. Am observat că în faţa fiecărei roţi se afla o ţeavă de doi inci, care a început să arunce aer în direcţia roţilor, iar acestea au început să se învîrtească. Nava’ s-a ’ ridicat treptat, cu un sunet ca un şuierat. Deodată, aripile au ţîşnit înainte, întorcînd vîrfui ascutit către cer, apoi cîrmele diri partea posterioară a navei au început să vireze într-o parte şi roata s-a învîrtit atît de repede încît cu greu puteau fi văzute palele. în mai puţin timp decît mi-a trebuit mie ca să vă povestesc, nava dispăruse.

Căpitanul Hooton adaugă că nu a văzut nici un clopot ori funie de clopot pe navă şi a fost foarte şocat de acest detaliu deoarece el credea că „orice locomotivă cu aburi ar trebui să aibă unul". Căpitanul a făcut un desen detaliat al maşinii.

Să cercetăm acum mărturia poliţistului Sumpter şi a ajutorului de şerif McLemore, din Hot Spr’ings, Arkansas:

în timp ce călăream spre nord-vest de oraş în noaptea de 6 mai, 1897 am observat o lumină strălucitoare sus pe cer. Deodată a dispărut; nu am discutat despre asta deoarece nu doream să facem zgomot. Am mai mers vreo patru sau cinci mile şi am văzut din nou lumina, care acum părea a fi mult mai aproape de pămînt. Am oprit caii şi ne-am uitat la ea cum cobora, pînă ce brusc a dispărut dincolo de alt deal. Am călărit cam o jumătate de milă, apoi caii au refuzat să meargă mai departe. La aproximativ o sută de iarzi* am văzut două persoane ce se mişcau, avînd parcă nişte lumini. Ne-am scos

* Unitatea de măsură pentru lungime; 1 iard = 0,9144 m (n.t.).

Winchesterele - căci acum eram convinşi de importanţa situaţiei - şi am întrebat: „Cine e acolo şi ce faci?“.

Un bărbat cu barbă neagră a înaintat, cu o lanternă în mînă, şi aflînd cine sîntem, ne-a spus că el şi ceilalţi - un tînăr şi o femeie - călătoreau prin ţară cu o navă aeriană. Distingeam cu greu contururile navei, care avea forma unui trabuc, aproximativ şaizeci de picioare lungime şi arăta exact ca în ziarele din ultima vreme. Era întuneric şi ploua; tînărul umplea un recipient mare cu apă la circa treizeci de iarzi mai departe, iar femeia era în întuneric. Ţinea o umbrelă deasupra capului. Bărbatul cu favoriţi ne-a'invitat să facem o plimbare, *spunînd că ne poate duce undeva într-un loc în care nu plouă, l-am spus că preferăm să fim udaţi.*

Întrebîndu-I de ce lumina strălucitoare se stingea şi se aprindea, el a replicat că era atît de puternică încît consuma mult din forţa motrice. A spus că ar fi dorit să se oprească în Hot Spri'ngs cîteva zile şi să facă băi calde, dar nu avea timp. A mai spus că se îndreptau spre Nashville, sfîrşitul călătoriei, după ce văzuseră ţara de la un capăt la altui. Deoarece ne grăbeam, am plecat; după patruzeci de minute, cînd ne-am întors, nu mai era nimic de văzut. Nu am auzit şi nici nu am văzut nava plecînd.

în *Chicago Chronide* din 13 aprilie 1897, au apărut următoarele, sub titlul „Nava văzută în lowa“:

Fantanelle, lowa, 12 aprilie. Nava a fost văzută aici la 8:30 seara de către întreaga populaţie. A venit din sud-est, se menţinea la 200 de picioare deasupra vîrfurilor copacilor şi se deplasa foarte încet, fără a depăşi zece mile pe oră. Maşina a putut fi văzută bine şi este descrisă ca avînd şaizeci de picioare lungime; a putut fi observată clar vibraţia aripilor. Avea obişnuitele lumini colorate şi putea fi auzit zgomotul maşinilor în funcţiune, ca şi nişte acorduri muzicale, de parcă ar fi cîn'tat o orchestră. Au salutat-o, dar a trecut spre nord, părînd a-şi mări viteza, şi a dipărut. în Fontanelle nimeni nu se îndoieşte că a fost vorba de ceva real şi pot depune mărturie cei mai de vază cetăţeni.

Aici nava, care i-a apărut căpitanului Hoot ca un dispozitiv mecanic tipic, are o înfăţişare mai degrabă de basm. Paralela devine şi mai pregnanta în următoarea relatare, aşa cum subliniază cercetătorul Donald Hanlon. Este extrasă din ediţia din 28 aprilie a lui *Houston Daily Post:*

Merkel, Texas, 26 aprilie. Cîteva grupuri care se întorceau de la biserică noaptea trecută au observat un obiect greu care se tîra, trăgînd o funie după el. L-au urmărit

> pînă ce, traversînd calea ferată, frînghia s-a prins de o şină. Privind în sus, au văzut ceea ce au presupus a fi nava aeriană. Nu era destul de proape pentru a-şi face o idee despre dimensiunile ei. Se vedeau cîteva ferestre luminate; şi o lumină strălucitoare în faţă, ca farul unei locomotive.
>
> După vreo zece minute, a fost observat un bărbat coborînd pe frînghie. S-a apropiat suficient pentru a fi văzut clar; purta un costum marinăresc albastru deschis şi nu era prea înalt. S-a oprit cînd a descoperit grupurile ce se aflau lîngă ancoră şi a tăiat frînghia de dedesubt, nava îndreptîndu-se apoi spre nord-est. Ancora se află acum expusă în atelierul de fierărie al lui Elliot şi Miller şi atrage sute de oameni.

„Toate acestea sună mult prea familiar pentru a fi tratate superficial", comentează Hanlon, care ne reaminteşte de incidentul de la Sioux City - cînd Robert Hibbard a fost tîrît de o ancoră ce atîrna dintr-o navă aeriană - şi de relatarea lui Drake şi Wilkins în legătură cu două incidente ce au avut loc în jurul anului 1211. Conform povestirii irlandeze:

> în apropiere de Cloera, într-o duminică, în timp ce oamenii erau la slujbă s-a petrecut o minune. în oraş se află o biserică închinată sfîntului Kinarus. S-a întîmplat că o ancoră a fost aruncată din cer, legată de o funie, iar unul din vîrfuri s-a agăţat de arcada de deasupra uşii bisericii. Oamenii au ieşit afară din biserică şi au văzut pe cer o corabie la bordul căreia se aflau nişte bărbaţi; nava zbura în faţa cablului ancorei şi au văzut un bărbat sărind peste bord şi apoi jos la ancoră, ca şi cum ar fi vrut s-o ia. Parcă înota prin apă. Oamenii au încercat să-l prindă, dar episcopul a interzis oamenilor să-l atingă, căci l-ar fi putut omorî, a spus el. Bărbatul a fost lăsat în pace şi s-a grăbit să se întoarcă pe corabie, unde a tăiat frînghia şi nava a dispărut. Dar ancora se află în biserică, de atunci, ca o mărturie.

în *Otis Imperialia* a lui Gervase of Tilbury o relatare similară prezintă ceea ce s-a petrecut în Gravesend, Kent, Anglia. Ancora unei „corăbii din nori" s-a agăţat de o movilă de pietre din curtea bisericii. Oamenii au auzit' voci de dincolo şi frînghia a fost mişcată pentru a elibera ancora, aceasta devenind inutilizabilă. A fost văzut un bărbat alunecînd pe funie şi tăind-o. într-o altă relatare, el a revenit la bordul corăbiei, în alta, a murit sufocat.

Ziarul *Houston Post* din 22 aprilie 1897 conţine următoarea relatare: *

> Rockland. Dl John M. Barclay, care locuieşte în apropiere a declarat că noaptea trecută, pe la unspre

zece, după ce s-a dus la culcare, a auzit cîinii lătrînd furioşi, dar şi un zgomot ca un scîncet. S-a dus la uşă pentru a descoperi sursa zgomotului şi a văzut ceva care, spune el, l-a făcut să-i iasă ochii din orbite; asta pentru că citise despre o navă care, se presupunea, este în sau deasupra Texasului.

Avea o formă deosebită, alungită, cu aripi şi cu accesorii de diferite dimensiuni şi forme. *Erau lumini* puternice, *mai strălucitoare decît lumina electrică.* Cînd l-am văzut prima dată, părea perfect staţionar, la aproximativ cinci iarzi de sol. S-a rotit de cîteva ori şi a coborît trepat către pămînt pe o păşune din apropierea casei. Şi-a luat Winchesterul şi s-a dus acolo să vadă despre ce e vorba. A ieşit imediat ce nava aeriană sau ce-o fi fost a aprins luminile. Afară era destul de multă lumină pentru ca un om să poată distinge la o depărtare de cîţiva iarzi; la circa treizeci de iarzi de navă se afla un muritor obişnuit, care i-a cerut să lase arma căci nimeni nu voia să-i facă rău. Şi a avut loc următoarea conversaţie. Dl Barclay a întrebat: „Cine sînteţi şi ce doriţi?". „Numele meu nu are nici o importanţă, spune-mi Smiih. Vreau nişte ulei lubrifiant, şi vreo doua dălţi vechi dacă se poate, şi piatră vînătă. Presupun că la moara pe care am văzut-o se află cele două articole şi că operatorul de la telegraf are piatră vînătă. lată o hîrtie de zece dolari: ia-o, adu-ne aceste articole şi păstrează restul pentru osteneală."

Dl Barclay a spus: „Ce faceţi aici? Lăsaţi-mă să văd". Cel care dorea să fie numit âmith a spus: „Nu, nu îţi putem permite să te apropii mai mult, dar fă aşa cum te-am rugat şi îţi vom aprecia bunătatea, te vom vizita într-o altă zi şi îţi’vom întoarce bunăvoinţa luîndu-te cu noi într-o călătorie".’

Dl Barclay s-a dus să facă rost de ulei şi dăltile vechi, dar nu a putut găsi piatră vînătă. Nu au avut să dea restul şi dl Barclay le-a oferit hîrtia de zece dolari, dar a fost refuzat. Omul a dat mîna cu el şi l-a întrebat dacă nu vrea să vină cu el pe navă. Cînd a plecat, dl Barclay l-a strigat şi l-a întrebat de unde era şi unde se ducea. A răspuns:
„De niciunde, dar vom fi în Grecia poimîine". S-a urcat la bord; se auzeau acelaşi zgomot şi lucrul acela a dispărut, aşa cum spune dl Barclay, ca glonţul din puşcă. Dl Barclay este o persoană de încredere, în aceeaşi noapte, o jumătate de‘ oră mai tîrziu (conform ziarului *Houston Post* din 26 aprilie şi unor relatări independente):

> Josserand: de obicei liniştitul sat Josserand se află acum într-o stare de tensiune, cauzată de vizita faimoasei nave care a fost văzută în mai mOlte locuri în ultima vreme. Dl Frank Nicholas, cunoscut fermier ce locuieşte la aproximativ două mile mai la est, un om a cărui onestitate nu poate fi pusă la îndoială, a fost trezit noaptea trecută pe la ora douăsprezece de un zgomot ca un vîjîit. Privind în sus, a observat, surprins, nişte lumini strălucitoare ce curgeau parcă dintr-un vas de mari dimensiuni care se afla deasupra cîmpului cu porumb.

ATERIZAREA DE LA EAGLE RIVER

A fost o zi mai puţin obişnuită la Food and Drug Laboratory din US Department of Health, Education and Welfare, ziua în care Air Force a cerut analizarea unei bucăţi de turtă de grîu care fusese coaptă... la bordul unei farfurii zburătoare! Omul care obţinuse turta se numea Joe Simonton, un crescător de găini în vîrstă de şaizeci de ani care trăia singur într-o căsuţă din apropiere de Eagle River, Wisconsin. Primise trei turte şi, mîncase una din ele care, aprecia el, „avea gust de carton". Cei din Air Force se exprimau ceva mai ştiinţific:

> Turta era compusă din grăsime hidrogenată, amidon, hrişcă, soia, tărîţe de grîu. Culturile de bacterii şi nivelul radiaţiei erau normale pentru acest material. Au fost efectuate şi alte teste: chimic infraroşu etc. Food and Drug Laboratory din US Department of Health, Education and Welfare a ajuns la concluzia că acest material era lipie obişnuită de origine terestră.

De unde provenea? Cititorul va trebui să hotărască singur ce anume trebuie să creadă după ce va citi acest capitol. în el este prezentat incidentul de la Eagle River pentru că a fost relatat de un om absolut sincer. Vorbind în numele US Air Force, dr. J. Alien Hynek, care a investigat cazul împreună cu maiorul Robert Friend şi un ofiţer de la Baza Sawyer a Air Force, a declarat: „Nu există nici ’o îndoială; dl Simonton consideră acest contact ca pe o experienţă reală".

Era aproximativ 11:00 a m. aprilie 1961 cînd Joe Simonton a ieşit afară, fiind intrigat de un zgomot neobişnuit, asemănător celui făcut de „o roată de cauciuc pe pavajul umed“. Ajungînd în curte, s-a trezit în faţa unui obiect argintiu de forma unei farfurii, „mai strălucitor decît’cromul", care părea să planeze aproape de sol, fără a-l atinge. Obiectul avea aproximativ douăsprezece picioare înălţime şi un diametru de treizeci de picioare. La circa cinci picioare de pămînt s-a deschis o trapă şl Simonton a văzut trei bărbaţi în interiorul aparatului. Unul era îmbrăcat într-un costum negru din două piese. Ocupanţii erau înalţi de aproximativ cinci picioare. Erau raşi şi „semănau cu nişte italieni". Aveau părul şi pielea închisă la culoare şi purtau echipamente ce se terminau cu ceva asemănător unui gît de broască ţestoasă şi cu căşti.

Unul din cei trei oameni ţinea un ulcior aparent confecţionat din acelaşi material cu farfuria, l-a făcut un semn lui’ Joe Simonton, parcă cerînd apă. Simonton a luat ulciorul, a intrat în casă şi l-a umplut. Cînd s-a întors, a văzut că unul din bărbaţii aflaţi în farfuria zburătoare „prăjea ceva pe un fel de grătar fără flacară". Interiorul navei era negru, „ de culoarea fierului forjat". Simonton a văzut mai mute panouri cu instrumente şi a auzit un sunet ca un scîncet, asemănător zumzetului unui generator. Cînd a făcut semn că este interesat de mîncare, unul din bărbaţi, care era de asemenea îmbrăcat în negru, dar avea o dunga îngustă, roşie, pe pantaloni, i-a dat trei turte, cu un diametru de aproximativ trei inci, găurite în mai multe locuri.

Totul a durat vreo cinci minute. în cele din ufmă, bărbatul care se afla cel mai aproape de martor a ataşat un fel de curea de un cîrlig de pe hainele lui şi a închis trapa astfel încît Simonton de-abia a putut detecta controlul ei. Apoi obiectul s-a ridicat de la pămînt şi s-a îndreptat spre sud, provo- cînd un curent de aer care a înclinat cîţiva din pinii aflaţi în apropiere.

în vîrful farfuriei zburătoare, îşi aminteşte martorul, se găseau nişe ţevi de evacuare cu un diametru de şase sau şapte inci. Trapa avea o lăţime de aproximativ şase picioare şi treizeci de inci şi, deşi obiectul a fost descris ca o farfurie zburătoare, avea de fapt forma a două boluri răsturnate.

Şeriful Schroeder, care îl cunoştea pe Simonton de patruzeci de ani, a trimis doi ajutori de şerif la faţa locului, dar nu au putut găsi nici o dovadă. Şeriful a declarat că martorul era convins de adevărul celor văzute şi vorbea cu mult bun simţ despre incident.

MÎNCARE DE PE TĂRÎMUL ZÎNELOR

Cazul Eagle River nu a fost niciodată rezolvat. Air Force crede că Joe Simonton, care trăieşte singur, a visat cu ochii deschişi şi şi-a inserat visul în continuumul evenimentelor desfăşurate în jur în vreme ce era conştient. Am auzit că mai mulţi psihologi din Dayton, Ohio, sînt satisfăcuţi de această explicaţie. La fel ca majoritatea ufologilor amatori ai vremii. Din păcate!’ Ufologia, ca şi psihologia, a devenit un domeniu de specializare atît de îngust încît experţii nu mai au timp pentru cultura generală. Sînt atît de ocupaţi să „raţionalizeze" visurile altor oameni încît ei nu mai visează deloc, nici nu mai citesc poveşti cu zîne şi spiriduşi. Dacă ar face-o, probabil că ar privi cu mai multă atenţie la Joe Simonton şi turtele sale. Şi ar mai afla_despre Gentry şi mîncarea de pe tărîmul zînelor.

în 1909, un cercetător american, Walter Evans-Wentz, care a scris o lucrare despre tradiţiile celtice din Bretania, a dedicat mult timp culegerii de poveşti despre fiinţe supranaturale, obiceiurile lor, contactele lor cu oamenii şi hrana lor. în cartea sa *The Fairy-Faith in Celtic Countries,* de exemplu, se află povestea lui Pat Feeney, un irlandez de la care a aflat doar că „era bogat înainte de timpurile grele", însemnînd probabil foametea din 1846-1847. într-o zi, o femie micuţă a venit la el acasă cerînd nişte păsat de ovăz:

> Paddy avea atît de puţin că i-a fost ruşine să-i dea, aşa că i-a oferit în schimb cîţiva cartofi, dar ea voia păsat de ovăz şi atunci i-a dat tot ce avea. Ea i-a spus să-l pună în spatele casei, într-o ladă, pînă cînd o să se întoarcă să-l ia. Aşa a şi făcut şi în dimineaţa următoare lada era plină cu păsat de ovăz. Femeia era o Gentry.

Din nefericire, Paddy nu a păstrat această preţioasă dovadă pentru a o oferi celor de la Food and Drug Lab din US Department of Health, Education and Welfare. Poate că laboratorul ar fi ekplicat acest miracol al înmulţirii păsatului de ovăz, ca şi alte proprietăţi deosebite ale mîncării spiriduşilor; căci este bine cunoscut’în Irlanda că dacă eşti luat de Gentry, nu trebuie să guşti mîncarea din palatul lor. Altfel nu te mai întorci niciodată; devii unul de-ai lor.

Este interesant că analiza făcută pentru Air Force nu menţionează prezenţa sării în turtele oferite lui Simonton. într-âdevăr, un irlandez care ştie destul de multe despre Gentry i-a spus lui Evans-Wentz că „ei nu gustă sare, ci mănîncă lucruri proaspete şi beau apă curată". Apă a luat şi bărbatul din farfuria zburătoare de la Simonton.

Problema mîncării este una din cele mai frecvent tratate în legendele celtice, *împreună cu poveştile documentate despre copii răpiţi de e/fi*şi despre animalele terestre pe care aceştia le vînează şi le iau cu ei. înainte de a studia acest bogat material, ar trebui, totuşi, să oferim cîteva informaţii în legătură cu misterioasele fiinţe pe care irlandezii le numesc Gentry, iar scoţienii *Sieagh Maith* (Oameni Buni): „Gentry sînt o rasă ce a trăit în mare şi în munţi şi sînt toţi vecini foarte buni. Cei răi nu sînt deloc Gentry, ei sînt îngeri decăzuţi şi trăiesc în păduri şi mare“, spuse unul dintre interlocutorii lui E:vans-Wentz.

Patrick Water ne oferă următoarea descriere:

> O mulţime de bărbaţi au văzut într-una din zile, pe cîmp, un bărbat cu o şapcă roşie. Cu excepţia înălţimii sale, arata la fel ca orice bărbat. Avea circa trei picioare şi jumătate înălţime. Băieţii l-au înconjurat, dar a bolborosit ceva şi l-au lăsat în pace. Şi a dispărut în vreme ce se îndrepta în direcţia vechiului fort.

După 1850, în Marea Britanie sau Franţa nu mai erau prea multe locuri în care să poată fi văzute astfel ce creaturi. Toţi povestitorii, toate almanahurile sînt de acord că, pe măsură ce civilizaţia avansa, omuleţii au devenit incredibil de timizi. Cîteva locuri încă neatinse recomandate de Evans-Wantz sînt Yosemite Valley din California şi ţinuturile Ben Bulben şi Ross Point din Country S.'igo, Irlanda. Se ştie că profeţii din Dublin au făcut mai multe călătorii la Ben Bulben, un faimos’munte în care se află mai multe grote ciudate, şi care arată ca un fagure. La poalele muntelui, „în vreme ce ceaţa albă acoperea Ben Bulben şi împrejurimile sale", i s-a spus lui ’Evans-Wentz, a avut loc următorul incident:

> Cînd eram tînăr, mă duceam destul de des în munţi la pescuii de păstrăvi sau la vînătoare. într-o zi rece şi uscată de ianuarie, pe cînd mergeam pe mutele Ben Bulben împreună cu un prieten, am văzut pentru prima oară un Gentry... Era îmbrăcat în albastru, avea capul acoperit cu o pălărie împodobită parcă cu dantelă. Cînd a ajuns lîngă noi, mi-a spus cu o voce dulce, argintie: „Cu cît ai să vii mai rar pe acest munte, cu atît mai bine, domnule; o tînără doamnă de aici vrea să te ia cu ea“.
>
> Apoi ne-a spus să nu tragem cu puştile deoarece Gentry-lor nu le place să fie deranjaţi de zgomot. Părea să fie un soldat Gentry care face de gardă. Pe cînd plecam de pe munte, ne-a spus să nu ne uităm înapoi şi nu am făcut-o.
>
> Evans-Wentz a întrebat cum arătau aceşti Gentry şi iată ce i s-a spus:
>
> Acest popor este cel mai nobil pe care l-am văzut vreodată. Ne sînt mult superiori şi de aceea îşi spun

Gentry*. Nu sînt muncitori, ci militari şi aristocraţi, înalţi şi arătînd ca nişte nobili. Sînt o rasă distinctă de a rioastrâ şi chiar de a spiritelor, aşa mi-au zis. Pot face lucruri îngrozitoare: „Am putea distruge jumătate din rasa umană, dar n-o s-o facem", au spus ei, „deoarece aşteptăm salvarea". Şi *acum trei sau patru ani am cunoscut un om pe care i-au doborît ia pămînt, paralizat.* Vederea lor este atît de pătrunzătoare încît eu cred că pot vedea prin pămînt. Au o voce argintie, dulce şi pripită.

Gentry trăiesc în interiorul munţilor., în castele frumoase, şi au numeroase „rude" în alte ţări, mai ales în Irlanda. Unii trăiesc în Wicklow Mountairis, lîngă Dublin. Au baze militare, la fel ca armatele noastre, şi se depla- sează de la una la alta. Ghidul şi informatorul meu mi-a spus o dată: „Eu comand un regiment".

Călătoresc mult şi pot să apară la Paris, Marsilia, Neapole, Genova, Torino dau Dublin, ca oameni obişnuiţi, cîteodată chiar mai mulţi. Preferă Spania, sudul Franţei şi sudul Europei.

Gentry se interesează mult de afacerile oamenilor, mai ales de justiţie şi drept. Cîteodată se luptă între ei. *Răpesc oamenii tineri şi inteligenţi care H se par interesanţi. Iau trupul şi sufletul transmutîhd trupul într-unui de-al ior.*

L-am întrebat o dată dacă mor şi mi-au răspuns: nu, „rămînem mereu tineri". Dacă te iau cu ei şi guşti din mîncarea aflată în palatele lor, nu te mai poţi întoarce. Nu gustă niciodată sarea, dar mănîncă lucruri’proaspete şi beau apă curată. Se căsătoreasc şi pot avea copii, chiar cu un muritor.

Pot să apară în diferite forme. O dată unul- mi s-a înfăţişat avînd o înălţime de numai patru picioare. Mi-a spus: „Sînt mai mare’decît mă vezi tu acum. Putem face pe cel bătrîn tînăr, pe cel mare mic, pe cel mic mare".

Turtele oferite lui Joe Simonton erau alcătuite, printre altele, din hrişcă. Şi hrişcă apare des în legendele din Bretania, una dintre cele mai conservatoare zone celtice. în această regiune a Franţei, credinţa în zîne *{fees)* este încă larg răspîndită, deşi lui Evans-Wentz şi Paul Sebillot le-a fost foarte greu pe la 1900, să găsească bretoni care să declare că nu au văzut *fees.* Una din particularităţile legendelor bretone este asocierea acestor *fees,* sau *korrigahs,* cu fiinţele numite *fions.*

A fost o dată câ niciodată o ,vacă neagră ce aparţinea micuţilor *fions* care locuiau în peşteri; vaca a distrus cîmpul cu

* Conform Dicţionarului englez-român, Ed. Academiei, 1974, gentry = stare a oamenilor instruiţi şi a proprietarilor fără titluri de nobleţe. în lucrarea de faţă, cuvîntul desemnează un anumit fel de fiinţe spranaturale (n.t.).

hrişcă al unei femei sărmane, care a plîns amar pentru paguba suferită. *Fions*-|| au făcut o înţelegere cu ea: vor avea grijă să nu duci nicodată lipsă de hrişcă’, cu condiţia să-şi ţină gura. Ea şi familia ei au observat că într-adevăr provizia de turte era inepuizabilă. Dar vai! într-o zi femeia i-a dat o bucată de turtă unui bărbat care nu trebuia să afle secretul originii sale magice şi familia a trebuit să se întoarcă la modul obişnuit de a face turte de hrişcă.

Şi Biblia ne oferă cîteva exemple de aprovizionare magică cu hrană, de asemenea inepuizabilă: aşa-numita mană cerească. în plus, cele povestite de oamenii din zilele noastre oferă paralele cu această temă. Mărturie este următoarea relatare, oferită de Edwin S. Hartland, un cercetător al tradiţiilor folclorice, în cartea sa *The Science ofFairy Ta/es:*

> Un bărbat care locuia în Ystradfynlais, Bredknock- shire, a plecat într-o zi după vitele şi oile pe care le avea în munţi şi a dispărut. După trei săptămîni, timp în care fuseseră făcute cercetări zadarnice pentru a fi găsit, iar soţia îl credea mort, s-a întors acasă. Soţia l-a întrebat unde a fost în ultimele trei săptămîni. „Trei săptămîni? Aşa numeşti tu trei ore?“, a întrebat el. Silit’ să spună unde a fost, i-a răspuns că tocmai cînta din fluier (pe care îl lua de obicei cu el pe munte) la Llorfa, un loc aflat lîngă Van Pool, cînd a fost înconjurat de la distanţă de nişte fiinţe mici, asemănătoare oamenilor, care s-ău apropiat tot mai mult de el pînă ce au format un mic cerc. Cîntau şi dansau şi astfel a uitat de sine. l-au dat să mănînce nişte turtite; nu s-a simţit niciodată aşa de bine.

Evans-Wentz are şi el cîteva poveşti despre mîncarea de pe tărîmul zînelor, adunate în călătoria sa prin ţările celtice în primii ani ai secolului nostru. John Mac Neil din 6arra, un bătrîn care nu ştia englezeşte, i-a spus lui Michael Buchanan, care a tradus din gaelică pentru Evans-Wentz, o frumosă poveste despre o fată răpită d.e Gentry. Spiriduşii, a afirmat el, au luat-o pe fată în sălaşul lor şi au pus-o să coacă turte. Dar oricîtă făină lua din dulap, pe poliţă rămînea tot aceeaşi cantitate. Şi trebuia să coacă mereu şi mereu, pînă ce bătrînului spiriduş i s-a făcut milă de ea şi i-a spus.

> Sînt sigur că ai obosit şi te gîndeşti cum să pleci de aici; am să-ţi spun cum poţi s-o faci. Făina care cade din turtele coapte trebuie pusă înapoi în dulap şi asta o va determina pe soţia mea să te lase să pleci.

Bineînţeles, ea a făcut întocmai şi a plecat. John Mac Neil, care avea’ 70-80 de ani, nu a spus de cînd ştia povestea, dar din moment ce a afirmat că a văzut fata, probabil că totul s-a petrecut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Oamenii ce înclină spre explicaţiile ştiinţifice îşi bat joc de obicei de astfel de poveşti, privindu-le cu indignare. Un grup de investigatori „naţionali" OZN, contactaţi în legătură cu incidentul de la Eagle River, au declarat că nu intenţionează să analizeze turtele şi că au alte lucruri mai importante de investigat. La două săptămîni după reperare, Joe Simonton i-a declarat unui reporter de la *United Press International:* „dacă s-ar întîmpla din nou, nu cred că aş mai spune cuiva despre asta". Şi într-adevăr, dacă farfuriile zburătoare sînt nave folosite de supercivilizaţii din spaţiu, ne aşteptăm să fie echipate cu aparatură electronică, superradare, aparatură de spionat computerizată. Dar vizitatorii cu aspect uman care respiră atmosfera terestră şi se fîţîie în chicinete zburătoare, asta e prea mult, domnule Simonton!' Vizitatorii de pe alte planete nu ar trebui să fie umani sau umanoizi. Ei nu ar trebui să îndrăznească a veni aici fără o invitaţie politicoasă prin radio telescoapele noastre. Timp de mai multe' secole, ei ar trebui să schimbe informaţii ştiinţifice cu experţi ca dr. Cari Sagan prin intremediul unor' circuite minunate şi al unor coduri complicate. Şi dacă ar veni aici, cu siguranţă că ar ateriza în Washington, D.C., unde preşedintele Statelor'Unite şi „ufologii ştiinţifici" le vor putea ura bun venit! Se vor schimba cadouri. Le vom oferi cărţi de exobiologie şi ne vor da fotografii ale Sistemului nostru Solar luate prin telescoape spaţiale. Dar turte de hrişcă arătînd ca nişte lipii perforate cu gusf de carton? Teribil de rural, domnule Simonton!

Şi totuşi, fără nici un dubiu, Joe Simonton crede că a văzut o farfurie zburătoare, grătarul fără flacără, cei trei bărbaţi. Le-a dat apă chioară; ei i-au dat trei turte. Dacă reflectăm la această simplă întîmplare, aşa cum folcloriştii au reflectat asupra poveştilor citate mai sus, nu putem trece cu vederea o posibilitate: că evenimentul de la Eagle River a avut loc şi că are înţelesul unei ceremonii simple, dar grandioase.

Această ultimă teorie a fost foarte bine exprimată de Hartland care a spus în legătură cu schimbul de mîncare cu Gentry:

> Aproape peste tot pe Pămînt, ritul ospitalităţii conferă obligaţii celui ce primeşte şi îl uneşte prin legături speciale cu cel care oferă. Şi chiar dacă nu este vorba de ospitalitate, a mînca împreună simbolizează, dacă nu este chiar, o uniune de un fel sacru.

Acest anume înţeles, legat de o masă comună, este prezent la nunţi şi alte întîiniri tradiţionale unde mîncarea reprezintă un element important, chiar dacă valoarea simbolică a acestor evenimente nu mai înseamnă nimic pentru contemporanii noştri. Hartland merge mai departe: el sugerează că obiceiul de a îngropa mîncarea alături de morţi are legătură cu credinţa larg

răspîndită că omul trebuie să aibă la el merinde terestre cînd ajunge pe tărîmul celălalt sau părăseşte pentru totdeauna acest pămînt. Şi, într-adevăr, în tradiţiile vechi, ca şi cele recente, locul unde trăiesc vizitatorii noştri supranaturali nu este întotdeauna diferit de lumea morţii. Acesta este totuşi un punct discutabil, deoarece se aplică şi vizitatorilor din ceruri. Teologii care discută asupra naturii îngerilor o ştiu_prea bine. Dar cel puţin ideea mîncării oferă o altă conexiune. în lumina remarcilor lui Hartland despre ritul ospitalităţii, merită atenţie un pasaj din Biblie:

> (...) Se va aduce apă să vă spălaţi picioarele şi să vă odihniţi sub acest copac.
>
> Şi voi aduce pîine şi veţi mînca, apoi vă veţi duce în drumul vostru, întrucît treceţi pe la robul vostru!" Zis-au aceia: „Fă precum a zis!“.
>
> (...) Şi a luat (...) unt, lapte şi viţelul cel gătit şi l-a pus înaintea lor şi pe cînd ei mîncau a’ stat şi el alături de ei sub copac.*

Apoi conform *Facerii,* 19; 3, Lot i-a luat pe cei doi îngeri pe care i-a întîlnit la poarta Sodomei „(...) şi s-au abătut la el şi au intrat în casa lui. Atunci el le-a gătit mîncare, le-a copt azime şi au mîncat". Deci, la urma urmei, relatarea lui Joe Simonton s-ar putea să fie o ilustrare modernă a acestei recomandări biblice: „Nu uita să ai grijă de străini căci unii au avut grijă de îngeri fără să ştie“.

Acum cîţiva ani, o femeie din Rowley Regis, Anglia, a relatat ca nişte fiinţe de pe o farfurie zburătoare au furat trei plăcinte cu carne de pe pervazul ferestrei, unde le pusese să se răcească.

INELE ÎN LUMINA LUNII

Acest capitol este consacrat mai multor tipuri de artefacte pe care tradiţiile populare le consideră ca fiind de origine supra-naturală, ca de exemplu inelele vrăjite sau „cuiburile" făcute de farfurii. Deşi astfel de fenomene sînt considerate ca fiind cazuri-limită de către specialiştii în investigarea OZN, eu cred că aceste cuiburi merită mai mult decît o menţionare în treacăt şi ar

* Facerea, 18, 4, 5, 8, (n.t.).

trebui luate în considerare în lumina credinţelor tradiţionale despre înţelesul „cercurilor magice" pe care, de-a lungul veacurilor, fermierii le-au găsit pe cîmpuri. Literatura dedicată acestui subiect este impresionantă şi nu vom selecta decît cîteva cazuri pentru a-l ilustra.

în seara zilei de joi, 28 iulie 1966, domnul şi doamna Lacoste se plimbau în apropiere de Montsoreau, Maine-et-Loire, Franţa. Deodată, au văzut o sferă roşie trecînd pe cer ca un meteor. Nu se comporta totuşi ca un meteor pentru că părea să atingă pămîntul şi apoi se ridica din nou; a planat la jumătatea distanţei pentru o vreme, înainte de a dispărea. S-a verficat dacă în zonă nu au avut loc experimente militare la acea dată. Răspunsul a fost negativ.

în ziua următoare, un fermier din Montsoreau, Alain Rouillet, a declarat că o suprafaţă de nouă iarzi pătraţi din lanul său de grîu a fost culcat la pămînt şi acoperită cu o substanţă galbenă, uleioasă. Investigaţiile ulterioare au oferit detalii în plus asupra martorilor şi au subliniat că un obiect ciudat aterizase într-ade- văr acolo. Dl. Lacoste este fotograf, dar, din păcate, nu avea un aparat de fotografiat cu el. A descris lumina emisă de sferă ca fiind atît de intensă încît lumina întregul tinut. Sfera a planat, a spus el, timp de cîteva secunde, apoi a efectuat cîteva manevre foarte aproape de sol. Martorii au fost siguri că era vorba de un aparat militar teleghidat; ei se aflau la aproximativ patru sute de iarzi de,obiect, care s-a îndepărtat şi a dispărut în spatele unor copaci. întreaga reperare a durat patru minute.

Şase luni mai înainte, o mulţime de observaţii similare fuseseră relatate pe primele pagini ale ziarelor din’ Australia. „Alte cuiburi de farfurii zburătoare!" titra pagina întîi *Sydney Sun-Hera/d* din 23 ianuarie 1966. Trei „cuiburi" au fost descoperite în Queensland: nişte luminişuri circulare de trestie uscată, înconjurată de trestie verde. Sute de oameni, care văzuseră farfuriile, căutau şi altele la vremea în care apăreau reportajele.

Pe 19 ianuarie 1966, la 9:00 a.m., un cultivator de banane în vîrstă de treizeci şi şapte de ani, George Pedley, mergea cu tractorul în apropierea mlaştinii numite Horseshoe Lagoon cînd a auzit un şuierat puternic. „Suna ca aerul ce iese dintr-o anvelopă", a declarat el. Apoi, la douăzeci şi cinci de iarzi în faţa lui, a văzut un obiect ridicîndu-se din mlaştină. Era gri-albastrii, avea aproximativ douăzeci şi cinci de picioare lăţime şi nouă picioare înălţime. Se rotea şi s-a ridicat la aproximativ şaizeci de picioare înainte de a pleca. „Totul s-a petrecut în cîteva secunde; s-a deplasat cu o viteză teribilă", a declarat Pedley. Apoi a găsit primul cuib cu trestia culcată la pămînt în sensul acelor de ceasornic.

Sydney Sun-Hera/d a trimis un reporter, pe Ben Davie, pentru a investiga reperarea şi acesta a descoperit că mai mulţi locuitori din zonă văzuseră un obiect zburător ciudat, semănînd cu o farfurie, similar celui descris de Pedley, mulţi dintre ei înainte de reperarea făcută de acesta. Davie a găsit în total cinci cuiburi şi a publicat următoarele:

> Am văzut luminişurile în trestie de unde decolaseră „ei" şi erau aşa cum mi-au fost descrise. Trestia fusese tăiată şi culcată la pămînt în sensul acelor ceasornicului pe un spaţiu circular cu un diametru de treizeci de picioare. Unul din aceste cuiburi este o platformă plutitoare din rădăcini noduroase şi buruieni, ce păreau smulse de o forţă formidabilă din nămolul aflat pe fundul apei, la o adîncime de cinci picioare.

Al doilea şi al treilea cuib au fost găsite respectiv de Tom Warren, un fermier care avea o plantaţie de trestie în Euramo, şi de dl. Penning, profesor din Tully. Se aflau la aproximativ douăzeci şi cinci de iarzi de primul, dar erau ascunse de lăstărişul des. în al treilea cuib, care părea destul de recent, trestia fusese culcată la pămînt în sens invers acelor de ceasornic. Trestia fusese distrusă, dar nu pârlită sau arsă. Un petic de iarbă de aproximativ patru picioare pătrate, aflat la trei picioare de marginea primului disc, fusese retezat la nivelul apei, adăugînd astfel un nou element misterios. Inelele aveau diametre ce variau între opt şi treizeci de picioare. în toate cazurile, cu excepţia celui mai mic, trestia fusese culcată la pămînt în sensul acelor cesornicului.

Poliţiştii au strîns mostre ce urmau a fi testate, oamenii de ştiinţă au venit cu contoare Geiger şi cei de la Royal Australian Air Force Intelligence mişunau peste tot. Circulau zvonuri care-i acuzau pe sovietici că folosesc vastele întinderii ale Australiei pentru a face experienţe ştiinţifice departe de americani. Nu s-a dezvăluit însă de ce sovieticii nu-şi puteau face experienţele secrete în vastele întinderi ale Siberiei. Nici de ce piloţii armelor supersecrete ale comuniştilor nu au putut rezista tentaţiei de a zbura în jurul tractorului unui cultivator capitalist de banane în vîrstă de treizeci şi şapte de ani.

Din fericire, au existat cîteva explicaţii naturale pentru reperări sau pentru cuiburi, deşi numai o ipoteză, sugerată de un cititor al ziarului *Sydney Sun-Hera/d* pe 30 ianuarie, le explica pe amîndouă. Cititorul credea că panica extraterestră din Queensland fusese cauzată de „o pasăre sălbatică de mari dimensiuni, cu corpul albastru şi pete roşii pe cap". Un cocor sau un bîtlan albastru; omul nu cunoştea denumirea ştiinţifică. De multe ori, în timp ce rătăcea desculţ prin tufişuri, afirma el, văzuse aceste păsări „dansînd", dar se îndepărtaseră, zburînd

cu mare viteză înainte de a putea ajunge la ele. „Semănau cu un vaporos nor albastru şi cu siguranţă făceau un zgomot ca un huruit în vreme ce zburau." Din păcate, această teorie drăguţă şi plină de imaginaţie nu a fost acceptată de biologi. Ornitologul
H. J. Disney nu crede că bîtlanii pot face gropi circulare cu un design simetric. El a fost de asemenea sceptic în legătură cu „teoria lişiţei cu pată albă pe frunte", avansată de Ken Adams, din Gooloolong. „Nu am auzit niciodată, de o pasăre care să aibă un asemenea obicei", a spus Disney.

Cercetătorul Donald Hanlon atrage atenţia asupra unei alte explicaţii „locale" a cuiburilor: sînt „terenuri de joacă pentru crocodilii îndrăgostiţi". împărtăşesc întru totul scepticismul lui Hanlon în legătură cu această ultimă explicaţie, deoarece nu poate fi aplicată cuiburilor descoperite în Ohio, despre care vom vorbi imediat, sau stricăciunilor produse în lanul ¥ie grîu din Montsoreau. Un locuitor din Queensland, Alex Bordujenko, care cunoaşte foarte bine obiceiurile crocodililor, afirmă că trestia din Horseshoe Lagoon este mult prea deasă pentru ca un corcodil să se poată deplasa prin ea.

Aşadar, ne aflăm în următorul impas: unii consideră că nişte cocori dansatori sînt vinovaţi de culcarea la pămînt a trestiei, care e prea deasă pentru ca nişte crocodili să se poată deplasa prin ea. Dar ce anume a provocat stricăciunile respective? Nimeni nu ştie.

în timp ce se îndrepta spre casă, în acea noapte de miercuri, Pedley s-a hotărît să nu spună nimănui despre „nava spaţială" din mlaştină. Nu văzuse nici hublouri, nici antene pe obiectul gri-albastru şi nici un semn de viaţă înăuntru ori în afara acestuia. înainte, răsese întotdeuna ’ de poveştile cu farfurii zburătoare. Dar apoi l-a întîlnit pe Albert Pennisi, proprietarul lui Horseshoe Lagoon, şi au discutat despre reperare. A fost foarte surprins că Pennisi l-a crezut pe loc şi i-a spus că visase timp de o săptămînă că o farfurie zburătoare va ateriza pe proprietatea lui. Acest ultim amănunt plasează cuiburile de farfurii din Queensland în cea mai bună tradiţie a credinţei în zîne.

Timpul: şase luni înainte de ’experienţa din Queensland. Locul: Delroy, Ohio. La 28 iulie 1965, un fermier, John Stavano, a auzit o serie de explozii.,Două zile mai tîrziu, a descoperit o formaţiune ciudată pe sol. în urma analizei, mostrele de sol şi grîu nu au prezentat nici o urmă de explozie. Firele de grîu păreau a fi smulse din pămînt, ca şi trestia dezrădăcinată din Queensland sau iarba smulsă cu rădăcini cu tot în urma aterizării din 1954 la Poncey, Franţa.

Incidentul Ohio a fost investigat cu grijă de cercetătorii locali A. Candusso şi Larry Moyers, însoţiţi de Gary Davis. Ei au găsit strania formaţiune circulară la ferma lui Stavano, situată pe o

mică înălţime. în centrul inelului se afla o depresiune cu un diametru de aproximativ douăzeci şi opt de inci. S-au luat probe, dar nu s-a găsit decît sol răscolit la o adîncime de nouă inci. Majoritatea grîului fusese smuls şi deplasat, cu tot cu rădăcini, şi cu bulgări de pămînt de cîţiva inci lungime. Grîul zăcea la pămînt ca spiţele unei roţi; nu exista nici un efect de vîrtej, ca la cuiburile din'Tully.

Dar să părăsim Australia şi Ohio şi să ne îndreptăm spre -
^Anglia, unde ne confruntăm cu un alt incident, lată cum a fost relatat în *The F/ying Saucer Review* de către Waveney Girvan (septembrie 1963):

> Ziua de 16 iulie 1963 va rămîne multă vreme de neuitat în analele ufologiei britanice. Ceva, se pare, a aterizat în cîmpul fermierului Roy Blanchard de la Manor Farm, Charlton, Wiltshire. Urmele lăsate pe sol au fost descoperite de un lucrător la fermă, Reg Alexander. Acopereau un cîmp cu cartofi şi unul cu orz şi reprezentau o depresiune sau un crater avînd forma unei farfurii zburătoare, cu un diametru de opt picioare şi o adîncime de patru inci. în centrul acestei depresiuni a fost găsită o groapă cu o adîncime de trei picioare, al cărei diametru variază, în funcţie de descriere, între cinci picioare şi un picior. Din groapa centrală porneau patru şanţuri, de patru picioare lungime şi un picior lăţime. Obiectul trebuie să fi aterizat - dacă într-adevăr a'fost vorba de aterizare - fără a fi văzut, dar dl. Leonard, lăptar la fermă, a relatat că a auzit „o explozie într-o dimineaţă pe la 6 a.m.“.

La 23 iulie, *Daily Express* din Londra a relatat că în urmă cu aproximativ două săptămîni, la 10 iulie, poliţistul Anthony Penny a văzut un obiect oranj strălucind pe cer şi dispărînd în apropiere de cîmpul de la Manor Farm. Pe baza acestei informaţii părea destul de plauzibil să te gîndeşti că craterul de la Charlton a fost produs de un meteorit. Intr-adevăr, după ce a fost găsită o bucăţică de metal în groapa din centrul craterului, astronomul britanic Patrick Moore s-a dus la British Broad- casting Corporation şi a declarat categoric că acel crater fusese produs de „un meteorit de mărimea unei crevete“; prăbuşindu-se s-a transformat într-un adevărat explozibil. Aceasta a pus punct misterului, cel puţin pentru publicul „ştiinţific". Dar faptele reale, aşa cum au fost ele cunoscute de cei cîţiva specialişti care au continuat cercetarea şi de inginerii armatei, care aveau misiunea de a face investigaţii, au fost cu totul diferite.

Fermierul Roy Blanchard a chemat poliţia, care, la rîndul ei, a anunţat armata. Căpitanul John Rodgers, şeful unităţii de geniu, a condus majoritatea investigaţiilor de pe teren. Raportul

său preliminar nu indica urme de ardere, zgîrieturi sau urme ale unei explozii. Şi în timp ce căpitanul Rodgers declara că el şi superiorii săi erau nedumeriţi, fermierul Roy Blanchard a făcut următoarele dezvăluiri:

> Nu există nici urmă de cartofi sau orz unde se află acum craterul. Nici tulpini, nici rădăcini, nici frunze. Lucrul acela a fost destul de greu ca să sfărîme pietrele şi să le facă praf? Şi totuşi a coborît încetişor. Nu am auzit nici o izbitură; poate că energia pe care o foloseşte nu produce nici căldură, nici zgomot.

Apoi, la 19 iulie, s-a raportat că Rodgers obţinuse permisiunea să facă un sondaj. Rezultatele au fost mai degrabă neobişnuite. Ele arătau un obiect metalic destul de mare, îngropat adînc. Şi mai tîrziu s-a aflat că „detectoarele se comportă aiurea" probabil pentru că bucata metalică în chestiune era un puternic magnet.

în acest stadiu, trebuie subliniat, investigaţia era încă deschisă şi sinceră, poate pentru că era implicată mai degrabă armata decît British Air Ministry. Ofiţerul purtător de cuvînt al Army Southern Command din Salisb'ury i-a spus lui Girvan că obiectul a fost recuperat din groapă. A fost trimis unui expert de la British Museum, fiind identificat drept o bucată de minereu de fier obişnuit „care s-ar putea să fi fost găsită în pămînt undeva în sudul Angliei". British Museum a sugerat că mostra respectivă stătuse destul de mult în pămînt, astfel eliminîndu-se eventualitatea unei farse. Dr. F. Claringbull, şi el de la British Museum, a desfiinţat explicaţia cu meteoriţii şi, conform ziarului *Yorkshire Post* din' 27 iulie, â declarat: „în aceasta se află mult mai multe decît pot vedea ochii noştri". Ultimele cuvinte se potrivesc cu ale celor de la Southern Command, care au declarat cu înţelepciune: „Cauza fenomenelor este încă neexplicată, dar nu e treaba armatei să dezlege astfel de mistere".

Dacă încercăm să'recapitulăm ceea ce am aflat din incidentele de mai sus - cuibul de la Tully, inelul din Ohio, craterul de la Charlton -, putem stabili următoarele: 1. zvonurile asociază reperarea de farfurii zburătoare cu descoperirea depresiunilor circulare în pămînt; 2. cînd în situl respectiv se află vegetaţie, ea prezintă urme ale acţiunii unei forţe de aplatizare care produce fie un motiv staţionar („spiţele uriei roţi"), fie un motiv rotativ (în sensul acelor de ceasornic sau în sens invers acelor de ceasornic); 3. o parte din vegetaţie este de obicei smulsă, cîteodată cu rădăcini, frunze etc.; *4.* este observat adesea efectul unei foarte puternice forţe verticale evidenţiat de p^mîntul şi plantele împrăştiate în jur; '5. o puternică activitate magnetică a fost detectată într-o împrejurare, cînd o bucată de minereu de fier obişnuit era îngropată nu departe de centrul

depresiunii; 6. o groapă adîncă, cu un diametru de cîţiva inci, este adesea prezentă în centru.

Trebuie oare să-i reamintesc cititorului de celebrul obicei al elfilor de a lăsa în urma lor inele ciudate în cîmpuri?

într-o duminică de august, pe cînd rătăcea peste dealurile din Howth, Evans-Wentz a întîlnit cîţiva localnici cu care a vorbit despre aceste vechi poveşti. După ce a luat ceaiul, bărbatul şi fiica l-au condus pe un cîmp din apropiere pentru a-i arăta un „inel vrăjit" şi, în timp ce stătea în interiorul inelului, i-au spus:

> Da, spiriduşii există, şi aici au fost văzuţi deseori dansînd. Iarba nu creşte niciodată prea mare' pe marginile inelului; acolo creşte un fel de iarbă scurtă şi fină. în mijloc, cresc ciuperci vrăjite şi spiriduşii se aşază pe ele (!). Sînt nişte fiinţe foarte mici şi le place tare mult să danseze şi să cmte. Poartă haine verzi şi cîteodată bonete şi haine roşii.

La 12 noiembrie 1968, presa argentiniană a relatat că lîngă Necochea, la 310 mile sud de Buenos Aires, un pilot a văzut un desen ciudat pe pămînt, pe care l-a investigat împreună cu cîţiva militari. Mergînd la locul respectiv, unde se pretindea că aterizase o farfurie zburătoare, au găsit un cerc, cu un diametru de şase iarzi, cu pămîntul calcinat. In interiorul cercului creşteau opt ciuperci albe gigantice, una din ele avînd un diametru de aproape trei picioare. în provincia Santa Fe au fost descoperite şi alte ciuperci extraordinare în împrejurări similare.

Un alt autor, referindu-se la legendele scandinave, nota că efilii sînt descrişi ca avînd capete disproporţionat de mari, picioare subţiri şi braţe lungi:

> Ei sînt răspunzători pentru cercurile de culoare verde-deschis, numite *e/fdans,* care pot fi văzute pe pajişti. Chiar şi în zilele noastre, cînd un fermier danez trece, în zori, peste un astfel de inel, spune că elfii au fost acolo în timpul nopţii şi au dansat.

Este amuzant să notăm că în primele zile ale Raţionalismului s-au făcut încercări de a explica inelele vrăjite ca efecte electrice, consecinţe ale fenomenelor atmosferice. P. Marranzino, de exemplu, citează un mic cuplet scris în 1789 de Erasmus Darwin, bunicul marelui naturalist englez Charles Darwin:

> *Astfel din norii negri se iveşte fulgerul jucăuş El despică falnicul stejar sau gravează inelele vrăjite.*

Şi Erasmus Darwin adaugă:

> Există un fenomen, presupus a fi electric, care nu a fost încă explicat; mă refer la aşa numitele inele vrăjite, atît de des văzute pe iarbă.
>
> Uneori, părţi mari sau proeminenţe ale norilor coboară gradat în timp' ce aceştia se deplasează pe cer, descărcîndu-se în porţiunile mai umede ale păşunilor. Pe măsură ce aceasta umflătură sau bucată de nor este atrasă către Pămînt, ea va deveni aproape cilindrică, precum lîna trasă din fuior, şi va lovi Pămîntul cu un şuvoi de electricitate avînd un diametru de 2-10 iarzi. Numai partea externă a cilindrului arde iarba.

Formularea acestei idei în termenii metafizicii moderne nu va întîrzia a ne fi oferită de parapsihologii nerăbdători. Ei ar face bine, totuşi, să noteze diametrul cilindrului menţionat de bătrînul Darwin: „între doi şi zece iarzi" - diametrul mediu al unui OZN.

ÎNGERI SAU DIAVOLI?

Am notat deja cîteva exemple în care fiinţe necunoscute sînt implicate în furtul unor produse agricole. Levănţică, strunguri sau cartofi par să fi fost luaţi cu destulă dexteritate'de misterioşii omuleţi. Poveste după poveste, din America de Sud şi de Nord ori diri Europa, ne relatează cum creaturile au fost văzute coborînd din navele lor strălucitoare, culegînd plantele şi apoi decolînd în faţa martorilor uluiţi. O asemenea comportare îi face pe investigatori să presupună că vizitatorii adună mostre cu toată grija şi precizia exobiologilor de profesie. La.urma urmei, nu am proiectat noi, pămîntenii, roboţi care să continue analizarea suprafeţei planetei Marte începută de sonda Viking? în cîteva cazuri, vizitatorii au avut chiar timp să „inventeze" pe îndelete martorii în legătură cu tehnicile agricole! Astfel s-a întîmplat în 1964, cînd a avut loc o aterizare OZN, la Tioga City, New York, chiar în ziua în care se producea aterizarea de la Soccoro, cu aproximativ zece ore mai înainte ca ofiţerul Zamora să observe obiectul strălucitor, de forma unui ou, atît de familiar nouă.

Gary T. Wilcox, lăptar, tocmai împrăştia îngrăşăminte pe cîmp. Puţin înainte de ora 10:00 a.m., s-a oprit pentru a verifica

o zonă înconjurată de copaci, situată cam la o milă,de hambar. Voia să vadă dacă putea să intre cu plugul acolo. în vreme ce se apropia de terenul respectiv, a văzut un obiect strălucitor pe care la început l-a luat drept un frigider aruncat, apoi drept un rezervor de avion sau altă parte a unui aparat zburător. Pe măsură ce se apropia, a realizat că obiectul avea formă de ou şi aproximativ douăzeci - şaizeci de picioare, părea a fi făcut din metal durabil şi nu arăta ca nimic altceva văzut pînă atunci de martor.

L-a atins. Nu era fierbinte.

Nu a observat nici un fel de uşă sau trapă. Şi totuşi, deodată, au apărut două creaturi cu înfăţişare omenească. Aveau o înălţime de aproximativ patru picioare şi purtau haine fără cusături,’ iar capul le era acoperit, ca şi fata, ceea ce l-a împiedicat pe Wilcox să le observe trăsăturile. Păreau a avea braţe şi picioare, l-au vorbit „într-o engleză curgătoare", dar vocile nu proveneau din capetele lor, cel puţin aşa crede Wilcox, ci din corpurile lor.

„Nu te speria, am mai vorbit şi cu alti oameni. Sîntem de pe ceea ce voi, oamenii numiţi planeta Mărie", au spus ei.

în ciuda convingerii lui Gary că „cineva îmi joacă o festă", ciudata conversaţie a continuat. Cele două fiinţe erau interesate de îngrăşăminte’ şi cum anume sînt acestea utilizate. Au declarat că şi ei cultivă de-ale gurii pe Marte, dar că anumite schimbări în mediul înconjurător le creau probleme pe care sperau să le rezolve culegînd informaţii despre tehnicile noastre agricole. întrebările lor erau cam copilăreşti şi păreau a nu avea nici o cunoştinţă în legătură cu subiectul respectiv. Fiecare avea o tăviţă plină cu pămînt.

„Cînd vorbeau despre spaţiu sau despre nava lor, îmi era greu să le înţeleg explicaţiile. Âu spus că nu pot călători către această planetă decît o dată la doi ani şi că în prezent se află în Emisfera vestică", a relatat Wilcox.

l-au explicat că aterizează numai în primele ore ale dimineţii „deoarece nava lor este mai puţin vizibilă la lumina zilei" şi că sînt uimiţi că Wilcox le-a văzut’ nava. l-au oferit de bunăvoie informaţii’ despre călătoria spaţială. Astronauţii noştri nu ar reuşi, au spus ei, deoarece corpurile lor nu se pot adapta la condiţiile din spaţiu. în fine, au cerut o pungă cu îngrăşăminte, dar îri timp ce Wilcox se ducea să o aducă, nava a decolat, dispărînd din cîmpul său vizual în cîteva secunde. Martorul a lăsat punga cu îngrăşăminte în locul acela; a doua zi punga dispăruse.

în multe din aterizările din America de Sud, sînt descrise creaturi ce iau mostre de sol, plante, chiar bolovani. Totul în comportarea lor pare destinat a ne face să credem în

originea spaţială a acestor fiinţe ciudate şi a navelor lor. Şi, într-adevăr, astfel de incidente’absurde i-au influenţat foarte mult pe cercetători, inclusiv pe mine; ei cred în mod serios că OZN-urile sînt sonde spaţiale trimise de o civilizaţie extraterestră.

La 1 noiembrie 1954, dna Rosa Lotti-Dainelli, în vîrstă de patruzeci de ani, se ducea la cimitirul din Poggio d’Ambra, Bucine, lîngă Arezzo, Italia. Era o italiancă credincioasă şi ţinea în mîini o oală cu flori. în acel moment, mintea ei trebuie să se fi aflat destul de departe de speculaţiile ştiinţifico-fantastice. Totuşi, ceea ce i s-a întîmplat în următoarele minute constituie poate cel mai straniu dintre numeroasele incidente ce au avut loc în 1954. Pe cînd dna Lotti-Dainelli mergea pe o porţiune deschisă, acoperită cu iarbă, a văzut o maşină verticală, în formă de torpilă, cu capete ascuţite - o maşină, cu alte cuvinte, avînd forma a două conuri cu bazele comune. în conul de jos se afla o deschizătură prin care puteau fi văzute două mici scaune. Nava părea a fi metalică. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse martora mai înainte.

Din spatele obiectului au apărut două fiinţe. Aveau o înălţime de trei şi jumătate - patru picioare. Păreau’ veseli şi zîmbeau, dezvelindu-şi dinţii albi şi foarte rari. Purtau salopete şi căşti roşii de piele, asemănătoare celor folosite de şoferii militari. Aveau ceva ce părea a fi o „umflătură" în mijlocul frunţii. Vorbind o limbă de neînţeles, cei doi s-au apropiat de femeie şi unul dintre ei a luat oala cu flori. Dna Lotti-Dainelli a încercat să-şi recapete oala, dar cele două fiinţe nu au luat-o în seamă şi s-au întors la navă. Martora a început să ţipe şi a fugit. S-a întors la locul cu pricina împreună cu alte doua persoane, printre care şi un poliţist. Prea tîrziu. Nu mai rămăsese nici urmă de obiect. Dar se pare că alte persoane au văzut nava zburînd, lăsînd în urmă o dîră roşie-albastră.

Aceste poveşti ar fi doar uimitoare şi nimic altceva dacă nu ar conţine un fapt cunoscut celor ce studiază folclorul: o trăsătură constantă a unui gen de legende în care fiinţe supranaturale vin în lumea noastră pentru a fura produse, animale, şi chiar - aşa cum vom vedea într-un alt capitol - oameni. Dar pentru moment, să ne ocupăm doar de preocuparea acestor fiinţe de a aduna mostre şi produse terestre.

într-o legendă a indienilor Algonquin, care întruchipează toate caracteristicile unei excelente poveşti cu OZN-uri, un vînător vede un „coş" venind direct din ceruri. în coş se aflau

douăzeci de tinere fete de o frumuseţe răpitoare. Bărbatul încearcă să se apropie de ele, dar creaturile cereşti intră repede în coş, care se ridică rapid, dispărînd. Totuşi, fiind martorul coborîrii ciudatului obiect într-o altă zi, acelaşi vînător foloseşte un şiretlic pentru a se apropia şi reuşeşte să captureze una din fete, cu care se căsătoreşte şi cu care are un copil. Din păcate, nimic n-o poate consola pe soţia lui de pierderea surorilor, care plecaseră în vehiculul zburător. într-o zi ea face un coş mai mic şi, conform lui Hartland:

> intrînd înăuntru împreună cu copilul, a început să cînte descîntecul pe care ea şi surorile ei îl foloseau de obicei şi a urcat încă o dată la stelele din care venise.
>
> Femeia plecase de doi ani în acea ţară din ceruri cînd i s-a spus:
>
> Fiul tău vrea să-şi vadă tatăl; coboară deci pe pămînt şi du-te să-l iei pe soţul tău şi spune-i să ne aducă exemplare din toate animalele pe care le vînează.

Aşa a făcut. Vînătorul a urcat împreună cu soţia sa, şi-a văzut fiul şi a urmat un mare ospăţ la care au fost servite animalele pe care le adusese.

Povestea indienilor Algonquin oferă un amestec complex de teme. Unele sînt prezente în poveştile moderne cu OZN-uri, altele derivă din concepte tradiţionale, cum este de exemplu schimbul de mîncare. Elementele noi sînt următoarele: 1. dorinţa exprimată de fiinţele celeste de a primi exemplare din toate animalele ucise de vînător şi 2. ideea că este posibil un contact sexual între rasele terestră şi aeriană.

Pînă acum, am văzut cum vizitatorii noştri fură plante şi cer diferite lucruri. Dar omoară ei înşişi animalele? Dacă e să credem poveştile relatate de diverşi martori, o fac. Dar lucrul cel mai interesant este că, din nou, găsim o trăsătură comună ufonauţilor şi Oamenilor Buni. Au fost văzuţi numeroşi elfi urmărind cai şi vaci. Vorbind cu Walter Evans-Wentz, înainte de 1909, povestitorul, „Old Patsy“, i-a spus următoarele despre un om „care, dacă mai trăieşte, se află acum în America, unde a plecat acum cîţiva ani“:

> La căderea nopţii, în South Island, un bărbat îşi adăpa vaca la izvor şi, privind dincolo de un zid, a văzut mai mulţi oameni ciudaţi jucînd *hurley**. Cînd au observat că se uită la ei, unul *a* venit şi a lovit foarte tare vaca, iar

'Varietate de hochei practicată în Irlanda (n.t.).

bărbatului i-a tăiat faţa şi corpul. Omul n-ar fi fost rănit aşa de grav, dar a revenit la izvor după prima întîlnire şi atunci a fost bătut zdravăn.

La 6 noiembrie 1957, *Everett* Clark, în vîrstă de doisprezece ani, din Dante, Tennessee, a deschis uşa pentru a-i da drumul afară cîinelui său Frisky. A văzut un obiect ciudat aflat pe cîmp, la vreo sută de iarzi “de casă. A crezut că visează şi a intrat înapoi în casă. După douăzeci de minute, cînd a strigat cîinele, a descoperit că obiectul se afla tot acolo, iar Frisky stătea lîngă el, cu alţi cîini din vecini. Lîngă obiect se mai aflau doi bărbaţi şi două femei îmbrăcaţi în haine obişnuite. Unul dintre bărbaţi a încercat de cîteva ori’să-l prindă pe Frisky, apoi un alt cîine, dar a trebuit să renunţe de teama unei muşcături. Everett i-a văzut pe acei oameni ciudaţi, care vorbeau între ei „precum soldaţii germani pe care-i văzuse în filme", îndreptîndu-se spre peretele obiectului şi trecînd prin el; apoi obiectul a decolat fără nici un zgomot. Era lunguieţ şi „nu avea nici o culoare distinctă".

în aceeaşi zi, a mai avut loc o încercare de a fura un cîine, de data aceasta la *Everittstown,* New Jersey. Numele oraşului din al doilea caz este aproape identic cu al martorului din primul, caz.

în timp ce cazul Clark s-a petrecut la 6:30 a.m., John Trasco a ieşit afară în amurg pentru a da de mîncare cîinelui şi a văzut un obiect strălucitor în formă de ou planînd în faţa hambarului, în curte a întîlnit o fiinţă de trei picioare înălţime'„cu o faţă de culoarea cărămizii arse şi cu ochi mari, de broască"; fiinţa i-a spus, într-o engleză stricată: „Sîntem oameni paşnici, nu vrem decît cîinele".

Fiinţei stranii i s-a spus în termeni cît se poate de clari să se întoarcă de unde a venit. A fugit şi maşinăria a fost văzută decolînd. cîteva momente mai tîrziu. Doamna Trasco a văzut obiectul din casă, dar nu şi creatura. De asemenea a spus că soţul ei a încercat să-l apuce pe intrus şi că avea un fel de praf verde pe încheietura mîinii, dar praful a dispărut. în ziua următoare, a observat sub unghii acelaşi praf. Ufonautul era îmbrăcat într-un costum verde cu nasturi strălucitori, avea pe cap ceva ca o beretă scoţiană şi mănuşi cu un obiect strălucitor la extremităţi.

Creaturile pot coborî în farfurii zburătoare sau în coşuri muzicale, ori pot ieşi din mare sau din stînci, dar asta nu e relevant. Relevant este ceea ce spun şi fac: urma pe care o laSă asupra martorului uman, singurul purtător tangibil al poveştii. Aceştă comportare ne oferă cîteva mostre de situaţii şi reacţii

umâne care ne trezesc interesul, îngrijorarea, rîsul. Povestea lui Joe Simonton e nostimă; istoriile cu hrana zînelor trezesc interesul, dar sînt greu de urmărit; inelele şi cuiburile sînt reale, dar sentimentul pe care-l inspiră este mai degrabă romantic decît ştiinţific. Apoi avem de-a face cu dorinţa deosebit de insistentă a fiinţelor stranii de a obţine exemplare din flora şi fauna terestră. Poveştile citate în legătură cu aceasta frizează ridicolul. Dar dacă se continuă investigaţia, se ajunge la oroare. Aceasta este o faţetă a fenomenului pe care nu o mai putem ignora.

Poate că am reuşit să evoc o nouă abordare a paralelei dintre zvonurile de azi şi credinţele strămoşilor noştri, credinţe în lupte stupefiante cu misterioşi’supermeni, în inele magice, fn neamuri de pitici ce bîntuie pe pămînt. în acest capitol, mi-am limitat argumentaţia la o simplă juxtapunere a credinţelor moderne şi vechi.’ Vaga bănuială a unui mister gigantic, mult mai mare decît preocuparea noastră curentă în legătură cu viaţa pe alte planete, mult mai adînc decît simplele relatări despre lumini zigzagate - poate că vom reuşi să înţelegem cum anume ne influenţează aceste poveşti, mituri, legende. Oare ce imagini trebuie să’ transmită? Ce nevoi ascunse împlinesc? Dacă este vorba de ceva fabricat, de ce sînt atît de absurde? Există precedente în istorie? Poate imaginaţia să fie o forţă mai puternică, în stare să modeleze acţiunile oamenilor,’ decît expresia sa în dogme, structuri politice, biserici, armate? Dacă este aşa, poate fi folosită această forţă? Este folosită? Este vorba de o ştiinţă a decepţiei în acţiune pe scară largă sau poate mintea umană să-şi genereze’ propriile fantome, într-o formidabilă creaţie mitologică colectivă?

„Imaginaţia omului, ca orice forţă cunoscută, lucrează după legi fixe.“ Aceste cuvinte ale lui Hartland, scrise în 1891, oferă un indiciu. Da, în spatele acestor aşa-zise poveşti absurde există un curent subteran adînc ce trebuie descoperit şi cartat. Secţiuni ce ieşeau la iveală din acest pattern subteran au fost descoperite şi cartate în trecut de savanţi de mult dispăruţi. Astăzi avem posibilitatea unică de a fi martori ai repartiţiei acestui curent - natural, cu noile noastre păreri umane, cu preocuparea noastră pentru ştiinţă, dorinţa noastră de a ajunge pe „pămîntul făgăduinţei" oferit de alte planete.

Era nevoie de o nouă mitologie pentru a acoperi formidabila prăpastie de dincolo de prezentul lipsit de sens. *Ei ne-o oferă.* Dar cine sînt *ei?* Fiinţe reale sau fantomele propriilor noastre vise? Ne vorbesc „într-o engleză curgătoare". Nu au discutat cu

oamenii de ştiinţă, nu au trimis semnale sofisticate în coduri descifrabile aşa cum ar trebui să facă orice extraterestru bine crescut înainte de a îndrăzni să pătrundă în Sistemul nostru Solar. Nu, ei l-au contactat mai întîi pe Gary Wilcox. Pe Joe Simonton. Pe Maurice Masse. Ce au spus? Că vin de pe Marle. Că sînt vecinii noştri. Şi, mai ales, că ne sînt superiori, că trebuie să ne supunem lor. Că sînt buni. Mergeţi la Valensole şi întrebaţi-l pe Masse. O să vă spună, probabil’, aşa cum mi-a spus şi’mie, ce uimit a fost cînd, dintr-o dată, fără veste, a simţit în adîncul său un sentiment cald, reconfortant - cît âe *buni s|nt* vecinii noştri. Oamenii Buni. S-au interesat de oameni şi au susţinut întotdeuna justiţia şi dreptul. Pot apărea în diferite forme.

Cu ei a făcut Joe Simonton schimb de mîncare. La fel au făcut, în vremuri de mult apuse, irlandezii, care au vorbit cu fiinţe similare. Şi în zilele acelea ei erau numiţi Oamenii cei Burii, iar în Scoţia, Vecinii cei Buni, *S/eagh Mait'h.* Ce spuneau ei atunci?

„Vă sîntem mult superiori." „Am putea distruge jumătate din rasa umană."

Totul începe să capete un sens. Acestea au fost faptele ce ne-au lipsit, fără de care nu vom putea niciodată să alcătuim puzzle-ul OZN. Preoţii şi cărturarii au scris despre legendele din timpul lor în care erau implicate aceste fiinţe. Cărţile trebuie găsite, adunate şi studiate. Relatările prezintă o imagine coerentă a înfăţişării, organizării şi metodelor straniilor vizitatori, înfăţişarea lor era - vă surprinde cumva? - exact cea a piloţilor OZN-urilor de astăzi. Metodele erau aceleaşi. Viziunea bruscă a unor „case" strălucitoare în timpul nopţii, case care puteau zbura, care conţineau lămpi deosebite,’ lumini ce nu aveau nevoie de combustibil. Creaturile îi puteau paraliza pe martori şi îi puteau transporta în timp. Vînau animale şi luau cu ei oameni.

în *The Magic Casement,* o carte editată de Alfred Noyes pe la 1910, am găsit acest mic poem de William Allingham; îi invit pe toţi ufologii să-l înveţe, ca un omagiu adus lui Joe Simonton:

Up the airy mountain,
Down the rushy glen, We
daren’t go a-hunting
Forfearof little men;

Wee folk, good folk,
Trooping all together;
Green jacket, red cap,
And white owl’s feather!

Down along the rocky shore
Some make their home,
They hve ort crispy pancakes Of
yellow tide-foam;
Some in the reeds Of the black
mountain-lake, With frogs for
their watch-dogs, All night
awake.*

* Sus muntele cu creasta în nori/ Jos valea prăpăstioasă,/ Nu îndrăzneam să mergem la vînătoare/ De frica omuleţilor;/ Neam de oameni mititei, oameni buni,/ Mărşăluind împreună;/ Haină verde, beretă roşie,/ Şi pană albă de bufniţă;/ De-a lungul ţărmului stîncos/ Unii îşi fac casă,/ *Trăiesc pe turte crocante.Z* De galben val înspumat;/ Unii în trestiile/ Lacului negru de munte,/ Au broaşte în loc de cîini de pază,/ Toată noaptea treze, (n.t.)

COMUNITATEA SECRETĂ

înaintăm, pas cu pas, într-o adevărată pădure de relatări şi fapte întunecate de speculaţii şi teorii, iar eu încerc să fac lumină măcar în tufişurile de sub copaci. în cele două capitole precedente, s-a conturat o oarecare ordine. Este liniştitor să descoperi că fenomenul ascultă de anumite legi, chiar dacă bizare, şi asta i-a intrigat pe strămoşii noştri în aceeaşi măsură în care constituie o provocare pentru noi.

Ar fi o gravă greşeală să credem că noi, cei ce trăim la sfîrşitul secolului XX, sîntem cei dintîi oameni destul de deştepţi pentru a recunoaşte că fenomenul este demn de a fi investigat şi ascultă de anumite patternuri fixe.

Am petrecut mult timp colectînd, studiind şi reconstituind relatările detaliate pe care le-au avut la dispoziţie cercetătorii serioşi din secolul trecut şi cu retrasarea paşilor lor. Nu m-a deranjat faptul că erau specialişti în teologie şi filozofie naturală mai degrabă decît oameni de ştiinţă. Au aplicat aceleaşi principii. Au pornit de la poveştile auzite de alţii, au vizitat martorii pentru a-şi forma o părere despre relatarea respectivă şi cînd au ajuns cu bine acasă, în pacea mănăstirii sau în birou, au comparat observaţiile cu ceea ce strînseseră deja. Au luat cărţi vechi de pe rafturile pline de praf, aşa cum am luat şi eu. Au deschis lucrările lui Psellus şi Parcelsus şi Wier pentru a descoperi ce anume, i-a călăuzit pe predecesori. A fost la fel de uşor pentru ei să ajungă la concluzii pripite cum uşor a fost pentru noi să declarăm că OZN-urile sînt vizitatori extratereştri. Ar fi putut să pretindă că acele creaturi au venit de pe Lună sau din Iad. în mod remarcabil, şi-au păstrat mintea limpede. Şi ne-au transmis nouă relatări clare despre lucrurile văzute pe cer şi pe pămînt timp de secole, relatări care sună la fel ca şi modernele rapoarte despre OZN-uri şi răpiri extraterestre.

Unul dintre aceşti cercetători, reverendul Kirk, care a trăit în Scoţia la sfîrşitul secolului al XVII-lea, ne-a lăsat o listă de şaisprezece concluzii concise şi precise despre forma de inteligenţă ce controlează fenomenul şi originea acelor creaturi. El numeşte această organizare „Comunitatea Secretă".

STAFIA ŞI TELEIMPRIMATORUL

Mesajul prin teleimprimator a sosit la Dayton, Ohio, la 9 septembrie 1966 prin canalele militare. întregul text, de aproximativ patru pagini, era ininteligibil dacă nu cunoşteai procedurile Air Force pentru transmiterea de rapoarte OZN.

Acest mesaj provenea de la Baza Air Force din Kelly, Texas, şi era adresat Cartierului General al US Air Force şi Secretariatului. Purta supratitlul UNCLASSIFIED ROUTINE şi titlul UFO REPORT IS SUBMITTED IN ACCORDANCE WITH AFR 200-2. Baza Air Force de la Kelly trimitea ceva ce semăna foarte bine cu o poveste cu stafii. Raportul se referea la două incidente separate ce se petrecuseră la 6 august şi respectiv 3 septembrie 1966, într-un orăşel din Texas. Autorul relatării era tatăl a patru copii. îl vom numi Robert. Casa lui se afla în- tr-o zonă izolată şi nu discutase niciodată despre incident cu vecinii.

La 6 august, trei din cei patru copii (între şase şi nouă ani) au observat un obiect închis la culoare de forma unei căni răsturnate. Deşi era după-amiaza, copiii nu au văzut obiectul venind. (Aceste detalii, natural, nu au fost furnizate spontan de copii; povestea a fost reconstituită în timpul investigaţiilor.) Obiectul era negru „fără a fi colorat şi fără lumini". Apoi a apărut o lumină galbenă pătrată, ca şi cum s-ar fi deschis o uşă, şi în pătratul de lumină au văzut o mică fiinţă. Creatura avea înălţimea de trei - patru picioare, era îmbrăcată în haine negre, cu reflexe galbene sau aurii. Totul a durat cîteva minute, apoi uşa s-a închis. S-a auzit un zumzet şi obiectul a decolat, îndreptîndu-se spre nord-est, ridicîndu-se brusc, cu o viteză excepţională. Obiectul nu a atins deloc pămîntul; a planat la o

înălţime de aproximativ opt - cincisprezece picioare, lîngă un copac, care nu a avut de suferit, aflat la circa treizeci şi cinci de picioare de casă.

A doua reperare a avut loc la .3 septembrie. Majoritatea membrilor familiei erau plecaţi, dar fiica cea mare rămăsese acasă cu o prietenă. Se uitau la televizor în după-amiaza aceea cînd, la un moment dat, ecranul s-a albit, apoi s-a stins. Casa era luminată de fascicule stranii, roşii şi galbene, care păreau să se rotească şi să se răsucească. Au privit afară şi au văzut un obiect ce plana în aceeaşi poziţie, lîngă acelaşi copac, ca şi prima dată. Forma obiectului era cea a unei căni cu fundul în sus, avînd un disc plat dedesubt, ca o farfurie. Era scăldat în lumină şi a plecat la puţină vreme după aceea. Nu se vedea nici un semn de viaţă înăuntrul sau în afara navei.

Două zile mai tîtziu, Robert stătea în pat. Prin uşa deschisă, dincolo de hol, putea vedea intrarea în dormitorul fiilor săi. Deodată a zărit o persoană mică, de trei şi jumătate - patru picioare înălţime, îmbrăcată în alb, cu haine strînse pe corp, intrînd în dormitor. S-a gîndit că trebuie să fie fata mai mică ducîndu-se să vorbească cu mama ei, care se afla în camera băieţilor. Zece minute mai tîrziu a văzut ceva ca „o dîră de lumină", care părea să se risipească. S-a ridicat din pat şi s-a dus în dormitor, unde i-a găsit pe soţia lui şi pe băieţi, care văzuseră şi ei dîra luminoasă. Nu era nici o persoană în alb, iar soţia i-a spus că nu fusese deloc în cameră. Nu au găsit nici o dovadă fizică a prezenţei micii persoane în cameră.

STÎNCILE ERAU PLINE ...

Pe insula Aramore, Old Patsy, pe care l-am întîlnit deja în capitolul al II-lea, i-a spus lui Walter Evans-Wentz o „poveste adevărată despre spiriduşi":

> Acum douăzeci de ani, în jurul lui Bedd of Dermot and Grania, chiar deasupra noastră, pe deal, au fost văzuţi mai mulţi spiriduşi, o mulţime, şi o căprioară. încercau să prindă căprioara şi au urmărit-o în toată insula. Altădată,

aceiaşi omuleţi urmăreau un cal. Erau foarte mici de statură iar stîncile erau pline cu ei.

Altă persoană i-a spus lui Evans-Wentz:

Mama obişnuia să-mi povestească despre „neamul cinstit" ce dansa pe cîmpurile de lîngă Cardigan; şi alţi oameni i-au văzut în jurul Cromlehului* aflat sus pe deal. Arată ca nişte copii îmbrăcaţi în haine ca ale soldaţilor, cu berete roşii, după cum spun unii.

Acum, deoarece ne apropiem de ideea centrală a cărţii, doresc să citez alte două poveşti, amîndouă relatări ale unor „aterizări" din perioada cea mai bogată în asemenea evenimente din istoria OZN: toamna lui 1954. Ambele poveşti provin din Franţa.

Primul caz a avut loc la 9 octombrie. Patru copii care locuiau la Pournoy-la-Chetive, Moselle, au relatat că pe la ora 6:30 p.m., în timp ce mergeau cu patinele cu rotile, au văzut deodată ceva luminos în cimitir:

Era o maşină rotundă, cu un diametru de aproximativ 2,5 metri, susţinută de trei picioare. Imediat un om a ieşit afară. în mînă'ţinea o lanternă aprinsă, cu care ne orbea. Dar am putut vedea că are ochi mari, o faţă acoperită cu păr şi că era mic de statură, de aproximativ patru picioare. Era îmbrăcat într-un fel de sac, ce semăna cu sutana preotului. S-a uitat la noi şi a spus ceva ce nu am înţeles. A stins lanterna. Ne-am speriat şi am luat-o la fugă. Cînd ne-am uitat înapoi, am văzut ceva pe cer: se afla foarte sus, era strălucitor şi a zburat repede.

Al doilea caz este clasic. S-a petrecut într-o duminică, pe 26 septembrie, la Chabeuii, Drome. Pe la ora 2:30 p.m., doamna Leboeuf culegea mure lîngă un gard cînd:

Cîinele a început să latre şi apoi să urle îngrozitor. S-a uitat în jur şi a văzut micul animal stînd la marginea unui lan de grîu, în faţa a ceea ce părea a fi o sperietoare; apropiindu-se, femeia a realizat că „sperietoarea" era un fel de costum de scafandru de mici dimensiuni, făcut din material plastic translucid, de trei picioare înălţime sau ceva mai înalt, cu o cască de asemenea transparentă - şi deodată a realizat că în interiorul costumului de scafandru se afla Ceva şi că dincolo de transparenţa înceţoşată a

* Cromleh - monument megalitic cu caracter sacru, alcătuit din mai multe pietre verticale dispuse în cerc, la distanţe egale, în jurul unei pietre mai mari (n.t.).

> „coifului" doi ochi o priveau; cel puţin aşa a avut impresia, că sînt ochi, dar păreau a fi mai mari decît ochii omeneşti. Pe măsură ce realiza toate acestea, costumul de scafandru a început să se mişte, îndreptîndu-se spre ea, cu un mers repede, clătinat.

în acest moment, dna Leboeuf a fugit, terorizată, şi s-a ascuns într-un tufiş din apropiere. Cînd a încercat să localizeze creatura, nu mai era nimic de văzut, dar cîinii din sat lătrau furioşi. Deodată, un obiect metalic mare, circular, s-a ridicat din spatele unor copaci, îndreptîndu-se spre nord- est. Oamenii care auziseră ţipetele martorei s-au adunat în jurul ascesteia. Pe locul de unde fusese văzut ridicîndu-se obiectul a fost descoperit un cerc, cu un diametru de aproximativ zece picioare, pe suprafaţa căruia tufişurile şi arbuştii fuseseră culcaţi la pămînt:

> Dintr-unul din salcîmii aflaţi la marginea acestei suprafeţe circulare atîrna o creangă de mai bine de trei inci grosime, ruptă prin apăsare. Creanga unui alt salcîm, care atîrna deasupra cercului la opt picioare şi jumătate deasupra solului, fusese complet curăţată de frunze. Primii cîţiva iarzi de grîu aflaţi în’ calea obiectului care decola fuseseră culcaţi lâ pămînt în şiruri radiale.

Nu este nevoie să subliniez asemănarea dintre urma lăsată de acest obiect şi diferitele feluri de inele sau cuiburi deja menţionate.

Să ne întoarcem acum la *fions,* piticii ce îi însoţesc pe korrigani, spiriduşii din Bretania. Ei pot fi văzuţi doar în amurg sau în timpul nopţii. Unii poartă torţe asemănătoare lumînărilor de mort ale velşilor. Au săbii nu mai mari decît nişte ace cu gămălie. Conform autorului francez Villemarque, între korrigani şi pitici trebuie făcută o clară deosebire. Ultimii sînt fiinţe hidoase, cu trupuri închise la culoare sau chiar negre, acoperite cu păr, cu voci bătrîneşti şi cu ochi mici, scînteietori.

Un bărbat care mi-a scris după ce mi-a citit cărţile a subliniat că, deşi nu era convins de existenţa obiectelor zburătoare neidentificate, descoperise ceva ce ni-ar fi putut interesa. Şi continua în felul următor:

> Am petrecut cîţiva ani făcînd cercetări asupra indienilor Cherokee, care sînt o ramură a tribului Iroquois. Cînd indienii Cherokee au migrat în dealurile din

> Tennessee, au găsit acolo o rasă ciudată de oameni „cu ochii bulbucaţi" care nu puteau vedea ziua. Indienii Cherokee, nefiind în stare să-i înţeleagă pe „aceşti nenorociţi", i-au gonit...
>
> în 1797, Barton declară: „Acest popor era o ciudată rasă albă, foarte avansată, trăind în case". 26 de ani mai tîrziu,' Heywood spune că invadatorii Cherokee au găsit un neam de oameni albi nu departe de creasta lui Little Tennessee; fortăreţele lor se întindeau în jos pînă la pîrîul Chickamaugâ. El localizează trei dintre aceste fortăreţe.

Confirmarea relatării corespondentului meu poate fi găsită în excelenta carte a lui Robert Silverberg, *Mound Builders of Ancient America - the Archaeoiogy of a Myth.*

Ar fi frumos să ne menţinem la credinţa comună că OZN-urile sînt nave ale unei civilizaţii spaţiale superioare deoarece este o ipoteză - oferită de Science fiction - general acceptată şi pentru că nu sîntem cu totul nepregătiţi, ştiinţific şi probabil militar, pentru astfel de vizitatori. Din păcate, totuşi, teoria ce susţine că farfuriile zburătoare sînt obiecte materiale din spaţiul cosmic pilotate de o rasă originară de pe o altă planetă nu oferă un răspuns tocmai bun. Oricît de larg răspîndită ar fi credinţa în OZN-uri venite din cosmos, ea nu poate fi mai puternică decît credinţa celtică în elfi şi zîne sau credinţa medievală în *lutins* sau teama ce a bîntuit toate ţările creştine, în primele veacuri ale erei noastre, de demoni, satiri şi fauni. Cu siguranţă, nu poate fi mai puternică decît frica ce i-a inspirat pe primii autori ai Bibliei - o teamă care pare a-şi avea rădăcinile în experienţe personale: vizite ale îngerilor.

Cei care presupun că reperările moderne de OZN-uri trebuie să fie rezultatul unor experienţe extraterestre - de natură „ştiinţifică" sau chiar „superştiinţifică" - dirijate de un neam de călători spaţiali s-ar putea să fie victimele ignoranţei lor în ceea ce priveşte vechiul folclor. Pedanţii academicieni, printr-o înclinaţie obişnuită pe care psihologii âr putea să o explice dacă nu i-arfi căzut victime printre primii, au acoperit credinţa în spiriduşi cu acelaşi ridicol cu care alţi pedanţi acoperă acum fenomenul OZN. Astfel de poveşti pun în mişcare puternice mecanisme mintale ce fac dificilă acceptarea faptelor. Faptele ignoră frontierele, crezurile şi rasele, sfidează afirmaţiile raţionale şi

răstălmăcesc cele mai logice perspective ca şi cum ar fi simple jucării.

Este dificil de abordat fenomenul OZN. Deşi evoluează în faze clare, efectele sale sînt difuze. Trebuie să ne bizuim pe legende, zvonuri şi extrapolări.

Aşa cum am văzut, Evans-Wentz a descoperit în ţările celtice cîţiva oameni care-i văzuseră pe Gentry sau cunoşteau persoane care fuseseră luate de zîne. în Bretania, lucrul acesta a fost mult mai greu:

> în Bretania, toată lumea crede că *fees* au existat odinioară, dar că au dispărut pe măsură ce ţara s-a schimbat în condiţiile moderne. în regiunile Mene şi Erce (Ille-et-Vilaine) se spune că de mai bine de un secol nu mai există *fees,* iar pe ţărmul mării, unde se credea că obişnuiau să locuiască ele, în anumite grote din stînci, oamenii cred că au dispărut la sfîrşitul secolului trecut. Bretonii mai în vîrstă spun că părinţii sau bunicii lor afirmau adesea că au văzut *fees,* dar foarte rar declară că ei înşişi le-au văzut. Dl Paul Sebillot nu a găsit decît două persoane cărora li se întîmplase aşa ceva. Una era o bătrînă cusătoreasă din Saint-Cast, care se temea atît de tare de *fees* încît dacă se ducea să coasă ceva în ţinut şi o prindea noaptea, întotdeauna pornea pe un drum ocolit pentru a evita să treacă pe lîngă un cîmp cunoscut sub numele de *Couvent des Fees.* Cealaltă era Mărie Chehu, o bătrînă de 88 de ani.

întrebarea centrală în analizarea fenomenului OZN a fost întotdeauna cea a controlului exercitat de o inteligenţă dincolo de comportarea aparent orientată spre un scop a OZN-urilor. Deocamdată, permiteţi-mi să declar din nou că credinţa modernă, globală în farfuriile zburătoare şi ocupanţii lor este identică cu credinţa mai veche în Oamenii Buni. Creaturile descrise ca fiind piloţii navelor spaţiale nu pot fi deosebite de elfii, silfii şi *lutinsA* din evul mediu. Observînd obiectele zburătoare neidentificate, ne implicăm în ceva foarte bine cunoscut de strămoşii noştri şi de care aceştia se temeau: ne amestecăm în afacerile Comunităţii Secrete.

Putem stabili cu certitudine că aceste două credinţe sînt într-adevăr identice? Eu cred că da. Am mai dat cîteva exemple în legătură cu mijloacele de transport utilizate de silfi. Gentry erau în stare să străbată continentele şi asta nu a putut scăpa

atenţiei cititorului. Dar nu am ilustrat încă poveştile populare care susţin mai direct ideea că stranii obiecte zburătoare au fost observate de-a lungul istoriei în legătură cu Oamenii cei Mici. Să clarificăm acum acest punct.

FIINŢE ZBURĂTOARE: *FARFADETS* ŞI *SLEAGHMA/TH*

Pe la 1850, în Franţa supravieţuia încă un neam de *lutins,* în regiunea Poitou, care â fost, recent, o zonă favorită de aterizare pentru farfuriile zburătoare. *LutinsAl* din Poitou erau cunoscuţi sub numele de *farfadets,* iar *BibUotheque Naţionale* din Paris conţine cîteva relatări încîntătoare despre poznele lor.

Care erau caracteristicile principale ale creaturilor numite *fadets* sau *farfadets?* Erau oameni foarte mici, foarte negri şi păroşi. Ziua trăiau în peşteri, iar noaptea le plăcea să se apropie de ferme. Literatura ne spune că distracţia lor favorită era să joace feste martorilor îngroziţi. Sălaşurile lor erau cunoscute cu o oarecare precizie. C. Puichaud, de exemplu, relatează că *farfadetSHl* trăiau de mai multă vreme la Bou- lardiere, lîngă Terves, Deux-Sevres, în tuneluri subpămîntene. Locuitorii din La Boissiere îi descriu pe *fadets* ca pe nişte pitici păroşi care jucau tot soiul de feste.

într-o noapte din anii 1850, un grup de femeiau stat de vorbă pînă spre miezul nopţii pe malul rîului Egray. în vreme ce se întorceau în sat - tocmai trecuseră pe un pod -, au auzit un zgomot teribil şi au văzut ceva ce le-a îngheţat sîngele în vine. Un obiect - pe care, în lipsă de altceva mai bun, l-au numit un „car cu roţi înaripate" - urca dealul cu o viteză uimitoare. Era împins de *farfadets.* îngrozite, femeile s-au strîns una în alta la vederea arătării. Una din ele, deşi pe jumătate moartă de frică, a făcut semnul crucii. Carul cel ciudat *a sărit peste vie* şi a dispărut în noapte. Femeile s-au grăbit să ajungă acasă şi au povestit bărbaţilor, care s-au hotărît să cerceteze. Imediat ce a răsărit soarele, s-au dus, curajoşi, la locul cu pricina. Dar, desigur, nu mai era nimic de văzut.

Am pomenit deja despre obiceiul Oamenilor Buni de a călători. Ceea ce nu s-a menţionat încă este credinţa, răspîndită mai ales în Irlanda, că aceste călătorii ale Oamenilor Buni sînt condiţionate de oameni. Evans-Wentz spune, citîndu-l pe John Glynri, funcţionar din Tuam:

> în 1846-1847, recolta de cartofi din Irlanda a fost compromisă şi aceasta a provocat multă suferinţă. în vremea respectivă, oamenii de la ţară atribuiau foametea condiţiilor tulburi din lumea spiriduşilor. Bătrînul Tedhy Stead mi-a spus o dată: „Sigur, nu putea fi altfel; şi am văzut *Oameni Buni* şi sute alături de mine au văzut cum se luptau pe cer deasupra lui Knock Magh şi spre Galway". Şi am auzit şi pe alţii spunînd că văzuseră şi ei lupta.

Conform unei alte credinţe populare irlandeze, elfii au două sărbători mari pe an. Prima are loc la începutul primăverii, cînd eroul O'Donoghue, care domnea asupra întregului pămînt, *urcă ia cer căiare pe un cal alb, în compania strălucitoare a elfilor.* Norocos este, într-adevăr, irlandezul care-l vede ridicîndu-se din adîncurile Lacului Killarney!

în altă parte a Europei, în ianuarie 1537, locuitorii Fran- coniei, între Pabenberp şi pădurea Thuringiei, au văzut o stea de dimensiuni nemaipomenite. A coborît tot mai mjjlt şi părea a fi *un cerc mare, alb, din care ieşeau vîrtejuri şt'dîre de foc.* Bucăţi de foc au căzut pe pămînt şi au topit vîrfurile suliţelor şi obiectele din fier, dar nu au afectat în nici un fel pe oameni sau casele lor.

Totuşi, locui favorit al Gentry-lor nu era cerul. în multe poveşti culese de folclorişti, ca şi în literatura OZN modernă, fiinţele stranii vin adesea din mare. lată ce a aflat Evans- Wentz:

> Există o insulă invizibilă... între Innismurray şi coasta opusă Grange, unde se presupune că locuiesc Gentry. Din cînd în cînd poate fi văzută, dar numai pentru scurt timp.

în legendele Europei, minunile cereşti abundă în perioada cuprinsă între secolele al Vll-lea şi al X-lea. Cărţile despre magie şi demonologie asociază fiinţele supranaturale cu semnele cereşti. O categorie ciudată de diavoli, numiţi „Diavoli de Vineri", ne este descrisă în *Lucrările magice ale lui Henri- Comeille Agrippa.* Aceşti diavoli au o înălţime medie şi sînt mai degrabă bine făcuţi. Sosirea lor este precedată de o stea

strălucitoare. Conform Cabalei, silfii zburau prin aer cu viteza fulgerului, ridicînd „un nor specific". Este de remarcat, de asemenea, că în Franţa se presupune că unele zîne poartă o piatră luminoasă, un’ obiect care face adesea parte din echipamentul ocupanţilor farfuriilor zburătoare. Mulţi „omuleţi" au o lumină pe centură, piept sau pe cască. Conform unei tradiţii franţuzeşti care a supravieţuit în romanele moderne, norocosul muritor care poate fura piatra luminoasă a zînelor îşi asigură o viaţă fericită.

Să urmăm acum straniile fiinţe la celălalt capăt al lumii, în Mexico, unde un antropolog american, Brian Stross, a descoperit cîteva legende ciudate ale indienilor Tzeltal. într-o noapte, Stross şi unul dintre aceşti indieni discutau despre legendele legate de *ikali,* mici creaturi negre, după ce văzuseră o lumină stranie strălucind pe cerul mexican. *Ikal*-ii sînt humanoizi înalţi de trei picioare, păroşi, negri, pe care băştinaşii îi întîlnesc adesea, cum a aflat Stross:

> Acum aproape douăzeci de ani sau poate mai puţin, au avut loc mai multe reperări ale acestei sau acestor creaturi şi cîţiva oameni înarmaţi cu *machette* se pare că au încercat să lupte cu ele. Unul din ei a văzut şi o sferă ce îl urmărea de la aproximativ cinci picioare. După mai multe Jncercări, a reuşit în sfîrşit să o lovească cu *machetta* şi aceasta s-a dezintegrat, rămînînd doar o substanţă asemănătoare cenuşii.

Fiinţele au fost observate şi în timpuri mai vechi. Ele zboară, atacă oamenii şi, în relatările moderne, duc în spate un fel de rachetă şi-i răpesc pe indieni. într-o împrejurare, i s-a spus lui Stross, oamenii au fost „paralizaţi" cînd au ajuns deasupra /XraAilor, despre care se zice că locuiesc în peşteri în care băştinaşii au grijă să nu pătrundă.

Gordon Creighton, redactor-şef al *The Fiying Saucer Review,* un expert în lingvistică şi fost diplomat în Ministerul Afacerilor Externe britanic, a avut ocazia să studieze folclorul indian în timpul mai multor misiuni în America Latină. Comentînd relatarea lui Stross, Creighton subliniază că cuvinte ca *ik* şi *ikal* pot fi găsite în toate dialectele grupului lingvistic May-Soke:

> Cuvintele (din limba) Tzeltal *ihk* şi *ihk’al*(forma adjectivală) înseamnă fiinţă neagră sau „negru"... în limba Maya, /^înseamnă aer sau vînt şi *ikal* spirit, în timp ce *ek* înseamnă negru. Kekchi Maya, din regiunea Alta Vera

Paz, Guatemala, vorbesc despre *kek. Kek* (însemnînd negru în dialectul Kekchi) este, se spune, o fiinţă asemănătoare unui centaur care păzeşte casa stăpînului său în timpul nopţii şi-i înfricoşa pe oamenii în amurg. Negru, urît, păros, el este jumătate om, cu mîini omeneşti şi copite de cal.

Legendele mexicane arată destul de clar că multe, poate toate regiunile lumii îşi au propriile tradiţii despre astfel de creaturi şi le asociază cu ideea originii supranaturale. în cosmologia Tzeltal pămîntul este plat şi susţinut de patru coloane. La baza acestor coloane trăieşte un neam de pitici negri şi Creighton subliniază că faptul că sînt negri se datorează
- aşa explică teoria amerindiană - arsurilor provocate de soarele care trece foarte aproape de ei în fiecare noapte, pe cînd călătoreşte în lumea din adîncuri.

Conform indienilor Paiute, California a fost populată odinioară de o civilizaţie superioară, numită *Hav-Masuv.* Printre alte interesante aparate, ei foloseau „canoe zburătoare", care erau argintii şi aveau aripi. *Ele zburau ca vulturii şi făceau un zgomot ca un fîşîit. Foloseau de asemenea o armă foarte ciudată: un tub mic ce putea fi ţinut într-o singură mînă şi care-i putea ameţi pe duşmani, producînd paralizie permanentă şi o senzaţie asemănătoare unui duş cu ţepi de cactus.* Cum ar putea descrie mai bine un trib primitiv un fenomen asemănător celui relatat în vremurile noastre de oameni ca Maurice Masse?

în Europa, arhivele Bisericii romano-catolice abundă în astfel de incidente şi, neîndoios multe acuzaţii de vrăjitorie au la origine credinţa în fiinţe stranii care puteau zbura prin aer şi se apropiau de oameni seara sau în timpul nopţii. Din cînd în cînd, aceşti „demoni" au fost văzuţi în plină zi de numeroşi martori. în acest context nu mă refer la vagile confesiuni obţinute sub tortură de la bieţii bărbaţi şi femei care au căzut în ghearele Inchiziţiei (deşi acestea oferă material pentru un studiu paralel). Citez din rapoartele oficiale ale timpului, bazate pe mărturiile clericilor şi poliţiştilor, tipic fiind următorul:

La începutul secolului al XVII-lea, catedrala din Quim- per-Corentin, Franţa, avea în vîrf o piramidă acoperită cu plumb. La 1 februarie 1620, între 7:00 şi 8:00 p.m., piramida a fost lovită de trăsnet, a luat foc, a explodat şi a căzut cu un zgomot îngrozitor. Oamenii au alergat la catedrală din toate părţile şi au văzut, în mijlocul flăcărilor şi fumului, un demon de culoare

verde cu o coadă lungă, verde, care încerca să întreţină focul! Această relatare, care a fost publicată la Paris, este susţinută de o versiune mai amănunţită tipărită la Rennes. Ultima versiune adaugă că demonul „a fost văzut clar de toţi, în interiorul focului, cîteodată verde, cîteodată albastru şi galben".

Ce au făcut autorităţile? Au aruncat în foc o grămadă de obiecte sfinţite, împreună cu o sută cincizeci de găleţi cu apă şi patruzeci sau cincizeci de măsuri cu bălegar, dar focul a continuat să ardă. Trebuia luată o măsură şi mai drastică: o ostie sfinţită a fost plasată într-o bucată de pîine şi aruncată în flăcări; apoi au amestecat apă sfinţită cu lapte de la o doică cu o purtare fără pată şi totul a fost' împrăştiat peste demon şi piramida în flăcări. Aşa ceva vizitatorul n-a mai putut suporta; a şuierat într-un fel oribil şi a zburat.

Nu pot decît să recomand reţeta US Air Force, desigur cu condiţia să poată găsi o doică avînd calităţile necesare.

Opt sute de ani mai înainte (adică pe la 830), în vremea împăratului Lothar, creaturi similare Elementelor au fost văzute destul de des în partea de nord a Olandei. Conform lui Corneil Van Kempen, erau numite Doamnele Albe. El le compară cu nimfele din antichitate. Trăiau în peşteri şi îi atacau pe oamenii care călătoreau noaptea. Şi păstorii erau hărţuiţi. Iar *femeile care aveau copii nou-născuţi trebuiau să aibă mare grijă, deoarece furau copiii cu mare iuţeală.* în vizuina lor, puteau fi auzite tot felul de zgomote ciudate, cuvinte indistincte pe care nu le putea înţelege nimeni şi sunete muzicale.

CELE ŞAISPREZECE CONCLUZII ALE REVERENDULUI KIRK

în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, un cărturar a adunat toate relatările pe care le-a găsit despre *Sleagh Maithşi,* în 1691, a scris un manuscris uimitor intitulat *The Secret Commonweaith of E/ves, Fauns and Fairies.* Era prima

încercare sistematică de a descrie metodele şi organizarea straniilor creaturi care reprezentau o adevărată plagă pentru fermierii din Scoţia. Autorul, reverendul Kirk, din Aberfoyle, a studiat teologia La St. Andrews, obţinînd diploma de profesor la Edinburg. A fost preot în parohiile din Balquedder şi Aberfoyle; a murit în 1682.

Kirk a inventat denumirea de „Comunitatea Secretă" pentru a descrie organizarea elfilor. Este imposibil să cităm întregul text al acestui tratat, dar putem rezuma cele descoperite de el despre elfi şi alte creaturi aeriene în felul următor:

1. Natura lor este intermediară între om şi îngeri.
2. Din punct de vedere fizic, au corpuri foarte uşoare şi fluide, comparabile cu norii. Pot fi văzuţi mai ales în amurg. Pot să apară şi să dispară după cum doresc.
3. Din punct de vedere intelectual, sînt inteligenţi şi curioşi.
4. Au puterea de a lua cu ei orice doresc.
5. Trăiesc în interiorul pămîntului, în peşteri, în care pot ajunge prin orice crăpătură sau deschizătură prin care trece aerul.
6. Cînd oamenii nu trăiau încă peste tot în lume, creaturile obişnuiau să vieţuiască aici şi aveau agricultura lor proprie. Civilizaţia lor a lăsat urme pe munţii înalţi; era înfloritoare într-o vreme în care ţara era acoperită ’ în întregime cu păduri.
7. La începutul unei perioade de trei luni, ei îşi schimbă aşezările deoarece nu pot sta prea mult în acelaşi loc. în afară de asta, le place să călătorească. Atunci se întîlnesc oamenii cu ei, chiar la drumul mare.
8. Corpurile lor ca ale cameleonilor le permit să înoate prin aer cu toată gospodăria.
9. Sînt împărţiţi în triburi. Ca şi noi, au copii, doici, căsătorii, înmormîntări etc., *numai dacă nu ie fac pentru a-şi bate joc de obiceiurile noastre* sau pentru a prezice evenimentele terestre.
10. Se spune că au nişte case minunat de mari, foarte frumoase, dar în majoritatea împrejurărilor sînt invizibile pentru ochii omeneşti. Kirk le compară cu nişte insule fermecate. Casele sînt echipate cu lămpi ce ard încontinuu şi cu focuri ce nu au nevoie de combustibil.
11. Vorbesc foarte puţin. Cînd discută între ei, limba lor seamănă cu un fel de fluierat.

12. Cînd se arată oamenilor, îmbrăcămintea şi limba lor sînt similare cu ale acestora.
13. Sistemul lor filozofic se bazează pe următoarele idei: nimic nu moare; toate lucrurile evoluează ciclic astfel încît cu fiecare ciclu sînt reînnoite şi îmbunătăţite.
14. Se spune că au o ierarhie, lideri, dar nu au nici o credinţă vizibilă în Dumnezeu, nici o religie.
15. Au’multe cărţi uşoare şi plăcute, dar şi lucrări serioase şi complexe referitoare la lucruri abstracte.
16. Pot fi făcuţi să apară la dorinţă în faţa noastră prin intermediul magiei.

Asemănările între ac&ste observaţii şi povestea lui Facius Cardan, care este anterioară manuscrisului lui Kirk cu exact două sute de ani, sînt clare. Şi Cardan şi Paracelsus, ca şi Kirk, scriu că poate fi încheiat un pact cu aceste creaturi şi că ele pot fi făcute să apară şi să răspundă la. întrebări. Paracelsus nu a vrut să dezvăluie ce anume era acel pact „din pricina relelor care-i pot lovi pe cei care ar vrea să-l încerce". Kirk păstrează de asemenea discreţia asupra acestui punct. Şi, desigur, a merge mai adînc în această chestiune ar deschide întregul domeniu al vrăjitoriei şi ceremonialului magic, şi nu acesta este scopul meu în cartea de faţă.

Concluzia lui Kirk este că fiecare epocă a lăsat un secret ce trebuie descoperit. Mai devreme decît ne închipuim, spune el, relaţiile noastre cu fiinţele aerului vor fi la fel de naturale pentru noi ca, de exemplu, presa tipărită şi navigaţia care au provocat o considerabilă surpriză cînd au fost introduse pentru prima oară. Nu putem decît să-l urmăm şi să salutăm cu umilinţă un om care a reuşit să facă o asemenea descriere completă a straniilor noştri vizitatori.

Este remarcabil că nu am putut găsi nici măcar un singur autor care să pretindă că ar cunoaşte natura fizică a creaturilor. Ne oferă opinii personale sau relatări despre diferitele teorii din timpul lor, dar nu ne asigură că au un răspuns definitiv. Pentru Kirk, Oamenii cei Buni au corpuri atît de pliabile prin supleţea spiritelor care le agită încît ei le pot face să apară sau să dispară la dorinţă. Unii au corpuri sau vehicule atît de spongioase, subţiri şi limpezi că se hrănesc numai absof- bind nişte licori fine spirtoase, care pătrund ca aerul pur sau uleiul.

Conform ocultiştilor medievali, fiinţele invizibile pot fi împărţite în patru clase: îngerii, zeii antici;' diavolii sau demonii, îngerii decăzuţi; sufletele morţilor; şi spiritele elementare care corespund Comunităţii Secrete a lui Kirk. în grupa a patra se află gnomii, care locuiesc în pămînt şi corespund spiriduşilor ce bîntuie minele, globlins-ii, pixies-ii, korrigans-ii, leprechauns-ii, *domovii* din legendele ruseşti, silfii, care trăiesc în aer. Aceste subdiviziuni sînt, evident, arbitrare şi însuşi Paracelsus ar admite că este extrem de dificil de dat o definiţie pentru clase atît de diferite. Corpurile Elementelor sînt „dintr-o esenţă semi- materială elastică, destul de eterică pentru a nu putea fi detectată de vederea fizică şi îşi pot modifica forma conform anumitor legi". De la John Mac isleil din Barra, Evans-Wentz a aflat:

> Bătrînii spun că nu ştiu dacă spiriduşii sînt alcătuiţi din carne şi sînge sau sînt spirite. Ei i-au văzut sub formă de oameni de mică statură, mai mici decît noi. L-am auzit pe tatăl meu spunînd că spiriduşii obişnuiau să vină şi să discute cu oamenii obişnuiţi şi apoi dispăreau în timp ce unul din aceştia îi privea. Zînele obişnuiau să intre în case şi să vorbească şi apoi dispăreau. Credinţa generală era că spiriduşii sînt spirite care puteau să se lase văzute sau nu, după dorinţă. *Şi cînd luau oameni, ei luau şi trupul şi sufletul.*

Un alt bărbat intervievat de Evans-Wentz a insistat asupra faptului că „spiriduşii aerului sînt diferiţi de cei ai stîncilor". La fel, în Bretania tradiţiile populare împart'spiriduşii în două grupe: creaturile cu statură pigmeică, dotate cu puteri magice şi ştiinţa profeţiei, şi zîne albe, aeriene. Fiinţele din prima categorie sînt negre, păroase; mîinile lor se termină cu gheare. Au feţe bătrînicioase şi ochi bulbucaţi, mici şi strălucitori, ca nişte cărbuni încinşi. Vocile lor sînt joase, ca şi cum ar fi „marcate de vreme".

Cu remarca despre profeţii, ne întoarcem la iegătura între acţiunile Comunităţii Secrete şi cele omeneşti. Citând nişte versuri vechi, Evans-Wentz spune că în timpul ultimului zbor a! marelui erou din Ulster, Cuchulainn (care era favoritul fiinţelor numite *sidhe* sau zîne), una din aceste fiinţe, numită Morrig'u, *a zburat peste capul lui Cuchulainn* în timp ce acesta lupta în carul său de război. Zînele au luat parte la bătălia de la Clontarf (23 aprilie 1014), oferind ceea ce în limbaj militar modern se va numi „acoperire aeriană" taberei irlandeze. înaintea bătăliei, o

zînă a venit la Dunlang O'Hartigan şi l-a rugat să nu se lupte; ştia că rezultatul nu putea fi decît moartea (şi aici găsim din nou referirea la puterile profetice ale zînelor). El a asigurat-o că era gata să moară pentru Irlanda. Conform traducerii publicate de W.H. Hennessy în *Review Ce/te,* cele două armate s-au întîlnit în apropiere de Dublin:

> Descrierea acestui atac îngrozitor ne aminteşte de ziua judecăţii de apoi. Acolo a apărut un sălbatic, impetuos, precipitat, nebun, inexorabil, furios, întunecat, tăios, fără milă, combativ *Badb,* care ţipa şi bătea din aripi pe deasupra capetelor lor. Şi au apărut acolo şi satiri şi spirite... şi distrugători demoni ai aerului şi firmamentului şi oştirea fantomă a demonilor.

Putem studia modernele rapoarte din OZN fără a redescrie întreaga problemă a apariţiilor? Pentru majoritatea autorilor OZN, răspunsul este da. Obiectele zburătoare neidentificate, argumentează ei, lasă urme fizice şi se comportă ca nişte sonde spaţiale. Este evident pentru ei că OZN-urile sînt obiecte ştiinţifice care nu au nimic de-a face cu contextul mistico-reli- gios al apariţiilor medievale şi nici în clin nici în mînecă cu creaturile studiate de Kirk, din moment ce - aşa cum tocmai am văzut - acestea din urmă pot să dispară după cum doresc.

Acest punct de vedere nu mai este valabil. Numeroase relatări recente descriu obiecte ce apar şi dispar. Cei ce studiază OZN-urile încă mai ezită să le publice. Şi martorii înşişi se codesc să vină cu astfel de poveşti, care sînt de necrezut. în cursul discuţiei pe care am avut-o cu Aime Michel în legătură cu acest subiect, Michel a subliniat reacţiile negative ale oamenilor de ştiinţă la analiza făcută de el asupra reperărilor franceze. Ei au argumentat că asemenea povestiri fantastice nu pot fi decît rodul unor minţi deranjate. „Mă întreb ce anume ar fi spus aceşti oameni de ştiinţă dacă aş fi publicat toate datele!", a remarcat el.

Printre cazurile care merită o examinare mai aprofundată, dar care au fost măturate şi ascunse sub covor chiar de către cei ce cred în OZN-uri, se află reperarea ce a avut loc la Nouâtre, Franţa, la 30 septembrie 1954. Pe la ora 4:30 p.m., Georges Gatay, şeful unei echipe de opt muncitori constructori, s-a trezit deodată mergînd separat-de ceilalţi. A simţit „o toropeală neobişnuită" şi s-a întrebat încotro merge. Apoi, fără nici un avertisment, s-a trezit faţă-n faţă cu ciudata apariţie. La

mai puţin de treizeci de picioare înaintea lui, pe un povîrniş, se afla un bărbat. Capul acestuia era acoperit cu o cască opacă din sticlă, cu un vizor ce cobora pînă pe piept. Purta o salopetă cenuşie şi cizme scurte. Ţinea în mînă un obiect lunguieţ: „Ar fi putut fi un pistol sau poate o baghetă metalică[1]'. Pe piept avea ceva luminos. Bărbatul cel ciudat stătea în faţa unei cupole mari, strălucitoare, care „plutea" la aproximativ trei picioare de sol. Deasupra cupolei maşinii se aflau nişte obiecte ce semănau, cu nişte aripi sau lame rotative. Apoi:

> (...) deodată, bărbatul a dispărut şi nu aş putea explica cum anume a făcut-o, din moment ce nu a dispărut din cîmpul meu vizual deplasîndu-se pur şi simplu, ci a dispărut ca şi cum cineva ar şterge brusc o imagine.
>
> Apoi am auzit un sunt ca un şuierat puternic care a acoperit zgomotul făcut de excavatoarele noastre; farfuria s-a ridicat, cu nişte smucituri succesive, pe verticală, şi apoi a dispărut şi ea ca ştearsă, într-un fel de ceaţă albastră, ca prin miracol.

Gatay a încercat să fugă, dar nu a reuşit; era parcă ţintuit pe locul respectiv. A fost „paralizat" pe durata întregii observări. La fel ca şi cei şapte tovarăşi de muncă, într-un caz unic de reacţie psihologică colectivă. Nici unul din ei nu crezuse mai înainte în aşa-numitele farfurii zburătoare. Imediat ce s-a putut mişca din nou, Gatay s-a grăbit să ajungă la ceilalţi, strigînd: ‚Aţi văzut ceva?".

Dl Beurrois i-a spus: „Da - o farfurie zburătoare!". Iar cel care conducea excavatorul, dl Lubanovic, a adăugat: „în faţă se afla un bărbat îmbrăcat ca un şofer". Ceilalţi patru - dnii Sechet, Villeneuve, Rougier şi Amiraut, şofer de camion - au confirmat detaliile acestei reperări.

Trebuie subliniat faptul că incidentul a avut loc într-o regiune rurală izolată. în vremea aceea valul de relatări din Franţa se afla abia la început. Gatay, care luptase în timpul războiului în Rezistenţă, şi fusese rănit în Luxemburg, a declarat că nu obişnuia să fantazeze. în urma incidentului, a suferit de insomnie, puternice dureri de cap şi şi-a pierdut pofta de mîncare timp de o săptămînă. Culme a ironiei, cei opt bărbaţi încă nu sînt convinşi că farfuriile zburătoare sunt obiecte extraterestre, fiind siguri că acestea sînt o invenţie secretă a unei naţiuni cît se poate de terestre - Franţa probabil.

La începutul lunii septembrie 1965, la Jalapa, Mexic, a fost văzut un obiect planînd; avea nişte deschizături luminoase pe circumferinţă şi o fiinţă îmbrăcată în negru, cu ochi ce străluceau

ca ai pisicilor, şi care ţinea o baghetă strălucitoare în mîini. Creatura a dispărut brusc în timp ce era observată pe o stradă din Jalapa de un reporter local, doi şoferi de taxi şi un toreador.

în cazul de la Carazipho, Brazilia, ce a avut loc pe 26 iulie 1965, au fost văzuţi cinci pitici îmbrăcaţi în uniforme închise la culoare şi purtînd cizme scurte. Ni s-a spus că „unul din ei avea în mîna dieaptă un obiect luminos ce semăna cu o baghetă".

La 28 ianuarie 1967, pe la ora 1:45 p.m., a fulgerat brusc la Studham Common, lîngă Grădina Zoologică Whipsnade, un loc izolat, situat în Chiltern Hills, Anglia. Ploua şi atmosfera era încărcată, raportează cercetătorul englez R.H.B. Winder, care a investigat acest caz pentru *The Flying Saucer Review.* Şapte băieţi în drum spre şcoală se aflau în apropierea locului numit Dell - o vale puţin adîncă, ideală pentru ca să te joci de-a v-aţi- ascunselea. Alex Butler, în vîrstă de zece ani, privea către sud, peste Dell, cînd a văzut cît se poate de clar, „un om mic, albastru, cu o pălărie înaltă şi cu barbă".

Alex şi-a chemat prietenii şi s-au îndreptat în fugă spre personajul respectiv. Se aflau la aproximativ douăzeci de iarzi cînd „a dispărut într-un nor de fum". Băieţii au fost foarte surprinşi, natural, dar nimic din atitudinea straniului personaj nu inspira teamă şi nici nu sugera vreo ameninţare, aşa că au început să-l caute pe „omuleţul albastru" şi l-au văzut din nou în partea opusă tufişurilor în’ care stătuse prima dată. S-au îndreptat către el. A dispărut din nou, reapărînd în fundul văii. De data aceasta, au auzit voci în tufişurile din apropiere şi s-au speriat un pic. Vocile le reaminteau de „o bolboroseală într-o limbă străină". Pînă la urmă, l-au văzut pe omul acela de patru ori înainte de a fi chemaţi la şcoală de clopoţel.

Profesoara lor, Miss Newcomb, a observat cît erau de excitaţi şi, în ciuda faptului că au avertizat-o că n-o să-i creadă, i-a separat imediat şi le-a cerut să scrie cu propriile cuvinte ce anume se întîmplase. Relatările au fost adunate ulterior într-o carte intitulată *The Litt/e Blue Mart ort Studham Common,* care, notează Winder, reprezintă o lectură fascinantă şi fără îndoială, „va ocupa un loc de onoare în arhivele Şcolii primare din satul Studham".

Investigaţia a dezvăluit mai multe reperări locale - printre care două aterizări în apropierea locului cu pricina - la cîteva luni de la observaţia din ianuarie. Natural, investigatorii au fost interesaţi să-i auda chiar pe băieţi oferind detalii despre apariţia creaturii.’ Winder relatează:

> Ei estimează că omuleţul avea trei picioare înălţime (comparativ cu propria lor mălţime), la care se adăugau două picioare, cît măsura pălăria sau coiful, descris foarte

bine ca fiind o gambetă fără boruri, înaltă, cu calotă rotunjită. Culoarea albastră s-a dovedit a fi o strălucire vagă cenuşie-albastră ce tindea să estompeze orice contur şi detaliu. Ei au putut totuşi distinge o dungă ce era mai degrabă o meşă de păr aflată la marginea inferioară a pălăriei, doi ochi rotunzi, ceva ca un triunghi mic şi plat în locul nasului, şi un veşmînt dintr-o singură piesă, cu o centură, neagră, pe care se afla o cutie neagră cu latura aproximativ şase inci pătraţi. Braţele păreau scurte şi creatura le ţinea pe lîngă corp, îndreptate în jos. Nu se distingeau picioarele.

Cît despre „norul de fum", era, se pare, un nor de praf albastru-gălbui aruncat spre urmăritori.

FEREASTRA MAGICĂ

Reverendul Kirk nu se temea să afirme: elfii au ocupat la un moment dat pămîntul. Astăzi încă se mai crede în gordul Scoţiei că *sith* sau spiriduşii au existat odinioară, credinţă care' a supravieţuit în denumirea lor - „Bunii Vecini", deşi puteau fi şi ostili omului:

Cu toate că *sith*-ii nu nutresc o aversiune înnăscută faţă de oameni şi în diferite ocazii au făcut fapte bune pentru favoriţii lor, sînt foarte iuţi la mînie, capricioşi în comportament şi le place să joace feste vecinilor lor muritori. Aceste glume trebuie îndurate cu răbdare căci orice rezistenţă sau ostilitate ar putea conduce la represalii înspaimîntătoare - *răpirea copiilor sau chiar a adulţilor.* De aceea s-a considerat că este potrivită o atitudine de prietenie pasivă din partea oamenilor.

Sir Walter Scott se referă la aceasta în romanul său *Rob Roy* atunci cînd pîrgarul Nicol Jarvie îi spune tovarăşului său în timp ce treceau peste un deal al spiriduşilor de lîngă Aberfoyle:

Lumea le spune... *Daoine Sith,* ceea ce înseamnă, după cîte înţeleg, solii păcii; sperînd astfel să le cîştige

> bunăvoinţa. Şi ar fi bine să le zicem şi noi tot aşa, domnule Osbaldistone, căci nu-i bine să cîrteşti împotriva celor ce stăpînesc locul unde te afli.*

Un cărturar gaelic, Campbell, preot din Tiree, a publicat o povestire numită „Na Amhuisgean - The Dwarfs or Pigmies", în care remarcă:

> Existenţa pigmeilor într-o regiune necunoscută, ce se învecinează cu „regatul frigului", dacă nu este chiar o parte a acestuia, este interesantă, indicînd unele legături dintre mica înălţime a persoanei şi climatul rece care ne conduc la presupuneri în legătură cu răspîndirea iniţială a neamului omenesc şi relaţiile cu triburile care se deosebesc acum de altele în ceea ce priveşte înfăţişarea, îmbrăcămintea, modul de viaţă şi dialectele.

Deşi conexiunea între climat şi înălţime nu stă în picioare, remarcile lui Campbell reprezintă un punct de pornire pentru speculaţii interesante. El notează că termenul *Lapanach* se aplică unor anumiţi „oameni mici, îndesaţi, insignifianţi", care apar în numeroase poveşti; şi adaugă:

> în Highlands* există multe poveşti de mare interes... în care oameni mici, asemănători piticilor şi chiar pigmeilor, apar ca buni arcaşi, ucigînd oameni mai înalţi şi puternici, datorită priceperii lor în mînuirea arcului şi săgeţii.

în ciuda înălţimii lor reduse, sînt cunoscuţi ca âvînd o forţă considerabilă. Ei nu sînt „scunzi în felul copiilor, ci sînt indivizi în toată puterea, mici de statură şi musculoşi".

Aceşti pitici sau pigmei sînt numiţi *Na Amhuisgen* sau, mai corect, *Na h-Amhuisgean.* Foneticul englez pentru cuvîntul gaelic *amhisg* ar putea fi „awisk". Aceleaşi fiinţe sînt întîlnite uneori sub denumirea de *Tamhaisg* şi *Amhuish,* şi ambele cuvinte îi desemnează pe pitici. Este o ironie, totuşi, că într-una dintre poveşti („The Lad with the Skin Garments", citată de folcloristul MacDougall) awisk-ii se adresează unui intrus uman cu „omuleţule", în timp ce el îi numeşte „oameni mari".

Au existat sau nu neamuri de pitici ce trăiau în antichitate alături de locuitorii din vestul sau centrul Europei? Legendele despre zîne şi elfi se bazau oare pe faptul că vechii locuitori ai nordului Insulelor Britanice făceau parte dintr-un astfel de neam? Istoricii şi arheologii declară hotărît că nu. Totuşi, cîţiva

* Walter Scott, *Rob Roy (*trad. P. Comarnescu), Ed. Tineretului, Bucureşti, 1965 (n.t.).

* Highlands - regiune ce cuprinde nordul şi nord-vestul Scoţiei (n.t.).

autori, ca de exemplu David MacRitchie, pretind că există unele dovezi în acest sens.

în *Essay Conceming the Pygmies of the Ancients* al lui Tyson, publicat la Londra în 1894, profesorul Windle, din Birmingham, remarcă faptul că un neam de pitici furniza cei mai buni războinici şi gărzi de corp aflaţi în slujba mai multor regi. Tyson a întreprins un studiu extensiv asupra neamurilor de pitici şi îl citează pe istoricul grec Ctesias:

> în India de mijloc se află oameni negri, numiţi pigmei, care vorbesc aceiaşi limbă ca şi ceilalţi indieni... Dintre aceşti pigmei, regele indiei are trei mii în serviciul său; căci sînt arcaşi foarte pricepuţi.

Şi adaugă:

> Se pare că în Persia, lîngă lacul Zerrah, au existat triburi de Negrito (pigmei negri), ca[e sînt probabil autohtoni şi s-ar putea să fi format istorica gardă neagră a anticilor regi ai Susaniei.

Lucrarea lui Tyson, a cărei prefaţă a fost întocmită de Windle, a fost scrisă în secolul al XVII-lea După ce atrage atenţia asupra remarcilor lui Ctesias, adaugă:

> Talentonius şi Bartholine cred că ceea ce relatează Ctesias despre pigmei, şi anume că erau foarte buni arcaşi, este foarte bine ilustrat de acest text din lezechiel.

Respectivul text din lezechiel apare astfel în Biblia regelui lacob:

Fii Arvadului împreună cu oştirea ta stăteau împrejur pe zidurile şi în turnurile tale se aflau [Gammadimii]...

Dar în Bibliile din 1572 şi 1575 nu apar „Gammadimi“, ci Pygmenieni". Fără a intra în alte detalii, este clar că povestea gaelică despre o gardă de pitici războinici nu este un caz izolat.

Dacă ne întoarcem la citatul lui David MacRitchie din jurnalul flamand *Ons Volksleven,* putem afla şi altele:

> *Fen/ander-ii*(un neam ce trăia în ţara noastră înainte de celţi) erau mici, dar puternici, pricepuţi şi buni înotători; ei trăiau din vînătoare şi pescuit. în secolul al Xl-lea, Adam din Bremen ne descrie descedenţii acestui neam: „Aveau capete mari, feţe plate, nasuri turtite şi guri mari. Trăiau în peşteri săpate în stînci, pe care le părăseau în timpul nopţii pentru a comite fapte sîngeroase“. Celtii şi mai tîrziu cei de neam germanic, atît de înalţi şi puternici,

> cu greu îi puteau considera pe aceşti omuleţi fiinţe umane.Trebuie să-i fi privit ca pe nişte creaturi stranii, misterioase. Şi cînd aceşti negri sau *fenlander-i* au trăit timp de mai multă vreme ascunşi, de frica noilor oameni, în grotele lor, mai ales atunci cînd au decăzut, sărăcind, sau au murit, au fost transformaţi, de imaginaţia visătorilor germani, în fiinţe misterioase! un fel de stafii sau zei.

într-o notă, MacRitchie declară că „nu ştie pe ce se bizuie acest autor cînd vorbeşte despre oameni negri", dar admite că aceşti *fenlander-i* pitici trebuie priviţi ca strămoşii *awisk*-ilor din legenda gaelică.

O traditie din Insulele Orkney oferă o paralelă la povestea de mai sus. dîndva, în prima parte a secolului al XV-lea, episcopul Thomas Tulloch din Orkney a dat detalii, în *De Orcadibus Insu/is,* despre tradiţia ce afirmă că arhipeleagul a fost locuit cu cinci secole în urmă’de *Papae şi un neam de pitici.* Papae erau preoţi irlandezi, iar piticii erau picţii. Aici, MacRitchie citează din lucrarea lui Barry, *Orkney:*

> Aceştia nu sînt alţii decît peiths-ii, picţii sau piks-ii... Scriitorii scandinavi îi numesc în general pe piks-i peti... sau pets; unul din ei foloseşte termenul Petia, în loc de Pictland; şi, în afară de asta, golful îngust ce separă Orkney de Caithness este de obicei denumit Petland Fiord în saga sau poveştile din Islanda.

Asemănările dintre aceste relatări antice, spune MacRitchie, este într-adevăr remarcabilă.

Preoţii irlandezi i-au urmat Sfîntului Columba, strănepotul lui Conall dulban, care, spune tradiţia, s-a luptata cu un neam de pitici. Luptele lui Conall Gulban cu piticii se află la originea unei serii de poveşti atribuite uneori altor eroi legendari. Dacă încercăm să ne apropiem pe cît posibil de povestea originală, iată ce obţinem:

Conform lui J. F. Campbell de Islay Conall Gulban era fiul faimosului Neil, strămoşul O’Neill-ilor din Ulster. El era străbunicul Sfîntului Columba. Aventurile sale încep în nord-vestul Irlandei, „cîndva la începutul secolului al cincj|ea“. După mai multe întîmplări, Gulban a ajuns pe „tărîmul lui Lochlann", probabil Scandinavia, termen avînd la vremea respectivă un înţeles destul de vag. Acolo Gulban a fost intrigat de o construcţie ciudată şi şi-a întrebat călăuza: „Ce casă ţuguiată se află acolo".

„Este casa Tamhaisg-ilor, cei mai burii războinici din ţinutul Lochlann", a răspuns călăuza.

„L-am auzit pe bunicul meu vorbind despre Tamhaisg-i“, a spus Conall, „dar nu i-am văzut niciodată. O să mă duc să-i văd."

„Nu te sfătuiesc s-o faci!“, a spus călăuza.

Bineînţeles, Conall Gulban a nesocotiti acest sfat. S-a dus la palatul regelui din Lochlann şi l-a provocat la luptă. I s-a răspuns în felul următor, după cum ne spune Campbell din Islay: '

> Nu se va lupta nimeni cu el la această oră din noapte, dar va fi găzduit în casa amhusg-ilor (awisk), unde se află optsprezece sute de amhusgi... S-a dus acolo şi a intrat înăuntru şi nu era nici un amhuish care să ne zîmbească. Şi dacă a văzut că ei schiţează un zîmbet, el a zîmbit de două ori.
>
> „De ce rînjeşti la noi?“, au spus amhusg-ii.
>
> „De ce rânjeşti la mine?“, a spus Conall.
>
> Ei au spus: „Zîmbim pentru că sîngele tău proaspăt . regesc, va fi al nostru şi ne va potoli setea şi sîngele tău proaspăt, regesc, ne va ascuţi dinţii". Iar, Conall a spus „Zîmbetul meu înseamnă că mă uit după unul cu cea mai mare tigvă şi cele mai subţiri picioare şi am să lovesc creierii celorlalţi cu acesta şi creierii lui cu tigvele celorlalţi".

Evident, omuleţii din acea vreme şi din acel loc nu inventaseră încă raza paralizantă!

Povestea lui Conall Gulban, relatată de Campbell din Islay în *West Hightand Ta/es,* continuă cu multe lupte minunate, pe alte tărîmuri. în Franţa, de exemplu, Conall a învins în acelaşi mod absurd „casa Tamhaisg-ilor, cei mai buni războinici pe care-i avea regatul Franţei". MacRitchie concluzionează:

Se înţelege, desigur, că pasajul, aşa cum arată, este pe cît de imposibil, pe atît de absurd. Dar aceasta nu contrazice presupunerea că la baza poveştii s-a aflat probabil o întîlnire între oameni de statură înaltă şi un neam de pitici; numărul mare al ultimilor şi uşurinţa cu care îi învinge eroul sînt exagerări ale povestitorului din vremurile ulterioare, în legătură cu pretinsa imposibilitate a faptului că o poveste poate circula timp de cinsprezece secole şi rămîne totuşi istorică, MacRitchie adaugă:

> Se cuvine să reamintim că transmiterea pe cale orală a istoriei şi genealogiei, cu păstrarea limbii şi detaliilor, a reprezentat o adevărată artă a vorbitorilor de limbă gaelică.

Dar atunci s-a întîlnit cu neamul piticilor? în *Scots Lore* (1895), MacRitchie afirmă că piticii au fost exterminaţi ori s-au ascuns în decursul secolului al Vl-lea, cînd Columna şi tovarăşii săi au purtat un adevărat război religios împotriva picţilor. In

acelaşi timp, spune el, irlandezii au folosit forţa împotriva aceluiaşi neam în nordul Irlandei. Noii stăpînii priveau pe vechii lor duşmani cu un amestec de vinovăţie şi teamă, şi astfel au luat naştere numeroase zvonuri în legătură cu fantomele picţilor ce încă bîntuie ţinuturile respective. Iar aceştia s-au transformat în elfi şi zîne’. Această teorie, numită în general „teoria pigmeilor", nu rezistă dovezilor adunate de istorici în legătură cu picţii.

Denumirea de „Picti", aşa cum afirmă Wainwright în *The Problem of the Picts,* (1955), a apărut pentru prima dată în 297 după Hristos, şi de atunci încoace a fost aplicată tuturor populaţiilor ce au trăit la nord de Zidul Antoninian şi nu au fost scoţieni. Avem de-a face cu predecesorii picţilor, numiţi „pro’topicţi". Este posibil ca pigmeii lui MacRitchie să fi figurat printre aceştia? Trebuie să conchidem că printre protopicţi s-au aflat pitici care au fost greşit consideraţi autohtoni? Şi în acest caz, de unde veneau? Teoria lui MacRitchie nu produce decît confuzie şi este amuzant de observat cît pare de stingherit cînd trebuie să relateze că fenlander-ii nu erau numai pitici, ci şi negri. Existau oare *ikals-i*\n Europa de nord la începuturile istoriei?

Referindu-se la teoria pigmeilor, pe care o respinge, ca şi Hartland de altfel, Evans-Wentz remarcă faptul că aceasta nu rezolvă problemele originilor istorice ale credinţei în spiriduşi, care nu se limitează numai la ţinuturile locuite de celţi. De aceea, în introducerea la ediţia diri 1922 a cărţii lui Kirk, A.’Lang afirmă: „cel puţin după părerea mea, *locuitorii subterani* ai dl. Kirk nu sînt atît’ o aducere-aminte tradiţională a unui neam real de pitici trăind sub pămînt (o ipoteză 'formulată de Sir Walter Scott), cît o prelungire a amintirii unor fiinţe htonice, Strămoşii".

FOLCLOR ÎN FORMARE

Oricît de interesant este să faci speculaţii asupra originii acestor credinţe străvechi, ocazia de a observa folclorul în formare este şi’ mai interesantă. Atunci cînd zvonurile moderne se înscriu în aceleaşi şabloane care au intrigat generaţii întregi de oameni de ştiinţă, teologi, lingvişti, încerci sentimentul că ceea ce se poate obţine este un amestec de uimire şi desfătare. Cînd sună telefonul’la Baza Air Force de la Wright-Patterson

transmiţîndu-se observaţiile unui motociclist care tocmai a văzut la marginea drumului ceea ce descrie drept o farfurie zburătoare cu nişte ciudaţi pitici păroşi, sîntem martorii unei întîiniri unice a lumii moderne - cu tehnologia sa cu vechile temeri puternice, bruşte, trecătoare, de natură iraţională. *Noi ne aflăm într-o poziţie privilegiată.* Nici Evans-Wentz, nici Hartland nu au reuşit să intervieveze oameni care observaseră de puţină vreme fenomenele pe care le studiau. Majoritatea martorilor lor vorbeau despre vremuri de mult apuse, spuneau poveşti auzite la gura sobei. Spre deosebire de ei, noi aveam sentimentul că am putea ieşi afară, în noapte, şi pune mîna pe acele creaturi care stau acolo şi ne pîndesc. Urmele sînt încă proaspete, aerul încă mai vibrează de emoţie, încă mai miroase a pucioasă în vreme ce înregistrăm relatările respective. Să luăm de exemplu, povestea despre colonelul din Air Force care mergea cu maşina, noaptea, pe un drum liniştit din Illinois, cînd a observat că un obiect straniu zbura pe deasupra maşinii sale. Arăta, spunea el, ca o pasăre, dar avea dimensiunile unui mic aeroplan. *A dat din aripi* şi a dispărut în zbor. Acesta este tipul de poveste *horror* pe care adolescenţii o spun cîteodată cînd vin tîrziu acasă şi sînt puţin nervoşi. Dar un colonel din Air Force?

în noiembrie şi decembrie 1966, West Virginia a fost bîntuită de o „pasăre" asemănătoare, numită „Mothman"* de reporterii inventivi. Unul din martori, Thomas Ury, în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, din Clarksburg, s-a întîlnit cu creatura la ora 7:15 a. m. pe data de 25 noiembrie 1966, în apropiere.de Point Pleasant. Era ceva mare, cenuşiu, care s-a ridicat de pe un cîmp din apropiere. „S-a înălţat precum un elicopter şi a virat deasupra maşinii mele", i-a spus Ury cercetătorului american John Keel, care a petrecut multe zile în zonă, analizînd relatările martorilor. Ury a accelerat pînă la 75 mile, pe oră, dar „pasărea" era tot acolo, rotindu-se deasupra maşinii. Părea să aibă şase picioare lugime, cu o anvergură a aripilor de opt-zece picioare. Conform celorlalţi martori citaţi de Keel, personajul avea ochi mari, rotunzi, strălucitori şi roşii.

La 11 ianuarie 1967, dna McDaniel a văzut şi ea „Pasărea", în plină zi. Ieşise din'casă a observat un obiect asemănător unui mic avion zburînd peste drum cam la înălţimea vîrfurilor copacilor Cînd s-a apropiat, a realizat că era ceva ca un om cu aripi. S-a năpustiti, la mică înălţime, deasupra capului ei şi a dat ocol unui mic restaurant din apropiere înainte de a dispărea.

Dna McDaniel este o pesoană raţională şi responsabilă.

lată o altă relatare:

* Mothman - Omul-molie; aluzie la celebrul Batman - Omul-liliac (n. t.)

> Intrusul era înalt, subţire şi robust. Avea un nas proeminent şi degete osoase, puternice, care semănau cu nişte gheare. Părea incredibil de fragil. Purta o mantie lungă, cu falduri ca a celor care merg la operă, ca a soldaţilor sau actorilor ambulanţi. Pe cap avea ceva asemănător unui coif înalt, metalic. Sub mantie se observau veşminte strîmte dintr-un fel de material strălucitor ce semăna cu muşamaua sau cu o plasă metalică. Pe piept era agăţată o lampă. Dar lucrul cel mai ciudat erau urechile: mari şi ascuţite, ca ale unui animal

Să fi fost un năzdrăvan îmbrăcat într-un costum de Batman? Pare posibil, mai ales dacă luăm în considerare faptul că „pasărea" ducea ceva în spinare şi executa nişte sărituri incredibile - de fapt zbura. Totuşi e ceva în neregulă cu această explicaţie: un episod asemănător a avut loc nu în West Virginia, în 1966> ci într-o suburbie londoneză, în noiembrie 1837. Ca şi Mothman-ul din Point Pleasant, misteriosul om zburător din Londra a fost ignorat de autorităţi atît cît a fost posibil. în cele din urmă, un locuitor din Peckham a trimis o scrisoare Lordului Primar şi s-au luat măsuri. Patrule călare au cercetat zona; amiralul Codrington a oferit o recompensă (apropo, încă nu a revendicat-o nimeni!). Şi J. Vyner, care a scris un articol remarcabil despre acest mister, ne informează că „însuşi bătrînul duce de Wellington şi-a instalat tocuri de pistol la oblîncu! şeii şi a pornit călare după căderea serii în căutarea lui Springheel Jack“.

La 20 februarie 1838, Jane Alsop, o tînără de optsprezece ani din Old Fort, Londra, a auzit cum cineva sună insistent la uşa din faţă. Ieşind afară, s-a aflat în faţa „unei apariţii hidoase"
- Springheel Jack. Purta veşminte strălucitoare şi avea o lampă pe piept. Ochii lui păreau a fi nişte sfere de foc strălucitoare. Cînd Miss Alsop a început să ţipe, intrusul i-a gpucat braţul cu degetele lui ca nişte gheare, d’ar sora ei s-a grăbit să-i vină în ajutor. Vizitatorul a aruncat ceva ca un gaz aprins în faţa lui Jane şi ea şi-a pierdut cunoştinţa. Jack a fugit, mantia i-a c’ăzut, dar a fost ridicată imediat de o altă creatură, care a fugit şi ea.

Cu două zile mai înainte deşi nu s-a aflat decît după ce incidentul de la Old Ford a apărut pe primele pagini ale ziarelor, o anumită Miss Scales, din Limehouse, mergea pe Green Dragon Alley. Aleea era un pasaj slab luminat; atunci cînd a zărit personajul cel înalt pîndind în umbră, Miss Scales a ezitat, aşteptînd-o pe sora ei care rămăsese în urmă.

Sora, care l-a descris pe vagabond ca „înalt, subţire şi (fără ghilimele) manierat", a sosit la timp pentru a vedea mantia acestuia aruncată aiături şi lumina unei lanterne aţintită asupra fetei speriate. Nu era timp pentru ţipăt; nepămînteană flacără

albastră a lui Jack a ţîşnit către faţa victimei, care s-a prăbuşit la pămînt, într-un leşin adînc. După care, Jack a dispărut liniştit.

Vyner sugerează că Jack avea un *randez-vous* în Green Dragon Alfey şi dorea să scape de martorii nedoriţi. La o săptămînă după incidentul de la Old Ford, Jack a bătut la uşa casei domnului Ashworth din Turner Street şi a cerut să vorbească cu acesta. Servitorul care a deschis a început să tipe. Jack a fugit. Ulterior nu a mai fost văzut în împrejurimile Londrei. A fost realizat un contact? Este într-adevăr straniu, remarcă Vyner, că Springheel Jack a vizitat în două zile două case aflate la depărtare de mai puţin de o milă una de alta, ale căror proprietari se numeau respectiv Alsop şi Ashworth. Doi dintre martorii principali, ca şi în West Virginia, erau tinere femei. împreună cu ele se aflau, în două cazuri, surorile lor. Se pare că avem de-a face cu un şablon. Dar, deşi tipic, este unul absurd.

în anul 1877, Jack, care purta veşminte strîmte şi un coif strălucitor, a fost văzut din nou la Aldershot, Hampshire, Anglia. Cu această ocazie, a zburat pe deasupra a două santinele, care au tras în el. A ripostat cu o „rafală" albastră de foc, care i-a ameţit, apoi a dispărut. Vyner crede că tot Jack a provocat panică la sfîrşitul lui august 1944, la Mattoon, Illinois. A fost observat iţindu-se la ferestre, noaptea, „ca şi cum ar fi căutat pe cineva cunoscut".Majoritatea martorilor erau femei; cîteva au afirmat că şi-au pierdut cunoştinţa după ce vizitatorul a îndreptat spre ele un fel de aparat, care răspîndea un miros ciudat, scîrbos.

în primăvara anului 1960, bijutierul italian Salvatore Cianci mergea cu maşina în apropiere de Syracuza, Sicilia, cînd în lumina farurilor a apărut o creatură mică, avînd haine strălucitoare şi cu o cască de scafandru pe cap. Nu avea braţe, ci două „aripi mici". Dl Cianci a suferit u/i şoc nervos.

La 16 noiembrie 1963, într-o sîmbătă, patru adolescenţi se aflau în apropiere de Sandling Park, lîngă Hythe, Kent, Anglia. Unul din cei patru, John Flaxton, în vîrstă de şaptesprezece ani, povesteşte că s-au speriat de un obiect despre care au crezut mai întîi că este o stea:

> Era nefiresc. Lumina roşiatică-gălbuie cobora din cer la unghi de şaizeci de grade. Pe măsură ce se apropia de pămînt, părea că pluteşte tot mai încet(...)

Deodată, o lumină aurie strălucitoare, a apărut în cîmpul de lîngă ei, după ce primul obiect dispăruse în spatele unor copaci: Se afla la aproximativ optzeci de iarzi, plutind la circa zece picioare deasupra solului. Părea că se deplasează o dată cu noi, oprindu-se cînd ne opream, ca şi cum ne

> observa. Lumina era ovală, cu o lăţime de aproximativ douăzeci de picioare, avînd un miez solid, strălucitor.
>
> A dispărut în spatele copacilor şi cîteva secunde mai tîrziu a apărut un personaj întunecat. Era în întregime negru, cam de dimensiunile unui om, dar nu avea cap. Părea să aibă aripi de liliac şi s-a îndreptat, împle- ticindu-se, spre noi. Nu l-am aşteptat.

Folclor în formare. De la *farfadets,* ne-am îndreptat către timpurile moderne, cu Springheel Jack şi Mothman. Şi am constatat că arsenalul vizitatorilor noştri a devenit tot mai precis. Lanterna lui Jack şi arma lui cu raze au supravieţuit în poveştile moderne, în comicsurile din secolul douăzeci, în serialele de televiziune. Dar adevărata întrebare este: Sînt toate acestea reale? Şi dacă nu, cum anume putem explica punctele comune ale descrierilor într-o vreme în care nu erau nici comicsuri, nici televiziune?

Artistul italian R.L. Johannis a trăit o remarcabilă experienţă în anul 1947, într-o vreme în care denumirea de „farfurie zburătoare" era deja populară în Statele Unite, dar documentaţia despre aterizări era inexistentă. Era 14 august. Mergea sirigur pe malul unui pîrîu din regiunea muntoasă situată între Italia şi Iugoslavia. între nişte stînci, a văzut deodată un obiect mare, de un roşu strălucitor, de forma unei lentile, cu un diametru de aproximativ zece iarzi. Alături se aflau două persoane, „copii", a crezut la început, pînă ce a realizat că sînt pitici - nu mai văzuse aşa ceva niciodată.

Cele două fiinţe aveau mai puţin de trei picioare înălţime; capetele erau mai’mari decît cele ale oamenilor. Nu aveau’păr, nici gene sau sprîncene. Feţele erau verzui, nasurile drepte, gurile ca nişte deschizături, dîndu-le cumva înfăţişarea unor peşti. Ochi uriaşi, rotunzi şi proeminenţi, de culoare galben-verzuie. Pielea din jurul ochilor forma nişte cercuri mai degrabă decît pleoape. Cînd Johannis s-a mişcat, una dintre acele fiinţe şi-a atins centura. Imediat, din centrul centurii au fost emise ceva ca o rază şi un nor mic. Johannis a simţit o descărcare electrică\şi s-a trezit la pămînt, neputincios şi foarte slăbit. Şi-a adunat toată energia pentru a întoarce capul şi a observa cele două fiinţe care se îndepărtau. Un moment mai tîrziu dispăruseră.

în 1965, la US Air Force a fost raportat un caz similar. Dr. J Alien Hynek şi cu mine am încercat în zadar să realizăm o investigaţie prin intermediul lui Project Blue Book, filtrul US Air Force pentru repetările OZN din anii 1960. în Cele din urmă, cazul a fost încredinţat, la sugestia mea, unui grup de civili care a realizat un studiu rapid şi îngrijit al declaraţiei singurului martor, dl S. Detaliile sînt acum accesibile, fiind publicate în

excelenta carte a conducătorilor grupului, Lorenzen-ii. Numit de aceştia „cel mai spectaculos raport pe care l-am examinat", incidentul a avut loc pe 4 septembrie 1964, în munţii din nordul Californiei, la aproximativ opt mile de Cisco Grave.-Dl ’S. se afla la vînetoare; la un moment dat s-a pierdut de ceilalţi. Se întuneca, aşa că a aprins cîteva focuri pentru a-şi semnala poziţia.

Nu a trecut mult şi a observat o lumină pe cer; a crezut că e vorba de un elicopter trimis în căutarea lui. Totuşi, cînd acesta s-a oprit şi a planat în linişte în apropiere, a realizat că era vorba de un obiect neobişnuit şi s-a urcat într-un copac pentru a-l observa dintr-o poziţie mai avantajoasă. Lumina a înconjurat copacul. Dl S. a văzut un fascicul şi un obiect întunecat la culoare căzînd pe pămînt. Apoi a observat un personaj ce s-a năpustit printre copacii de dedesubt şi un altul deplasîndu-se dintr-o direcţie uşor diferită. Ambele personaje s-au apropiat de copacul în care stătea şi l-au privit. Aveau puţin peste cinci picioare înălţime, estimează martorul, şi erau îmbrăcate într-o uniformă argintie, ce le acoperea capetele. O a treia creatură a apărut ceva mai tîrziu, comportîndu-se mai degrabă ca un robot decît ca un animal sau om. Era mai închis la culoare şi avea doi „ochi" roşii-oranj. Nu avea gură, ci mai degrabă ceva ca o despicătură care se deschidea ca uşa unui cuptor.

In restul timpului în care dl S. a fost conştient, creaturile au încercat în numeroase feluri să-l facă să cadă din copac. El a reuşit să-i ţină la respect aruncînd bucăţi aprinse de hîrtie şi haine spre ei, la care au reacţionat cu teamă. Arma principală folosită împotriva sa a fost una foarte bizară. Dacă ar fi să credem cele spuse de el, creatura „asemănătoare unui robot" a lăsat să-i cadă „falca", apoi şi-a plasat „mîna" în cavitatea dreptunghiulară dezvăluită în felul acesta şi a emis un norişor de fum în direcţia dl S. Fumul s-a răspîndit şi, atingîndu-i, l-a făcut să-şi piardâ cunoştinţa. Efectul acestuia era comparabil cu a fi brusc privat de oxigen,’a declarat dl S.

Povestea e greu de crezut: să nu fi fost în stare astfel de creaturi să urce într-un copac?. Dacă au ieşit dintr-o farfurie zburătoare de ce n-au zburat pînă în locul în care se refugiase martorul? La fel de greu este să dovedeşti că dl S. a avut un coşmar. Martorul nu obişnuieşte să viseze urît şi cînd s-a trezit a doua zi, încă legat cu cureaua de copac, în jur se mai aflau obiectele aruncate în intruşi. în plus, există descrierea ciudatului şi puternicului gaz care joacă un rol important în relatare, ca şi în incidentele legate de Springheel Jack, reperarea lui Johannis şi cazul lui Sonny Desverges din august 1952.

Conform raportului întocmit de căpitanul Ruppelt în urma investigărilor făcute în Florida, Desverges, şeful unui grup de cercetaşi, a respirat acelaşi gaz pe cînd pătrundea într-o pădure

pentru a cerceta o lumină stranie, trezindu-se, faţă-n faţă cu o fiinţă oribilă care-l privea din turela unei maşini zburătoare cum nu mai văzuse în viaţa lui.

> A îngheţat cînd s-a oprit şi a observat o mică minge roşie de foc ce se îndrepta spre el. Pe cînd cobora, s-a transformat într-un nor roşu. Şi-a aruncat lanterna şi machetta şi şi-a acoperit faţa cu mîinile. Pe cînd ceaţa îl învăluia, a leşinat.

Întîmplarea a fost confirmată de un memoriu nepublicat scris de Ruppelt la 12 septembrie 1952, la întoarcerea sa de la West Palm Beach. Căpitanul Ruppelt şi locotenentul R.M. Olsson şi-au început investigaţiile în dimineaţa zilei de 9 septembrie.

> S-a purtat o discuţie cu căpitanul Corney pentru a se decide dacă era sau riu cazul să se continue investigarea cazului pe care cei doi ofiţeri ATIC nu-l cunoşteau. Cpt. Corney a declarat că, după ştiinţa lui, nu se petrecuse nimic remarcabil. A fost întrebat despre presupusele telefoane anonime primite de dl Desverges. El a declarat că Desverges îl sunase cu aproximativ două săptămîni în urmă, spunîndu-i că a primit nişte telefoane de ameninţare în timp ce se afla la serviciu. în linii mari, aceste 'telefoane îi cereau lui Desverges să lase baltă povestea; dacă nu, are să-i pară rău etc.

Nu s-a acordat prea mare atenţie reclamaţiei; Ruppelt şi-a continuat investigaţia, intervievînd pe cei care’-l cunoşteau pe şeful cercetaşilor şî mai ales pe membrii grupului de cercetaşi care se aflau în maşină împreună cu el atunci cînd s-a hotărît să se ducă în pădure:

> Le-a dat instrucţiuni băieţilor ca, dacă nu se întoarce în zece minute, sa se duca după ajutor şi a pornit în pădure. Băieţii au declarat că puteau vedea lumina lanternei sale’ pe măsură ce se afunda în pădure. Din acest punct, declaraţiile băieţilor diferă oarecum.

Primul băiat a declarat: ’

> Nu a văzut prima lumină pe care a zărit-o Desverges. Totuşi, după ce Desverges a căzut, a declarat că văzuse farfuria zburătoare şi s-a întors în automobil, băiatul s-a uitat pe fereastră şi a văzut un semicerc de lumini albe cu un diametru de aproximativ trei inci (sic) coborînd la un unghi de 45 de grade spre copaci. Nici unul dintre ceilalţi cercetaşi nu a văzut asta. Pe urmă a declarat că l-a văzut pe Desverges ducîndu-se în pădure şi că următorul lucru pe care l-a observat a fost o serie de lumini roşii în poiană... Imediat ce a zărit luminile roşii, declară el, l-a văzut pe Sonny „îngheţînd" şi căzînd. lată ce spun ceilalţi doi băieţi:

> Amîndoi l-au urmărit pe Desverges mergînd printre copaci, au putut vedea fasciculul luminos al lanternei, apoi Desverges a dispărut pentru cîteva secunde sau cel puţin lumina a dispărut. Următorul lucru observat au fost mai multe lumini roşii. Arătau ca nişte flăcări sau ca nişte artificii. Luminile nu alcătuiau un model distinct, unele urcau, altele coborau sau se roteau în toate direcţiile. Li s-a părut că sînt şase sau opt lumini răspîndindu’-se în toate direcţiile. în vremea asta alergau pe drum după ajutor.

Avem aici confirmarea luminilor roşii. Totuşi, martorii nu se aflau destul de aproape pentru a suporta efectele acestora; dar este interesant de remarcat că luminile au continuat „să se deplaseze încoace şi-ncolo“ după ce şeful cercetaşilor (conform propriei relatări) era aproape inconştient.

Este de asemenea interesant de notat, în context, că în urmă cu mai bine de un secol înainte, Leroux de Lincy, în a sa *Livre des iegendes,* spune următoarele despre elfi:

> Dacă un muritor îndrăzneşte să se apropie de ei, *aceştia deschid gura* şi, lovit de răsuflarea lor, imprudentul moare otrăvit.

La 7 octombrie 1954, dl Margaillon a văzut un obiect care a aterizat pe un cîmp din Monteux, Franţa. Avea forma unei emisfere, cu diametrul de aproximativ doi iarzi şi jumătate. Martorul *a simţit că se sufocă* şi a fost ca paralizat în timpul observaţiei. Brusca lipsă de aer notată în cazul de la Cisco Grove este frecvent raportată de martorii aterizărilor OZN, aşa cum sînt şi ochii deosebiţi ai micilor creaturi: roşii-oranj, strălucind în întuneric.

La 9 octombrie 1954, în Lavoux, Vienne, Franţa, un fermier care mergea pe bicicletă s-a oprit brusc văzînd’ un personaj îmbrăcat într-un fel de „costum de scafandru". Necunoscutul a îndreptat spre el un fascicul dublu de lumină. Părea încălţat cu „cizme fără tocuri", avea ochi foarte strălucitori, un piept extrem de păros şi purta două „faruri", unul sub altul, pe partea din faţă a costumului.

Nouă zile mai tîrziu, la Fontenay-Torcy, tot în Franţa, un bărbat şi soţia sa au relatat că au văzut pe cer un obiect roşu, în formă de trabuc. Brusc, s-a îndreptat în picaj spre ei, iăsînd în urmă o dîră roşiatică, şi a aterizat în spatele unor tufişuri. După ce au ajuns în vîrful dealului, martorii s-au aflat în faţa unui individ corpolent, aparent uman, dar avînd numai aproximativ trei picioare înălţime. Unul din martori şi-a pierdut cunoştinţa. Patru alte persoane au văzut obiectul în zbor, din alt loc. Un’al treilea grup de martori aflaţi în alt oraş, Sanson-la-Poterie, au văzut obiectul zburător îndreptîndu-se spre vest cu o viteză

extraordinară. Ţinutul a fost luminat pe o suprafaţă de două mile lăţime.

Este într-adevăr potrivit să-i spunem investigatorului unor astfel de cazuri (folosind cuvintele poemului „The Night-Piece to Julia“ al lui Robert Herrick);

Her eyes the Glow-worme lend thee,
The Shooting Starres attend thee;
And the Elves also,
Whose little eyes glow
Like the sparks of fire, befriend thee.*

Ocupanţii OZN-urilor, ca şi elfii din vechime, nu sînt extratereştri. Ei aparţin unei alte realităţi.

* Ochii ei ca ai licuricilor te călăuzeau/ Stelele căzătoare te însoţeau;/ Şi de asemenea elfii,/ Ai căror ochi mici străluceau/ Precum scînteile, ocrotindu-te (n.t.).

PARTEA A Doua

O AL TĂ REALITA TE

Pe drum, între Burford şi Stratford, am avut nişte revelaţii uimitoare şi neobişnuite pentru mine în legătură cu ceea ce aş putea numi Natura Realitătii: Erau legate într-un anume fel de discul acela strălucitor şi au avut un efect profund asupra mea, cauzînd ceea ce este îndeobşte cunoscut sub numele de schimbarea personalităţii. Nu voi încerca să explic ce anume înseamnă aceste revelaţii deoarece aproape toate religiile lumii au încercat să o facă şi nu au reuşit.

r rincipala întrebare pusă de fenomenul OZN este următoarea: Ce se întîmplă cu martorii care trăiesc o întîlnire de aproape? Sînt reale „răpirile"? Şi dacă da, unde sînt duşi acei oameni?

Din nou ne va fi de folos să scoatem poveştile din contextul nord-american al secolului douăzeci şi să le privim în legătură cu mai marele univers al relatărilor din alte timpuri şi alte locuri. Chiar Comunitatea Secretă, la urma urmei, îi lua pe oamenii obişnuiţi. La fel făceau locuitorii Magoniei, ca şi oamenii din cer prezenţi în folclorul amerindienilor. .

A doua parte a acestei cărţi se ocupă de directa interacţiune dintre oameni şi aceste pretinse fiinţe - cu ceea ce cunoaştem despre realitatea lor fizică şi impactuf lor asupra noastră.

Pe măsură ce va parcurge capitolele acestei a doua părţi, cititorul va vedea conturîndu-se un fapt major dincolo de ceafa teoriilor umane şi visurilor fragile. Nu este vorba pur şi simplu de cîteva basme relatînd despre întîiniri între o mînă de oameni şi creaturi stranii din cer. Acesta este un mit străvechi aparţinînd întregii lumi, mit ce a influenţat structurile credinţei noastre, speranţele noastre ştiinţifice şi chiar felul în care ne privim pe noi înşine.

Nu folosesc aici cuvîntul *mit*\n sensul de ceva imaginar, ci, dimpotrivă, în sensul de ceva atît de adevărat şi de profund încît influenţează elementele de bază ale gîndurilor noastre. Există patru componente ale mitului: o componentă *emoţională,* examinată în Capitolul patru, care ia forma tentaţiei cosmice, incluzînd cîteva poveşti ale unor întîiniri sexuale, care par şocante sau scandaloase, dar formează o parte semnificativă a întregii probleme. Apoi, în Capitolul cinci, vom aborda componenta *celestă,* care cuprinde semnele cereşti, pretinsele contacte cu îngerii şi cu creaturile de pe alte planete - cu alte cuvinte, întreaga panoplie a. intervenţiei externe în afacerile oamenilor. Am avut grijă să folosesc aici mai puţin obişnuitul

cuvînt *ceresc* \n loc de mai precisul şi mai potrivitul *extraterestru* din pricina nefericitelor sensuri pe care le are acest ultim termen în zilele noastre.

în Capitolul şase vom examina cel mai dificil subiect al cercetării OZN: componenta *metapsihică* a reperărilor. Este un aspect pe care toate studiile oficiale şi majoritatea celor particulare au încercat să-l evite, dar este prezent şi nu mai putem închide ochii, nici minţile în faţa lui. Logica obişnuită nu poate fi aplicată paranormalului. ’ Am „fabricat" cuvîntul *metalogic* pentru a descrie consecvenţa internă a experienţei, care include adesea observaţii ce sîn’t, aparent, absurde din punct de vedere logic. Cercetătorul britanic Jenny Randles denumeşte această componentă „factorul OZ“.

în fine, în Capitolul şapte, vom atinge cel mai puternic şi înfricoşător aspect al mitului OZN: componenta *spirituală,* care ne-a oferit ceea ce am numit o „morfologie a miracolelor". De la Stîlpul de Foc şi Tufişul Arzător la apariţiile Fecioarei la Fatima şi viziunile lui Joseph Smith, toate miracolele importante din istoria omenirii pot fi înscrise în cadrul mitic constituit de noi. Departe de a fi mulţumit, am reacţionat la această observaţie cu un amestec de respect şi umilinţă în faţa adevăratelor dimensiuni ale problemei pe care încercăm sa o descriem cu limitata înţelegere umană, cu resursele noastre ştiinţifice care nu au fost’influenţate nici de ameninţarea flăcărilor Iadului, nici de promisiunile Raiului.

4

COMPONENTA EMOŢIONALĂ: TENTATIA COSNflCĂ

CAZUL LUI GERRY IRWIN

In cartea sa despre folclorul ţărilor celtice,. Walter Evans-Wentz afirmă că memoria unei persoane care reuşeşte să părăsească tărîmul zînelor este de obicei „spălată": persoana nu-şi mai aminteşte ce a văzut sau a făcut acolo. Lucrul este valabil şi în cazul multor relatări moderne despre OZN-uri. Şi într-adevăr soldatul de rangul întîi Gerry Irwin nu-şi mai amintea nimic atunci cînd s-a trezit la 2 martie 1959 la Spitalul din Cedar City. Zăcuse fără cunoştinţă timp de douăzeci şi trei de ore, murmurînd din cînd în cînd ceva despre o „jachetă în tufiş". Cînd şi-a recăpătat cunoştinţa, prima sa întrebare a fost: „Mai sînt şi alţi supravieţuitori?".

Povestea soldatului Irwin este stranie şi s-a făcut foarte puţin pentru clarificarea ei. A fost menţionată o dată în literatura OZN, de răposatul James Lorenzen, directorul grupului APRO, şi nu a reprezentat, după ştiinţa mea, subiectul nici unei investigaţii ulterioare. Ea ar fi făcut lumină asupra contextului sociologic al rapoartelor OZN. Poate că, aşa'cum sugerează Lorenzen, a existat o anchetă militară, rămasă secretă. în acest caz, discreţia autorităţilor, dacă sînt într-adevăr interesate de liniştea sufletească a naţiunii, nu reprezintă lucrul cel mai bun. Faptele din cazul Irwin, ce ne serveşte drept introducere în discutarea problemei „contactului", arată clar că cercetarea deschisă este acum imperativă asupra tuturor aspectelor fenomenului.

Pe 28 februarie 1959, seara, Gerry Irwin, un tehnician ce lucra la o bază de rachete Nike, a plecat din Nampa, Idaho, îndreptîndu-se către barăcile din Fort Bliss, El Paso, Texas. Ajunsese la Cedar City, Utah, şi o luase spre sud-est pe drumul
14 cînd a observat un fenomen neobişnuit la şase mile de bifurcaţie. Totul în jur era luminat şi un obiect strălucitor traversa cerul de la dreapta la stînga. Irwin a oprit maşina şi a coborît. A

urmărit obiectul care continua să se îndrepte spre est pînă ce acesta a dispărut în spatele unui pod.

Martorul s-a gîndit că văzuse probabil un avion în flăcări ce încerca o aterizare forţată, caz în care nu era timp de pierdut. în consecinţă, în loc să-şi continue drumul, Irwin a scris un bilet („M-am dus să cercetez o posibilă prăbuşire a unui avion. Rog chemaţi poliţia") şi l-a aşezat pe volanul maşinii. Cu cremă de ghete, ’a scris „STOP" pe aripa maşinii pentru a fi sigur că cineva va găsi biletul, apoi a plecat pe jos în căutarea presupusului avion.

După aproximativ treizeci de minute, un paznic de vînătoare şi pescuit a oprit lîngă maşina lui Irwin. A dus biletul respectiv şerifului Otto Pfief, din Cedar City, care a adunat cîţiva voluntari şi s-a îrîtors la locul în care se afla vehicolul. Slouăzeci de minute după ce reperase straniul obiect, Gerry Irwin a fost descoperit în stare de inconştienţă şi dus la.spital. Nu a fost găsită nici o urmă a prăbuşirii vreunui avion.

La spital, dr., Broadbent a constatat că temperatura şi respiraţia lui Irwin erau normale. Părea a fi pur şi simplu adormit, dar nu a putut fi trezit. Dr. Broadbent a diagnosticat isterie. După ce s-a trezit, Irwin s-a simţit bine, deşi era încă intrigat de dispariţia jachetei. A fost asigurat că nu avea aşa ceva la el atunci cînd a fost găsit. Irwin a fost transportat cu avionul la Fort Bliss şi pus sub observaţie la William Beau- mont Army Hospital timp de patru zile, după care s-a întors la datorie.

Cîteva zile mai tîrziu, pe cînd se afla în tabără, Irwin a leşinat, dar şi-a revenit repede. După alte cîteva zile duminică
15 martie, a leşinat din nou pe o stradă din El Paso şi a fost transportat la Southwest General Hospital. Aici s-a constatat că starea sa fizică era similară cu cea observată la Cedar City. S-a trezit luni, pe la 2:00 a.m., şi a întrebat: „Mai sînt şi alti supravieţuitori?". I s-a spus că era 16 martie, nu 28 februarie. Â fost dus’ din nou la William Beaumont Hospital şi pus sub observaţie de medicii psihiatri. A rămas acolo mai mult de o lună. Lorenzen relatează că, după părerea căpitanului Valentine, rezultatele testelor indicau că Irwin era normal. A ieşit din spital la 17 aprilie.

în ziua următoare, urmînd un foarte puternic îndemn, a părăsit fortul fără permisiune, a luat un autobuz din El Paso, a ajuns la Cedar City duminică după-amiază (19 aprilie), s-a dus la locul unde văzuse obiectul, a părăsit şoseaua şi s-a îndreptat către dealuri - direct spre tufişul în care se afla jacheta lui. într-un buzunar se găsea un creion în jurul căruia era înfăşurată

strîns o bucată de hîrtie. A luat hîrtia şi a ars-o. Apoi parcă a ieşit dintr-o transă. A trebuit să caute drumul. Nu înţelegea de ce venise acolo, dar s-a întîlnit cu şeriful Otto Pfief, care i-a povestit detaliile primului incident.

Lorenzen-ii l-au contactat pe Irwin după ce acesta s-a întors la Fort Bliss şi a fost supus unei noi examinări psihologice, la fel de inutilă ca şi precedenta. Cazul său a ajuns la urechile inspectorului general, care a ordonat o nouă investigaţie. La 10 iulie, Irwin a intrat din nou în spital. La 1 august, a lipsit de la raport. O lună mai tîrziu era considerat dezertor. Nu a mai fost văzut niciodată.

NEW HAMPSHIRE VIZITAT DIN NOU

Cazul Irwin aminteşte de un alt incident care a devenit unul din modelele folclorului american modern: relatarea lui Betty şi Barney Hill şi examinarea lor sub hipnoză de către dr. Benjamin Simon, caz ce este pe larg prezentat de John Fuller în excelenta sa carte *The Interrupted Journey.* Cititorul trebuie să-şi reamintească principalele caracteristici ale cazurilor Irwin şi Hill pentru a putea să urmărească subiectul acestui capitol.

Raportul No. 100-1-61 din dosarele Bazei Air Force din Pease, New Hampshire, a fost întocmit de maiorul Paul W. Henderson. Este singurul document oficial în legătură cu cazul Hill şi conţine un detaliu necunoscut atît doctorului Simon, cît şi lui John Fuller: *obiectul văzut de familia Hill a fost detectat de un radar militar.*

în timpul unei conversaţii întîmplătoare purtate pe 22 septembrie între maiorul Gardiner B. Reynolds, 10Oth B S DC01, şi căpitanul Robert O. Daughaday, comandant 1917-2 AACS DIT, Pease AFB, N.H. a ieşit la iveală că la 02:14 ora locală, pe 20 septembrie, a avut loc un incident straniu. La vremea respectivă nu a fost acordată nici o importanţă incidentului.

Reperarea vizuală propriu-zisă este rezumată astfel:

> în noaptea de 19-20 septembrie, între 20/0001 şi 20/0100, dl. şi dna Hill se îndreptau spre sud pe drumul 3, aflîndu-se lîngă Lincoln, N.H., cînd au observat prin parbrizul maşinii un obiect ciudat pe cer. L-au remarcat datorită formei sale şi intensităţii luminilor în comparaţie cu stelele. Vremea era frumoasă şi cerul senin.

Raportul conţine relatarea lui Betty Hill în legătură cu reperarea, aşa cum a fost prezentată de oficialităţile de la Baza Air Force de la Pease:

> Observatorii mergeau cu maşina în direcţia sudică pe drumul 3, la sud de Lincoln, N.H., cînd au observat un obiect foarte luminos în faţa maşinii la un unghi de elevaţie de aproximativ 45°. Le-a părut ciudat din pricina formei şi intensităţii luminilor în comparaţie cu stelele din jur. Vremea era bună, iar cerul senin. Au continuat să observe obiectul din maşina în mers timp de cîteva minute, apoi s-au oprit. După ce au oprit maşina, au folosit un binoclu.
>
> Obiectul se deplasa foarte repede spre nord. Şi-a schimbat direcţia destul de abrupt şi apoi s-a îndreptat spre sud. Nu se auzea nici un sunet. Ambii observatori au folosit binoclul. în timp ce plana, din corpul „obiectului" au început să apară alte obiecte, pe care le-au descris ca arătînd ca nişte aripi ce formau un V în momentul în care s-au extins. „Aripile" aveau lumini roşii în vîrfuri... Obiectul a continuat să coboare pînă ce a părut să se_ afle la numai cîteva „sute de picioare" deasupra maşinii. în acest moment s-au hotărît să părăsească repede zona.
>
> în timp ce obiectul se afla în faţa lor după ce „se năpuâtise în jos“, au auzit o serie de „bîzîituri" scurte, puternice, pe care le-au descris ca semănînd cu cele făcute de un diapazon. Au relatat că au simţit aceste sunete bîzîitoare în automobil. Nici o altă observaţie vizuală nu a mai fost făcută în legătură cu obiectul. Au continuat drumul şi cînd au ajuns în apropiere de Ashland, N.H.; la aproximativ treizeci de mile de Lincoln, au auzit din nou „bîzîitul" emis de „obiect"; totuşi de data aceasta nu l-au mai văzut.
>
> Dna Hill a relatat că „obiectul" se mişca dezordonat îşi schimba direcţia brusc şi în timpul zborului a urcat şi a coborît de mai multe ori, foarte rapid. Zborul a fost descris ca fiind smucit şi nu liniştit.

Raportul este remarcabil prin ceea ce *nu* conţine. Constatarea, este tipică pentru o mare parte a dosarelor' Air Force (majoritatea celor care conţin o apropiere de un OZN), în care atît şovăiala martorilor, cît şi lipsa unei urmăriri adecvate au eliminat informaţia semnificativă. In cazul menţionat, martorii nu au dat nici o informaţie despre fiinţele pe care le-ar fi putut vedea la bordul navei în timpul observaţiei cu binoclul. O investigaţie corectă ar fi dezvăluit un element de care nu şi-au dat imediat seama: ei nu pot justifica un gol de două ore între cele două perioade de bîzîit. De fapt, nu-şi pot aminti cum anume au străbătut cele treizeci şi cinci de mile între Indian Head şi Ashland, lucru menţionat doar în trecere în raportul Air Force.

Ambii martori au avut o serie de coşmaruri ciudate. Visurile respective i-au îndemnat să meargă la un psihiatru care a folosit hipnoza pentru a descoperi esenţa problemei şi numai atunci s-a descoperit că la originea coşmarurilor se pot'afla cele două ore lipsă. Hipnotizaţi separat, Betty şi Barney Hill au declarat că au fost luaţi în OZN de nişte fiinţe stranii.

Am audiat porţiunea de bandă ce se referă la „răpirea" lui Betty şi Barney Hili. Am petrecut două zile în New Hampshire cu martorii şi cu dr. Simon şi John Fuller. Cazul reprezintă un model general ce nu poate fi separat de întregul fenomenului.

în primul rînd, este interesant de notat că după tratament, cei doi şi-au amintit unele detalii, cazul căpătînd majoritatea caracteristicilor altor aterizări OZN, despre care familia Hill nu avea cum să ştie. lată un astfel de detaliu: Betty Hill şi-a amintit că, după ce maşina s-a oprit, un grup de „oameni" s-a îndreptat către ei, creaturile au deschis uşa vehiculului şi au aţintit un mic aparat spre ea. Cînd am întrebat-o cu ce obiect obişnuit l-ar putea compara, mi-a spus: „Se prea poate să fi fost un creion".

Nu este necesar să repet descrierile făcute de familia Hill în legătură cu maniera în care au fost răpiţi sau despre condiţiile din interiorul obiectului. Este suficient sa spun că declaraţiile făcute sub hipnoză de Betty şi Barney sînt în general asemănătoare. Şi este de asemenea util de studiat relatările detaliate ale martorilor despre creaturile respective, lată ce declară Betty:

> Majoritatea bărbaţilor sînt de înălţimea mea... Nici unul nu este la fel de înalt ca Barney, aşa că eu cred că au între 5 şi 5 picioare şi 4 inci. Piepturile lor sînt mai mari decît ale noastre; nasurile erau mai mari (mai lungi) decît cele obişnuite, deşi am văzut oameni cu nasuri ca ale lor-Jimmy Durante, de exemplu. Tenurile lor erau cenuşii; ca o pictură gri pe fond negru; buzele aveau o

> tentă albăstruie. Părul şi ochii erau foarte închişi, poate negri.
>
> într-un anume sens, arătau ca nişte mongoloizi... o faţă rotundă şi o frunte lată, grosolane. Pielea lor părea albastru-cenuşie, dar probabil ceva mai deschisă la culoare. Ochii lor se mişcau şi aveau pupile. Am avut senzaţia că semănau mai degrabă cu ochii pisicilor.

Pe de alta parte, Barney declară:

> Bărbaţii aveau capete în formă de ou, cu un craniu mare, ce se ascuţea spre bărbie. Ochii parcă erau plasaţi lateral, putînd vedea probabil cu cîteva grade dincolo de limitele spaţiului lateral pe care îl acoperim noi. Asta m-a surprins... (Gura) arăta de parcă cineva ar fi trasat o linie orizontală cu cîte o mică linie perpendiculară de fiecare parte. Această linie orizontală reprezenta buzele, fără muşchii pe care îi avem noi. Şi se separa uşor cînd scoteau acel sunet - mumumumming. Textura pielii, aşa cum îmi amintesc după acea scurtă privire, era cenuşie, aproape metalică. Nu am observat nici un fel de păr sau vreun acoperămînt al capului. Nu am observat nici o proeminenţă de genul nasului, păreau a fi doar două deschizături reprezentînd nările.

Există cîteva contradicţii evidente între cele două descrieri. Betty vorbeşte de păr închis la culoare; Barney nu a observat nici un fel de păr. Oamenii descrişi de Barney nu prea seamănă, după părerea mea, cu Jimmy Durante! Pe de altă parte, creaturile ne reamintesc de piloţii OZN ce apar într-un număr mare de relatări cunoscute la vremea respectivă doar de un foarte mic grup de specialişti.

în afară de dezacordul în legătură cu nasul şi buzele, declaraţia lui Betty se potriveşte cu declaraţia făcută de Barney în legătură cu forma capului şi culoarea şi aspectul pielii. O altă regjarcă a lui Betty este semnificativă: „Am avut impresia că şeful şi examinatorul erau diferiţi de restul membrilor echipajului. Dar asta e greu de spus, deoarece de fapt eu nu am vrut să mă uit la acei bărbaţi".

Alte două elemente sînt deosebite în acest caz. Unul din ele este maniera în care s-a realizat comunicarea cu acele fiinţe stranii. Comunicau între ei prin intermediul unui limbaj audibil, care nu putea fi înţeles de către martori. Totuşi, cînd comunicau cu aceştia, gînduri’le erau exprimate în *engleză.* Betty crede că vorbeau englezeşte „cu accent", în timp ce Barney consideră că vorbele şi prezenţa creaturilor erau două lucruri separate:

> Nu am auzit de fapt o voce reală. Dar în mintea mea, ştiam ce anume spunea. Nu era ca şi cum aş fi avut ochii închişi, iar el ar fi stat în faţa mea şi mi-ar fi vorbit. Era mai degrabă ca şi cum vorbele ar fi fost acolo, o parte din mine, iar el nu ar fi participat efectiv la crearea cuvintelor înseşi.

Declaraţia, o excelentă descriere a mecanismului ce a activat comunicarea, poate fi cheia întregului episod. Ea plasează cazul în domeniul teoriei apariţiilor - aşa cum este definită de către un pionier al parapsihologiei, G.N.M. Tyrrell, în celebrele sale conferinţe *(Myers Lectures)* din 1942 prezentate la British Society for Psychical Research, al cărei preşedinte a fost. Este de notat că aparenta absurditate a succesiuniii acţiunilor ce constituie episodul poate fi redusă la activarea unor patternuri de percepţie la înalt nivel în creierul martorului şi nu neapărat prin intermediul vreunui proces fizic normal. în schimb, perimetrele neurofiziologice, cît şi relatările celor mai de încredere observatori ai „fantomelor", deşi, bineînţeles, fantomele se deosebesc de fenomenele pe care le studiem aici prin absenţa urmelor materiale - care face interpretarea lor ceva mai simplă’. Şi dacă este posibil ca o teorie completă a fantomelor să se limiteze la parametri din cadrul sistemului nervos uman, nu acelaşi lucru se petrece cu OZN-urile. Din acest motiv este importantă continuarea investigării apariţiilor din trecut ce au legătură cu relatările de genul celei oferite’de familia Hill.

„Experimentul", realizat de creaturi cu Betty Hill este uimitor. Teribil să reamintim că, în timp ce se afla pe navă, Betty a fost supusă unui fel de test medical. Sub hipnoză, Betty a relatat că i s-a introdus în ombilic un ac lung, că a durut-o şi că durerea a încetat cînd liderul grupului a făcut un anumit gest cu mîna în faţa ochilor ei. Un calendar francez din secolul al XV-lea, *Kalendrier des Bergiers,* arată torturile la care demonii îi supun pe oamenii luaţi de ei: demonii sînt reprezentaţi înţepînd abdomenele victimelor cu ace lungi. De fapt, invarianţa psihologică din toate aceste poveşti este evidentă. Deci problema nu este identificarea ei, ci cum poate.fi legătura în mod raţional de particularităţile fizice întîlnite în timpul observaţiilor - De exemplu urmărirea de către operatorii radarului militar a OZN-ului văzut de familia Hill.

Poate că ar trebui să ilustrăm această problemă dificilă cu un caz mai puţin cunoscut decît cel al familiei Hill, deşi la fel de dramatic prin implicaţiile sale pe termen lung. Cu toate că a fost publicat în *Flying Saucer Review,* este practic necunoscut în Franţa. Martorul a fost o femeie şi incidentul a avut loc la 20 mai 1950’, pe la 4:00 p.m., în centrul Franţei, lîngă fluviul Loara. O

investigaţie oficială făcută de poliţia locală a coroborat urmele fizice menţionate în relatare, ce poate fi tradusă astfel:

> Mă grăbeam spre casă pentru a pregăti cina. Eram fericită şi fredonam un şlagăr la modă. Totul era calm; nu bătea vîntul; eram singură pe potecă.
>
> Deodată, m-am trezit înconjurată de o lumină strălucitoare, orbitoare, şi am văzut două mîini uriaşe apărînd în faţa mea. Fiecare avea cinci degete, de culoare neagră, cu o'uşoară tentă galbenă, asemenea aramei. *Degetele erau grosolane, vibrau uşor sau tremurau.* Aceste mîini nu au venit din spatele meu, ci de sus, ca şi cum ar fi spînzurat deasupra capului meu aşteptînd momentul potrivit pentru a mă prinde. Mîinile acelea negre nu mi-au atins imediat capul. Am făcut probabil doi sau trei paşi înainte de a mă atinge. Mîinile nu aveau braţe vizibile! Cele două mîini mi s-au pus pe faţă cu violenţă şi mi-au strîns capul aşa cum o pasăre de pradă se repede asupra nenorocitei sale victime fără apărare. Capul mi-a fost tras în spate, către un piept foarte tare - ceva ce părea a fi făcut din fier; am simţit răceala prin păr şi pe gît, dar nici un contact cu veşmintele. Mîinile îmi strîngeau capul ca o formidabilă menghină, nu abrupt, ci gradat. *Erau foarte reci şi atingerea ior m-a făcut să mă gîndesc că nu erau făcute din carne.* Degetele acelea mari erau aşezate pe ochii mei, şi nu puteam vedea nimic, pe nas, în aşa fel încît nu puteam respira, şi pe gură, pentru a mă împiedica să strig.

Nefiind în stare să se apere, femeia se afla la bunul plac al creaturii:

> Atunci cînd am fost înconjurată de acea lumină puternică, orbitoare, m-am simţit ca paralizată, iar cînd m-au atins mîinile, am avut impresia cît se poate de clară a unei descărcări electrice, ca şi cum aş fi fost scuturată de trăsnet. întregul corp îmi era anihilat, neputincios, fără reflexe.

A auzit rîsul agresorului şi a relatat că a fost lovită în spate cu ceva ce părea a fi un obiect metalic. A fost tîrîtă în spate, prin tufişuri.

> Agresorul meu m-a tîrît prin tufişuri pînă ce am ajuns pe o mică pajişte şi s-a oprit brusc! De ce? Mîinile au alunecat încet pe faţa mea şi am încercat să strig după ajutor, dar nu am reuşit să emit decît un sunet mic, ascuţit. După o vreme am reuşit să mă aşez în rugii de mur. Respiram foarte greu. Aveam încă poşeta în mînă,

iar banii nu dispăruseră. în cele din urmă, am reuşit să mă ridic, deşi eram foarte slăbită, şi atunci am auzit un zgomot la stînga mea, în tufişuri. M-am gîndit că o să-i văd pe agresorii mei şi că le voi recunoaşte feţele, dar *nu am văzut nimic! S-au mişcat doar ramurile ', făcînd să vibreze aerul; ani văzut şi am auzit rugii zgîriind spaţiul gol şi iarba apăsată parcă de paşii unei fiinţe invizibile.* M-am speriat îngrozitor. încet, m-am îndreptat din nou către pajişte, mergînd cu greutate. Picioarele îmi fuseseră rănite de rugii de mur şi sîngerau; aveam o ciudată senzaţie de epuizare nervoasă, imposibil de definit, ca şi cum aş fi fost curentată, de un puternic curent electric. *In gură aveam un gust scîrbos, metalic, amar; muşchii nu mă ascultau.* Pe umeri parcă aş fi avut un drug, iar pe spate ceva cald, dureros, ca şi cum aş fi fost expusă flăcărilor sau unei raze arzătoare. Din timp în timp, aveam senzaţia că sînt periată cu o perie invizibilă. Trebuie să fi mers aşa preţ de cinci ori şase minute. La capătul pajiştii se afla o cotitură şi de acolo puteam vedea casele şi durerea parcă a mai scăzut un pic.

Urmeză o altă observaţie uimitoare:

Totul a durat un’sfert de oră sau douăzeci de minute şi parcă trăisem într-o lume ireală. Pe neaşteptate, am auzit un zgomot puternic ca acela al vîntului în timpul unei furtuni puternice, ca o deplasare bruscă de aer cald sau o vijelie violentă. *Am văzut copacii îndinîndu-se ca în timpul unei furtuni pomite din senin şi aproape că am fost trîntită pe jos. Aproape simultan, a apărut o lumină aibă, putemică, orbitoare.* Am avut sentimentul că cineva zbura prin aer foarte repede, dar nu am văzut nimic.

Curînd, totul a devenit din nou calm. *Mă simţeam rău,* îmi era greaţă. Am ajuns la casa paznicului ecluzei. Cînd am deschis uşa au venit în întîmpinarea mea şi m-au întrebat ce se întîmplase deoarece *şi ei văzuseră, din casă, o lumină.* Soţia paznicului m-a întrebat ce era cu mine. După ce în cele din urmă, am reuşit să vorbesc, mi-au spus că toate acele degete lăsaseră urme adînci, încă vizibile, pe faţa mea, nişte dungi late, roşii. Mi-au pus apă oxigenată pe zgîrieturile de la picioare şi o alifie, şi mi-au spălat faţa cu apă rece. Mîinile îmi erau rău lovite.

După un timp, m-am dus în oraş să cumpăr cîteva lucruri, fără să spun nimănui nimic, şi m-am întors cu greutate, pe o altă cărare.

în seara precedentă, martora observase „un fel de stea căzătoare", care s-a oprit brusc, apoi s-a înălţat şi a rămas printre celelalte stele o vreme, după care a devenit mai mare şi parcă s-a rotit, lumina ei apărînd şi dispărînd alternativ. Incidentul îi dispăruse din minte la vremea respectivă. Investigaţia oficială nu a dus nicăieri şi a fost abandonată. Cazul este considerat o încercare nereuşită de răpire.

Ce putem spune despre astfel de relatări? Nu sînt nici mai mult, nici mai puţin incredibile decît alte observaţii OZN; se înscriu pe linia unora dintre cele mai dramatice poveşti din vremurile de demult, care au inspirat basmele cu zîne; ca şi viziunile navei spaţiale din 1997 şi incidentele ce i-au urmat.

în dosarele mele se află şi alte cazuri demne de crezare în care fiinţele - şi în unele din ele chiar OZN-urile - erau invizibile.

Arhivele ANZAC (Australian and New Zealand Army Corps) conţin un alt caz de răpire nu pot să-l confirm, un întreg regiment a fost dat „dispărut".

PE ARIPILE VÎNTULUI

Vom examina acum cîteva răpiri şi încercări de răpire de către pretinşii ocupanţi ai farfuriilor zburătoare. Episoadele fac parte integrantă din problema OZN şi nu pot fi rezolvate separat. Dovezile istorice adunate de Evans-Wentz subliniază acelaşi lucru:

> Credinţa în spiriduşii care pot lua oameni era foarte răspîndită şi există încă în multe părţi ale Irlandei de vest.
>
> Oamenii Buni sînt adesea văzuţi acolo (arătînd spre Knoch Magh), în grupuri, jucînd hochei sau alte jocuri cu mingea. Şi adesea poi fi văzuţi printre ei tineri bărbaţi, femei şi copii care au fost *luaţi.*

Oamenii nu sînt numai răpiţi, dar-ca şi în poveştile cu OZN-uri - pot fi ridicaţi şi apoi co’borîţi pe pămînt. Un om numit John Campbell i-a spus lui Evans-Wentz:

> Un bărbat pe care l-am cunoscut, Roderick Mac Neil, a fost ridicat de ordiile cereşti şi lăsat la trei mile de unde fusese luat pe sus. Ordiile cereşti au venij pe la miezul nopţii.

Reverendul Kirk ne prezintă cîteva răpiri similare, dar cea mai fantastică legendă este legată de însuşi Kirk. Se crede că bunul reverend a fost luat de nişte fiinţe stranii:

> Dna J. MacGregor, care are cheia de la vechiul cimitir în care se află mormîntul lui Kirk, deşi mulţi spun că în el nu se găseşte nimic în afară de un sicriu plin cu pietre, mi-a spus că reverendul a fost luat şi dus în Fairy Knoll, pe care mi l-a arătat dincolo de o mică vale situată în faţa noastră, şi că se află încă acolo, deoarece muntele este plin cu peşteri în care locuiesc „oamenii buni". Şi a adăugat că Kirk i s-a arătat unei rude după ce a fost luat.

Evans-Wentz, care ne-a transmis această poveste interesantă, a cercetat împrejurările morţii lui Kirk. El s-a întîlnit cu succesorul lui Kirk din Aberfoyle, reverendul Taylor, care a clarificat povestea:

> în vremea în care a dispărut, oamenii spuneau că a fost luat deoarece spiriduşii erau supăraţi pe el pentru că le dezvăluise secretele în public. Oricum', se pare că Kirk s-a îmbolnăvit subit, fiind lovit probabil de apoplexie în timp ce se afla pe Fairy Knoll, şi a murit acolo. Am cercetat registrele din prezbiteriu şi nu am găsit nici o înregistrare a felului în care a murit Kirk, dar, desigur, nu există nici o îndoială că trupul său se află în mormînt.

Kirk credea în faptul că Oamenii Buni îi pot răpi pe muritori şi această credinţă era atît de răspîndită încît a ajuns pînă la noi prin mai multe canale. Faptul nu permite să examinăm în detaliu patru aspecte ale lumii spiriduşilor, direct legate de studiul nostru: 1) condiţiile şi scopul răpirilor; 2) cazurile de eliberare din Magonia şi formele luate de recunoştinţa elfilor atunci cînd omul răpit le-a făcut vreun serviciu important în timpul cît a stat acolo; 3) credinţa în activităţile de răpire ale spiriduşilor; 4) ceea ce aş numi aspecte relativiste ale „excursiei" în Magonia.

Hartland ne spune că o carte publicată în 1775 în Suedia conţine o declaraţie făcută sub jurămînt solemn la 12 aprilie 1671 de soţul *unei moaşe care fusese luată pe tărîmul zînelor pentru a asista la naştere soţia unui troll.* Autorul declaraţiei pare să fi fost preot.

Conform acestei declaraţii, faptele respective s-au petrecut în anul 1660. Peter Rahm pretinde că el şi soţia sa se aflau la ferma lor cînd a sosit un omuleţ, oacheş la faţă şi înveşmîntat în

haine cenuşii, care a rugat-o pe moaşă să o ajute pe soţia sa aflată în chinurile facerii. Semnatarul declaraţiei, văzînd că au de-a face cu un troll, a rugat-o pe soţia sa,’ a implorat-o, i-a poruncit în numele lui Dumnezeu, să se’ducă cu străinul. Parcă a fost luată pe aripile vîntului.

Se spune că s-a întors acasă „în acelaş fel“, după ce a refuzat mîncarea oferită de trolli.

într-o altă poveste, soţul moaşei o însoţeşte prin pădure. Sînt călăuziţi de „omul pămîn’tului - gnomul care le ceruse ajutorul. Trec de o uşă din muşchi, apoi una de lemn şi mai tîrziu de o uşă de metal strălucitor. Coboară pe nişte trepte sub pămînt ajung într-o cameră minunată în care se afla soţia gnomului. Kirk spune că într-un caz, pe ai cărui protagonişti îi cunoştea personal, femeia răpită a găsit casa omuleţilor plină de lumină deşi ea n-a putut vedea nici lampă, nici vreun foc.

Reverendul Kirk afirmă de asemenea că „în compania unui alt cleric", a vizitat o femeie, atunci în vîrstă de patruzeci de ani, şi a întrebat-o ce ştie despre spiriduşi. Se zvonea că vreme de cîţiva ani nu mîncase aproape nimic şi că stătea adesea pînă tîrziu pe cîmp căutîndu-şi capra, că acolo întîlnise şi vorbise cu oameni necunoscuţi şi că într-o noapte adormise pe un deal şi fusese dusă într-un’alt loc înainte de răsăritul soarelui. Această femeie, spune Kirk, era întotdeauna melancolică şi tăcută.

Magonia, aşa cum apare în poveşti, este cînd o ţară izolată, cînd o insulă invizibilă, un loc îndepărtat, unde se poate ajunge numai după o îndelungată călătorie. într-adevăr, în unele poveşti este un tărîm ceresc, ca în povestea indiană citată mai sus. Toate acestea seamănă cu credinţa în originea extraterestră a OZN-urilor, atît de răspîndită astăzi. Dar o a doua teorie - la fel de răspîndită - afirmă că *Magonia reprezintă un fel de univers paralel, care coexistă cu ai nostru. Acesta poate fi văzut şi atins numai de oamenii a ieşi şi uşile prin care se poate pătrunde în el sînt puncte de tangenţă, cunoscute numai de elfi şi puţini iniţiaţi.*

Hartland dă exemple de poveşti ce ilustrează ultima teorie, aşa cum este cea care urmează:

> în Nithsdale, o zînă recompensează bunătatea unei tinere mame, căreia îi încredinţase copilul ca să-l alăpteze, luînd-o să viziteze tărîmul zînelor. O uşă s-a deschis în coasta înverzită a unui deal, dezvăluind un portic prin care a intrat doica şi călăuza ei. Acolo doamna a lăsat să cadă trei picături de rouă preţioasă pe ochiul stîng al doicii şi au pătruns într-un tărîm’minunat, udat de pîrîiaşe şerpuitoare, cu lanuri galbene, cu copaci încărcaţi cu

roade din care picura miere. Doica a primit daruri magice şi cînd i-a fost picurată rouă verde pe ochiul drept, a putut vedea şi alte minunăţii. La întoarcere, zîna şi-a trecut mîna peste ochii femeii’ şi i-a redat puterile naturale. Povestea ne conduce la al doilea punct, cel al recunoştinţei arătate de elfi în schimbul serviciilor oferite de oameni şi ’la forma pe care o îmbracă această recunoştinţă. Gratitudinea este evidenţiată de multe istorii despre darurile'elfilor prezente în basmele scandinave şi nord-europene, cum este cel care urmează:

Unei moaşe germane, care fusese chemată de soţul unei ştime a apelor (sau nix), pentru a ajuta o femeie în chinurile facerii, i s-a spus: „Sînt creştină ca şi tine; am fost răpită de un om al apelor, care m-a preschimbat. Cînd soţul meu o să vină aici o să-ţi ofere bani, să nu iei mai mulf decît de obicei, altfel îţi va suci gîtul. Ai grijă!", într-o altă poveste, moaşa este înfrebată cît vrea. Răspunde că nu o să ia de la ei mai mult decît de la alţii şi elful îi spune: „Ai noroc. Dacă ai fi cerut mai mult, ar fi fost rău de tine!". în schjmb, a primit un şorţ plin cu aur.

într-o poveste din P’omerania, moaşa răspunde în acelaşi fel la aceeaşi întrebare, iar omuleţul îi spune: „Acum ridică-ţi şorţul!", şi îl umple cu gunoiul aflat într-un colţ al camerei. Apoi îşi ia lanterna şi o însoţeşte politicos pînă acasă. Dar cînd femeia îşi scutură şorţul, pe jos cade aur curat.

Darurile elfilor au un caracter magic ce poate fi ilustrat cu basme din practic toate colţurile lumii. Folclorul chinez, mai ales, oferă numeroase exemple’în acest sens. într-un basm, piticul umple şorţul femeii cu ceva la care aceasta nu trebuia să se uite înainte de’a ajunge acasă. Natural, ea aruncă o privire imediat ce piticul dispare şi vede că duce cărbuni. Mînioasă, îi aruncă, păstrînd doi ca dovadă a purtării urîte a piticului. Ajunsă acasă, descoperă că acei cărbuni erau pietre preţioase. Dar cînd se întoarce pentru a-i lua şi pe ceilalţi, aceştia dispăruseră.

Există numeroase poveşti despre oameni care au fost în Magonia de bunăvoie, fie ducînd sau aducînd un mesaj, fie făcînd vreun serviciu fiinţelor supranaturale care trăiesc acolo. Dar-şi asta este al treilea punct-avem şi numeroase relatări despre oameni răpiţi de spiriduşi. Ca şi în cazul răpirilor OZN, publicate de Budd Hopkins în cartea sa *intruders,* ei iau *bărbaţi şi femei, mai ales femei însărcinate sau tinere mame şi de asemenea fură copii mici.* Cîteodată, se spune, înlocuiesc copilul cu altul fals, lăsînd în locul adevăratului copil o mătură înfăşurată în pături sau unul din copiii lor, un *changeiing*:*

‘Changeiing (în basme) - copil lăsat de elfi în locul celui răpit de ei (n.t.)

> Prin credinţa în *changeiing* înţeleg că spiriduşii şi alte fiinţe imaginare îi pîndesc pe copiii noştri sau... cîteodată ctiiar pe adulţi, pe care, dacă nu sînt supravegheaţi, îi pot înşfăca şi duce cu ei, lăsînd în loc unul de-al lor.

Această credinţă nu se limitează la Europa.. Este întîlnită în regiuni depărtate de Europa, ca de exemplu China sau coasta pacifică a Americii. Ce trebuie să facă părinţii care au observat că le-a fost luat copilul? Hartland spune că:

> ... o.metodă răspîndită în nordul Scoţiei este de a-l duce pe micul elf suspect într-un loc cunoscut ca fiind bîntuit de cei din neamul său, în general, ni s-a spus, un loc în care pot fi auzite sunete ciudate ori pe o movilă sau piatră circulară, şi lăsat acolo. Lîngă copil trebuie aşezate pîine, lapte, brînză, ouă, unt şi carne sau păsări.

Apoi părinţii trebuie să se retragă pentru o oră sau două. Dacă darurile âu dispărut, atunci le va fi înapoiat propriul copil.

Alteori însă, trebuie folosite metode mult mai radicale şi nu putem decît să-i compătimim pe bieţii copii prost trataţi din pricină că superstiţioşii lor părinţi credeau că arată ca elfii! lla 17 mai 1884 în ziarul londonez *Daily Teiegraph* a apărut un articol despre două femei arestate la Clonmel şi acuzate de cruzime faţă de un copil de trei ani. Credeau că este un *changeiing* şi sperau că purtîndu-se urît cu el îşi vor căpăta adevăratul copil de la elfi! Şi fără îndoială că, în evul mediu, aceeaşi superstiţie a provocat moartea copiilor cu defecte congenitale. Uneori, acelaşi tratament este aplicat adulţilor care „au fost schimbaţi[1]'; Hartland ne oferă un exemplu hazliu al unui astfel de caz:

> într-o poveste din Badenoch, un bărbat descoperă înşelăciunea atunci cînd soţia sa, o femeie cu un temperament calm, se transformă brusc într-o scorpie. Aşa că aprinde un foc mare şi ameninţă să o arunce în el pe noua ocupantă a patului dacă nu îi spune ce anume s-a întîmplat cu soţia lui. Atunci ea îi mărturiseşte că aceasta a fost răpită iar ea a fost desemnată ca succesoare. Dar graţie atitudinii sale, el reuşeşte să-şi recapete nevasta pe o anumită măgură a zînelor de lîngă Inverness.

Desigur, mitul OZN nu a atins încă asemenea proporţii, dar probabil că nu sîntem chiar foarte departe. Serialele americane de televiziune de genul „Zonei crepusculare" au valorificat acest aspect în episoade care pretind că în rasa umană s-au infiltrat extratereştri ce se deosebesc de oameni doar în unele mici amănunte. Nu este o idee nouă aşa cum o arată credinţa în *changeiing.* Dar care ar fi scopul unor asemenea răpiri? Ideea

avansată de cei ce studiază folclorul este, din nou, foarte apropiată de o teorie răspîndită în legătură cu OZN-urile: *scopul acestor contacte este unul genetic.* Conform lui Hartland:

> Motivul atribuit spiriduşilor din poveştile nordice este păstrarea şi îmbunătăţirea rasei lor, pe de o parte prin răpirea copiilor oamenilor pentru ca aceştia să fie crescuţi printre elfi şi să devină de-ai lor, pe de altă parte prin obţinerea laptelui şi alăptării de către mamele umane a propriilor odrasle.

Budd Hopkins, care a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi „experţi" în relatările despre răpiri scria în 1987:

> Doresc oare ocupanţii OZN-urilor să micşoreze distanţa dintre rasa noastră şi a lor pentru a ateriza, eventual, şi a ni *se* alătura pe planeta noastră?... Sau aceşti extratereştri vor numai să-şi îmbogăţească rasa şi apoi să plece la fel de misterios precum au venit?

Totuşi, nu întotdeauna acesta este scopul răpirii şi adesea oamenii sînt aduşi înapoi de elfi după nimic altceva decît un dans sau un joc. Dar uneori se petrec fenomene stranii: oamenii care au petrecut o zi în Ţara elfilor se întorc în lumea noastră mai bătrîni cu un an sau chiar mai mult!

Este al patrulea punct, şi încă unul special. Timpul nu curge acolo la fel ca aici. *Şi în aceste poveşti întîlnim pentru prima oară ideea relativităţii timpului.* Cum anume le-a venit această idee povestirilor din veacurile trecute? Ce i-a inspirat? Nimeni nu poate răspunde. Dar în poveştile din toate ţările lumii este prezentă nonsimetria timpului între Magonia şi lumea noastră.

Discutînd despre ea, Hartland relatează povestea adevărată a lui Rhys şi Llewellyn, petrecută pe la 1825 în Vale Of Neath, Wales. Rhys şi Llewellyn erau slugile unui fermier. Pe cînd se întorceau într-o noapte acasă, Rhys i-a spus prietenului său să se oprească şi să asculte muzica. Llewellyn nu a auzit nici o muzică. Dar Rhys trebuia să danseze pe melodia auzită de sute de ori. L-a rugat pe Llewellyn să se ducă înainte cu caii, spunînd că o să-l ajungă din urmă, însă Llewellyn a ajuns singur acasă. A doua zi, a fost bănuit că l-a omorît pe Rhys şi a fost întemniţat. Dar un fermier „care se pricepea la problemele zînelor“’a ghicit adevărul. Cîţiva oameni s-au adunat - printre ei se afla şi povestitorul - şi l-a’u dus pe Llewellyn în locul în care, spunea el, îi dispăruse prietenul „Tăcere!", a strigat deodată Llewellyn. „Aud muzică, aud harpe dulci".

Au ascultat cu toţii, dar nu au auzit nimic. Piciorul lui Llewellyn se afla pe marginea exterioară a inelului vrăjit. El i-a spus povestitorului să-şi aşeze piciorul pe al său şi atunci şi el a

putut auzi sunetele mai multor harpe şi a văzut mai mulţi Oameni Mici dansînd în cerc cu un diametru de douăzeci de picioare sau cam aşa ceva. Apoiₜ fiecare din cei prezenţi a făcut la fel şi au observat acelaşi lucru. Rhys se afla printre omuleţii care dansau. Llewellyn l-a apucat de pulpana hainei pe cînd trecea pe lîngă el l-a tras afară din cerc. Imediat, Rhys a întrebat: „Unde sînt caii?“, i-a rugat pe ceilalţi să-l lase să termine dansul, care nu durase mai mult de cinci minute. *Şi nu a putut fi niciodată convins că trecuse mai mult timp. A devenit melancolic, se simţea rău şi nu după mult timp a murit.*

Astfel de istorii pot fi găsite în *The Fairy Mythology* a lui Keightley şi în alte cărţi. Povestea lui Rhys şi Llewellyn este uimitoare deoarece datează din secolul al nouăsprezecelea, dovedind _ continuitatea între poveştile cu zîne şi cele cu OZN-uri. în basmele de acest tip, apar mai multe modalităţi de recuperare a persoanei răpite. Una din ele constă în atingerea celui răpit cu o bucată de fier şi aversiunea fiinţelor supranaturale faţă de acest metal este una din temele cărţilor cu zîne.

Lîngă Bridgend, Wales, se află un loc în care se spune că s-a întors o femeie care fusese luată de spiriduşi; ea s-a întors după zece ani, dar era încredinţată că nu lipsise mai mult de zece zile. Hartland ne oferă o altă poveste fermecătoare pe aceeaşi temă, în care este vorba despre un băiat numit Gitto Bach, sau Micul Griffith, fiul unui fermier care a dispărut:

> Timp de doi ani întregi nu s-a auzit nimic despre el; dar în cele din urmă, într-o bună dimineaţă, mama lui, care îl plînsese amar multă vreme, crezînd’că a murit, a deschis uşa şi l-a văzut în prag pe Gitto, cu o boccea sub braţ. Era îmbrăcat şi arăta la fel ca atunci cînd îl văzuse ultima dată; nu crescuse deloc. „Unde ai fost în tot timpul ăsta?“, a întrebat mama. „De ce, doar ieri am plecat", a răspuns el şi, desfăcînd bocceaua, i-a arătat o haină pe care „copii cei mici", cum i-a numit el, i-o dăduseră ca să danseze cu ei. Haina era din hîrtie albă, fără cusături. Precaută, mama a pus-o pe foc.

Cele mai cunoscute poveşti în care tema principală este relativitatea timpului sînt, desigur, cele de tipul „Rip Van Winckle", modelate după numeroase basme care, chipurile, conţin evenimente adevărate. Destul de straniu, găsim din nou o temă identică în folclorul chinez, vechi de secole, lată povestea lui Wang Chih, unul din înţelepţii taoişti:

> într-o zi, pe cînd Wang Chih rătăcea prin munţii Ku Chow adunînd lemne de foc, a văzut o grotă în care nişte bătrîni jucau şah. A intrat ca să se uite la ei şi a lăsat jos

toporul. Unul dintre bătrîni i-a dat o pietricică şi i-a spus s-o pună în gură. „A făcut întocmai şi pe loc i-au pierit foamea şi setea." La puţin timp după aceea, unul dintre bătrîni i-a spus: „Ai venit de multă vreme aici; acum ar trebui să te duci acasă". Dar cînd s-a întors ca să-şi ridice de jos toporul, Wang Chih a observat că mînerul acestuia se transformase în pulbere. A ajuns în vale, dar a descoperit că nu trecuseră ore sau zile, ci secole şi nu rămăsese nimic din lumea pe care o ştia el.

O tradiţie similară există în Danemarca. într-o poveste tipică pentru patte.rnul nostru, o mireasă nechibzuită a pornit pe cîmpuri în timpul petrecerii din ziua nunţii şi a trecut pe lîngă o movilă „unde se veseleau elfii". Din nou, avem de-a face cu o descriere a omuleţilor aflaţi uneori în apropierea unui obiect magic descris cînd’ca o masă mare, plată, rotundă, cînd ca o movilă. Un disc sau un corn mare aflat pe sol s-ar potrivi cu această descriere. Descriind movila spiriduşilor, Hartland scrie: „Dîmbul se afla, aşa cum se obişnuieşte în astfel de ocazii, pe piloni roşii!".

„Oamenii mititei" i-au oferit miresei o cupă de vin şi au dansat împreună cu ea. Apoi ea s-a grăbit către casă, unde nu şi-a mai găsit familia. Totul se schimbase în sat. în cele din urmă, auzindu-i ţipetele, o femeie bătrînă a exclamat: „Tu eşti cea care a dispărut la nunta fratelui bunicului meu, acum o sută de ani?". La auzul acestor cuvinte, biata fată a căzut jos şi şi-a dat sufletul.

Este într-adevăr fascinant să citeşti aceste poveşti vechi de secole ce preced teoria relativităţii a lui Enstein şi Langevin!

Scurgerea supranaturală a timpului în Magonia este adesea legată de tema dragostei între omul răpit şi una dintre fiinţe. Acesta este modelul poveştii lui Ossian sau Oisin.

A fost odată ca niciodată, în vremea în care Oisin era tînăr; dormea sub un copac, dar s-a trezit brusc: lîngă el se afla o doamnă în veşminte bogate, „de o frumuseţe nepămîntească", care îl privea. Era regina tărîrnului legendar Tir na n’Og şi l-a invitat să locuiască în palatul ei. Oisin şi regina se iubeau mult şi erau foarte fericiţi, dar eroul nostru nu avea voie să se ducă în grădinile palatului şi nici să se aşeze pe o anumită piatră plată. Natural, el a încălcat interdicţia şi, cînd s-a aşezat pe piatră, şi-a văzut pămîntul natal, oameriii asupriţi şi brutalizaţi. S-a dus la regină şi i-a spus că trebuie să se întoarcă. „Cît timp crezi că a trecut de cînd sîntem împreună?", l-a întrebat ea. „De trei ori cîte şapte zile", a răspuns el. „De trei ori cîte şapte ani", i s-a spus.

Totuşi a vrut să se întoarcă. Atunci ea i-a dat un ca! negru de pe care nu trebuia să descalece în timpul călătoriei sale către cealaltă lume, căci altfel ar fi putut să simtă pe propria piele puterea timpului. Dar el a uitat de asta şi a descălecat; pe loc a devenit un bătrîn slab, orb şi neputincios.

Nu are rost să pierdem timpul aici, căutînd detalii, în basmele despre Insula Avalon, Fata Morgana, legenda lui Ogier Danezul sau magicele călătorii ale Regelui Arthur. Toate aceste tradiţii insistă asupra naturii deosebite a timpului „în lumea cealaltă[11]. Şi nu se limitează doar la istoria Europei, după cum subliniază din nou Hartland:

Multe neamuri care au tradiţii despre un zeu al culturilor - adică despre o fiinţă’ superioară care i-a învătat cum să cultive pămîntul, cum să trăiască şi cum să-şi învingă duşmanii - adaugă că acesta a plecat departe de ei pentru un timp şi că într-o bună zi se va întoarce. Quetzalcoatl şi Viracocha, zeii culturilor din Mexic şi Peru, sînt exemple familiare ale acestuia, în mod similar, Vishnu s-a reîncarnat pînă acum de zece ori pentru a îndeplini distrugerea finală a răului din această lume. La sfîrşitul erei prezente, conform tradiţiei hinduse, el se va arăta pe cer călare pe un cal alb, şi ţinînd în mîini o sabie înflăcărată.

Sînt bine cunoscute răpirile lui Enoh, lezechiel, llie şi alţi eroi ai Bibliei. Dar, ceea ce nu toată lumea ştie este că aceste legende au la bază credinţa populară în numeroase poveşti adevărate, mai puţin glorioase, mai obişnuite şi mai personale, de genul celor prezentate aici. De exemplu, în timp ce toate cărţile despre Mexic îl menţionează pe Quetzalcoatl, ignoră de obicei credinţele locale în creaturile mici, negre, numite *ikal,* ale căror poze au fost deja menţionate. în timp ce relaţia lor cu OZN-urile din America Latină modernă este clară, ele oferă şi o paralelă evidentă cu credinţa în zîne.

în studiul său asupra poveştilor din Tenejapa, antropologul Brian Stross vorbeşte despre *ikal*-i:

> Se crede că sînt fiinţe din altă lume şi unele au fost văzute zburînd cu ceva ca o rachetă prinsă pe spate. *Se spune că au luat cîteodată oameni.*

Gordon Creighton adaugă:

Ikal-ul indienilor Tzotzil poate zbura. Uneori fură femei care devin extrem de prolifice putînd avea un copil pe săptămînă, pe lună, sau chiar în fiecare zi. Progeniturile sînt negre şi învaţă arta zborului în peştera tatălui lor. Indienii care i-au oferit informaţii lui Brian Stross i-au spus că o mulţime de *ikal*-i au fost văzuţi „în urmă cu aproximativ

douăzeci de ani“- adică în 1947, an în care a avut loc reperarea făcută de pilotul Kenneth Arnold deasupra muntelui. Rainier, statul Washington; atunci a apărut termenul de *farfurie zburătoare.* A fost o perioadă semnificativă din istoria OZN.

DINCOLO DE RAŢIUNE

în ultimii douăzeci de ani, raporturile OZN au fost studiate de persoane serioase care au încercat să le plaseze în cadrul ştiinţei spaţiului, fizicii moderne, psihologiei sau al istoriei superstiţiilor’. Aparent, cea mai atrăgătoare dintre teoriile propuse’ este teoria extraterestră, care consideră OZN-urile dovezi de pe o altă planetă. Totuşi nu a reuşit să explice fenomenul în dezvoltarea sa istorică. Farfuriile din zilele noastre nu pot fi evaluate fără a se ţine seama de nava spaţială din 1897 sau de obiectele similare mai vechi. în plus, ipoteza simplei vizitări trebuie comparată cu presupunerea că vizitatorii cunosc mult mai multă fizică decît noi - atît de multă, de fapt, încît o interpretare în termenii conceptelor fizice cunoscute nouă este sortită eşecului şi neînţelegerii. O a doua fisură majoră în toate ipotezele propuse pîriă acum se găseşte în descrierea creaturilor şi a comportării lor. Aşa cum veţi vedea în continuare, nici o teorie nu poate explica *unele* din aceste relatări; o fac doar cu preţul unei respingeri arbitrare a unui grup mult mai mare.

S-o spunem pe şleau: fenomenul OZN nu oferă nici o dovadă a existenţei fiinţelor extraterestre. în loc de asta, sâ dovedeşte interdimensional şi pare a manipula realităţi fizice în afara propriului nostru continuum spaţiu-timp.

12 octombrie 1963. Eugenio Douglas se afla la volanul camionului său încărcat cu cărbuni, undeva între Monte Maiz şi Isla Verde, în Argentina. Ploua torenţial. Nu mai era mult pînă în zori. Deodată, Douglas a văzut ceva foarte strălucitor pe drum, în faţă, ca farurile unui vehicul apropiindu-se, doar că era o singură lumină, orbitoare. Pentru a evita o coliziune, Douglas a încetinit. Lumina a devenit atît de intensă încît a trebuit să-şi plece capul şi să tragă pe dreapta. A oprit maşina şi a coborît. Lumina dispăruse.

Printre rafalele de ploaie, Eugenio Douglas văzu un obiect circular, aparent metalic, înalt de aproximativ treizeci şi cinci de picioare. Se zărea şi o deschizătură, formînd o altă Zonă luminoasă, mai puţin intensă. Au apărut trei personaje. Arătau precum oamenii, dar purtau pe cap nişte lucruri stranii, ceva ca nişte antene. Erau înalţi de mai bine de douăsprezece picioare. Nu aveau nimic respingător, a spus Douglas, dar se simţea teribil de speriat.

Imediat ce creaturile l-au văzut, o rază roşie de lumină s-a îndreptat spre locul în care se afla şi l-a ars. Punînd mîna pe revolver, a tras în cele trei creaturi şi a luat-o la fugă către Monte Maiz. Dar raza roşie arzătoare l-a urmat pînă în sat, *unde a interferat cu trei felinare de pe stradă, transformîndu-le în lumini de culoare violetă şi verde. Douglas putea simţi mirosul înţepător de gaz.* Frumuseţea şi caracterul dramatic âl acestei scene sînt impresionante. într-o ecranizare a sagăi OZN acesta va fi cu siguranţă episodul cu cea mai mare semnificaţie. •

Douglas a alergat la cea mai apropiată casă şi a strigat după ajutor. Ribas, proprietarul, murise în noaptea precedentă, dar familia sa se afla adunată la priveghi; ei au relatat că *în acelaşi moment în care au auzit strigătul lui Douglas luminările din încăpere şi lumina electrică din casă au devenit verzi şi au simţit acelaşi miros ciudat.* S-au grăbit să deschidă uşa: Douglas stătea sub ploaia torenţială, cu haina în cap şi cu o armă în mînă. Luminile de pe stradă îşi schimbaseră culoarea. Trebuie să fi fost una dintre cele mai fantastice scene vizuale din bogatele arhive ale ufologilor.

Eugenio Douglas a fost dus la secţia de poliţie, unde *au putut fi văzute dar arsurile de pe faţa şi mîinile lui'.* S-a dovedit că poliţia primise mai multe telefoane în legătură cu schimbarea culorii 'luminilor, dar o atribuiseră funcţionării neregulate a centralei electrice locale - *care, totuşi, cu greu ar putea fi răspunzătoare pentru schimbarea culorii flăcării luminărilor din casa lui Ribas!* Douglas a fost examinat de medic, care a declarat că arsurile au fost cauzate de ceva asemănător radiaţiei ultraviolete (Douglas afirmă că a simţit arsura în momentul în care a fost expus fasciculului *roşu).* Cîţiva săteni s-au dus în locul în care încă mai era parcat camionul şi au găsit urme ale unor paşi mari, de aproximativ douăzeci de inch lungime, dar la puţină vreme acestea au fost şterse de ploaie.

La sfîrşitul lui'august 1963, lîngă oraşul Sagrada Familia, Brazilia, trei băieţi - Fernando Eustagio, de unsprezece ani, fratele său Ronaldo, de nouă ani, şi un vecin pe nume Marcos - se aflau în grădina lui Eustagio şi scoteau apă din fîntînă. Deodată, au observat o sferă ce plana deasupra copacilor. Puteau să vadă chiar mai multe fiinţe în interiorul sferei. în partea inferioară a acesteia a devenit vizibilă o deschizătură şi

două raze s-au ţîşnit în jos. O fiinţă subţire, de zece picioare înălţime, a coborît parcă alunecîrid pe ’ cele două fascicule luminoase. Individul a „aterizat" în grădină şi a parcurs, şovăitor, douăzeci de picioare sau cam aşa ceva; spatele îi era ţeapăn, picioarele depărtate şi braţele întinse. Şi-a legănat corpul de la stînga la dreapta, ca şi ’cum ar fi încercat să-şi găsească echilibrul, şi apoi s-a aşezat pe o piatră.

Cei trei băieţi au observat că gigantul purta o cască transparentă şi avea în mijlocul frunţii ceva ce au descris ca fiind un ochi închis la culoare. Purta cizme înalte, fiecare fiind echipată cu un crampon triunghiular, care lăsa urme ciudate pe pămîntul moale, urme ce au putut fi văzute şi după cîteva zile. îmbrăcămintea strălucea şi s-a umflat imediat ce creatura a atins solul. Pantalonii păreau a fi fixaţi etanş de cizme. Pe piept avea ceva pătrat care emitea fascicule intermitente de lumină.

în interiorul sferei, încă planînd nemişcată deasupra grădinii, cei trei băieţi i-au putut vedea pe ocupanţi în spatele panourilor de control, „’învîrtind manete şi întrerupătoare". Uriaşul din grădină a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-l înhaţe pe unul din băieţi şi atunci Fernando a ridicat o piatră-dar şi-a dat seama că este incapabil să facă altceva cu aceasta după ce astronautul l-a privit drept în ochi. Gigantul s-a întors apoi în sferă, folosind din nou fasciculele luminoase ca pe un „lift", de data aceasta ţinîndu-şi braţele pe lîngă corp. Băieţii nu mai erau speriaţi, deşi nu ’pot să-şi explice modificarea sentimentelor lor. în vreme ce sfera se îndepărta, au fost siguri că uriaşul astronaut nu venise să le facă rău şi, în acelaşi mod iraţional, au ştiut că se va întoarce.

Cu şase ani mai înainte, în Brazilia, un incident şi-a cîştigat un loc pe care, cu siguranţă, îl merită în literatura OZN mulţumită excelentei investitii’ a răposatului profesor Olavo Fontes de la Şcoala Naţionala de Medicină din Rio de Janeiro. El l-a intervievat şi examinat pe martor, Antonio Villas-Boas, din Sao Francisco de Sales, Minas Gerais.

în noaptea de 5 octombrie 1957, Antonio şi fratele său s-au dus la culcare pe la ora 11:00 p.m. Era cald şi deschizînd fereastra, Antonio a văzut în împrejurimi o lumină argintie asemănătoare unui proiector puternic. Mai tîrziu, în aceeaşi noapte, cei doi fraţi au observat că lumina se afla în acelaşi loc. Apoi s-a îndreptat spre casă, măturînd acoperişul, înainte de a dispărea.

La 14 octombrie, pe ia ora 10:00 p.m., Antonio, care se afla pe tractor, la arat, a văzut o lumină albă, orbitoare în partea de nord a cîmpului. A încercat să se apropie, dar lumina se deplasa. Asta s-a întîmplat de circa douăzeci de ori, deşi lumina apărea de fiecate dată, aşteptîndu-l. Fratele său urmărea scena; în cele din urmă, Antonio a renunţat. Lumina a dispărut pur şi simplu.

în seara următoare, Antonio se afla în acelaşi loc. Noaptea era rece, senină şi înstelată. La 1:00 a.m., a văzut ceva ca o stea roşie, care s-a mărit şi a devenit un obiect strălucitor, asemănător unui ou, care a planat pe deasupra tractorului, apoi a aterizat. Antonio a încercat să se îndepărteze, dar motorul tractorului murise. A sărit jos şi a făcut doi paşi, dar cineva i-a apucat braţul. După o scurtă luptă, patru bărbaţi l-au dus în interiorul navei. Fiinţele comunicau între ele prin nişte mormăituri, care nu semănau cu nici un sunet pe care martorul l-ar fi putut reproduce, deşi „nu erau nici ascuţite, nici prea joase". în ciuda rezistenţei sale, creaturile l-au dezbrăcat, i-au spălat trupul cu ceva ca un burete umed şi l-au dus într-o altă încăpere printr-o uşă cu inscripţii ciudate.

Nu-mi propun să dau aici toate detaliile experienţei relatate de Villas-Boas; ele au fost prezentate adecvat de Fontes şi Creighton şi mai tîrziu de Lorenzen-i, care au oferit o reeditare completă a mărturiei, cu opinia profesională a dr. Fontes în urma examinării medicale a martorului, în cartea lor *F/ying Saucer Occupants.*

Antonio a rămas singur în cameră mai mult timp. Auzind un zgomot la uşă, s-a întors şi a avut „un şoc teribil": uşa era deschisă şi o femeie dezbrăcată, ca şi el, intrase înăuntru. Avea părul blond, cu cărare pe mijloc, ochi albaştri, mai degrabă lungi decît rotunzi, oblici. Nasul era drept, pometţii proeminenţi. Avea o faţă lată, „mai lată decît a unei indience", terminată cu o bărbie ascuţită. Buzele erau foarte subţiri, aproape invizibile. Urechile erau mici, dar obişnuite. Era mult mai mică decît el; capul ei îi ajungea pînă la umeri, l-a arătat cît se poate de clar care era scopul vizitei sale. Nu mult după episodul sexual, un bărbat a intrat înăuntru şi i-a făcut semn femeii, care, arătîndu-şi pîntecele, a zîmbit, s-a uitat spre cer şi l-a urmat pe bărbat afară din încăpere.

Bărbatul s-a întors cu hainele lui Antonio, apoi l-a dus într-o cameră unde se aflau ceilalţi membri ai echipajului, care mormăiau ceva. Martorul, care acum era sigur că nu i se va face nici un rău, a studiat cu grijă lucrurile din jur. Printre altele-toate remarcile sale sînt interesante-, a observat o cutie cu un capac de sticlă, care semăna cu un ceas deşteptător. „Ceasul" avea un singur arătător şi mai multe semne care corespundeau cifrelor trei, şase, nouă şi doisprezece de pe un ceas obişnuit. Totuşi, deşi timpul trecea, arătătorul nu se mişca şi Antonio a ajuns la concluzia că nu era un ceas.

Simbolistica acestei remarci a lui Villas-Boas este clară. Ne reaminteşte de basmele citate mai sus, de ţara în care timpul stă pe loc şi de marele poet ce are în camera lui un imens ceas alb fără arătătoare, ce poară inscripţia „E mai tîrziu decît gîndeşti". într-adevăr, aspectul poetic al unor astfel de detalii atrage atenţia în multe din reperările OZN-în ciuda caracterului iraţional sau evident absurd al basmului - şi le face atît de asemănătoare visului. Antonio trebuie să fi gîndit aşa, deoarece a considerat că trebuie să ia cu el o dovadă şi a încercat să fure „ceasul". Imediat, unul dintre bărbaţi i-a tras un ghiont în coaste. Această încercare de a avea o dovadă este o caracteristică a basmelor cu zîne şi ne reaminteşte de asemenea de eforturile lui Betty Hill de a-i convinge pe cei ce o capturaseră să o lase să ia o anumită „carte" pe care o văzuse în nava.' Ca şi în incidentul cu Villas-Boas, creaturile nu i-au oferit ocazia de a convinge lumea că experienţa trăită a fost reală. (Betty Hill a mai observat şi o hartă ciudată despre care vom vorbi într-un alt capitol.)

în cele din urmă, unul din bărbaţi i-a făcut semn lui Antonio să-l urmeze pe o platformă circulară. I s-a arătat nava, apoi a fost dus la o scară de metal şi i s-a făcut semn să coboare. Antonio a urmărit toate detaliile pregătirii pentru decolare şi a observat nava care s-a ridicat şi a zburat în cîteva secunde. S-a uitat la ceas: era 5:30 a.m. Petrecuse mai mult de patru ore în interiorul ciudatei maşini.

Trebuie să notăm că martorul s-a oferit să furnizeze informaţii despre reperare după ce într-un ziar a apărut o notiţă care cerea relatări despre OZN-uri. A şovăit mult înainte de ’a discuta aspectele personale ale experienţei sale şi le-a relatat numai la insistenţele lui Fontes. Ca şi Maurice Masse, Villas- Boas a suferit de’ somnolenţă excesivă timp de aproximativ o lună după incident.

EPISOADELE SEXUALE

Atunci cînd folclorul a degenerat într-o formă literară minoră, aşa cum basmele cu zîne au degenerat în cele pe care le cunoaştem azi, natural că şi-a pierdut mult din conţinut: mai precis acele detalii „adulte" care nu puteau rămîne în cărţile

pentru copii. Rezultatul direct al cenzurării detaliilor picante ^le acestor minunate poveşti a fost că au devenit doar prilejuri de uimire. Cazul lui Villas-Boas nu este deloc potrivit pentru o lectură la grădiniţă, dar eliminînd femeia din poveste, se transformă într-o istorie fără valoare simbolică sau psihologică. Tocmai contextul sexual oferă unor astfel de relatări semnificaţie şi impact. Componenta sexuală (şi, în unele cazuri menţionate de Budd Hopkins, sadomasochistă) a poveştilor despre răpiri furnizează o „codificare" emoţională care le face de neuitat.

Fără contextul sexual - fără poveştile despre *change/ings*, moaşe umane, căsătorii mixte cu Gentry, despre care nu am auzit în poveştile moderne - este îndoielnic că traditia despre zîne şi spiriduşi ar fi supravieţuit de-a lungul veacurilor. Lucrul nu este valabil numai pentru zîne: cele mai uluitoare cazuri de contact sexual cu neoameni nu se găsesc în cărţile despre farfurii zburătoare, nici în legendele cu zîne; ele se odihnesc, în siguranţă, în arhivele Bisericii catolice. Pentru a le descoperi, cineva trebuie mai întîi să înveţe latina şi să capete un permis de intrare în cele cîteva biblioteci în care sînt păstrate aceste relatări unice. Dar ceea ce se află acolo face să pălească cazul Villas-Boas şi cărţile contemporane despre OZN-uri; cred că cititorul va fi de acord cu mine la sfîrşitul acestui capitol.

Să stabilim mai întîi în mod clar că credinţa în posibilitatea unui mariaj mixt între oameni şi neoameni este un corolar al apariţiilor în toate contextele istorice.

Lucrul acesta este atît de evident în Biblie încît aproape că nici nu mai trebuie să intru în detalii. Sexul îngerilor este cea mai clară dintre toate problemele teologice. în romanul lui Anatole France *Revolta îngerilor,* Arcade, o creatură celestă, îi spune tînărului Marcel Maurice, care îl acuză că i-a furat iubita:

> Nimic nu poate fi asemuit cu a avea informaţii bune. Pentru a fi sigur că nu te înşel, Maurice, în legătură cu îmbrăţişările amoroase ale îngerilor şi femeilor, n-ai decît să consulţi Justin, *Abreviere a istoriei universale,* I şi II, Flavius Josephus, *Antichităţi iudaice,* cartea I, capitolul III, Athenagoras, *Despre înviere;* Lactantius, cartea II, capitolul XV; Tertulian, *Despre vălul fecioarelor;* Marcus din Ephes, *Psellus;* Eusebius, *Praeparatio Evangelica,* cartea V, capitolul IV; Ambrosius, *Noe şi Arca,* capitolul V, Sfîntul Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu,* cartea XV, capitolul XXIII; părintele Meldonat Iezuitul, *Tratat despre demoni* pagina 248.

Aşa i-a grăit Arcade, îngerul său păzitor, bietului Maurice, încercînd să-şi ceară scuze pentru că-i furase iubita, pe frumoasa Madame Gilberte. Şi adaugă fără ruşine:

> Am fost nevoit să fiu aşa; toti ceilalţi îngeri răzvrătiţi ar fi procedat la fel cu Gilberte. „femeile' a spus Apostolul, trebuie să se roage cu capetele acoperite, din pricina îngerilor."

E destul de limpede, nu? Dar zînele şi elfii? Sînt şi ei supuşi unor astfel de dorinţe carnale? Reflecţaţi asupra următoarelor fapte.

în prefaţa la *Saga lui Hrolf,* Torfeus, un istoric danez din secolul al xVII-lea, ne prezintă declaraţia despre elfi a lui Einard Gusmond, un cărturar islandez:

> Sînt convins că ei există într-adevăr şi că sînt creaturi ale lui Dumnezeu, că se căsătoresc ca şi noi au copii de ambele sexe: avem o dovadă a acestui lucru în ceea ce ştim despre iubirea dintre unele din femeile lor şi simplii muritori.

A doua parte a cărţii lui William Grant Stewart, *The Popular Superstitions and Festive Amusements of the Hightanders of Scot/and,* este dedicată aceleiaşi probleme, lată ce se spune aici despre relaţiile sexuale în capitolul intitulat „Despre pasiunile şi înclinaţiile zînelor":

> Zînele sînt cunoscute pentru sentimentalismul lor şi nu se dau înapoi de la a se îndrăgosti sau a se lega de oamenii care nu fac parte din propria lor specie.

lată un minunat exemplu de frazeologie încurcată. Stewart este evident mai puţin încurcat cînd ne spune că astfel de evenimente nu se mai petrec, se pare între zîne şi muritori:

> Sîntem datori ambelor comunităţi, umană şi a zînelor, din zilele noastre, să spunem că asemenea relaţii cum sînt cele pe care le-am descris ca avînd loc între ei sînt acum extrem de rare: cu singura excepţie a unui bătrîn cîrpaci ce locuieşte sau a locuit în ultimă vreme în satul Tomantoul, care a mărturisit că a flirtat cu o „lanan-shi“ în tinereţe, nu cunoaştem personal pe nimeni care să fi' împins lucrurile aşa de departe.

Dacă Stewart s-ar întoarce în zilele noastre, ar trebui să-şi revizuiască declaraţia după citirea materialelor despre OZN-uri. Reverendul Kirk a definit mult mai clar lucrurile: „în Scoţia există acum creaturi din acea clasă aeriană care le dau întîiniri tinerilor lascivi sub formă de succubi* sau de amante vesele şi

*Succubus şi incubus - demoni erotici, provenind din îngeri decăzuţi, prezenţi în mitologia şi legendele Europei medievale. Incubus (pl. incubi) erau demom masculini; succubus (pl. succubi) demoni feminini.

prostituate, care sînt numite Leannain Sith sau spirite obişnuite". Nu cred că mai trebuie să le reamintesc cititorilor importanţa acordată unor semenea „spirite obişnuite" de ocultismul medieval, mai ales de teoriile Rosicrucienilor**. Nici să mai menţionez numărul celor acuzaţi de vrăjitorie condamnaţi la moarte din pricina unor asemenea spirite obişnuite. Ca şi în răpirile moderne examinate de Budd Hopkins, femeile acuzate de vrăjitorie aveau de obicei un semn ciudat sau o cicatrice pe corp.

Nu există nici o deosebire între credinţa în zîne şi ufologie în ceea ce priveşte problema sexuală. Aceasta reiese din studiul întocmit de Evans-Wentz, care ne relatează următoarea poveste:

> Bunica mea Catherine MacInnis obişnuia să vorbească despre un bărbat pe nume Laughlin, pe care-l cunoscuse, ce se îndrăgostise de o zînă. Zîna dorea să-l vadă pe Laughlin în fiecare noapte şi fiindcă îl obosea prea tare, a început să-i fie frică de ea. Lucrurile au evoluat atît de rău încît s-a hotărît să plece în America pentru a scăpa. De îndată ce a plănuit asta şi era pe punctul de a emigra, femeile care mulgeau vacile în asfintit au auzit-o foarte bine pe zînă cîntînd.
>
> *de va face femeia cu părui negru*
> *Cînd Lachie va fi pe mare?*
>
> Lachie a emigrat spre Cape Breton, ancorînd la Pictu, Nova Scoţia; în prima sa scrisoare trimisă prietenilor de acasă, ’a declarat că aceeaşi zînă îl găsise şi în America.

Comentariul lui Evans-Wentz în legătură cu acest caz este important:

> Descoperirea unei poveşti atît de rare şi curioase ca aceasta... este cu siguranţă extrem de interesantă. Şi alături de înalta sa valoare literară, ea dovedeşte în mod concludent că zînele care-i momesc pe muritori cu dragostea lor în timpurile moderne seamănă foarte mult, dacă nu cumva sînt aceleaşi, cu acele succubi din mistica medievală.

Putem astfel să revenim la documentele religioase menţionate mai sus. Ele ne oferă cîteva dintre cele mai remarcabile cazuri de apariţii pe care le-am întîlnit vreodată. Este greu de crezut că exista poveşti care să depăşească, prin conţinut sau personajele şocante, unele dintre relatările pe care le-am studiat deja, ca de exemplu cazul familiei Hill sau relatarea lui Villas-

** Rosicrucieni - membri ai unei societăti secrete din secolul al XVII-lea (n.t.)

Boas. Dar, oricît de remarcabile ar fi acestea din urmă, ele nu se referă decît la un aspect al fenomenului; pot fi interpretate numai plasate în continuumul sutelor de cazuri mai puţin cunoscute, care furnizează fundalul necesar.

Cartea lui Isidore Liseux, atribuită de el unui teolog pe nume Sinistrari, ne arată cum oamenii învăţaţi ai Bisericii erau la fel de intrigaţi de relatările despre succubi şi incubi ca şi majoritatea cercetătorilor moderni ai fenomenului OZN puşi în faţa cazului Villas-Boas. Observînd că textele fundamentale ale bisericii nu oferă o opinie clară asupra unor astfel de cazuri, autorul este uimit că ele sînt judecate de preoţi. Există numeroase cazuri în arhivele Bisericii (mai ales în procesele vrăjitoarelor) în care se întîlnesc menţiuni ale unor relaţii cu incubi. Din punctul de vedere al Bisericii, aceasta ridică mai multe probleme. în primul rînd, cum este posibilă, fizic, o astfel de relaţie? în al doilea rînd, cum anume diferă demonialitatea de desfrînare? în al treilea, ce păcat comit cei angajaţi în astfel de relaţii? în al patrulea, ce pedeapsă trebuie să li se dea?

Cel dintîi autor care foloseşte cuvîntul *demoniaiitas* este J. Caramuel, în lucrarea *Theoiogia Fundamentaiis.* înaintea lui, nimeni nu a făcut deosebirea între demonialitate şi desfrînare. Toţi moraliştii, urmîndu-l pe Sfîntul Toma d’Aquino, au înţeles prin desfrînare „orice fel de relaţie sexuală cu parteneri apar- „ ţinînd unor specii diferite de cea umană". Astfel Cajetan, în comentariul său la opera Sf. Toma, plasează relaţia cu un demon în categoria desfrînării şi la fel procedează Silvestru în *Luxuria* şi Bonacina în *De Matrimonio.*

Din acest punct de vedere, remarca lui Villas-Boas că femeia aceea i-a lăsat impresia că s-a culcat cu un animal este izbitoare.

în legătură cu acest aspect delicat al teologiei, Sinistrari concluzionează că Sf. Toma nu a afirmat niciodată că relaţiile cu demonii intră în definiţia dată de el desfrînării. Prin specii diferite afirmă Sinistrari, sfîntul a înţeles doar specii de *fiinţe* vii şi aceasta nu se aplică Diavolului.’în mod asemănător, relaţia sexuală cu un cadavru nu înseamnă desfrînare, mai ales conform doctrinei Sf. Toma, care neagă unui cadavru natura corpului omenesc. Acelaşi lucru este valabil şi pentru om care întreţine relaţii sexuale cu hoitul unui animal. Este într-adevăr fascinant să-l’urmăreşti pe Sinistrari într-o zonă relevantă pentru rapoartele OZN: Villas-Boas nu s-ar fi simţit prea bine în faţa inchizitorilor dacă ar fi trăit într-o epocă ceva mai timpurie, într-a-devăr, un bărbat pe nume Benoît de Berne, care a mărturisit la vîrstă de şaptezeci şi cinci de ani că timp de

patruzeci de ani a avut o aventură. cu o succubă numită Mermeline, a fost condamnat şi ars de viu.

Actul dragostei, scrie Sinistrari, are drept obiect procrearea. Pierderea nenaturală a seminţei, care înseamnă că aceasta nu este urmată de procreare, constituie un păcat contra naturii. Dar subiectul acestei pierderi deosebeşte diferitele păcate de acest tip. Dacă demonialitatea şi desfrînarea se află în aceeaşi categorie, un bărbat care s-a împreunat cu un demon îi poate mărturisi duhovnicului său: „Am comis păcatul desfrînării". Şi totuşi, evident, el nu a comis acest păcat.

Considerabile probleme apar atunci cînd trebuie indentificat procesul fizic al unei relaţii cu demonii. Acesta este cu siguranţă un punct extrem de dificil (la fel de greu ca identificarea naturii fizice a farfuriilor zburătoare!), şi Sinistrari îl rezolvă remarcabil. Subliniind că obiectul principal al examinării îl reprezintă determinarea gradului de pedepsire a acestor păcate, el încearcă să prezinte diversele moduri în care poate fi comis păcatul de demonialitate. Mai întîi remarcă:

> Există numai foarte puţini oameni, dintre cei mai puţin învăţaţi, care îndrăznesc sa nege ceea ce au scris autorii cei mâi înţelepţi şi ceea ce demonstrează experienţa de fiecare zi,’ şi anume că demonul, fie incubus’ sau succubus, are relaţii sexuale nu numai cu bărbaţii şi femeile, ci şi cu animalele.

Sinistrari nu neagă faptul că unele tinere femei au adesea viziuni şi îşi Imaginează că au asistat la Sabat. în mod asemănător, visurile erotice obişnuite au fost clasificate de Biserică separat de problema pe care o studiem. Sinistrari nu se referă la astfel de fenomene psihologice atunci cînd vorbeşte de demonialitate; el se referă la relaţii fizice reale, cum sînt cele din textele de bază ce examinează vrăjitoria. Astfei în *Compendium Maieficarum,* Gnaccius dă optsprezece cazuri de vrăjitoare care au avut contacte sexuale cu demoni. Toate cazurile sînt confirmate de specialişti a căror mărturie este neîndoielnică, în afară de asta, însuşi Sf. Augustin afirmă în termeni fără echivoc:

> Există o opinie larg răspîndită, confirmată de mărturia directă sau indirectă a unor persoane de încredere, că silenii sau faunii, numiţi de obicei incubi, le-au chinuit adesea pe femei, soliciftnd şi obţinînd relaţii sexuale cu ele. Există chiar şi demoni, sînt numiţi duses (de exemplu *lutins)* de către gali, care folosesc’ destul de frecvent asemenea practici necurate: lucrul este confirmat de atît de mulţi experţi încît ar fi o nechibzuinţă să-l negi.

Diavolul are două posibilităţi pentru realizarea acestor contacte sexuale. O dată cu vrăjitorii şi vrăjitoarele, în al

doilea rînd cu bărbaţii şi femeile care nu au nimic de-a face cu vrăjitoria.

Ceea ce vrea să spună Sinistrari este că există două feluri de oameni care ar putea intra în contact cu fiinţele pe care le denumeşte demoni: cei care au făcut un *pact formal* cu demonii - şi oferă detalii ale întocmirii unui astfel de pact - şi cei care au fost pur şi simplu contactaţi de ei. Implicaţiile acestei declaraţii fundamentale a ocultismului pentru interpretarea credinţei în zîne şi a poveştilor moderne cu OZN-uri sînt evidente.

Diavolii nu au trup. Atunci cum anume procedează pentru a avea relaţii sexuale cu bărbaţii şi femeile? Teologii răspund că diavolul împrumută cadavrul unui om, bărbat sau femeie, sau alcătuieşte din *alte materiale* un trup nou pentru scopul urmărit. Or, găsim aici aceeaşi explicaţie exprimată de unul dintre Gentry şi citată de Evans-Wentz: „îl putem face pe bătrîn tînăr, pe cel mare mic, pe cel mic mare".

Apoi, se spune, diavolul procedează în unul din următoarele două moduri. Fie ia mai întîi forma unui succubus şi apoi are relaţii sexuale cu un bărbat, fie acel succubus îi provoacă vise lascive unui bărbat adormit şi foloseşte „poluţia" rezultată pentru a-i permite diavolului să îndeplinească a doua parte a operaţiei. Aceasta este teoria prezentată de Gnaccius, care dă un mare număr de exemple. De asemenea, Hector Boetius, în *Historia Scotorum,* prezintă cazul unui tînăr scoţian care, timp de mai multe luni, a fost vizitat în dormitorul său, ale cărui ferestre şi uşi erau închise, de o succubă răpitor de frumoasă care a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-l seduce, dar el nu a cedat mîngîierilor şi rugăminţilor ei.

O problemă l-a intrigat mult pe Sinistrari: astfel de demoni nu se tem de descîntece sau de moaşte ori alte obiecte sfinte; deci nu pot fi plasaţi în aceeaşi categorie cu diavolii de care sînt posedaţi oamenii. Dar atunci sînt ei într-adevăr creaturi ale Satanei[1]? Nu ar trebui oare să-i plasăm într-o categorie separată, alături de elfi şi Elemente, cu care seamănă atît de mult? Şi dacă aceste creaturi au un trup propriu, mai stă în picioare teoria tradiţională - că incubi şi succubi sînt demoni ce au împrumutat corpuri umane? Poate aceasta explica cum anume se nasc copii din astfel de uniuni? Care sînt caracterele fizice ale unor asemenea copii? Putem să fim de acord cu Lebrun, care scrie: „Dacă trupul acestor copii este diferit de corpurile celorlalţi copii, sufletul lor are cu siguranţă calităti care nu seamănă cu ale celorlalţi: iată de ce cardinalul Belfarmin crede că *Anticristul trebuie sa fi fost născut de o femeie care a avut reiaţii sexuale cu un incubus*Dacă admitem că relatările

OZN citate în acest capitol indică faptul că fenomenul are un *conţinut genetic,* atunci întrebările de mai sus sînt fundamentale şi este important de văzut cum anume le consideră tradiţia. Conform lui Sinistrari:

Pentru teologi şi filozofi nu încape îndoială că în urma unei relaţii a oamenilor (bărbaţi sau femei) cu demonul se nasc uneori fiinţe umane. Astfel trebuie să se fi născut Anticristul, după'afirmaţiile unor doctori... în afară de asta, ei consideră asta rezultatul unei cauze naturale, copiii procreaţi în acest fel de incubi sînt înalţi, foarte puternici, foarte îndrăzneţi, splendizi şi ticăloşi, în literatură sînt menţionaţi ca posibili fii ai demonului mai mulţi oameni celebri, printre care se află Platon şi Alexandru cel Mare, Caesar, Merlin şi chiar „acel blestemet eretic pe nume Martin Luther"! Sinistrari nu este de acord cu teoria:

> Cu tot respectul pe care-l datorez unor doctori atît de mari, nu văd cum anume ar putea rezista opinia lor unei examinări mai detaliate. într-adevăr, aşa cum observă foarte bine Pererius în *Comentariu asupra Genezei,* capitolul VI, toată forţa, toată puterea spermei umane provine din alcoolul care se evaporă şi dispare imediat ce iese din cavităţile genitale unde a fost păstrat la căldură. Medicii sînt de acord cu asta. De aceea, demonul nu poate păstra sperma pe care a primit-o într-o stare suficient de integră pentru a procrea; deoarece indiferent din ce anume este făcut vasul în care încearcă s-o păstreze, acest vas nu poate avea o temperatură egală cu temperatura naturală a organelor genitale umane, care nu poate fi întîlnită decît în aceste organe. într-un vas în care căldura nu este cea naturală, ci artificială, alcoolul se risipeşte şi procrearea nu este posibilă.
>
> Am citit de asemenea în *Scriptură* (Geneza, 6; 4) că uriaşii s-au născut ca urmare a unei relaţii sexuale între fii Domnului şi fiicele Omului: aşa spune' textul sfînt. Dar aceşti uriaşi erau oameni înalţi cum se spune în Baruch, 3; 26, şi superiori celorlalţi oameni. în afară de dimensiunile monstruoase, ei au atras atenţia prin forţa lor, jafurile şi tirania lor. Şi în crimele acestor uriaşi trebuie căutată cea dintîi şi principala cauză a potopului, conform *Comentariului asupra Genezei* al lui Cornelius â Lapide.
>
> Dacă relaţiile sexuale respective au dat naştere unor fiinţe de proporţii monstruoase, trebuie să vedem în asta nu ' nişte relaţii obişnuite între bărbaţi şi femei, ci

> intervenţia incubi-lor, care, datorită naturii lor, pot fi foarte bine consideraţi fii ai lui Dumnezeu. Această părere... nu este în contradicţie cu cea a lui Tertulian, conform căruia incubii pot fi îngeri care au îndrăznit să comită păcatul desfrînării cu femei.

Ceea ce avem aici este o teorie completă a contactului între rasa noastră şi o altă rasă, nonumană, diferită ca natură fizică, dar biologic compatibilă cu noi. îngeri, demoni, zîne, creaturi din rai, iad sau Magonia: ei ne-au inspirat cele mai stranii visuri, ne-au modelat destinele, ne-au otelit dorinţele... Dar cine sînt ei?

5

COMPONENTA CELESTĂ: SEMNE ÎN RAI

APARIŢII

„Vorbesc toate limbile Pămîntului. Ştiu totul despre trecutul şi viitorul neamului omenesc - al oricărei fiinţe umane".

Această declaraţie a fost făcută în 1968 de către un funcţionar spaniol care pretinde că s-a aflat în contact cu extratereştrii încă din 1954. „Locuitorii planetei Wolf 424 (şic) se află printre noi sub formă umană şi cu identităţi false. Ne sînt mujt superiori şi iubesc pacea. Mă aflu în contact permanent cu ei. îmi scriu sau îmi telefonează. Ne întîlnim".

Cum le-a contactat pe aceste pretinse creaturi superioare? Se pare că în 1954 o farfurie zburătoare a aruncat o piatră acoperită cu semne hieroglifice în grădinile Universităţii din Madrid. Fernando Sesma a copiat aceste simboluri şi, presto!, a început comunicarea bilaterală. Astfel de poveşti absurde constituie nucleul multor religii moderne.

Şi în Marea Britanie s-au răspîndit zvonuri la fel de fantastice. Oamenii de ştiinţă englezi, pretind anumite persoane, au fost contactaţi prin radio de o sursă misterioasă şi s-au implicat astfel în activităţi secrete în căutarea extratereştrilor. Unii dintre aceşti oameni de ştiinţă au dispărut. Prin intermediul con- tactelor^aşa vrea povestea, extratereştrii speră să ne controleze istoria. In ce scop? Eu însumi am primit scrisori de la indivizi care pretind că sînt membri ai unor organizaţii secrete ale căror cartiere generale se află, ad litteram, în afara acestei lumi. Aceşti corespondenţi m-au informat că scopul grupului lor este de a împiedica omenirea să ajungă în alte lumi din spaţiu. Desigur, alti „contactaţi" fac declaraţii opuse. Fapt este că credinţa iraţională în controlul nonum’an al destinelor terestre este la fel de veche ca şi politica umană.

Astfel, un ziarist din Madrid, Armando Puente, pretinde că Sesma l-a avertizat cu trei luni înainte de asasinarea lui Robert Kennedy că senatorul va fi ucis. Sesma a mai prezis, de asemenea, un vai de reperări OZN în Argentina (o sarcină mult mai uşoară).

Aceeaşi putere atribuită fiinţelor din farfuriile zburătoare odinioară proprietatea exclusivă’ a zînelor şi spiriduşilor. O credeau ţăranii ignoranţi din evul mediu, dar şi cărturarii. Una din primele întrebări pe care inchizitorii i-au pus-o Ioanei d’Arc a fost „dacă ea are vreo ştiintă sau dacă nu cumva a asistat la adunările ţinute la fîntîna zînelor, de lîngă^Domremy, în jurul căreia dansează spiritele malefice[11]-. Şi „întrebată dacă nu credea - înainte de ziua prezentă - că zînele sînt spirite malefice, (ea) a răspuns că nu ştie“.

Fără a redeschide întreaga problemă a vrăjitoriei, este important să notăm continuitatea credinţelor, care ne călăuzeşte, direct de la magia neagră primitiva, prin experienţa mistică, credinţa în zîne şi religie, la farfuriile zburătoare moderne. Şi deoarece în acest capitol nu ne interesează credinţele individuale, ne vom ocupa de implicaţiile sociale ale unor astfel de zvonuri, care sînt reale, chiar dacă faptele sînt adevărate sau false.

Puterea apariţiilor poate fi observată mai bine în cîteva dintre „miracolele" majore petrecute de-a lungul istoriei. La Knock, în Irlanda, în 1852, mai mulţi martori au observat nişte siluete luminoase, printre ele aflînd’u-se şi Fecioara Maria:

> îşi ţinea mîinile depărtate şi îndreptate în sus, într-o poziţie în care nici unul din martori nu o mai văzuse mai înainte în nici o pictură sau statuie.

Trei martori au văzut că avea picioarele goale. O femeie, Bridget Trench, s-a îndreptat spre apariţie pentru a îmbrăţişa picioarele Fecioarei. Dar braţele ei au întîlnit doar aerul.

> Nu am simţit nimic altceva decît zidul, şi totuşi siluetele acelea păreau atît de pline de viată încît nu am putut înţelege şi m-am minunat cum de mîinile mele nu pot simţi ceva atît de limpede pentru ochii mei.

Bridget a mai remarcat că ploua torenţial, dar, adaugă ea:

> Am pipăit pămîntul cu mîinile’ şi era perfect uscat. Vîntul bătea dinspre sud, chiar pe fronton, dar ploaia nu a ajuns la acea porţiune de fronton cît timp fiinţele acelea s-au aflat acolo.

Sf. loan se afla lateral faţă de celelalte siluete. Era îmbrăcat ca un episcop şi ţinea în rhînă stîngă o carte larg deschisă. Degetele mîinii drepte erau ridicate, într-un gest de brnecuvîntare. Unul din martori, Patrick Hill, s-a apropiat destul de mult pentru a vedea rîndurile şi literele cărţii.

Cînd i s-a spus preotului parohiei despre apariţii, el a afirmat că s-ar putea să fi fost vorba de o reflexie a vitrâliilor bisericii. Fenomenul a durat mai multe ore. Cu hainele ude leoarcă, martorii s-au risipit pe la casele lor înainte de miezul nopţii. A doua zi dimineaţa, nu mai era nimic de văzut.

La zece zile după incident, un copil surd s-a vindecat, iar un bărbat care se născuse orb a putut vedea după ce a mers în pelerinaj la Knock. Nu peste multă vreme, s-au raportat şapte sau opt vindecări pe săptămînă.

> Un muribund, atît de bolnav că a vărsat sînge tot drumul pînă la Knock şi a primit ultima împărtăşanie de la arhidiacon la sosirea sa acolo, s-a vindecat pe loc după ce a băut apă în care fusese dizolvată o bucăţică de ciment de pe fronton.

Toate acestea s-au întîmplat într-o perioadă nefastă pentru Biserica catolică din Irlanda. Cei mai mulţi dintre colegii preoţi ai arhidiaconului Cavanagh nu au crezut şi au dezaprobat cele petrecute. Biserica din Knock fusese construită numai cu cincizeci de ani înainte, cînd biserica irlandeză ieşea din perioada în care fusese nevoită să se ascundă şi, mai mult decît la Lourdes ori Fatima, clerul încerca să evite pelerinajele. Ziarele locale şi naţionale au fost rugate de preoţi să se abţină de a face publicitate apariţiilor, în vreme ce'ziarele ostile catolicismului au tipărit articole batjocoritoare despre acestea.

S-a încercat explicarea fenomenului prin mijloacele fizicii. Un profesor din Maynooth a făcut teste pentru comisia oficială de anchetă aprobată de arhiepiscopul din Tuam. Cu ajutorul unei lanterne magice, el a proiectat imagini fotografice pe frontonul respectiv în prezenţa a douăzeci de preoţi şi a declarat că testele au înlăturat posibilitatea ca apariţiile să fi fost rezultatul unei farse fotografice. Un corespondent al ziarului londonez *Daily Telegraph* a făcut şi el teste ceva mai tîrziu şi a declarat că „deşi apariţiile acelea au o cauză, ele nu s-au datorat unei lanterne magice".

Întîmplarea prezintă multe trăsături identice cu cele ale fenomenului OZN: ciudatul glob de lumină de intensitate variabilă, creaturile în lumină sau aproape de aceasta, absenta ploii pe locul apariţiei şi, în fine, pretinsele vindecări miraculoase. Toate aceste trăsături sînt prezente în relatările OZN din America.

Pentru cei care nu au urmărit îndeaproape literatura de specialitate, aserţiunea că reperările OZN implică „vindecări" miraculoase poate părea surprinzătoare, lată, de exemplu, relatarea din Damon, Texas, de la 3 septembrie 1965: rana pe care o avea la mînă un poliţist a fost, se pare, vindecată după expunerea la lumina emisă be un obiect ce plutea în aer. Sau raportul din Petrolis, Brazilia, din 25 octombrie 1957, în care ni se spune că o fată bolnavă de cancer, pe moarte, a fost salvată de o operaţie fantastică făcută de doi bărbaţi care veniseră din cer. Sau cazul „Dr. X", francez care a observat două obiecte stranii lîngă casa sa în octombrie 1968 şi a fost vindecat ulterior

de un hematom şi de o formă de paralizie. în mod clar avem de-a face aici cu un pattern ce aminteşte de folclorul medieval.

Cazul Knock nu este cel mai uimitor exemplu al asemănării între apariţiile religioase şi reperările OZN, un subiect asupra căruia vom reveni în Capitolul şapte. Şi, deşi a avut loc în Irlanda, miracolul nu prezintă toate trăsăturile standard ale credinţei în zîne.

Un’ incident ce s-a petrecut, la lumina zilei, sîmbătă, 9 decembrie 1531, în Mexic, reprezintă punctul culminant al tuturor celor discutate pînă acum. Avînd un impact sociologic şi psihologic teribil, el a lăsat urme reale, care încă mai pot fi văzute şi care încă mai reprezintă obiectul unui cult.

Un aztec de cincizeci şi şapte de ani, care se numea în limba nahuatl Vulturul care Cîntă, iar în spaniolă Juan Diego, se ducea la biserica din Tlaltelolco, în apropiere de Mexico City. Deodată, a îngheţat de spaimă auzind un concert de păsări cîntătoare, pe un 'ton dulce. Aerul era teribil de rece: nici o pasăre întreagă la minte nu ar fi cîntat pe o astfel de vreme şi totuşi muzica cea armonioasă a continuat, apoi s-a oprit brusc. O voce de femeie l-a strigat pe nume. Glasul venea din vîrful muntelui, care era ascuns „într-o pîclă îngheţată, un nor strălucitor". Şi, după ce a urcat muntele, a văzut-o.’ lată ce scrie Ethel Cook Eliot în *A Woman Clothed with the Sun*

> Soarele nu se afla încă deasupra orizontului, şi totuşi Juan a văzut-o ca şi cum s-ar fi aflat în faţa soarelui din pricina razelor aurii care o înconjurau din cap pînă-n picioare. Era o tînără mexicană de aproximativ paisprezece ani şi de o frumuseţe răpitoare.

Pînă aici, avem un început perfect pentru o apariţie standard a unei zîne. Dar în cursul dialogului ce a urmat, lui Juan Diego i s-a spus că fata era Maria şi că dorea o biserică în acel loc: „Aşa că aleargă acum la Tenochtitlan (Ciudad de Mexico) şi spune-i episcopului tot ceea ce ai văzut şi auzit".

Uşor de zis, greu de făcut. Indienii sărmani nu aveau obiceiul să se ducă în partea spaniolă a oraşului şi cu atît mai puţin la palatul episcopului. Curajos, Juan a alergat la poalele muntelui şi l-a implorat pe nobilul episcop, Don Fray Juan de Zumarraga, să-i asculte povestea. Natural, episcopul, deşi a fost amabil cu indianul, nu a crezut o iotă din istoria acestuia, aşa că Juan s-a întors în munţi şi a întîlnit-o pe acea doamnă a doua oară. El a sfătuit-o să-i trimită episcopului un mesager mai potrivit şi a spus-o cam grosolan.

> „Ascultă, fiule", i s-a răspuns cu asprime. „Sînt mulţi cei pe care i-aş putea trimite. Dar tu eşti cel pe care l-am ales pentru sarcina aceasta. Aşa că, mîine dimineaţă, du-te înapoi la episcop. Spune-i că te-a trimis Fecioara

Maria şi repetă-i marea mea dorinţă de a se construi o biserică în locul acesta[11].

în dimineaţa următoare, Juan Diego s-a întors la Mexico şi s-a întîlnit din nou cu răbdătorul episcop. Juan Diego era atît de hotărît şi părea a fi un om cinstit; asta l-a tulburat pe Fray Juan de Zumarraga. I-a spus lui Juan să-i ceară apariţiei un semn tangibil şi a trimis doi servitori,să-l urmărească pe’indian. L-au urmărit prin oraş, au observat că nu a vorbit cu nimeni, l-au văzut urcînd munţii... şi apoi acesta a dispărut. L-au căutat în zona respectivă fâră a găsi nici o urmă! (Din nou, basmul cu zîne perfect.) Dar Juan era pe munte, l-a transmis apariţiei răspunsul episcopului şi ea a spus:

Foarte bine, fiule. Intoarce-te mîine, la revărsatul zorilor. îţi voi da un semn pentru el. Te-ai ostenit mult pentru mine şi te voi răsplăti pentru asta. Mergi în pace şi te odihneşte.

în dimineaţa următoare, Juan nu a venit. Unchiul său - singura sa rudă - era pe moarte. Juan a petrecut întreaga zi încercînd să-i aline chinurile şi l-a părăsit numai marţi, cînd s-a dus după un preot. în vreme ce alerga spre Tlaltelolco, apariţia i-a tăiat din nou calea. Jenat, i-a explicat de ce nu putuse sâ-i urmeze instrucţiunile şi ea a spus:

Micul’ meu fiu, nu fi supărat şi înfricoşat. Nu sînt eu Mama ta? Nu te afli sub protecţia mea? Unchiul tău nu va muri acum. Chiar în acest moment este din nou sănătos. Nu mai ai nici un motiv să alergi, ai acum o altă ţintă - a mea, pe care o poţi atinge în pace. Du-te in vîrful muntelui: culege florile ce cresc acolo şi adu-mi-le.

Nu erau flori în vîrful muntelui, după cum Juan ştia foarte bine. La mijlocul lui decembrie, nu putea fi nici o floare acolo şi totuşi, o dată ajuns în locul respectiv, a găsit trandafiri de Castilia „cu petalele pline de rouă[11], l-a cules, şi, învelindu-i în mantia sa indiană - *tilma*- pentru a-i apăra de frig, s-a întors la apariţie. Ea a aranjat florile pe care le adusese, apoi a legat colţurile de jos ale *ti/mei m* jurul gîtului indianului pentru ca nici un trandafir să nu cadă.

L-a sfătuit să nu arate nimănui, cu excepţia episcopului, semnul pe care i-l dăduse, apoi a dispărut. Juan biego nu a mai întîlnit-o niciodată.

La palatul episcopului, servitorii şi-au bătut joc de indianul vizionar. L-au „îmbrîncit[11] şi au încercat să-i smulgă flqrile. Dar cînd au văzut că trandafirii păreau că se dezintegrează atunci cînd îi atingeau, s-au înfricoşat şi l-au lăsat în pace. Juan a fost condus în faţa episcopului.

Juan Diego şi-a ridicat braţele şi a dezlegat colţurile veşmîntului său grosolan. *Tilma* s-a desfăcut: florile,

> preţiosul semn, cum credea Juan, au căzut pe jos într-o grămadă dezordonată. Păcat de frumosul buchet al Fecioarei!
>
> Dar ruşinea resimţită de Juan în faţa acestei nenorociri nu era nimic ’faţă de ce a simţit imediat după asta. în cîteva secunde, episcopul s-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat la picioarele lui Juan, iar într-un minut toate celelalte persoane aflate în cameră au îngenuncheat şi ele.

Episcopul îngenunchease în faţa *tilmei* lui Juan şi, aşa cum remarcă Ethel Cook Eliot, „milioane de oameni au îngenuncheat după aceea" deoarece veşmîntul a fost aşezat pe cel mai înalt altar în biserica Fecioarei din Guadalupa din Ciudad de Mexico. *Tilma* este alcătuită din două piese, ţesute din fibre de maguey şi cusute una de alta; măsoară şaizeci şi şase pe patruzeci şi unu de inci. Pe acest material grosolan, de culoarea lînii nealbite, poate fi văzută o minunată siluetă, de cincizeci şi cinci de inch înălţime.

> înconjurată de raze aurii, ea iese parcă dintr-o scoică de lumină, dreaptă şi minunată pînă în cel mai mic detaliu al liniei şi culorii. Capul este înclinat uşor şi foarte graţios spre dreapta, evitînd cusătura. Priveşte în jos, dar pupilele sînt vizibile. Aceasta îi dă o expresie nepămînteană de dragoste şi drăgălăşenie. Mantia ce îi acoperă capul şi cade pînă la călcîie este albastră-cenuşie, brodată cu aur curat şi presărată cu stele aurii. Tunica este de culoare roz, împodobită cu flori aurii. Dedesubt se află o semilună şi sub aceasta apar capul şi braţele unui heruvim.

Unchiul lui Juan s-a vindecat. în’ vreme ce îl aştepta pe preot, după două săptămîni în care nu putuse nici măcar să ia doctoria preparată de nepotul său, a văzut deodată cum camera se umple cu o lumină dulce. O siluetă luminoasă, cea a unei tinere femei, a apărut lîngă el. Ea i-a spus că se va însănătoşi şi i-a povestit despre misiunea iui Juan Diego. l-a mai zis: „Spune-mi şi spune-i imaginii mele Santa Maria de Guada- lupe“ - sau cel puţin aşa a fost înţeles mesajul.

în cei cinci ani care au urmat incidentului, peste opt milioane de indieni au fost botezaţi. în vremea noastră, o mie cinci sute de persoane încă se mai duc, în.fiecare zi, să îngenuncheze în faţa *ti/mei\u* Juan Diego.

’ Acest caz ne reaminteşte de cîteva aspecte importante ale basmelor cu zîne pe care le-am studiat: muzica misterioasă şi dulce care anunţă apropierea zînei; florile (din nou *trandafiri)* care cresc în locuri imposibile; semnul oferit mesagerului uman, care se schimbă ulterior, precum cărbunii preschimbaţi în aur pe care gnomii îi dau moaşelor; ca şi alte numeroase’ simboluri

asemănătoare întîlnite în nenumărate basme. Reamintim aici ceea ce afirmă Hartland în *Science of Fairy Tales:* „Această dăruire a unui obiect aparent fără valoare, care se transformă, dacă sînt respectate condiţiile puse de fiinţele respective, într-un obiect extrem de preţios, reprezintă un loc’comun al tranzacţiilor cu zînele sau spiriduşii. Este una dintre cele mai evidente manifestări ale puterii supranaturale". Un aspect final este simbolismul cosmic, semiluna aflată sub picioarele Fecioarei, aşa cum scrie în Apocalipsă:

> Şi s-a arătat în cer un semn mare: o femeie înveşmîntată cu soarele; şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.*

MINCIUNA ÎN FUNCŢIUNE

Ce semnificaţie au toate acestea? Este oare rezonabil să facem o paralela între apariţiile religioase, credinţa în zîne, relatările despre fiinţe asemănătoare piticilor, cu puteri supranaturale, istoria navei zburătoare din SUA secolului trecut şi poveştile despre aterizările OZN din zilele noastre?

Susţin cu tărie că este - pentru un unic motiv foarte simplu: *mecanismele care au generat diferitele credinţe sînt identice.* Contextul uman şi efectul lor asupra oamenilor sînt constante. Observarea acestui mecanism profund este crucială. *Are prea puţin de-a face cupreocuparea de a şti dacă OZN-urile sînt sau nu obiecte reale.* încercarea de a înţelege semnificaţia, scopul aşa-numitelor farfurii zburătoare, aşa cum încearcă ’azi foarte mulţi să o facă, este la fel de zadarnică precum urmărirea zînelor, dacă se face greşala de a încurca aparenţa şi realitatea. Fenomenul are trăsături stabile, invariante; pe unele din ele am încercat să le identificăm şi să le etichetăm în mod clar. Dar trebuie să notăm, de asemenea, cu grijă, caracterul cameleonic al atributelor secundare ale reperărilor: *forma obiectelor, cum arată ocupanţii lor şi pretinsele declaraţii* ale acestora *variază în funcţie de mediul cultural în care au fost proiectate.*

Âşa cum am văzut în cazul poveştilor despre nava spaţială din Capitolul doi, un mare număr de fiinţe cu barbă au coborît în

*** Apocalipsa, 12; 1 (n.t.)**

Midwest şi în alte părţi ale SUA în 1897, căutînd apă de izvor, piatră vînătă sau alte lucruri asemănătoare. Poveştile spuse de martori erau credibile,_ chiar dacă uimitoare, pentru fermierii americani ai vremii. însăşi nava corespundea conceptului popular al unei complicate maşini zburătoare: avea turbine, roţi, aripi, lumini puternice. Există un singur detaliu asupra căruia riu s-a insistat: faptul că nava, deşi vrednică de crezare pentru martorii din 1897, nu mai e credibilă pentru noi. Căci noi ştim că aparatul, aşa cum a fost el descris, nu ar fi putut zbura, doar dacă aparenţa exterioară nu era destinată a înşela eventualii martori. Dar dacă este aşa, de ce? Şi ce anume era? Care era scopul unui astfel de simulacru?

Poate că nava respectivă, ca şi trucurile spiriduşilor sau farfuriile zburătoare, nu era decît o minciună atît de bine ticluită încît imaginea sa să pătrundă adînc în conştiinţa umană şi apoi să fie uitată - aşa cum aterizările OZN sînt periodic uitate, aşa cum apariţiile unor fiinţe supranaturale din evul mediu au fost uitate. Dar'sînt ele într-adevăr uitate?

Acţiunile umane se bazează pe imaginaţie, credinţă şi încredere, nu pe observaţie obiectivă - aşa cum'ştiu foarte'bine experţii militari, şi politici. Chiar ştiinţa, care pretinde că metodele şi teoriile sale s-au dezvoltat în mod raţional, este marcată de emoţie şi fantezie sau teamă. Şi 'a controla imaginaţia umană' înseamnă a modela destinul colectiv al umanităţii.

Dincolo de problema naturii fizice reale a OZN-urilor, este imperativ să studiem problema, mai profundă, a impactului acestora asupra imaginaţiei şi culturii noastre. Cum anume va afecta fenomenul OZN, pe termen lung, părerile noastre în legătură cu ştiinţa, religia, explorarea spaţiului este imposibil de apreciat. Dar fenomenul pare a avea un efect real. Şi o trăsătură deosebită a acestui mecanism este că îi afectează în mod egal pe cei care „cred" şi pe cei care se opun existentei sale în sens fizic.

Deocamdată, putem observa următoarele: *este posibil să faci ca mari categorii aie unei populaţii, oricare ar fi ea, să creadă în existenţa unor rase supranaturale, a unor maşini zburătoare, în pluralitatea unor lumi locuite, expunîndu-ie cîteva scene montate cu grijă, ale căror detalii sînt adaptate la cultura şi simbolurile unui anume timp şi spaţiu.*

Este oare posibil ca întîlnirile cu extratereştrii să fie planificate pentru a controla credinţele noastre? Luaţi în considerare caracterul schimbător al acestora. în Statele Unite, apar ca nişte monştri din povestirile ŞF. în America de Sud, sînt cruzi şi sar cu uşurinţă la bătaie. în Franţa, se comportă ca nişte turişti raţionali, cartezieni, iubitori de pace. Acei Gentry irlandezi, dacă

dăm crezare „purtătorilor lor de cuvînt", erau un neam aristocratic, organizaţi într-un fel de ordin militar. Piloţii navei din 1897 erau personaje’puternic individualizate cu toate trăsăturile unui fermier american.

lată un alt caz, care ilustrează acelaşi punct de vedere. Data: 23 octombrie 1954. Locul: în apropiere de Tripoli, Libia. Pe la 3:00 a.m., un fermier italian a văzut o farfurie zburătoare aterizînd la cîteva zeci de iarzi de el. Avea forma unui ou în poziţie orizontală. Jumătatea superioară era transparentă şi inundată de o lumină albă; partea inferioară părea a fi metalică, în faţă avea două hublouri pe fiecare latură, în centru se afla o scara exterioară. Partea din spate avea două roti dispuse vertical, una deasupra celeilalte, şi două tuburi cilindrice ca nişte protuberanţe. In timp ce cobora, nava făcea un zgomot asemănător cu cel al unui compresor, „ca acelea folosite pentru a umfla anvelopele de maşină". Nu se vedea nici o elice. Deasupra fuzelajului se aflau două antene, una în spatele celeilalte, şi avea un fel de tren de aterizare cu şase roţi (două perechi în partea din faţă a navei, o pereche în spate).'Maşina avea aproximativ şase iarzi lungime şi trei iarzi lăţime. înăuntru se aflau şase bărbaţi în salopete galbene, care purtau măşti de gaze. Unul din ei şi-a scos masca pentru a sufla într-un fel de tub. Faţa lui părea a fi cea a unui om normal.

Cînd martorul s-a apropiat de obiect şi a pus mîna pe scară, un puternic şoc electric l-a trîntit la pămînt. Unul dintre ocupanţii navei gesticula, ca şi cum l-ar fi avertizat, pentru binele lui, sa stea departe de navă. Un alt ocupant a tras de una din roţi, apoi a împins-o la locul în care se aflase mai înainte. Apoi, apăsînd un buton, roata a fost acoperită de o trapă. în interiorul carlingii, se vedea un fel de aparat radio, plin de cabluri şi manevrat de un bărbat cu căşti. Toţi cei şase piloţi erau ocupaţi la panourile de comandă.

Incidentul a durat aproximativ douăzeci de minute. Obiectul a decolat în linişte şi a ajuns la o altitudine de cincizeci de iarzi. Apoi s-a îndreptat spre est cu o viteză ameţitoare.

Urmele lăsate de roţile trenului de aterizare pe pămîntul moale au fost fotografiate. Ele seamănă cu cele ale unor roţi normale din cauciuc. Aveau doar două picioare lungime.

Dacă ar fi posibil să realizezi holograme tridimensionale cu mai multe personaje şi să le proiectezi în timp, aş spune că asta a văzut fermierul. Şi cu ajutorul acestei ipoteze am putea explica multe dintre apariţii. în numeroase cazuri OZN şi în unele miracole religioase,’fiinţele au apărut sub forma unor imagini tridimensionale ale căror picioare nu atingeau pămîntul. Dar ce se poate spune despre şocurile electrice?

Aşa cum am aflat din relatarea cazului din Libia, este tentant să presupunem că fermierul, departe de a fi martorul întâmplător al manevrelor unor vizitatori interplanetari, a fost expus în mod deliberat unei scene *destinate a* fi înregistrată de el şi transmisă nouă; de aici măştile de gaze, panourile cu instrumente şi aparatul de radio „cu cabluri".

Acelaşi lucru este adevărat şi pentru următorul caz ce s-a petrecut la Abbiate Buazzone, în apropiere de Varese, Italia, la 24 aprilie 1950:

Cam pe la 10:00 a.m., Bruno Facchini a auzit şi a văzut nişte scîntei; a crezut că e vorba de o furtună, dar curînd a descoperit o masă întunecată la culoare care plana între o prăjină şi un copac situate la două sute de iarzi de casa lui. Un bărbat îmbrăcat în haine strînse pe corp şi purtînd pe cap o cască părea să repare ceva. Mai erau încă alte trei siluete care-şi făceau de lucru în jurul uriaşei nave. Terminînd ceea ce aveau de făcut, a fost închisă o trapă prin care se putea zări strălucind o lumină, şi lucrul acela a decolat, lată şi alte detalii: obiectul emitea un sunet similar celui făcut de un roi de albine şi aerul părea ciudat de cald în jurul său. Doi bărbaţi stăteau pe sol, lîngă o scară; cel de-al treilea se afla pe un elevator telescopic, a cărui bază atingea pămîntul, şi ţinea ceva lîngă un grup de ţevi: acest ceva producea scînteile'văzute de Facchini. Fiinţele aveau aproximativ cinci picioare şi nouă inci înălţime, erau îmbrăcate în costume cenuşii de scafandri, cu o sticlă ovală, transparentă pe feţele ascunse în spatele unor măşti cenuşii. O ţeavă flexibilă ieşea^ la nivelul gurii, din porţiunea frontală a măştii. Purtau căşti. In interiorul navei se puteau vedea o serie de conteinere de tipul celor pentru oxigen şi multe cadrane. Cînd Facchini s-a oferit să-i ajute, bărbaţii au discutat între ei prin intermediul unor sunete guturale şi *unui din ei şi-a luat de după gît un fel de aparat de fotografiat şi a proiectat un fascicul luminos către Facchini, care l-a făcut să se rostogolească cîţiva iarzi.* Apoi a fost ridicat de un curent de aer şi din nou trîntit la pămînt. După asta, nu i-au mai acordat nici o atenţie în vreme ce şi-au luat elevatorul şi l-au dus în interiorul navei, care a decolat.

După o noapte fără somn, Facchini s-a întors în locul respectiv şi a găsit *cîteva fragmente metalice* ca acelea *rămase în urma unei operaţii de sudură,* precum şi patru urme circulare şi petice de iarbă arsă. El a povestit despre toate acestea zece zile mai tîrziu, cînd s-a dus la doctor pentru contuziile pricinuite de cădere, care-l dureau; doctorul l-a sfătuit să cheme poliţia. Tehnicienii Ministerului Apărării care au examinat fragmentele de metal au declarat că sînt făcute dintr-un „material antifricţiune

foarte rezistent la căldură". Incidentul a avut şi alţi martori, care au depus mărturie separat.

A fost Facchini expus în mod deliberat unei apariţii contrafăcute a unor fiinţe extraterestre? Care ar putea fi scopul unei asemenea farse? Cine şi-ar putea permite să născocească o astfel de schemă complexă, cu un rezultat aparent neînsemnat? Oare numai imaginaţia umană este capabilă de a juca asemenea farse? Sau trebuie să presupunem că o rasă avansată, aflată undeva în univers şi în viitor, ne tot arată „opere" spaţiale în trei dimensiuni în ultimii două sute de ani, încercînd să ne dirijeze astfel civilizaţia? Şi dacă e aşa, merită felicitările noastre?

Sau avem de-a face cu un univers paralel, o altă dimensiune, în care există rase umane şi unde ne-am putea duce, „pe cheltuiala noastră", fără a ne mai putea întoarce vreodată în prezent? Sînt oare aceste rase doar semiumane şi, pentru a menţine contactul cu noi, au nevoie de un metisaj cu bărbaţi şi femei de pe planeta noastră? Aici trebuie căutată originea a numeroase basme şi legende în care genetica joacă un rol important: simbolismul Fecioarei în ocultism şi religie, basmele cu zîne în care apar moaşe umane şi *change/ings,* contactele sexuale din relatările cu farfurii zburătoare, poveştile biblice despre căsătorii mixte între îngeri şi pămîntence, în urma cărora au apărut uriaşii? Din acest univers provin fiinţele care proiectează obiecte ce se pot materializa şi dematerializa la dorinţă? Sînt OZN-urile mai degrabă „ferestre" decît „obiecte"? Aceste presupuneri nu sÎQt susţinute de nimic şi totuşi, avînd în vedere continuitatea istorică a fenomenului, sînt greu de găsit alternative, în afară de cazul în care am nega realitatea tuturor faptelor, aşa cum ar fi preferabil, într-adevăr, pentru liniştea noastră.

Problema nu poate fi totuşi rezolvată. Dacă trebuie neapărat să credem în ceva, să ne alăturăm unuia din numeroasele grupuri de oameni care au toate „răspunsurile". Citiţi cărţile lui Menzel despre Raportul Condon, acel minunat exemplu de nepăsare ştiinţifică. Sau abonaţi-vă la revistele care „dovedesc" că „farfuriile zburătoare sînt' reale şi provin din spaţiul extraterestru". Eu nu scriu pentru astfel de oameni, ci pentru cei puţini care au trecut prin toate acestea şi au ajuns la un nivel de percepţie ceva mai înalt şi mai clar al semnificaţiei acestui vis neînsemnat ce se află la baza multor coşmaruri ale istoriei omenirii - pentru cei care au recunoscut delicatele pîrghii ale inconştientului colectiv.

PRESUPUNERI

Poate părea inutil să faci presupuneri în legătură cu un mister care, în mod evident, rămîne încă neidentificat. Dar în această carte am văzut deja că fenomenul OZN a lăsat o serie de urme clare în credinţele şi atitudinile contemporanilor noştri, într-un pattern nu numai identificabil, dar şi fără precedent. Nu este lipsit de sens să încercăm a imagina teste riguroase, sociologice şi fizice, pentru a afla dacă un plan cu un scop bine determinat este sau nu implicat în fenomenele descrise de martori.

Ori de cîte ori apar situaţii neobişnuite, este în natura minţii umane de a le analiza pînă ce, la un anumit nivel, este întîlnit un pattern raţional. Dar ne putem închipui cu uşurinţă că natura ne va pune în prezenţa unor situaţii atît de profund organizate încît erorile noastre de observaţie şi logică vor masca în întregime patternul ce trebuie identificat. Pentru oamenii de ştiinţă, această declaraţie nu este surprinzătoare. în istoria ştiinţei există un dublu progres: desăvîrşirea tehnicilor de observaţie şi perfecţionarea metodelor analitice. Pe de altă parte, presupunerea că în univers s-ar afla creaturi inteligente astfel organizate încît«nici un model al acestei organizări nu poate fi construit pe baza conceptelor umane este de asemenea teoretic posibilă. Comportarea unor asemenea fiinţe va părea în mod necesar întîmplătoare sau absurdă sau va’ trece neobservată, mai ales dacă aceste fiinţe posedă mijloace fizice de a se retrage, la dorinţă, dincolo de limitele percepţiei umane sşu în alte dimensiuni.’Astfel de acţiuni fizice vor apărea în documentele ştiinţifice mai degrabă ca simple accidente întîmplătoare, uşor de atribuit unei erori a instrumentelor sau unei varietăţi de cauze naturale.

Corisiderînd fenomenul OZN drept un moment special al acestei întrebări fundamentale, ne aflăm în faţa a două posibilităţi: nerezolvarea pe termen lung şi manifestarea continuă, asta indiferent dacă fenomenul este natural sau artificial.

Dezvoltarea unui nou mit alimentat de această dualitate este perfect predictibilă. în absenţa unei soluţii raţionale a misterului şi datorită interesului publicului, se prea poate ca în anii ce vin să se ivească vreun şarlatan care să îl folosească drept bază, deşi nu este posibil să prevezi forma exactă pe care o va îmbrăca. *Se prea poate să trăim în anii de început ai unei noi mişcări mitologice şi* poate că aceasta va oferi epocii noastre tehnologice Olimpul sau Walhalla, după cum privim o astfel de dezvoltare: ca pe un avantaj sau ca pe o lovitură pentru cultura

noastră. Deoarece multe observaţii asupra fenomenului OZN sînt constante şi în acelaşi timp ireconciliabile cu cunoştinţele noastre ştiinţifice, s-a creat un vacuum logic pe care imaginaţia umană încearcă să-l umple cu fantezie. Astfel de situaţii au fost frecvent întîlnite în trecut şi ele au oferit atît cele mai înalte, cît şi cele mai joase forme ale activităţii religioase, poetice şi politice. Este posibil ca fenomenul OZN să producă dezvoltări similare, deoarece manifestările sale coincid cu o renaştere a interesului în valoarea umană a tehnologiei.

Tocmai pentru că ştiinţa este procesul prin care argumente emoţionale de nerezolvat pot fi transformate în seturi organizate de subprobleme, care pot fi înţelese printr-o analiză raţională, este interesant fenomenul OZN. t)e aceea, a afirma că OZN-urile nu reprezintă o problemă ştiinţifică sau chiar a te întreba dacă există sau nu înseamnă a spune o absurditate. Nu există problemă ştiinţifică; omul care examinează problema o poate aborda sau nu’ştiinţific. *Ştiinţa este un obiectiv ai minţii umane, nu o caracteristica pe care ne putem iua libertatea fie s-o acordăm, fie s-o retragem oricărui dispozitiv mai bizar ce se intimp/ă să treacă pe cer.*

Pentru un om de ştiintă, singura problemă serioasă este de a decide dacă fenomenul poate fi studiat de sine-stătător sau dacă el face parte dintr-un întreg. Această carte încearcă să ilustreze, şi numai să ilustreze, ultima abordare. Şi concluzia mea este următoarea: prin intermediul fenomenului OZN, avem posibilitatea unică de a observa folclorul în formare şi de a aduna material ştiinţific din profunda sursă a imaginaţiei umane. Vom fi dispreţuiţi de cei ce vor studia în viitor civilizaţia noastră dacă vom permite ca acest material să se piardă, câci *„tradiţia este un meteor care,* după ce a căzut, *nu mai poate fi aprins din nou “*

Dacă ne hotărîm să evităm speculaţia extremă şi ne mărginim doar la a face anumite observaţii de bază asupra datelor existente, din analiza noastră de pînă acum se disting destuMe clar cinci fapte:

1. începînd cu mijlocul anului 1946, în rîndul publicului din toate ţările a existat o generaţie extrem de activă de zvonuri colorate. Ele s-au concretizat’într-un considerabil număr de observaţii ale unor maşini necunoscute apropiindu-se de sol în zonele rurale, ale urmelor fizice lăsate de aceste maşini şi ale variatelor efecte asupra oamenilor şi animalelor.

2. O dată extrase arhetipurile aflate la baza acestor zvonuri, se poate observa că mitul extraterestru coincide în mare măsură cu credinţa în zîne şi spiriduşi din ţările celtice, cu observaţiile făcute de cărturarii din epocile trecute şi cu credinţa larg răspîndită în rîndul tuturor popoarelor în legătură cu creaturi ale

căror trăsături fizice şi psihologice le plasează în aceeaşi categorie cu ufonauţii zilelor noastre.

3. Creaturile pe care martorii umani afirmă că le-au văzut, auzit şi pipăit pot fi clasificate în diferite tipuri biologice. Printre ele se află fiinţe cu o statură gigantică, oameni ce nu pot fi deosebiţi de noi, creaturi înaripate şi variate tipuri de monştri. Majoritatea aşa-numiţilor piloţi sînt, totuşi, pitici şi alcătuiesc două grupuri principale: 1. fiinţe negre, păroase - identice gnomilor din evul mediu cu ochi mici, strălucitori şi cu voci profunde, aspre, „bătrînicioase"; şi 2. fiinţe - care se potrivesc cu descrierea silfilor din evul mediu sau cu cea a elfilor din credinţele în zîne -, cu înfăţişare umană, capete supradimensionate şi voci argintii. Toate fiinţele au fost descrise ca avînd sau nu un aparat de respirat. Fiinţe din diferite categorii au fost raportate împreună. Majoritatea covîrşitoare a acestora sînt humanoizi.

4. Comportarea acestor creaturi este la fel de absurdă ca şi înfăţişarea navelor lor zburătoare. în numeroasele momente de comunicare verbală cu ele, aserţiunile pe care le fac induc în eroare în mod sistematic. Aceasta este adevărat pentru toate cazurile înregistrate, de la întîlnirile cu Gentry în Insulele Britanice la conversaţiile cu inginerii navei zburătoare din 1897 din America şi discuţiile cu aşa-zişii marţieni din Europa, America de Nord şi de feud sau de oriunde. Această comportare absurdă a avut drept efect îndepărtarea oamenilor de ştiinţă ortodocşi de zona în care se desfăşura această activitate. Ea 'a oferit de asemenea mitului farfuriilor zburătoare armoniile sale religioase şi mitice.

5. Mecanismul apariţiilor, în timpurile legendare, istorice şi moderne, este asemănător şi urmează modelul miracolelor religioase. Mai multe cazuri, care poartă ştampila oficială a Bisericii catolice (cum sînt cele din Fatima şi Guadalupe), nu sînt de fapt - dacă e să aplicăm strict definiţiile - nimic altceva decît fenomene OZN în care creatura a lăsat' un mesaj care are mai degrabă de-a face cu credinţele religioase decît cu spaţiul şi ingineria.

Date fiind cele cinci fapte de mai sus, cred că următoarele trei afirmaţii sînt adevărate:

Afirmaţia 1. Comportarea unei rase superioare nu trebuie în mod necesar să apară unui observator uman ca avînd un scop. Oamenii de ştiintă care au aruncat rapoartele OZN pentru că „în mod evident nişte vizitatori inteligenţi nu s-ar fi comportat aşa" pur şi simplu nu au acordat atenţie problemei inteligenţei non- umane. De fapt, observaţia şi deducţia sînt de acord că acţiunea organizată a unei rase superioare *trebuie* să pară absurdă rasei inferioare. Că aceasta nu exclude contactul şi chiar

coabitarea este un fapt evident din viaţa de zi cu zi de pe planeta noastră, unde oamenii, animalele', insectele desfăşoară activităţi ce se întrepătrund, în ciuda nivelurilor diferite de organizare a sistemului lor nervos.

Afirmaţia 2. Dacă recunoaştem că structura şi natura timpului reprezintă încă o enigmă pentru fizicienii moderni, aşa cum erau pentru reverendul Kirk, de exemplu, atunci înseamnă că orice teorie asupra universului care nu ia în considerare ignoranţa noastră este menită a rămîne un exerciţiu academic.

Afirmaţia 3. întregul mister despre care vorbim conţine elementele unui mit care ar putea servi unor scopuri de manipulare socială pe termen lung, aşa cum arată legătura ciudată între continutul relatărilor şi progresul tehnologiei umane, de la navefe aeriene la dirijabile, nave fantomă, farfurii zburătoare şi la ingineria biogenetică - o legătură care nu a fost niciodată interpretată satisfăcător într-un cadru sociologic.

Luînd în considerare ultimul punct, găsesc remarcabil faptul că prima menţiune a unei întreruperi de curent cauzate de un OZN poate fi găsită în *Twilight Bar,* o piesă scrisă de Arthur Koestler în 1933. în această piesă, a cărei acţiune se petrece pe o mică insulă fără nume este pe cale să izbucnească un război civil, un meteor enorm zboară deasupra oraşului emiţînd un sunet înalt, ca un şuierat, în vreme ce toate luminile se sting. Nava plonjează în mare şi două fiinţe, îmbrăcate în salopete albe şi mişcîndu-se ca în transă, vin lâ ţărm şi se prezintă drept mesageri trimişi pentru a avertiza omenirea că are trei zile pentru a se decide asupra drumului pe care-l va urma. Altfel, au spus creaturile, omenirea va fi distrusă şi Pămîntul va fi repopulat de o rasă superioară.

Prima referire la efectele OZN asupra unui automobil a apărut într-un roman scris în 1950 de Bernard Newman şi intitulat *The Ftying Saucer.* Este adevărat că atunci cînd a fost scrisă cartea lui Newman circulau deja unele rapoarte OZN în legătură cu unele tulburări magnetice (ale busolei). Chiar în 1944, armata adunase deja informaţii considerabile despre obiecte zburătoare neidentificate, prima investigare ştiinţifică pe scară largă fiind făcută de National Bureau of Standards în anul precedent. Dar nu poate fi contestat faptul că această coincidenţă între lucrările de ficţiune şi actualele detalii ale relatărilor făcute de oamenii obişnuiţi este remarcabilă şi deschide calea unor speculaţii nelimitate.

Cunoaşterea structurii timpului va implica o cunoaştere superioară a destinului (folosesc cuvîntul „destin" pentru a desemna nu soarta indivizilor, ci mecanismul prin intermediul căruia se desfăşoară evenimentele fizice şi suportul pe care sînt realizate). înainte de a merge mai departe în problema compo

nentei psihice, poate că ar trebui să reamintesc cititorului două puncte pe care le-am atins mai devreme: 1. relativitatea timpului în Magonia, o teorie ce a ajuns pînă la noi prin intermediul numeroaselor basme de care am vorbit, şi 2. uimitoarea remarcă neînsemnată făcută de un silf lui Facius Cardan, care anticipează teoria cuantelor cu patru secole: „El a adăugat că Dumnezeu a creat (universul) moment cu moment, în aşa fel încît dacă El s-ar opri pentru o clipă lumea va pieri".

Cum spune Jerome Cardan: „Adevăr sau fabulă, aşa a fost".

6

COMPONENTA METAPSIHICĂ: METALOGICA

REÎNTOARCEREA UNUI SPECTRU

Publicul tolerează greu un mister care refuză să moară. Atunci cînd în a doua jumătate a lunii octombrie 1973, după şapte ani de linişte, peste tot în Statele Unite ale Americii au fost raportate întîiniri cu OZN-uri şi cînd doi bărbaţi din Pascagoula, Mississippi, au relatat că au fost răpiţi de nişte creaturi asemănătoare unor roboţi, publicul a recunoscut întoarcerea unui spectru pe care ştiinţa îl declarase mort şi-l îngropase cu mare pompă cu numai cîţiva ani în urmă. De funeralii se ocupase University of Colorado, cu preţul a jumătate de milion de dolari, şi cele opt sute de pagini apărute post-mortem declarau clar că studierea OZN-urilor „nu poate fi justificată de speranţa că în acest fel ştiinţa va avansa". Profesorul Edward Condon', care a condus studiul, a fost atît de convins de inutilitatea întregii poveşti că a distrus dosarele proiectului. Cu trei zile înainte de a muri, în martie 1974, încă îl mai îndemna pe un prieten fizician să renunţe la studiul său asupra OZN-urilor. Atunci cînd i s-a spus că se pregătea un documentar, Condon a insistat ca tot materialul filmat să fie ars. Apoi, Air Force a închis biroul său de relaţii cu publicul unde erau înregistrate relatările despre observaţii (Project Blue Book) făcînd o declaraţie asemănătoare.

Atunci cînd, din nou, reperările au umplut paginile ziarelor din toată lumea, a devenit clar că subiectul OZN era la fel de viu ca întotdeauna. Entuziaştii fenomenului OZN de pretutideni au strigat: „V-am spus noi!“. Dar nu la fel de uşor le-a fost martorilor să înţeleagă ce anume văzuseră. Şi era şi mai greu pentru ei să uite. (Jnii nu au reuşit niciodată.

Un bărbat şi soţia acestuia, de exemplu, au fost daţi afară atunci cînd au relatat că într-o noapte de octombrie, pe cînd mergeau cu camionul pe un drum din Midwest, i-a urmărit un obiect zburător. Obiectul a emis un fascicul luminos ce l-a orbit pe bărbat (inducînd pierderea vederii) şi a provocat topirea ramei de plastic a ochelarilor. Ca şi în cazul poveştii din

Pascagoula despre monştrii asemănători unor roboţi, faptele erau de necrezut pentru oamenii de ştiinţă locali, care le-au examinat în afara contextului general al fenomenului. Profesorul Condon se confrunta cu aceeaşi problemă.. Incredibil, dar *toţi membrii echipei sa/e fuseseră a/eşi deoarece nu cunoşteau nimic în legătură cu subiectul!* Şi totuşi, numai analizînd miile de evenimente asemănătoare din ultimii patruzeci de ani poţi ajunge la un anumit nivel de înţelegere.

în anii 1970, raportarea unor evenimente paranormale avînd legătură cu întîlnirile de aproape cu OZN-uri a părut să devină mai degrabă o regulă decît o excepţie. Majoritatea investigatorilor au descoperit că este foarte greu de lucrat cu acest aspect deoarece nu se potrivea cu ceea ce aşteptau ei de la o vizită extraterestră. Evenimentele paranormale puteau lua forma unor coincidenţe minore inexplicabile: de exemplu, un bărbat putea să aibă un vis ce preceda reperarea (sau, auzind bătăi în uşă, se ducea să deschidă, dar constata că nu e nimeni acolo, aşa cum i s-a întîmplat unui poliţist care mai tîrziu, în aceeaşi seară, a raportat că a fost paralizat de doi ocupanţi ai unei nave necunoscute). Uneori, evenimentul este şi mai semnificativ. Unii martori au relatat, de exemplu, că au perceput mesaje distincte „în capetele lor“, fapt pe care l-au interpretat ca o indicaţie a unei abilităţi telepatice a ocupanţilor OZN. Alte categorii de evenimente’ metapsihice sînt distorsionările timpului şi spaţiului raportate de martori şi aparenta violare a legilor fizicii reprezentată de brusca apariţie şi dispariţie a navei. Şi, aşa cum am văzut în capitolele precedente, observatorii de aproape au raportat ceva asemănător unei călătorii într-un timp paralel. Aceste observaţii constituie, împreună, ceea ce am putea numi „componenta metapsihică" a fenomenului OZN.

Un alt aspect pe care-l consider interesant este cel care i-a făcut pe oamenii de ştiinţă din alte domenii să se îndepărteze cu dezgust: mă refer la aparenta lor *absurditate.* Domeniul meu de cercetare este natura informaţiei, folosirea acesteia de către oameni, transliterarea ei în’documente, aplicarea ei la inteligenţa artificială şi reprezentarea în comportamentul automatelor. Tehnicile din acest domeniu pot fi folosite pentru compilarea observaţiilor, sortarea lor, clasificarea şi căutarea de noi modele. Puţini oameni de ştiintă o fac, în ciuda aparentei absurdităti a datelor. Munca lor de descîlcire a enigmelor OZN se centrează tot mai mult pe componenta metapsihică a relatărilor care arată fie actuala comunicare cu martorul, fie influenţa directă, inexplicabilă prin mijloace psihice obişnuite.

DEASUPRA ACCELERATORULUI

La poalele munţilor de pe coasta Californiei, la vest de oraşul Menlo Park, unde traseul acceleratorului de la Stanford* trece chiar pe sub nou construita linie expres, există un loc de o frumuseţe neobişnuită. Se află la aproximativ o milă de o zonă intens populată, şi totuşi îţi dă senzaţia de singurătate desă- vîrşită. Linia îngustă pătrunde în această vale protejată de garduri de sîrmă şi totuşi cîmpurile din jur au păstrat un fel de farmec bucolic. Acolo unde se sfîrşeşte linia, există o depresiune îngustă care nu poate fi văzută de pe drum. Din această depresiune s-a ridicat un obiect neobişnuit, pe care l-a văzut un bărbat într-o seară de februarie 1972.

La început, bărbatul a fost atras de sunetul ca un bîzîit pe care-l emitea obiectul (să notăm încă o dată că bîzîitul, zumzăitul, sunetele comparate cu bîzîitul albinelor sînt raportate în mod obişnuit ca percepţie auditivă asociată OZN-urilor). Bărbatul a oprit maşina şi a c’oborît împreună cu însoţitorul său. Bîzîitul devenea tot mai distinct pe măsură ce obiectul’apărea în raza lor vizuală. Era de un roşu incandescent. Zbura în linie dreaptă, ca şi cum ar fi urmat acoperişul tunelului (acceleratorului). Apoi a coborît şi a dispărut în vale. Dar nu pentru mult timp. S-a întors curînd în cîmpul vizual şi de data aceasta s-a avîntat, ridicîndu-se foarte sus şi foarte repede. Cei doi bărbaţi aflaţi dedesubt l-au văzut foarte clar: era ca şi cum s-ar fi uitai direct la soare, au declarat ei, deşi contururile luminii erau bine definite. Nu aveai impresia că observi un proiector puternic ataşat unui obiect zburător; era mai degrabă ca şi cum te-ai fi uitat printr-o fereastră „deschisă în interiorul unei stele".

Martorul care mi-a relatat toate acestea a menţionat că mai văzuse şi înainte obiecte zburătoare neidentificate. O dată, în Montana, observase două nave în formă de disc care au traversat drumul pe care mergea şi care au planat apoi deasupra unui cîmp. S-a îndreptat spre ele şi s-a apropiat pînă la şaptezeci şi cinci de picioare. A avut sentimentul intens că este observat chiar la acea distanţă. El a folosit cuvîntul „comunicare".

„Dar cum aţi fi putut vorbi?", l-am întrebat. „Nu aţi menţionat nici o fereastră, nici o indicaţie că există viaţă ’pe acele obiecte".

* acceleratorul de particule de la Stanford, USA (n.t.)

„V-aţi aflat vreodată în apropierea unei balene?", m-a întrebat'martorul, dînd de înţeles că a avut senzaţia vagă că obiectul era cumva avertizat de prezenţa lui, aşa cum un animal sălbatic simte prezenţa unui om, dar pare să-l ignore.

/

NU VORBIŢI DESPRE ASTA!

Afirmaţii ca aceea pe care tocmai am citat-o abundă într-un colţ al casei metapsihice pe care prea puţini oameni interesaţi în fenomenele paranormale îşi dau osteneala să-l viziteze.’ în ultimii douăzeci şi cinci de ani, cel puţin zece mii de reperări ale unor obiecte zburătoare neidentificate au fost clasate ca neexplicate de investigatorii competenţi (nu mă refer aici la cazurile raportate, ci numai la cele nerezolvate şi cifra dată de mine este una moderată), dar nici o punte nu a fost construită între aceste date şi dovezile existente pentru fenomene metapsihice precum precogniţia, psihokinezia sau telepatia. O astfel de punte este necesară, nu numai deoarece cercetările recente de parapsihologie ar putea face lumină în unele dintre cele mai înşelătoare incidente OZN, ci şi deoarece, o înţelegere a naturii fenomenului OZN, ar putea oferi în schimb,’ noi dimensiuni evenimentelor mai puţin obişnuite care nu au putut fi reproduse în laborator. Voi oferi un indiciu pentru mecanismul unora dintre procesele metapsihice.

Iată de exemplu relatarea unei femei care locuieşte în Berkeley, California, şi care a observat o serie de cinci obiecte rotunde ce treceau pe cer, deasupra lui East San Francisco Bay. La început, a crezut că sînt baloane. Apoi, primul a accelerat şi, după ce a atins un anumit punct, a dispărut cu o viteză de necrezut. Al doilea obiect a făcut acelaşi lucru cîteva momente mai tîrziu. Apoi al treilea obiect s-a năpustit în sus şi a dispărut pe cer. Ca şi al patrulea şi, în cele din urmă, al cincilea. Cerul era din nou gol. Dar în mintea martorei persista un gînd straniu, puternica sugestie că „asta trebuia să vadă". Gîndul a fost urmat de un altul, care aproape că a sosit ca un *mesaj explicit:* nu trebuia să spună nimic despre cele văzute. Şi, într-adevăr, s-a dus acasă fără să sufle o vorbă despre evenimentul respectiv pînă ce a audiat o conferinţă în care am ridicat problema posibilităţii unui contact inconştient sau re

primat. Am subliniat deja cît de des se hotărăsc martorii să se abţină de la acest gen de informaţii.

Dacă neglijăm ultima parte â mărturiei femeii, ea nu este decît unul din milioanele de americani care cred că, într-un moment sau altul, au văzut un OZN. Dar avem oare dreptul să neglijăm această secţiune a relatării ei? Şi ce se întîmplă dacă luăm în considerare faptul că a simţit în mod distinct că un mesaj direct, imperativ, i-a fost implantat în minte şi că acesta era şi el o parte a incidentului, ca şi observarea a cinci obiecte luminoase? Ce se întîmplă dacă examinăm dosarele reperărilor cu mintea deschisă la asemenea componente metapsihice? Descoperim că fenomene precum precogniţia, telepatia şi chiar vindecarea nu sînt neobişnuite în aceste rapoarte, mai ales cînd ele implică observarea de aproape a unui obiect sau expunerea directă la lumina emanată de acesta.

CAZUL DR. X

Următorul caz se află printre cele mai profund investigate relatări ale interacţiunii între receptorii umani (cei care percep fenomenul, indiferent prin ce mijloace) şi fenomenul OZN. în el a fost implicat un doctor în medicină care deţine o poziţie oficială în sudul Franţei. Neobişnuit în legătură cu acest caz, care s-a petrecut în noaptea de 1 noiembrie 1968, este că investigatori competenţi (inclusiv un astrofizician, un psihiatru, şi un psiholog) au reuşit să aibă acces rapid la datele respective şi să urmărească dezvoltarea evenimentelor ulterioare fără amestecul presei sau al autorităţilor guvernamentale. Martorul nu doreşte nici un fel de publicitate în legătură cu experienţele trăite. Nici pacienţii lui, nici familia nu cunosc evenimentele.

Puţin după 4:00 a.m., doctorul a fost trezit de strigătele copilului său în vîrstă de 14 luni. Cu trei zile anterior se lovise la picior în timp ce tăia lemne, provocîndu-şi un hematom care-l durea încă; a urcat în camera copilului, pe care l-a găsit gesticulînd agitat în direcţia ferestrei. Prin jaluzele, doctorul a văzut ceva asemănător luminilor unei lanterne, dar nu le-a acordat prea multă atenţie; i-a dat să bea apă copilului, apoi s-a dus să cerceteze casa. Ploua foarte tare (deşi nu se auzea nici un tunet). Flashurile luminoase tot se mai vedeau, pornind din

partea vestică a întinsului teren plat aflat la sud de casă, care este construită pe coasta unui deal. Deschizînd uşa ce dădea pe terasă, martorul a observat pentru prima dată obiectele. Erau două, în formă de disc, orizontale, alb-argintii în partea superioară şi roşii-strălucitoare în partea inferioară.

Alte detalii ale obiectelor, despre care doctorul, şi-a amintit mai tîrziu, includ „antene" orizontale şi o antenă verticală în vîrf, în vreme ce un fascicul perfect cilindric de lumină albă ilumina ceaţa de sub discuri. Flashurile, care apăreau cu o periodicitate de aproximativ o secundă, erau marcate de o scurtă creştere a luminozităţii ambelor discuri, urmată de o explozie de lumină între ele. Obiectele se deplasau împreună spre stînga - adică spre centrul cîmpului vizual al doctorului - şi s-au apropiat tot mai mult, dimensiunile lor aparente crescînd pe măsură ce obiectul mai îndepărtat se apropia de celălalt. în timp ce se apropiau unul de altul (urmînd traiectoria fasciculelor de pe sol, martorul a putut stabili că aşa era), cele două discuri au suferit o transformare remarcabilă: „antenele" lor au intrat în contact, cele două fascicule s-au întrepătruns, activitatea luminoasă a încetat şi cele două nave au fuzionat.

Acum era un singur disc, cu faţa la fereastră şi apropiindu-se tot mai mult, cu un singur fascicul luminos dedesubt. După un timp, (martorul nu poate să-şi amintească după cît anume), discul a început să-şi schimbe poziţia, ridicîndu-se de pe orizontală pe verticală, pînă ce arăta ca un cerc stînd pe muchie. Tija de lumină, care în timpul rotaţiei „măturase" casa, lumina acum întreaga faţadă şi era îndreptată spre faţa doctorului. Atunci, s-a auzit o pocnitură şi discul a dispărut, lăsînd în urmă o lumină albă, disipată în scurt timp de vînt.

Martorul a scris în detaliu cele văzute, făcînd şi desene. A trezit-o pe soţia sa şi i-a povestit ce se întîmplase. Ea a fost cea care a observat, cu uimire, că *umflătura de la picior, ca şi durerea* dispăruseră. în zilele următoare, doctorul a constatat că dispăruseră şi sechelele unei răni pe care o contactase în timpul războiului din Algeria.

Scriitorul şi cercetătorul francez Aime Michel l-a vizitat pe martor la 8 noiembrie, şase zile după reperare, şi 1-a găsit obosit; pierduse în greutate după evenimentele din acea noapte şi era foarte marcat de ceea ce i se întîmplase. în ziua aceea simţise crampe şi dureri în abdomen şi o pată roşie, triunghiulară îi apăruse în jurul ombilicului. La 17 noiembrie aceste fenomene nefireşti erau foarte bine dezvoltate. A fost examinat de un dermatolog, fără rezultat, însă specialistul a fost atît de intrigat de pigmentaţia triunghiulară încît a hotărît să întocmească un raport către Academia Franceză de Medicină. Martorul - care nu-i spusese specialistului că totul începuse o

dată cu observarea OZN-ului - i-a cerut să nu dea nimic publicităţii. în noaptea de 13-14 noiembrie, doctorul a avut un vis: un motiv triunghiular în conexiune cu un disc zburător. Acelaşi triunghi a apărut pe abdomenul copilului la o zi sau două după examinarea martorului. Explicaţia psihosomatică propusă iniţial de Aime Michel nu mai putea fi luată în considerare.’

Atunci cînd investigatorul (care a ţinut martorul sub observaţie atentă) a publicat rezultatele cercetărilor sale din următorii doi ani, a notat că nu a constatat nici o revenire a sechelelor rănii din război sau a hematomului de la picior. Totuşi, triunghiul acela ciudat a continuat să apară şi să dispară şi în cazul tatălui şi al fiului şi era vizibil două sau trei zile, chiar atunci cînd copilul se afla la bunica lui, care nu ştia nimic despre reperare şi a fost foarte îngrijorată văzînd pata triunghiulară. Triunghiul respectiv a fost observat în fiecare an şi a fost înregistrat în 1986 şi 1988.

Ca şi bunica, prietenii sau familia nu ştiau nimic, dar au observat o schimbare în atitudinea doctorului şi a soţiei sale: păreau să fi căpătat o acceptare aproape mistică â evenimentelor vieţii şi morţii, atitudine ce i-a nedumerit pe cei care-i cunoşteau cie mai multă vreme. Aceasta trebuie să fi fost influentată de fenomenele paranormale care se petreceau acum în jurui lor. Au fost raportate frecvent coincidenţe de natură telepatică, iar doctorul a pretins că, cel puţin într-o ocazie, a avut o experienţă levitaţională, fără a fi capabil să o controleze. Au fost afectate’ceasuri’şi circuite electrice, aparent fără nici un motiv.

Asemenea fenomene nu sînt fără precedent. Cazuri de levitaţie de necontrolat sau efecte gravitaţionale au mai fost relatate în legătură cu OZN-urile. în unul din cazuri, care s-a petrecut în 1954 în Franţa, un bărbat care se întorcea de la cîmp a trebuit să dea drumul căpăstrului calului deoarece animalul fusese ridicat la cîteva picioare în aer cînd un obiect închis la culoare, circular, a trecut cu viteză pe deasupra drumului.

Nu este neobişnuită nici schimbarea în felul de viaţă al martorilor întîlnirilor de aproape cu asemenea obiecte. O conştiintă a paranormalului a fost inspirată de astfel de reperări în cazul[1] unor oameni, aşa cum s-a întîmplat, de exemplu, cu Edgar Cayce. în copilărie, Cayce a întîlnit o femeie care a apărut dintr-o sferă de lumină şi i-a spus că va fi capabil să vindece bolile atunci cînd va creşte mare. lată ce spune Thomas Sugrue:

> Cînd vremea s-a îmbunătăţit, s-a dus în locul său din pădure. Acolo, într-o după-a’miază de mai... a simţit prezenţa cuiva. S-a uitat în jur. O femeie stătea în faţa

lui... „Rugile tale au fost auzite", a zis ea, „spune-mi ce anume ai dori mai mult şi eu am să-ţi împlinesc dorinţa." „Cel mai mult mi-aş dori să-i pot ajuta pe alţii şi mai ales pe copiii bolnavi." In clipa următoare, femeia dispăruse. S-a uitat la locul în care stătuse, încercînd s-o zărească prin razele de lumină, dar nu mai era acolo.

Reperarea făcută de Edgar Cayce aminteşte de alte cîteva cazuri care fac parte din categoria experienţelor religioase, deşi observaţia iniţială este adesea legată de un neobişnuit obiect zburător' ca în cazul „miracolelor" de la Lourdes şi Fatima, pe care le voi analiza în Capitolul şapte, şi al viziunilor care au condus la apariţia Bisericii mormonilor. Astfel de miracole oferă adesea celor ce'le percep puteri vindecătoare sau profetice.

METALOGICĂ

Ce ştim despre natura comunicării care se pare că are loc între martorii umani şi ocupanţii OZN-urilor? Am subliniat mai sus că, la suprafaţă, o astfel de comunicare pare a fi pur şi simplu absurdă. Cuvîntul *absurd,* totuşi, este înşelător; prefer termenul *metalogic.* Atunci cînd un martor se întîlneşte cu un ocupant al unui OZN care îl întreabă: Cît e ceasul?", iar el îi răspunde: „2:30", pentru a i se spune, în mod nepoliticos: „Minţi, este ora patru" (aşa ceva s-a întîmplat în Franţa în 1954), povestea nu este numai absurdă. *Ea are o 'semnificaţie simbolică dincolo de aparenta neînţelegere a dialogului.* **Nu** cumva adevăratul sens al dialogului este „timpul nu este ceea ce crezi tu că este" sau „orice măsurare a timpului nu poate fi decît relativă"? în 1961, Barney Hill a încercat să explice humanoidului care-l examina că timpul este **un** concept important pentru noi, cei de pe Pămînt. Se pare că **humanoidul** nu a înţeles ce i s-a spus. Semnificaţia acestor **incidente:** conştiinţă transcende însuşi timpul.

Astfel de situaţii au adesea calitatea profund poetică şi paradoxală a basmelor religioase orientale („Ce este sunetul provocat de mîinile care se lovesc una de alta?") şi expresia mistică a Cabalei, aşa cum sînt referirile la „o flacără întunecată". Dacă te străduieşti să transmiţi adevărul care se ascunde dincolo de nivelul semantic al limbii'celor ce te ascultă,

trebuie să construieşti aparente contradicţii în termeni cu semnificaţia iniţială. In cazul din Franţa prezentat mai sus următoarea întrebare - din nou absurdă a fost despre spaţiu. („Mă aflu în Italia sau în Germania?", a întrebat pilotul OZN-ului). Care specialist ar lua în serios o asemenea poveste? Care funcţionar public şi-ar risca reputaţia reacţionînd cu seriozitate'? Chiar şi un preot va evita s-o facă’ de frica demonilor! De fapt, cîţiva martori s-au gîndit că au văzut demoni deoarece creatura se comporta imprevizibil şi cu răutate, de obicei asociate concepţiilor populare despre Diavol. Dacă cineva ar dori să evite intelectualitatea şi biserica, să rămînă nedetectat de sistemul militar, să nu tulbure nivelurile politic şi administrativ ale unei societăţi, şi în acelaşi timp să implanteze adînc în această societate îndoieli pline de consecinţe, în legătură cu principiile sale filozofice de bază, exact aşa ar încerca să acţioneze. Bineînţeles, în acelaşi timp, un astfel de proces va trebui să furnizeze propria explicaţie pentru a face imposibilă detectarea finală. Cu alte cuvinte, va trebui să proiecteze o imagine dincolo de structura credinţei societăţii-tintă. Va trebui să tulbure şi să liniştească în acelaşi timp, exploatînd atît naivitatea fanaticilor, cît şi îngustimea de minte a demascatorilor. Aceasta este exact ceea ce face fenomenul OZN.

Metalogica este forma consistenţei unor declaraţii de felul celei care urmează: „Unicornul are un corn în mijlocul frunţii?" - Da. „Unicornul există?" - Nu.

Âm subliniat că este naivă credinţa răspîndită printre entuziaştii farfuriilor zburătoare cum că obiectele zburătoare neidentificate sînt simple nave utilizate de vizitatorii de pe alte planete. Explicaţia este mult prea simplă pentru a justifica diversitatea comportării ocupanţilor OZN-urilor şi a interacţiunilor lor cu fiinţele umane. ’ Este oare posibil ca acest concept să joace tocmai un rol diversionist, mascînd natura reală, infinit mai complexă, a tehnologiei care a dat naştere acestor reperări?

Observaţii asemănătoare aterizării din Pascagoula (unde doi pescari pretind că au fost răpiţi de „oameni-cleşti") au fost făcute în fiecare an în Statele Unite ale Americii începînd cu 1947. Un catalog al cazurilor bine documentate de întîiniri de aproape ar trebui să conţină detaliile a mai bine de două mii de cazuri de acest tip, din toate ţările, indicînd că psihicul nostru colectiv a fost supus unui formidabil impact. Totuşi cum anume a marcat acest psihic colectiv eforturile ştiinţifice? Foarte puţin: cîţiva astronomi curajoşi încep să reconsidere calculele privitoare la probabilitatea existenţei unor alte civilizaţii în spaţiu; s-a făcut mult în legătură cu posibilitatea detectării de semnale radio din

alte sisteme solare; cîţiva fizicieni încep să-şi exprime îndoielile în legătură cu părerile’părtinitoare ale dr. Condon. Cu un astfel de fundal, tare mi-e teamă că speculaţiile mele contrazic atît ideile celor ce cred, cît şi presupunerile scepticilor.

lată totuşi cinci noi afirmaţii bazate pe materialul parcurs pînă acum:

1. Lucrurile pe care le numim obiecte zburătoare neidentificate nu sînt nici obiecte,-nici zburătoare. Se pot dematerializa, aşa cum o arată cîteva fotografii de încredere, şi încalcă legile mişcării cunoscute nouă.
2. OZN-urile au fost văzute de-a lungul istoriei şi au primit (sau au produs) o explicaţie în cadrul fiecărei culturi. în antichitate ocupanţii acestor OZN-uri au fost consideraţi drept zei; în epoca medievală magicieni; în secolul al nouăsprezecelea genii ştiinţifice; în vremurile noastre drept călători interplanetari. (Declaraţiile făcute de ocupanţii navei din 1897 includ următoarele: „Sîntem din Kansas'[1] şi chiar „Sîntem pretutindeni... dar vom fi în Grecia mîine“.)
3. Relatările OZN nu sînt în mod necesar cauzate de vizite ale unor călători din spaţiu. Fenomenul ar putea fi o manifestare a unei tehnologii’ mult mai complexe. Dacă timpul şi spaţiul nu au o structură atît de simplă ca aceea pe care o presupun fizicienii noştri, atunci întrebarea „De unde vin ei?“ poate fi fără sens; ei pot veni dintr-un loc în *timp.* Dacă conştiinţa se poate manifesta în afara corpului, atunci numărul ipotezelor poate fi chiar mai mare.
4. Cheia pentru o înţelegere a fenomenului se află în efectele metapsihice ’ pe care le produce acesta (sau înţelegerea metapsihică pe care el o face posibilă) asupra observatorilor săi. Vieţile lor sînt adesea profund schimbate şi prezintă talente neobişnuite cărora s-ar putea să le facă faţă cu dificultate. Proporţia martorilor care au făcut un pas’înainte şi şi-au publicat experienţele este scăzută; majoritatea lor nu vorbesc despre acestea.
5. Contactul între oamenii care îl percep şi fenomenul OZN are loc întotdeauna în condiţii controlate de către ultimul. Trăsătura sa caracteristica este un factor de absurditate care conduce la o respingere a poveştii de către nivelurile superioare ale societăţii-ţintă şi o absorbire la un nivel profund, inconştient, a simbolurilor transmise prin întîlnire. Mecanismul acestei rezonanţe între simbolul OZN şi arhetipurile inconştientului uman ’a fost bine demonstrat de către Cari Jung, a cărui lucrare,

Flying Saucers, face multe referiri la semnificaţiile vechi de secole ale semnelor de pe cer.

Nu consider fenomenul OZN ca pe un joc, ce nu poate fi cunoscut şi nici controlat, al unor fiinţe superioare. Şi nu cred că o întîlnire cu un OZN ar adăuga 'fiinţei umane ceva ce nu posedă încă. Totul funcţionează ca şi cum fenomenul ar fi produsul unei tehnologii ce respectă nişte reguli şi modele bine definite, deşi fantastice după standardele umane obişnuite. Nu a ameninţat încă, pînă acum, apărarea naţională şi pare să fie indiferentă la bunăstarea martorilor individuali, determinîndu-i pe mulţi să presupună că s-ar putea să avem de-a face cu un fenomen natural încă nedescoperit. („Nu pot fi inteligenţi", spun unii, „deoarece nu ne atacă!") Dar impactul său ’ asupra modelării creativităţii pe termen lung şi a impulsurilor inconştiente umane este probabil imens. Faptul că nu dispunem de o metodologie potrivită acestui impact indică numai cît de puţin ştim despre propriul nostru psihic.

AVEYRON SAU ESENŢA PROFEŢIEI

Două cazuri bine investigate conţin elemente tulburătoare. Unul s-a petrecut în Aveyron, Franţa, 'iar celălalt în Kansas. Ele susţin cele cinci afirmaţii de mai sus.

La 15 iunie 1966, în Aveyron (departament francez situat în sudul Masivului Central), o femeie în vîrstă de şaptezeci şi cinci de ani, care locuia într-o fermă izolată, a făcut prima- dintr-o lungă şi fascinantă serie de reperări. Clădirea fermei, foarte veche, este izolată; are zece camere, ale căror ferestre dau spre sud, oferind o privelişte excelentă:

> Eram la fereastră - numai pentru o clipă - fiindcă la vîrstă mea ai nevoie de aer, oriunde te-ai afla. Nu am mai văzut niciodată lumini ca acelea, nici lucruri ca acelea! Nu erau doar lumini, erau focuri!

Bătrînă a devenit temătoare şi cuvintele folosite pentru a descrie chinul resimţit exprimă aceleaşi sentimente pe care mulţi martori au încercat, în multe limbi, să le exprime:

> Toate aceste focuri-sînt prea bătrînă, nu vreau să văd lucruri de-astea. Dacă lucrul acela poate veni şi pleca în felul în care a făcut-o, ce se va alege de noi toţi? După

> aceea, s-a mişcat din nou, pe deasupra viei, îţi aminteşti (vorbind cu ginerele ei), a fost atunci cînd te-a'm chemat, atunci cînd eram speriată, dar mă gîndeam că dacă se apropie mai tare, va ajunge în hambar şi totul se va transforma în scrum, casa şi noi toţi - aşa că l-am strigat, l-am strigat.

Dl. Fernand Lagarde, un cercetător local care a condus investigaţia amănunţită a evenimentelor, a relatat că „gîndul focului îi sperie pe cei din partea locului şi de aceea, tulburată şi speriată, l-a chemat în ajutor pe ginerele ei, iar mai tîrziu ne-a spus că s-a dus la culcare îmbrăcată, de teamă că lucrul acela se va întoarce. Aceasta este o poveste adevărată".

Obiectele aprinse erau sferice şi s-au îndreptat spre cîmpuri. Ginerele, care lucra la fermă, a observat şi el ceea ce văzuse bătrînă, şi s-a dus să vadă despre ce era vorba. Obiectele, a spus el, erau rotunde în vîrf şi mai degrabă plate în partea inferioară, şi au dispărut pe loc, ca vrăjite. La un moment dat, erau şase, la mai puţin de o milă depărtare, se deplasau în şir, cu viteza unui tractor, şi au intrat într-un obiect mai mare, de asemenea luminos, care arăta ca un copac în flăcări, ca o scoică de lumină. Totul a dispărut şi martorii s-au retras, intrigaţi.

Acest sentiment era încă foarte clar în interviurile înregistrate pe care le-am audiat în timpul unei călătorii în Franţa, iar Lagarde a confirmat că totul le-a părut martorilor tulburător şi iraţional. Evenimentele s-au petrecut într-o noapte calmă, fără nici un sunet, ireal „ca în vis". Sferele luminoase s-au întors la ferma de Aveyron şase luni mai tîrziu, la 6 ianuarie 1967. Fermierul se dusese să vadă de vite cînd, brusc, a zărit o sferă la nu mai mult de cincizeci de iarzi depărtare. S-a hotărît să „se ducă în spatele acelui lucru pentru a vedea ce este", presupunînd că avea o faţă şi un spate, dar atunci cînd a ieşit pe poartă, sfera se afla lîngă aceasta, aşteptîndu-l. O lăsase în curte cu un moment mai înainte. Omul s-a hotărît apoi să pornească pe o cărare peste cîmp şi din nou s-a aflat în spatele obiectului, dar sfera l-a urmărit aproximativ şaizeci de iarzi şi i-a blocat accesul pe potecă!

> Lucrul acela m-a urmărit aproximativ şaizeci de metri, ^ destul de aproape... şi acolo se afla o cărare îngustă prin care voiam să trec, ...pentru a-l înconjura şi a ajunge în spatele lui, apoi „lucrul ăla" m-a urmărit... pînă ce m-am oprit acolo, unde voiam să trec în spatele lui, şi „maşina" s-a oprit şi ea, chiar la dreapta potecii. Deci, mi-am spus, acum... nu are rost să mă cert... nu pot să trec!

Întorcîndu-se în casă, fermierul l-a strigat pe fiul său şi ieşind afară, au văzut de data asta şase sfere şi s-au speriat teribil; au intrat în casă. Cel mai mare obiect în formă de sferă se afla şi el acolo şi emitea un fascicul luminos ca acela al unui reflector:

> în vîrf se afla un reflector, chiar în capăt, şi lumina fereastra de acolo, toată camera de fapt... deschisesem fereastra.
>
> Era o lumină difuză sau mai degrabă concentrată?
>
> O, concentrată, foarte concentrată.
>
> Şi lumina camera?
>
> Da, o lumină într-adevăr... încoace şi încolo... se rotea...
>
> se rotea tot timpul.
>
> Se rotea ca un far?
>
> Da, cîteodată lumina camera de alături, pe jos... se tot rotea... dar aşa a fost, pe la 23:00, poate 23:15, cam aşa ceva. '
>
> Apoi, brusc, totul a dispărut. Dispăruseră toate şi nu am mai văzut nimic. Nu ştiu dacă plecase sau încă se mai afla aici.

Punctul culminant al seriei de reperări din Aveyron s-a petrecut pe 11 ianuarie 1967, cînd fiul a văzut „scoica" coborînd în apropiere de casă. S-a dus cu maşina în apropierea ei şi a putut vedea că era într-adevăr foarte mare. Două din sferele mai mici au intrat în interiorul acesteia, apoi ea a devenit foarte strălucitoare şi martorul a auzit un sunet ca un şuierat. „Scoica" s-a îndreptat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi a plecat cu o viteză incredibilă.

A apărut apoi un alt obiect. Avea forma unui disc, cu două cupole transparente în vîrf, iar înăuntru...

> Ei bine, înăuntru... mi s-a părut că ceva strălucea în interior ca o lumină verde... în interiorul celor două cupole... şi am văzut... deşi nu pot fi prea sigur de asta... era foarte întunecat, pot spune că era ceva ca o ceaţă, în interior şi în exterior... nu ştiu unde... în interiorul său în exteriorul celor două cupole. în orice caz, cred că am văzut două... ei bine, am văzut doi oameni ca... fiinţele omeneşti, ştiţi?... Cosmonauţi. Purtau haine ca ale aviatorilor, verzi, garnisite cu alb.

Obiectul plana, mişcîndu-se înainte şi înapoi, repezindu-se şi învîrtindu-se. Investigatorul a întrebat: „Uşa de la maşină era închisă în timpul acesta?", Iată răspunsul:

> Da, da... cred că deschisesem fereastra... Sau poate că după aceea, după ce a decolat, am deschis fereastra... şi atunci am simţit un val de căldură şi m-am simţit aproape... nu-mi puteam mişca mîinile sau picioarele cît timp au durat toate astea.

După aproximativ o săptămînă, martorul a resimţit tulburări ale somnului. Ar fi dormit chiar şi douăzeci de ore pe zi, dar, în ciuda sfatului părinţilor, nu s-a dus să consulte un doctor. Pur şi simplu nu se putea’ ţine pe picioare, atît era de epuizat, şi asta a durat vreo două lu’ni. I s-a mai întîmplat şi altceva: în primele ore ale dimineţii, între 4:00 şi 5:00 a.m., părea că „pluteşte". Mintea era alertă, deşi corpul îi era paralizat, şi simţea cum conştiinţa îi părăseşte trupul.

In urma discuţiei pe care am avut-o mai tîrziu cu investigatorul, am' aflat despre schimbările petrecute în comportarea martorului, l-a surprins pe toţi din acea zonă izolată a Franţei recomandînd tinerilor să studieze astronomia şi ştiinţa în general. Şi, într-o discuţie particulară cu unul dintre cercetătorii care au urmărit timp de’cîţiva ani acest caz deosebit, el a menţionat întîmplător că intenţionează să scrie o carte în curînd. I se spusese că nu era în stare să scrie nici măcar o simplă scrisoare. „Ei mi-au spus să nu-mi fac griji în legătură cu asta", a afirmat. „Atunci cînd va veni timpul, voi şti cum anume să pun totul pe hîrtie."

.Avem de-a face aici cu esenţa profeţiei. *Ei* i-au spus... Dar cine sînt *ei?* Se pare că, în visele de după incidentul cu discul zburător, a văzut mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în roşu, fiecare din ei ţinea în mîini o carte şi’ arătînd spre ea. 'Nimic altceva nu se mai întîmpla în vis. Numai bărbaţii şi cartea.

Recent, a străbătut peste două sute de mile* pentru a-l vizita pe investigatorul acestui caz, care ceruse să fie informat despre orice lucru nou şi important. Pe cînd se afla în casa investigatorului, deşi avea ceva foarte important de spus, nu a putut vorbi. Acea parte a creierului său răspunzătoare de expresia verbală şi mecanismul limbajului nu putea să prelucreze datele care se aflau acolo.

CAZUL DELPHOS

în seara zilei de 2 noiembrie 1971, la ferma Johnson, situată lîngă Delphos, Kansas, a fost observat un obiect necunoscut care a coborît pînă aproape de nivelul solului, apoi a decolat. Obiectul a fost văzut de către un tînăr şi mai tîrziu de părinţii

* Milă - unitate de măsură pentru lungime; 1 milă = 1 609,3 m (n.t.)

acestuia şi ar fi intrat în analele ufologilor printre numeroasele aterizări dacă nu ar fi prezentat cîteva efecte secundare produse de obiect: a afectat animalele; a lăsat urme ciudate pe sol şi, ca şi în cazul din Aveyron, a afectat somnul martorului.

Şi aici martorul principal este fiul fermierului. Ronald Johnston, în vîrstă de şaisprezece ani, se afla cu oile la păscut, însotit de cîinele său, cînd a avut loc reperarea. A văzut, brusc, un obiect în formă de ciupercă, iluminat pe întreaga suprafaţă de lumini multicolore şi planînd la o depărtare de douăzeci' şi cinci de iarzi, la două picioare de sol. Avea un diametru de aproximativ nouă picioare. Obiectul strălucea atît de tare că Ronald nu-l putea vedea în detaliu, şi scotea nişte sunete „ca o maşină veche de spălat care vibrează". Apoi s-a luminat la bază şi a decolat. Martorul a relatat că a orbit temporar. în timpul acesta cîinele a fost „foarte liniştit".

După cîteva minute, Ronald, recăpătîndu-şi vederea, a alergat în casă, i-a chemat pe părinţi, şi toţi au ieşit afară pentru a vedea obiectul acum aflat sus pe'cer şi'de dimensiunile unei jumătăţi de lună. A dispărut apoi în depărtare. Cei trei martori au înconjurat casa şi s-au dus apoi la locul în care aterizase obiectul, unde, surprinşi, afirmă ei, au observat un inel strălucitor pe sol. Părţi din copacii din jur străluceau de asemenea. Solul, raportează 'Ted Phillips, investigator experimentat, „era straniu, ca o crustă lucioasă, ca şi cum s-ar fi cristalizat". Dna Johnson a observat că degetele îi amorţiseră, de parcă i-ar fi fost făcută o anestezie locală. Ea este asistentă la spitalul din apropiere şi timp de două săptămîni nu a putut lua pulsul pacienţilor.

în ziua următoare, inelul încă mai era vizibil - locul'respectiv era uscat, arătînd ca o „crustă". Interiorul şi exteriorul inelului erau umezite de ploile recente, dar inelul însuşi era perfect uscat! Treizeci şi două de zile mai tîrziu, cînd Ted Phillips a reuşit să ajungă la „locul faptei", căzuse zăpada, iar interiorul şi exteriorul inelului erau umede, însă inelul, lat de un picior, era perfect alb.

> Am îndepărtat zăpada de pe o porţiune a inelului şi am turnat apă în zona inelului: apa nu'a trecut prin sol. Era într-adevăr remarcabil, căci se înregistraseră cîţiva inci de ploaie şi zăpadă.

Phillips a prelevat un fragment din inel şi a observat că acesta conţinea o mare cantitate de material alb la culoare. Solul aflat sub inel era uscat pînă la o adîncime de cel puţin un picior.

Acesta nu este un caz izolat. Sute de rapoarte despre motive în formă de inel au fost adunate de cercetători şi multe dintre ele se referă la o substanţă albă aflată pe locul respectiv. Un eveniment similar a avut loc în Noua Zeelandă, într-un loc numit Waihoke, în ianuarie 1965. Aici, inelul a fost vizibil timp de patru ani înainte de a fi acoperit în cele din urmă de iarbă. Este

curios faptul că, în ciuda emoţiei cauzate de cazul din Delphos şi a atenţiei acordate acestuia atît de către ufologi, cît şi de către sceptici, nimeni nu a încercat să identifice acea substanţă albă. Au fost făcute analize detaliate ale solului, care nu au 'relevat nici o deosebire semnificativă între exteriorul şi interiorul inelului. Am obţinut în cele din urmă o mostră de substantă albă de la Phillips şi am dat-o unui laborator biologic din Franţa, unde a fost examinată la un microscop puternic prin tehnica imersiunii în ulei. S-au extras fibre (a fost înlăturată astfel „explicaţia[11] furnizată de Philip Klass în *UF Os Explained,* el pretinde’că substanţa respectivă a fost produsă de urina oilor ce păşteau aşezate în’ cerc). Fibrele erau de natură vegetală şi aparţineau unui organism din ordinul Actinomycetelor, organisme intermediare între bacterii şi fungi. (Biologul francez care l-a identificat şi care a cerut ca numele să nu-i fie menţionat în această carte, a constatat că organismul aparţine familiei Actinomycetelor, genul Nocardia.) El este adesea Întîlnit împreună cu un fungus din ordinul Basidiomycete, care poate deveni fluorescent în anumite situaţii.

Acest fungus poate produce un motiv circular vizibil pe suprafaţa solului. Astfel se pot explica, fără îndoială, unele inele produse de OZN-uri, dar legătura dintre acest fungus şi cele văzuta de familia Johnson încă nu a fost explicată. O interpretare posibilă ar fi că o stimulare de înaltă energie a activat creşterea spectaculoasă a Nocardiei şi a unui fungus existent, provocînd fluorescenţa ultimului.

Efectele obiectului strălucitor asupra animalelor sînt asemănătoare cu cele observate şi în alte cazuri de aterizare. în timpul reperării, cîinele a fost foarte liniştit. Oile au behăit, dar, ca şi cîinele, parcă erau ţintuite locului. Nici băiatul nu s-a putut mişca, dar nu ştie dacă ’de frică sau din altă cauză. Comportamentul animalelor după reperare a fost cu totul deosebit. Timp de aproape două săptămîni, în fiecare seară, oile săreau din ţarc şi alergau înnebunite. Cîinele încerca, furios, să intre în casă la căderea nopţii. El a distrus practic oblonul de la uşă şi singurul mijloc prin care a putut fi ţinut afară a fost înlocuirea acestuia cu unul de metal.

Au existat efecte deosebite şi asupra martorului. Mai întîi, a suferit din pricina unei puternice iritaţii a ochilor: aceştia erau roşii şi lăcrimau. Apoi au apărut durerile de cap şi coşmarurile. Aceste coşmaruri, ce au durat aproape o săptămînă, au fost atît de vii încît băiatul i-a trezit pe părinţi cu ţipete răsunătoare. A avut acelaşi vis, noapte de noapte,’ în care nişte creaturi cu înfăţişare umană priveau pe fereastra camerei sale. De două sau’de trei ori, venind în dormitorul lui, părinţii l-au găsit strigînd în faţa ferestrei.

CONFUZIA - O TEHNICĂ ÎN RITUALUL CONTACTULUI

Ceva mai devreme am prezentat povestea unui martor care a fost întrebat cît e ceasul de către un ocupant al unui OZN. „2:30“, a răspuns martorul.

„Minţi; este ora patru", a spus ocupantul, îi rămîn îndatorat lui Gerald Askevold pentru că mi-a adus la cunoştinţă fascinanta poveste a dr. Milton Erickson, un pionier al hipnozei moderne, în legătură cu „The Gentle Art of Reframing":

> Intr-o zi vîntoasă... de după colţul unei clădiri a apărut un bărbat alergînd şi s-a lovit de mine’foarţe tare; eram aplecat, încercînd să merg împotriva vîntului. înainte ca el să-şi fi regăsit echilibrul şi să-mi vorbească, m-am uitat bine la ceas şi, amabil, ca şi cum m-arfi întrebat cît e ceasul, am declarat: „Este exact două şi zece minute", deşi de fapt era aproape 4 p.m., şi am plecat mai departe. Ceva mai încolo, m-am oprit, m-am întors şi l-am văzut uitîndu-se după mine, fără îndoială încă zăpăcit de remarca mea.

După ce citează această poveste, psihologul Paul Watzla- wick comentează în cartea sa *Change.*

> Astfel descrie Erickson incidentul care l-a condus la dezvoltarea unei metode neobişnuite de inducere hipnotică pe care mai tîrziu a numit-o tehnica confuziei. Ce s-a întîmplat?
>
> Incidentul ciocnirii unul de altul a creat un context în care răspunsul convenţional evident ar fi fost scuzele reciproce. Răspunsul brusc şi neaşteptat al dr. Erickson a redefinit acelaşi context ca pe unul diferit, adică unul potrivit, din punct de vedere social, în cazul în care celălalt bărbat l-ar fi întrebat cît e ceasul, dar chiar şi acesta ar fi fost tulburător din pricina incorectitudinii evidente a informaţiei, în contrast cu maniera curtenitoare, atentă în’care fusese oferită. Rezultatul a fost confuzia, neînsoţită de nici o altă informaţie care ar fi reorganizat piesele ’puzzle-ului într-un cadru nou, de înţeles, de referinţă. Aşa cum subliniază Erickson, nevoia de a ieşi din această confuzie prin găsirea acestui nou cadru îl face pe subiect pregătit şi nerăbdător să păstreze ferm următorul fragment de informaţie care îi este oferit. Confuzia, ce decorează scena pentru un nou cadru, devine deci un pas important în procesul efectuării unei

schimbări de ordin secund, „arătîndu-i muştei cum să iasă afară din sticlă", încerca aşa-zisul pilot OZN să-i arate martorului ieşirea dintr- un labirint similar? E folosită în mod deliberat această tehnică a confuziei pentru a provoca schimbări pe scară mare? Răspunsul la astfel de întrebări s-ar putea să ne ajute să înţelegem puternica asemănare pe care oricine a studiat credinţele grupurilor ezoterice a observat-o, fără îndoială, între anumite întîiniri OZN şi ritualurile de iniţiere ale societăţilor secrete. Această „deschidere a minţii" către un nou set’de simboluri despre care vorbesc numeroşi martori este chiar ceea ce încearcă să înfăptuiască variatele tradiţii oculte.

CAZUL LUI JOSE ANTONIO

lată povestea lui Jose Antonio, soldat brazilian din poliţia militară din Minas Gerais, ordonanţa maiorului Celio Ferreir’a, comandantul, la acea vreme, al ’ unui batalion de gardă. Investigaţia, condusă de dl Brant Aleixo şi publicată în *The Flying Saucer Review* (noiembrie/decembrie 1973), a dezvăluit că în mai 1969, într-o după-amiază gle duminică, Jose Antonio, care pescuia într-o lagună la nord de Belo Horizonte, a simţit deodată că cineva se mişcă în spatele său. A văzut cum o „explozie de lumină" i-a lovit picioarele, s-a simţit ca paralizat, a scăpat undiţa şi a căzut în genunchi. A fost prins de doi indivizi mascaţi de’aproximativ patru picioare înălţime, îmbrăcaţi în costume greoaie ce păreau din aluminiu, care’l-au dus la o riavă ce arăta ca un cilindru vertical. în interiorul navei fiinţele i-au dat o cască asemănătoare cu cea pe care o purtau, l-au leqat şi au decolat:

> Pe măsură ce maşina urca, soldatului îi era tot mai greu să respire, şi, la un moment-dat, pe lîngă faptul că era cu moralul la pămînt, a simţit că întreg trupul îi era obosit, aproape paralizat. Se simţea din ce în ce mai rău în acea poziţie, din pricina durităţii şi formei scaunului, amorţelii picioarelor şi greutăţii căştii, care îi apăsa umerii şi gîtul.

După o perioadă ce a părut „interminabilă", nava a aterizat, provocîndu-i o senzaţie neplăcută, iar omuleţii l-au dezlegat pe Jose Antonio, l-au pus o legătură peste cască, în dreptul ochilor, şi l-au tîrît; genunchii lui atingeau solul. A auzit paşi şi mai mulţi oameni vorbind. în cele din urmă, a fost aşezat pe un scaun şi'i s-a scos legătura.

Jose Antonio se afla într-o cameră mare, pătrată, de treizeci pe patruzeci de picioare, la aproximativ cincisprezece picioare de un pitic robust care se uita la el „cu vizibilă satisfacţie". Piticul era extrem de păros:

> Pletele lui lungi, roşcate şi ondulate, îi cădeau pînă în talie; avea o barbă lungă şi deasă, care îi ajungea pînă la abdomen. Avea sprîncene foarte dese, groase de două degete, care-i acopereau fruntea. Pielea era deschisă la culoare, foarte palidă, ochii rotunzi, mai mari decît ai noştri, şi verzi, precum frunzele ce încep să se veştejească.

Au început să apară şi alte fiinţe asemănătoare şi în curînd în cameră erau cincisprezece pitici.' Soldatul pretinde că undeva în spate, dincolo de cîmpul său vizual, se afla o uşă. Cei trei pereţi pe care-i putea vedea nu aveau nici uşă, nici ferestre. La stîng'a era o poliţă joasă, pe care se aflau *cadavrele a patru oameni,* unul din ei era negru. S-a gîndit că fuseseră ucişi de homunculi. întreaga încăpere părea să fie făcută din piatră şi, la un moment-dat, lui Jose Antonio i s-a dat să bea ceva dintr-un pahar cubic din piatră; cavitatea, ce conţinea un lichid verde- închis, era *în formă de piramidă cu vîrful în jos.*

Camera era uniform şi intens luminată, dar sursa luminii nu putea fi identificată. Pe peretele din stînga se aflau tablouri cu animale: un jaguar, o maimuţă, o girafă, un elefant; cu vehicule şi case. în colţul drept al camerei era ceva ce semăna cu o maşină de curse cu susul în jos. Soldatul a văzut toate acestea în timp ce homunculii examinau echipamentul său de pescuit şi luau *tot ce găseau în dublu exemplar,* au păstrat cîte un specimen din fiecare tip de cîrlig de pescuit şi o singură bancnotă din cei 35 de cruzeiros.

Căpetenia piticilor a început o conversaţie stranie cu soldatul. Aceasta a constat în întregime din gesturi şi desene şi s-a învîrtit în jurul conceptului de arme. (Jose Antonio crede că omuleţii trebuie să fi observat că era militar şi se comportau ca atare.)' La un moment-dat, un omuleţ a îndreptat un fascicul luminos către peretele de piatră. Se părea că i se cerea lui Jose Antonio să-i ajute pe omuleţi. Voia să le fie ghid printre pămînteni? Asta a înţeles Jose Antonio. A refuzat prin gesturi şi a început să se roage, atingînd rozariul pe care-l avea la el:

> Căpetenia a păşit spre el, arătînd pentru prima dată iritat, a înşfăcat crucifixul şi i l-a smuls. O mătanie s-a rostogolit pe jos şi a fost ridicată de către unul din omuleţi, care a arătat-o celorlalţi. Crucifixul a trecut şi el din mîriă-n mînă, stîrnind curiozitatea tuturor.

în timp ce homunculii discutau între ei, Jose Antonio a avut o viziune a unei fiinţe asemănătoare lui Hristos, „cu ochii limpezi şi senini", descul’ţ şi purtînd un veşmînt închis la culoare. Personajul i-a făcut cîteva revelaţii lui Jose Antonio, pe care acesta refuză să le dezvăluie. Năluca a dispărut, piticii, iritaţi, l-au legat din nou la ochi şi a fost transportat înapoi. în timp ce nava ateriza, a simţit că este din nou tîrît şi şi-a pierdut cunoştinţa. S-a trezit, singur, lîngă oraşul Vitoria, în statul Espirito Santo, la două sute de mile depărtare de locul în care pescuise. Lipsise patru zile şi jumătate.

Există o paralelă curioasă la acest caz în experienţele lui Robert Monroe, ale cărui investigaţii în legătură pu „călătoria în afara corpului" au fost deja mentionate. într-o anumită împrejurare, el a avut senzaţia că se aflã în afara corpului său, luptîndu-se cu două fiinţe mici:

> Disperat, m-a’m gîndit la foc şi asta a părut să ajute puţin. Totuşi, am avut impresia că erau amîndoi foarte amuzaţi, ca şi cum nu le-aş fi putut face nici un rău. în acest timp, eu ceream ajutor.
>
> Apoi am văzut ceva apărînd în colţul Ochiului meu. La început, am crezut că e vorba de un altul, dar era, clar, un om. S-a oprit la mică distanţă şi a urmărit totul cu o expresie foarte serioasă... Purta un veşmînt închis la culoare, care-i cădea pînă la glezne. Nu îi puteam vedea picioarele.

Ca şi în cazul lui Jose Antonio, apariţia omului mai înalt a fost semnalul sfîrşitului calvarului.

Ritualurile de iniţiere sînt caracterizate de următoarele faze, sau scene generale,’ adesea combinate sau dezvoltate în cadrul unor teme mai complexe:

> 1. Candidatul este confruntat cu membrii grupului ocult ce poartă costume speciale.
> 2. Este legat la ochi.
> 3. Este ţinut de mînă de-a lungul unui drum dificil.
> 4. Este dus într-o încăpere specială, fără ferestre, şi aşezat astfel încît să nu vadă decît o parte din această încăpere.
> 5. Este dus în faţa „Maestrului".
> 6. Este supus unui test şi trebuie să răspundă la unele întrebări.

7. I se arată mai multe simboluri destinate a-i reaminti de moarte.

8. Situaţia sugerează că s-ar putea să nu supravieţuiască încercării.

9.1 se dă mîncare sau băutură rituală.

10. Este legat la ochi din nou şi scos afară.

Toate aceste elemente sînt prezente în cazul lui Jose Antonio. Trebuie să mai adăugăm că tot ce se afla în încăpere părea a fi din piatră. Cubul din care a băut, cu piramida inversată, reprezintă un ultim retuş rafinat.

CAZUL LUI PAULO GAETANO

La sfîrşitul acestui capitol ne vom ocupa de un alt caz remarcabil din America de Sud, ce propune noi interpretări în legătură cu natura confruntării.

La 17 noiembrie 1971, la 9:30 p.m., un brazilian pe nume Paulo Gaetano se întorcea acasă cu maşina djn oraşul NatLvidad de Carangola, unde se dusese cu afaceri. în maşină se mai afla un bărbat, Elvio B. Treceau pe lîngă oraşul Bananeiras, cînd Paulo a simţit că maşina nu merge normal; i-a spus asta tovarăşului său, care i-a replicat că îi e somn şi că vrea să doarmă. Motorul s-a oprit şi Paulo a trebuit să tragă pe dreapta. Atunci a văzut un obiect la aproximativ doisprezece picioare depărtare. Un fascicul roşu de lumină era proiectat pe maşină, provocînd, se pare, deschiderea uşii. Au apărut cîteva fiinţe mici, care l-au luat pe Paulo în navă şi l-au aşezat pe o masă mică. l-au legat braţele şi au coborît din tavan ceva ce semăna cu un aparat cu raze X. A simţit o tăietură lîngă cot şi fiinţele i-au luat sînge. (Investigatorii de la grupul SBEVD din Brazilia au văzut şi au fotografiat rana trei zile mai tîrziu.). Apoi i s-au arătat două panouri, unul cu un plan al oraşului Itaperuna, celalalt reprezentînd o explozie atomică. Lui Paulo i s-a făcut rău. îşi aminteşte că Elvio l-a ajutat, dar nu mai ştie cum a ajuns acasă.

Partea interesantă este că martorul nu a fost singur. A văzut şi Elvio farfuria zburătoare? *Nu. El nu a văzut decît un autobuz.*

> în apropiere de Bananeiras, Paulo a început să dea semne de nervozitate, a relatat Elvio. A spus că erau urmăriţi de o farfurie zburătoare, dar de fapt în spatele lor se află un autobuz care se menţinea la o distanţă rezonabilă de maşină.
>
> Elvio a adăugat că maşina a încetinit şi s-a oprit şi că i-a venit în ajutor lui Paulo după ce acesta căzuse, în spatele maşinii, uşa din dreptul şoferului fiind deschisă. Elvio l-a ridicat pe Paulo şi au luat amîndoi autobuzul pînă la Itaperuna, unde Paulo a fost examinat la centrul de prim-ajutor. Poliţia a trimis o patrulă la locul respectiv, care a găsit maşina lui Paulo pe autostradă. Elvio nu a putut explica ce anume i se întîmplase lui Paolo şi de ce era deschisă uşa. El nu-şi aminteşte cînd a coborît Paulo din maşină şi nici de ce au luat autobuzul. Poliţia nu a găsit nici o urmă care să poată explica rana lui Paulo.

Unele experimente cu microunde sugerează că este posibil, din punct de vedere tehnic, ca impresii senzoriale să fie proiectate de la distanţă în mintea unei persoane. Poate fi vorba de o legătură între această tehnică şi fenomenul OZN? Din nou trebuie să întrebăm: avem de-a face cu o tehnologie care produce, în mod sistematic, confuzie în rîndul martorilor? Dacă este aşa, ea ar putea fi copiată. Dacă anumite zone ale creierului uman pot fi stimulate de la distanţă, atunci nu este imposibil să ne gîndim la nişte emisiuni care saturează literalmente mari teritorii cu un potop de simboluri. O astfel de tehnologie ar putea fi un factor important în confruntarea cu avansatele invenţii psihotronice.

7

COMPONENTA SPIRITUALĂ: O MORFOLOGIE A MIRACOLELOR

CE S-A ÎNTÎMPLAT LA FATIMA

Multe descrieri ale fenomenului OZN ne forţează să lucrăm simultan cu două categorii pe care am încercat'întotdeauna să le separăm: fizicul (sau tehnicul) şi spiritualul (sau divinul). Numeroşi martori pretind, în declaraţiile făcute după o întîlnire de aproape, că experienţa respectivă are pentru ei o semnificaţie religioasă. Poate că are. Poate că nu avem nevoie numai de o descoperire ştiinţifică de răsunet, ci şi de una de domeniul conştiinţei, de o' înţelegere globală, istorică a credinţelor - materialiste şi idealiste - prin care bîjbîim de o mie de ani. Steven Spielberg a valorificat această idee la sfîrşitul filmului *Close Encounter of the Third Kind.* La fel a făcut Whitley Strieber în cartea sa *Communion.* Ea a apărut într-o formă completă, tratată artistic, în *A Maggot*; capodopera lui John Fowles publicată în 1986.

Faimoasele apariţii de la Fatima oferă un exemplu istoric al dimensiunii religioase a întîlnirilor OZN. Cazul este celebru, dar pariez că puţini americani cunosc întreaga poveste a celor petrecute în 1917 în apropierea unui orăşel portughez. Presupun că sînt şi mai puţini aceia care realizează că întreaga secvenţă de observaţii ale unei fiinţe despre care se crede că a fost Fecioara Maria a început cu doi ani mai devreme, cu o adevărată secvenţă clasică de reperări OZN.

Dacă acceptăm interpretarea dată celor întîmplate la Fatima de Biserica catolică, avem de-a face cu un fenomen ce nu poate fi explicat nici ca efect fizic, nici ca iluzie. în hotărîrea din 1930, după treisprezece ani de investigaţii serioase întreprinse de numeroşi cercetători, Biserica a declarat:

> Fenomenul solar din 13 octombrie 1917, descris în presa vremii, a fost minunat şi a produs o puternică impresie asupra celor care au avut fericirea de a-i fi martori...

> Acest fenomen, care nu a fost înregistrat de nici un • observator astronomic şi care deci nu a fost unul natural, a fost observat de persoane din toate categoriile şi din toate clasele sociale, credincioşi şi necredincioşi, jurnalişti de la principalele ziare portugheze şi chiar de persoane aflate la o depărtare de cîteva mile. Aceste fapte anulează orice explicaţie referitoare la o iluzie colectivă.

„Miracolul", după cum va observa cititorul, a fost prezis cu cîteva luni mai înainte de trei copii care au avut o viziune: o femeie „într-o lumină strălucitoare". Ea nu a spus că este Fecioara Maria. A declarat, simplu, că este „din Rai" şi i-a sfătuit să se întoarcă în acel loc în fiecare lună pînă în octombrie, cînd se va petrece un miracol public „în aşa fel încît toată lumea va crede".

La Fatima au apărut sfere luminoase, lumini ciudat colorate, „valuri fierbinţi" - toate trăsăturile fizice asociate de obicei cu OZN-urile. Ele au mai inclus mişcarea tipică, de frunză ce cade, a farfuriei zburătoare ce zigzaghează prin aer. Au mai cuprins profeţia şi pierderea conştiinţei din partea martorilor - ceea ce a denumit componenta metapsihică a reperărilor OZN.

MOTIVUL PROFEŢIEI

Prima apariţie a femeii de la Fatima a avut loc la 13 mai 1917. Trei copii’ce păzeau oile au văzut o rază de lumină; s-au îndreptat spre o păşune aflată într-o vîlcea numită Cova da Iria (literal: Peştera Sf. Irina, *un străvechi loc sacru)* pentru a vedea ce se întîmplă. S-au trezit într-o lumină strălucitoare, care aproape i-a orbit, şi în centrul acestei lumini au văzut o femeie micuţă, care le-a vorbit, rugîndu-i să se întoarcă în acel loc în fiecare lună.

Prima dată, copiii au fost singuri; a doua oară, pe 13 iunie, li s-au alăturat alte cincizeci de persoane. Acestea i-au văzut pe cei trei mici păstori îngenuncheaţi şi transfiguraţi, ca şi cum ar fi fost transportaţi în altă lume. Lucia, copilul cel’ mai mare, care avea zece ani la vremea respectivă, a vorbit cu acea creatură

nevăzută, ale cărei răspunsuri nu puteau fi auzite de restul grupului. Totuşi, un spectator a afirmat că a perceput o voce stinsă sau bîzîitul unei albine (sunet tipic, asociat cu OZN-urile moderne). La sfîrşitul dialogului, toti martorii au auzit o explozie şi au văzut un norişor alb ridicîndu-se din aproierea unui copac - asupra căruia se vor concentra toate manifestările ulterioare.

în luna următoare, la 13 iulie, numărul martorilor a crescut la patru mii cinci sute. Această a treia apariţie a fost deosebită din mai multe motive. Unii spectatori au făcut descrieri detaliate ale unor fenomene fizice care pot fi comparate cu datele OZN. lată cum descrie evenimentul Joseph Pelletier, în *The Sun Danced at Fatima.*

> Un sunet - bîzîit sau zumzet -, o descreştere a strălucirii Soarelui şi a căldurii, un mic nor alb deasupra copacului apariţiilor şi un zgomot strident la plecarea Doamnei.

Uimitor este şi faptul că celor trei copii le-a fost arătată o viziune a Iadului, care i-a îngrozit, ca şi următoarea profeţie anunţînd şi alte *apariţii aie unor lumini necunoscute* pe cer:

> Războiul se va sfîrşi, dar dacă oamenii nu încetează să-l supere pe Dumnezeu, un altul, şi mai cumplit, va începe în timpul papei Pius al Xl-lea (notă: acesta a murit în anul 1939). Cînd veţi vedea noaptea luminată de *o lumină necunoscută*, să ştiţi că acesta este marele semn pe care vi-l trimite Dumnezeu, anunţînd că va pedepsi lumea pentru crimele sale prin război, foamete şi persecutarea Bisericii şi a Sfîntului Părinte.
>
> Pentru a împiedica asta, voi cere binecuvîntarea Rusiei... Dacă ei vor lua în seamă cererile mele, Rusia va fi convertită şi va fi pace. Dacă nu, ea îşi va răspîndi greşelile în toată lumea.

Amestecul de seriozitate şi absurditate, pe care l-am observat deja în mai multe poveşti despre contacte cu alte fiinţe, este caracteristic şi acestei declaraţii. Vom vedea că acelaşi lucru este valabil şi la Lourdes, ’ unde Fecioara Maria o îndeamnă pe micuţa Bernadette să facă lucruri fără nici un sens.

Motivul profeţiei şi-a urmat cursul. La 13 august, optsprezece mii de persoane se aflau în locul respectiv. Copiii însă nu erau prezenţi. Ei fuseseră închişi de către o oficialitate locală care hotărîse să pună capăt acestui „nonsens". în absenţa lor, a fost auzit bubuind tunetul, apoi a fost văzut un fulger strălucitor. Un mic nor alb s-a format în jurul copacului. A

plutit timp de cîteva minute, apoi s-a înălţat şi s-a risipit. Norii aflaţi pe cer au devenit roşii-stacojii, apoi roz, galbeni şi albaştri. „O lumină colorată ca un curcubeu pe pămînt"; „nori în jurul soarelui reflectînd diferite culori asupra oamenilor" - astfe! au descris martorii cele întîmplate. Ei au văzut „flori căzătoare", faimosul fenomen al „părului de înger", atît de des raportat după trecerea unui OZN şi interpretat uneori ca un efect al ionizării. în declaraţia sa, făcută sub jurămînt în timpul anchetei canonice, ManuelPedro Marto a relatat că a văzut clar *un glob luminos rotindu-se printre nori.*

La 19 august, copiii, care fuseseră eliberaţi, se aflau cu oile la păscut în apropiere de Aijustrel; pe la 4:00 p.m., au observat o bruscă scădere a temperaturii. Soarele, au spus ei, a devenit galben; a apărut din nou curcubeul, văzut şi de adulţii aflaţi în apropiere (după cum s-a stabilit mai tîrziu). Au fost observate un fulger strălucitor şi o lumină incandescentă deasupra unui copac din apropierea copiilor. Creatura, 'îmbrăcată în alb şi auriu, se afla în mijlocul acelei lumini. Martorii au căzut în genunchi şi „şi-au desfătat sufletele în extaz". A urmat un dialog în cursul căruia apariţia le-a cerut copiilor să „se roage pentru păcătoşi". După zece minute, Doamna din Lumină a plecat încet spre est, însoţită de un vuiet.

APARiTII ALE UNUI GLOB LUMINOS

La 13 septembrie mulţimea atinsese treizeci de mii de persoane, inclusiv doi preoţi, absolut sceptici, care veniseră tocmai pentru a stabili falsitatea celebrelor „miracole". Majoritatea celor prezenţi se strînseseră într-un imens amfiteatru, pentru a fi mai aproape de copacul apariţiilor. Cei doi preoţi aleseseră un loc mai înalt de pe care să poată observa mai bine totul. Cele ce urmează se bazează pe relatările lor.

Amiază. Soarele se întunecă, deşi nu se văd nori pe cer. Mulţimea strigă: „lat-o. . priviţi!". Cu toţii au putut vedea un glob de lumină ce cobora încet către vale’, de la est la vest, către copii. S-a aşezat în copac. S-a format un nor alb şi, din cerul senin, au început să cadă „petale" albe. lată cum descrie un martor acest fenomen:

în vreme ce oamenii priveau acest lucru ciudat, au observat că particulele sferice scînteietoare, contrar legilor perspectivei, deveneau tot mai mici pe măsură ce se apropiau. Şi cînd cei prezenţi au întins mîinile şi au încercat să le prindă, au constatat că se evaporaseră. Copiii au văzut din nou acea creatură în centrul globului şi din nou Doamna şi Lucia au dialogat. A fost repetată promisiunea unui miracol pe 13 octombrie. Apoi globul strălucitor s-a ridicat şi a dispărut *în soare.*

întrebat ce anume credea că este globul, unul din preoţi, destul de tulburat, a declarat că „era un vehicul ceresc care 'o purta pe Maica Domnului de pe tronul ei pe deasupra acestui cumplit deşert". Reprezentarea Pămîntului ca o închisoare sau ca un ameninţător ţinut sterp este destul de des întîlnită printre cei care au fost expuşi unor astfel de fenomene.

Ultima apariţie, conform prezicerii, a avut loc pe 13 octombrie 1917. Mulţimea număra şaptezeci de mii de persoane de data aceasta. (Numărul celor adunaţi pentru a vedea minunea a crescut în următoarea progresie: 3. 50, 4 500, 18 000, 30 000, 70 000.) Viziunea a fost precedată de un fascicul luminos la amiază şi de un parfum dulce, straniu. Copiii au vorbit cu Doamna. Martorii au putut observa schimbările dramatice de pe feţele celor trei copii, vrăjiţi de ceea ce vedeau Miracolul prezis s-a petrecut după ce apariţia a părăsit Cova da Iria. Ploaia care căzuse pînă atunci peste mulţime s-a oprit brusc şi norii grei s-au îndepărtat. Soarele a apărut ca un disc de argint strălucitor, „un disc supranatural, care se rotea cu rapiditate în jurul propriei axe şi răspîndea raze diferit colorate în toate direcţiile. Săgeţi de lumină roşie au ţîşnit din soare şi au colorat norii,'pămîntul' copacii, oamenii; apoi săgeţi violete, albastre, galbene şi de alte culori, una după alta". Aceste culori au fost descrise de către un sceptic obiectiv drept „segmente monocromatice" şi ele se roteau într-adevăr.

Relatările vorbesc despre un *disc plat* mai degrabă decît despre un glob. După un timp, s-a oprit şi „a plonjat în jos. în zigzag, către pămînt şi spectatorii îngroziţi".

Majoritatea martorilor au crezut că le-a sunat ceasul. Mulţi dintre ei, inclusiv necredincioşii, au căzut în genunchi şi au început să-şi mărturisească păcatele. în cele din urmă, discul şi-a schimbat direcţia şi a dispărut în soare, adevăratul soare, din nou fix şi strălucind pe cer. Mulţimea uimită a realizat brusc că hainele tuturor erau uscate.

Aceasta este povestea celor petrecute la Fatima aşa cum a putut fi reconstituită pe baza relatărilor vremii şi a rapoartelor

investigatorilor Bisericii. „Miracolul" final a reprezentat punctul culminant al unei serii de apariţii, combinate cu contacte şi mesaje, care le plasează, după opinia mea, între fenomenele OZN. Nu a fost vorba doar de un disc zburător sau de un glob; mişcarea acestuia, traiectoria de frunză căzătoare, efectele luminoase, bubuitul tunetului, bîzîitul, parfumul straniu, „părul de înger" care s-a dizolvat atingînd pămîntul, căldura asociată apropierii discului - *toate acestea sînt trăsături frecvente aie reperărilor OZN*, ca şi paralizia, amnezia, convertirea şi vindecările.

ÎNGERUL PĂCII

Puţine cărţi despre Fatima ne oferă detalii în legătură cu copiii. ’ Totuşi,’ în toate fenomenele legate de apariţii, este importantă investigarea mediului, ca şi cunoaşterea incidentelor ce au precedat evenimentele cercetate şi care i.au determinat pe martori să perceapă realităţi extraordinare. în cazul de la Fatima *evenimentele nu au ’ început* - aşa cum afirmă numeroase surse de încredere - la 13 mai 1917. Este adevărat că aceasta este data primei apariţii a Doamnei, dar ea a fost precedată de o serie de reperări ale unui înger în urmă cu doi ani. Aceste reperări aruncă serioase îndoieli asupra interpretării „miracolului" oferită de Biserica catolică.

în aprilie 1915, Lucia, care avea opt ani, se ruga în apropiere de Fatima, cînd a văzut un nor alb, transparent şi o formă umană. în acelaşi an a avut aceeaşi viziune încă de două ori, ultima dată în octombrie. Apoi, în 1916, Lucia a fost vizitată de înger de *trei ori.*

Prima dată era primăvară. Lucia şe afla împreună cu doi veri, a început ploaia. Copiii s-au adăpostit într-o mică peşteră. După prînz ploaia a stat, iar copiii, care se jucau la intrarea în peşteră, au auzit vîntul vuind cu putere - o altă constantă în comportarea OZN-urilor -, apoi a apărut o lumină albă. Strălucea în vale, deasupra vîrfurilor copacilor. în interiorul luminii se afla un tînăr de o mare frumuseţe, care s-a apropiat de micuţi şi le-a spus: „Sînt îngerul Păcii"’, l-a învăţat o rugăciune şi’ a dispărut. Cei trei copii, ca în transă, au repetat rugăciunea, mecanic, pînă ce au căzut, literalmente, epuizaţi.

Următorul incident a avut loc într-o zi fierbinte de la jumătatea verii lui 1916. De data aceasta, îngerul a apărut brusc şi a întrebat: „Ce faceţi? Rugaţi-vă! Rugaţi-vă mult! Oferiţi rugăciuni şi jertfe fără încetare".

„Cum să oferim jertfe?", a întrebat Lucia.

„Jertfiţi-vă cum puteţi... Mai presus de toate, acceptaţi şi înduraţi cu supunere suferinţa pe care o va trimite Domnul."

Copiii au rămas paralizaţi. Numai spre seară şi-au venit în fire şi au început din nou sa se joace. în acest caz, ca şi în precedentul, martorii au refuzat să vorbească despre cele petrecute - n-au discutat nici între ei. Pelletier relatează:

L-xperienta a fost atît de intimă şi atît de manifest sfîntă încît mei unul din ei nu s-a gîndit măcar s-o povesteasca altora, nici chiar un mic amănunt, tra, evident, o favoare ce trebuia păstrată pentru ei. Sînt absolut şi instinctiv convinşi de asta. în ziua următoare, tot nu-şi puteau explica cele trăite. „Nu ştiu ce se petrece cu mine", a spus una din fetiţe. „Nu pot să vorbesc, nici să mă joc, nici să cînt şi nu am puterea sa fac nimic."

îngerul a mai apărut o dată, la sfîrşitul lui 1916, în peştera de la Cabeso. Copiii au primit împărtăşania. Analizînd puterea care le-a permis tinerilor martori să imite acţiunile „îngerului" şi să repete rugile lui, Pelletier face această remarcă:

> Această putere este atît de intensă încît aproape că îi anihilează complet. îi privează practic de uzul simţurilor... trupurile lor sînt supuse unei forţe misterioase,’ împovărătoare, care îi istoveşte.

Observaţia de mai sus poate fi aplicată întregului spectru de întîiniri de aproape cu OZN-uri.

IMPACTUL CELOR PETRECUTE LA FATIMA

Care au fost urmările celor petrecute ia Fatima? Viaţa multor oameni care au asistat la „miracole" s-a schimbat profund. Unii au fost vindecaţi de diferite boli:

> La cererea mamei mele, m-am dus din nou la Cova da Iria în august, în timpul apariţiilor, scrie inginerul Mario

> Godinho. M-am întors, din nou, descurajat şi dezamăgit. Dar de data aceasta s-a petrecut ceva extraordinar. Mama mea, care avea de mai mulţi ani o tumoră la un ochi, *s-a vindecat.* Doctorii care au v'ăzut-o au spus că nu pot explica această vindecare.

Este numai una dintre sutele de mărturii de acest fel. Atunci cînd s-a petrecut ultimul miracol, mulţi oameni s-au pierdut cu firea, chiar şi cei aflaţi la o distanţă de' mai multe mile şi fără să fie în compania altor martori care'i-ar fi putut influenţa. Un copil de doisprezece ani, Albano Barros, de exemplu, care se afla pe un cîmp de lîngă Minde, la opt mile de Fatima, a fost atît de uluit la vederea discului de lumină ce cădea către pămînt încît *nu-şi mai aminteşte ce a urmat* „Nu-mi pot aminti nici măcar cum am Oiiu oot-4^3, ai ii lUyit sau j anuiift; ani iacul. Miiii au fost atît de afectati încît, precum fermierul Manuel Francisco, s-au dus acasă plîngînd. Un alt martor, o doamnă ce trăieşte acum în Statele Unite ale Americii, în apropiere de Albany, comentează: „Chiar şi azi, atunci cînd fulgeră, îmi aduc aminte şi mă sperii". Un avocat cunoscut, dl Mendes, i-a declarat, în 1960, lui John Haffert:

> Ceea ce am văzut la Fatima ne-a afectat viaţa interioară şi sînt sigur că toţi cei ce au văzut miracolul sau doar au auzit despre el au fost impresionaţi de măreţia acestuia... încă îmi mai amintesc totul la fel de viu precum s-a petrecut şi mă simt dominat de acel extraordinar eveniment.

Un alt martor relatează: „încă mă mai gîndesc la acel semn". O extrem de interesantă serie de mărturii provin de la martorii ce nu s-au aflat la Cova da Iria* ci la mai multe mile depărtare de mulţimea adunată acolo. Am menţionat deja observaţia făcută (ie Albano Barros din Minde. Dna'Guilhermina Lopes cla Silva, care locuia la Leiria, la nu mai puţin de şaisprezece mile de locul miracolului, nu a putut merge acolo, dar a privit către munte la amiază şi a văzut „o lumină mare, roşie" pe cer. Era atît de strălucitoare încît a fost văzută la o depărtare de treizeci de mile (la San Pedro de Muel, de către scriitorul portughez Alfonso Vieira, soţia şi soacra acestuia). Se pare că fenomenul nu a putut fi foiografiat cu mijloacele timpului. (Fotografia publicată de mai toate ziarele şi despre care se pretinde că a fost făcută la faţa locului, este de fapt fotografia unei eclipse de soare care nu are nici o legătură cu miracolul.) Există, în schimb, multe fotografii ale mulţimii, deşi adevărata strălucire a discului rămîne o problemă ne'rezolvată. *Doi martori au privit discul cu binoclul şi au relatat că au văzut o scară şi două fiinţe.* Marginile discului, conform tuturor descrierilor, erau ascuţite. Şi acesta nu era deloc orbitor, deşi multe fotografii înfăţişează

oamenii din mulţime umbrindu-şi ochii. Alţii relatează că fenomenul respectiv a întunecat atît de mult soarele încît la un moment-dat au putut vedea luna şi stelele.

Un alt martor aflat la mare distantă, un elev, a fost atît de impresionat de cele văzute încît a hotărît să se facă preot. Scriitorul catolic american John Haffert l-a intervievat în 1960. în vremea în care s-a petrecut miracolul, elevul se afla cu fratele său şi alţi copii în satul Alburitel, la nouă mile de Cova da Iria şi iată ce a observat: Am privit fix soarele, ce părea palid; ochii nu mă dureau. Arăta ca o minge de zăpadă, învîrtindu-se în jurul propriei axe, şi mi s-a părut, deodată, că se coboară în zigzag, ameninţînd Pămîntul. Înspăimîntat, am fugit şi m-am ascuns printre oamenii care plîngeau şi aşteptau sfîrşitul lumii. Mulţi se adunaseră lîngă şcoala din sat şi toţi ieşisem din clase şi fugeam pe străzi din pricina strigătelor de uimire ale bărbaţilor şi femeilor aflaţi pe stradă în faţa şcolii atunci cînd a 'început miracolul.

> Printre ei se afla şi un necredincios care îşi petrecuse toată dimineaţa bătîndu-şi joc de „prostovanii" care se duseseră pînă’la Fatima să vadă o fată obişnuită. Părea acum paralizat, uitîndu-se fix la soare. A început să tremure din cap pînă-n picioare şi, ridicîndu-şi braţele, a căzut în genunchi în noroi, rugîndu-se.
>
> între timp, oamenii continuau să strige şi să plîngă, rugîndu-se lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor. Am alergat cu toţii la cele două capele din sat, care s-au umplut curînd pînă la refuz. în timpul acestor lungi minute ale minunii solare, obiectele din jurul nostru s-au colorat pe rînd în toate culorile curcubeului... Cînd oamenii au realizat că pericolul dispăruse, a fost o explozie de bucurie.

Doi din copiii de la Fatima au murit tineri, aşa cum a prezis Doamna, dar Lucia a trăit, retrasă într-o mănăstire, pînă la adînci bătrîneţi.

BINECUVÎNTATA FECIOARĂ MARIA

Tocmai am examinat o serie de evenimente aparent miraculoase, şi anume cele legate de observarea la Fatima a unei fiinţe descrise de percipienţi ca fiind Binecuvîntata Fecioară Maria. Aceştia, bineînţeles, au fost supuşi unei atît de

puternice alterări a realităţii încît declaraţiile lor sînt distorsionate de emoţia resimţită. Asta nu înseamnă că mărturiile lor trebuie respinse. Ele sî’nt asemănătoare multor altor relatări.

La 11 februarie 1858, o fetiţă de paisprezece ani, pe nume Bernadette Soubirous, care strîrigea lemne de foc pe malul unui pîrîiaş de lîngă Lourdes, Franţa, a auzit „un zgomot puternic, ca al unei furtuni". A privit în jurul său, dar nici copacii, nici apa nu -se mişcau. Apoi a auzit din nou acel sunet. Speriată, a privit în faţa ei şi „şi-a pierdut graiul şi puterea de a gîndi".

Dintr-o grotă din apropiere a ieşit un nor auriu. Nu după multă vreme a apărut o fiinţă, descrisă ca o doamnă frumoasă, care s-a aşezat în faţa unui tufiş ce se unduia ca şi cum ar fi fost bătut de vînt. La Fatima, era vorba de vîntul ce „se mişca pe deasupra muntelui fără a atinge copacii". Doamna din Fatima a apărut mereu în vîrful ramurilor unui copăcel, crengile din centru înclinîndu-se spre est ca şi cum^s-ar fi întors în acea direcţie atunci cînd apariţia a dispărut. întrebată despre asta, Lucia, fetita de la Fatima’, a declarat că „picioarele Doamnei noastre se odihneau uşor pe vîrfurile frunzelor". Montes de Oca adaugă, în cartea sa *More About Fatima*, că „ramurile cele mai de sus ale copacului au fost înclinate în forma unei umbrele şi au rămas aşa ca şi cum o greutate invizibilă s-ar fi aflat deasupra lor".

Atunci cînd Doamna de la Lourdes a privit-o pe Bernadette, *fetiţa nu a mai simţit teamă*, dar i s-a părut că *nu mai ştie unde* se află. A vrut să se roage, dar, deşi a încercat să-şi ridice mîna la frunte, *braţui îi era parcă paralizat* şi numai după ce Doamna şi-a făcut cruce, Bernadette a putut face acelaşi lucru. Cînd s-a aflat despre cele petrecute, totul a fost privit cu neîncredere de către autorităţile locale. Părintele Peyramalle, preotul oraşului, a fost foarte supărat şi a sugerat că Doamna ar trebui să producă înflorirea tufei de trandafiri în faţa unei întregi mulţimi pentru a-i convinge pe toţi. Atunci cînd Bernadette i-a comunicat Doamnei această cerere a preotului local, apariţia a zîmbit. Ea i s-a arătat Bernadettei timp de cincisprezece zile şi în centrul conversaţiei lor s-a aflat cererea Doamnei de a i se ridica o capelă şi de a se face procesiuni în acel loc. Uneori dialogul era absurd, în sensul acelor conversaţii cu „ufonauţii" pe care le-am prezentat mai sus. O dată, Doamna i-a spus’ Bernadettei să se ducă şi să se spele într-un izvor inexistent, iar altă dată i-a ordonat destul de aspru să se „ducă şi să mănînce iarba care creşte acolo!".

Un studiu al acestor evenimente din punctul de vedere al tradiţiei ezoterice ar oferi rezultate surprinzătoare. Maeştri ocult’işti precum Gurdjieff şi Crowley obişnuiau să ceară discipolilor lucruri nesăbuite, de exemplu transportarea de pietre pe vîrful unui munte ca încercare a devotamentului lor sau ca disciplinare a spiritului. Povestea Măriei însăşi şi a miracolelor

din timpul vieţii sale prezintă asemănări interesante cu zeităţi mai timpurii, mai ales cu zeiţa egipteană Isis. Ca şi anumite ţinte ale manifestărilor OZN, Maria este atinsă de o misterioasă rază de lumină; ca urmare, poartă în pîntece un copil fără tată. Scena de la Fatima aminteşte de amuletele feniciene descrise la începutul acestei cărţi. Nu ne propunem aici o interpretare a mitologiei, ci o încercare de a ordona relatările unor observaţii ce par să formeze nişte motive extraordinare. Un astfel de motiv este cel al norului şi peşterii, prezent la Fatima, Lourdes şi în alte apariţii. în *Apocrife* găsim acelaşi motiv:

> Au stat în peşteră: şi au zărit cum un nor strălucitor umbrea peştera. Şi moaşa a spus: sufletul meu proslăveşte această zi, fiindcă ochii mei au văzut lucruri minunate: s-a născut spre izbăvirea lui Israel. Şi pe loc norul s-a îndepărtat din peşteră şi o lumină mare a luminat peştera, iar ochii noştri nu o puteau suporta. Şi încet, încet, acea lumină s-a îndepărtat pînă ce a apărut copilul.

O examinare superficială a fenomenelor de la Lourdes arată că o fată mai degrabă simplă (Bernadette era analfabetă şi îşi petrecea aproape toată ziua repetînd rugăciuni în vreme ce trebăluia pe lîngă casa părinţilor ei, care erau foarte săraci) a devenit pur şi simplu vizionară; nu peste multă vreme nebunia ei a fost împărtăşită de o mulţime de oameni mereu sporită. Dar povestea merită o examinare mai detaliată.

Mai întîi problema izvorului. în timpul celei de-a noua apariţii a Doamnei, Bernadettei i s-a spus să „se spele şi să bea din izvor" - dar nu era nici un izvor! Bernadette l-a căutat, nu l-a găsit şi, în disperare de cauză, a început să sape în nisip. Şi ce să vezi? Apa a apărut şi a umplut groapa, transformînd solul în noroi. Bernadette a încercat să se spele, dar nu a reuşit decît să-şi mînjească faţa. Mulţi au rîs de ea, mai ales atunci cînd a încercat să bea şi mai tîrziu să mănînce iarbă. Bernadette săpase groapa „într-un fel de toropeală", dar se pare că a făcut-o la timpul şi la locul potrivit. într-adevăr, a doua zi, *pe iocui aceia a apărut un mic şuvoi curat de apă.* Un orb, pe nume Louis Bourriette, s-a spălat pe ochi cu apa aceea şi şi-a recăpătat vederea. Un copil pe moarte s-a însănătoşit, se spune, complet. Atitudinea mulţimii s-a schimbat.

Următoarea fază a apariţiilor a fost marcată de o cerere de penitenţă. Bernadette a fost instruită să „sărute pămîntul pentru păcătoşi". Fata şi toţi cei de faţă au început să sărute pămîntul ca o dovadă de umilinţă. Gestul este într-adevăr mişcător. A fost chiar interpretat ca uri panaceu al purificării sociale, aşa cum afirmă Stephen Breen:

> Ei ofereau un exemplu de fugă şi umilinţă care ar putea salva Europa dacă ar fi aplicat la problemele sociale ale timpului, care, la urma urmelor, nu sînt decît o „colecţie" de probleme personale.

Mulţi dintre noi nu sîntem de acord cu această apreciere mai degrabâ simplistă şi superficială a problemelor sociale, dar ceea ce s-a subliniat aici ilustrează un mecanism prin care fenomene cum sînt de exemplu reperările OZN şi contactele cu fiinţe paranormale pot *juca un rol mai important decît cel reprezentat de impactul lor local.* Pentru Franţa de la sfîrşitul secolului al XIX-lea, ca şi pentru Portugalia anului 1917, apariţiile misterioasei Doamne au reprezentat, în multe privinţe, ’momente hotărîtoare din punct de vedere social şi politic, care au influenţat profund conştiinţa colectivă.

O altă observaţie interesantă poate fi făcută în legătură cu natura stării de transă în care s-a aflat Bernadette. Un doctor a făcut un experiment interesant. Dr. Douzous a procedat la aplicarea flăcării unei luminări pe mîna Bernadettei timp de cincisprezece minute, măsurate pe ceas. Cînd ea şi-a terminat rugăciunea, doctorul a putut observa lumina extazului părăsin- du-i faţa.

> I-am cerut să-mi arate mîna stîngă. Am examinat-o cu foarte mare atenţie, dar nu am găsit nici cea mai mică urmă de arsură.’ Am cerut apoi persoanei care ţinea lumînarea să o aprindă din nou şi să mi-o dea. Am p’us-o de cîteva ori sub mîna stîngă a Bernadettei, dar de fiecare dată şi-a tras-o, spunînd: „Mă arde". înregistrez acest fapt aşa cum l-am văzut, fără a încerca să-l explic.

FIINŢE STRĂLUCITOARE
>

Evans-Wentz, care cunoştea la fel de bine tradiţiile din Tibet şi Scoţia, a fost unul din cei mai mari specialişti în folclor ai acestui’ secol. După ce a călătorit toată viaţa, s-a stabilit în California şi şi-a petrecut ultimii ani lîngă San Diego, unde s-a împrietenit cu indienii din partea locului, studiindu-le cultura şi

tradiţiile. A făcut cîteva descoperiri în California şi a lăsat mai multe note în manuscris, care conţin idei interesante asupra legăturii dintre religie şi fenomenele paranormale.

Cea mai captivantă ipoteză propusă de Evans-Wentz este o dezvoltare a observaţiei că zeii antici îşi continuă existenţa sub nume noi, iar miturile evoluează din civilizaţie în civilizaţie'. Este oare posibil, se întreba el, ca fiecare ţinut să-şi aibă propriile forţe psihice şi telurice contribuind la apariţia unor anumite entităţi spirituale, privite de fiinţele umane drept zei şi zeiţe? Oare ' paralelismul între mormonism şi credinţele străvechi indiene ar putea fi un exemplu al unui astfel de proces?

Frank Waters a subliniat înaintea lui Evans-Wentz că primii colonişti albi ai Americii au devenit aproape indieni în spirit şi sentimente, lată ce scrie în *Masked Gods:*

> Ei au fost confruntaţi cu acea mare entitate psihică reprezentată de spiritul-locului, inima unui nou continent. Aceasta i-a zdruncinat complet. Dar au sucombat în feluri diferite.

Viziunea lui Dumnezeu şi lisus avută de Joseph Smith, fondatorul Bisericii lui lisus Hristos a sfinţilor zilelor din urmă, a fost, de fapt, crede Evans-Wentz, o' viziune a Fiinţelor Strălucitoare (cunoscute în alte părţi ale lumii sub numele de *Deva**). Aceste Fiinţe Strălucitoare apăreau în faţa indienilor în timpul ritualurilor secrete desfăşurate pe înălţimi sau în munţii sacri. Astfel, populaţia Winnebagos vorbeşte despre un tînăr care a urcat muntele, nerăbdător să afle înţelepciunea. A postit timp de douăsprezece zile; un spirit a venit la el şi i-a oferit cunoaşterea, învăţîndu-l cuvinte minunate care aduceau sănătate, bunăstare şi viaţă lungă. S-a întors la ai săi cu un cîntec ce exprima nou descoperita sa înţelepciune. Cîntecul începea aşa:

M-am dus în singurătate Mi-a
fost arătată înţelepciunea.
A spus Spiritul,
Visează, o, visează din nou,
Şi spune despre mine
Tu, visulel

O astfel de căutare a unei himere este universală printre indienii din America, deşi în unele triburi (de exemplu Pueblos şi

Deva - în mitologia vedică înseamnă zeu, în general; aceste zeităţi locuiesc în tinuturile cereşti Devaloka sau în munţii înalţi şi sacri, ca Himalayâ (n.t.).

Navahos) se limitează la preoţi şi iniţiaţi. Pentru Evans-Wentz, fiinţele contactate în cursul unor asemenea viziuni sînt identice cu 'creaturile celtice din Comunitatea Secretă şi el concluzionează că este o dovadă a faptului că au existat într-adevăr. Aceste fiinţe sînt păzitoarele unor locuri secrete, „avîndu-le în păstrare pentru un viitor minunat". Poetul irlandez William Butler Yeats i-a spus lui Evans-Wentz că astfel de locuri existau şi erau păzite într-adevăr. El a identificat un astfel de loc în Franţa, unul în Country Wicklow (Irlanda), unul în Campania (Italia) ’şi chiar în Asia şi America.

Putem folosi acel vast şi neexplorat rezervor de evenimente fantastice care este fenomenul OZN pentru a obţine un răspuns de la zeii noştri, vechi sau noi, pentru a-i aduce la dimensiunea umană, sau pentru a le înţelege puterea? Sau ne vom găsi închişi în labirintul lor, „sticla lor pentru muşte"? Timpul pentru întrebări nu este niciodată potrivit, iar locul este întotdeauna în altă parte? îngerii din ceruri se bucură sau rîd de prostia noastră?

Un fost preot iezuit, părintele Salvatore Freixedo, a cercetat în profunzime acest aspect al fenomenului, în mai multe cărţi, printre care *Defendiamonos de /os Dioses* (Să ne apărăm de zei), care, din păcate, nu poate fi citită în Anglia. El argumentează convingător că sistemul de control spiritual din care fac parte şi OZN-urile s-ar putea să aibă ca efecte miturile religioase ce ţin umanitatea jntr-o stare jalnică de supunere în faţa unor mituri învechite. în discuţia pe care am avut-o în particular, a subliniat că fenomenufa avut la origine creaturi care au manipulat realitatea şi destinul nostru în scopuri proprii. Profitînd de naivitatea şi lipsa noastră de judecată critică în prezenţa „miracolelor", aceste creaturi, după părerea sa, s-au jucat cu emoţiile noastre pentru a fi adorate ca zei.

POVESTEA MORMONILOR

> Am văzut o lumină apărînd în camera mea, care a continuat să crească pînă ce camera a fost luminată ca ziua în amiaza mare; deodată, un personaj a apărut lîngă patul meu, stînd în aer, căci picioarele sale nu atingeau podeaua...

> M-a chemat pe nume şi mi-a spus că era un mesager trimis de Dumnezeu către mine şi că numele lui era Moroni; că Dumnezeu avea o lucrare pentru mine şi că numele meu va fi înţeles la bine şi la rău printre toate naţiunile, neamurile şi’limbile.

Astfel’începe povestea revelaţiei Cărţii Mormonilor; cele de mai sus s-au petrecut în noaptea’de 21 septembrie 1823, cînd Joseph Smith i-a întîlnit pe înger. Cartea, a declarat îngerul, era sub forma unor tăbliţe de aur îngropate într-un anumit loc şi putea fi tălmăcită cu ajutorul a două pietre aflate în nişte cutii din argint îngropate alături de tăbliţe.

> După ce mi-a spus acestea, am văzut*cum lumina din
> înc^pen ʳr<rn~{r> ca r'Hijpn CfOOdBtP ÎP rUHii fV^lui
> care-mi vorbise şi a continuat tot aşa pînă ce camera s-a aflat din nou în întuneric, cu excepţia zonei din jurul său, cînd, dintr-o dată, am văzut, aşa era, un culoar deschizîndu-se spre rai şi el a urcat pînă ce a dipărut în întregime.

în anul 1842, la cererea colonelului Wentworth, de la *Chicago Democrat,* Joseph Smith a scris o schiţă a istoriei Bisericii Mormonilor, care conţine şi alte detalii în legătură cu apariţia.

> Deodată, o lumină asemănătoare cu lumina zilei, dar cu mult mai pură, mai splendidă şi mai strălucitoare, a izbucnit în încăpere; într-adevăr, la prima vedere, te făcea să te gîndeşti că acea casă era plină cu foc. Apariţia a produs un şoc ce mi-a afectat întregul trup. într-o clipă, un personaj stătea în faţa mea, înconjurat de o strălucire încă şi mai mare decît aceea de care eram deja încojurat...
>
> Mi s-a spus unde se aflau nişte tăbliţe pe care era gravat un rezumat al hrişoavelor vechilor popoare ce au trăit pe acest continent. îngerul mi-a apărut de trei ori în aceeaşi noapte şi mi-a dezvăluit aceleaşi lucruri.

Este important să notăm că *aceasta nu a fost prima viziune avută de Joseph.* într-adevăr, i „se intrzisese să se alăture vreunei secte religioase a timpului" deoarece pretindea că avusese o revelaţie în vreme ce se afla singur în pustietate la vîrstă de paisprezece ani.

Atunci cînd i s-a înfăţişat îngerul Moroni, Joseph Smith se ruga pentru o viziune, căci, spune el, „eram sigur că voiprimi un semn dumnezeiesc, aşa cum mai primisem şi înainte". îngerul a apărut de trei ori în noaptea de 21 septembrie 1823 (dată la care are loc echinocţiul de toamnă), repetînd exact aceleaşi

cuvinte. După a treia înfăţişare, Joseph, surprins, a auzit cocoşul cîntînd şi a descoperit că se apropia ziua, „astfel că trebuie să fi vorbit toată noaptea".

Joseph Smith s-a sculat şi s-a apucat de treabă, dar s-a simţit atît de extenuat (ca şi copiii de la Fatima) încît nu a putut să muncească cu folos. Tatăl său s-a gîndit că era bolnav şi i-a spus să se ducă acasă. Pe drum, a căzut pe cînd încerca să sară un gard şi şi-a pierdut cunoştinţa. Atunci a apărut din nou îngerul şi i-a cerut să repete cuvintele lui tatălui său şi să-i dezvăluie instrucţiunile primite. Tatăl l-a sfătuit pe Joseph să se ducă şi să facă ceea ce i se spusese, afirmînd că „acestea erau

la Dumnezeu"

i.ia.ul o a .:.io ■ i iggli, ii! C-OTC- oi*_. ,i ^pj.o tOtji ide. Le-a găsit într-o cutie de piatră, pe care a deschis-o fără probleme, dar nu a reuşit să ia tăbliţele din cutie. îngerul a apărut din nou şi i-a spus să vină acolo exact peste un an şi în fiecare an după aceea; patru ani mai tîrziu, i se va permite să ia tăbliţele.

Restul poveştii este bine cunoscut. Mulţumită unui fermier bogat, pe nume Martin Harris, Smith a putut lucra la traducerea tăbliţelor de aur, pe care le-a citit cu ajutorul pietrelor speciale găsite în cutie. Harris a dus tăbliţele şi începutul traducerii profesorului Charles Anthony din New York; acest domn învăţat a declarat că traducerea era corectă, „mult mai bună decît ce văzuse el mai înainte tradus din egipteană". Uitîndu-se la tăbliţele care nu fuseseră încă traduse, profesorul a spus că sînt egiptene, caldeene, asiriene şi arabe, apoi a semnat o declaraţie în acest sens, pe care mai tîrziu a rupt-o în bucăţi, aflînd că tînărul găsise tăbliţele la indicaţiile unui înger!

Unsprezece persoane au declarat că au văzut tăbliţele dezgropate de Joseph Smith. în iunie 1829, în urma unei alte viziuni avute de Smith, profetul mormon s-a retras în pădure însoţit de Martin Harris David Whitmer şi Oliver Cowdery; au îngenunchiat, „rugîndu-se fierbinte", sperînd să aibă o viziune a tăbliţelor. Cum nu se întîmpla nimic, Martin Harris s-a îndepărtat de grup, crezînd că prezenţa sa era o piedică în calea producerii miracolului. Ceilalţi şi-au terminat rugăciunile şi, după cîteva minute, în faţa lor a apărut un înger, ţinînd tăbliţele: „El a întors tăbliţele una cîte una în aşa fel încît să le putem vedea şi ‘ să observam cele gravate pe ele".

Cartea Mormonilor a fost publicată pentru prima dată în 1830. Este un document ciudat, asemănător în multe privinţe cu Biblia Oahspe sau Cartea lui Urantia, două culegeri de istorie veche „inspirate" de asemenea de inteligenţa divină. Biblia

Oahspe este o relatare a originilor şi epocii antice a umanităţii şi conţine numeroase referiri la Omul Roşu. A fost primită „psihic" de John Ballou Newbrough pe la 1881 şi a fost creată de Fiinţele Strălucitoare, pe care el le numeşte îngeri.

Nu are rost să ne angajăm într-o dezbatere în legătură cu veridicitatea sau falsitatea declaraţiilor făcute de Joseph Smith. Noi căutăm aici indicaţii de un alt ordin, mai înalt, şi putem defini ca miracol orice eveniment, real sau imaginar sau chiar falsificat, care creează anumite efecte paranormale, dar verificabile. Transformarea unui băiat de fermier obişnuit din statul New York într-un lider de netăgăduit al unor mulţimi de oameni este un fapt neobişnuit care merită atenţie, chiar dacă ne îndoim de cele povestite de el. Urmărind punctul de cotitură al vieţii acestui bărbat - reperarea unei lumini ciudate şi contactul cu o creatură aflată în interiorul acestei lumini, cred că relatarea trebuie păstrată alături de cele pe care le-am găsit în alte credinţe şi în alte ţinuturi.

Evans-Wentz a fost intrigat de prima viziune a lui Joseph Smith, care nu a fost apariţia îngerului Moroni, ci a două entităţi ale căror nume nu i-au fost dezvăluite. Aceasta s-a petrecut pe cînd Smith avea paisprezece ani şi se ruga în pădure, aşa cum se relatează în cartea *The Pear! of Great Price:*

> Am văzut un stîlp de lumină exact deasupra capului meu, mai strălucitor decît soarele, care a coborît încet pînă ce l-am simţit deasupra mea... Cînd lumina se rezema pe mine, am văzut două personaje ale căror strălucire şi splendoare desfide orice descriere, stînd în faţa mea, în aer. Unul dintre ele mi-a vorbit.

Evans-Wentz a tradus Cartea tibetană a morţii; el a putut stabili deci că rolul jucat de Smith în dezvaluirea *Cărţii Mormonilor este* similar celui al tertonilor, cei care au luat „de-a gata" scrierile sacre secrete din Tibet. *Cartea Mormonilor* se pretinde a fi „istoria sacră a Americii antice". în ea se afirmă că indienii sînt urmaşii unui trib israelit care s-a stabilit în America cu şase sute de ani înainte de Hristos. Este destul de dificil să iei în serios o astfel de declaraţie în lumina antropologiei moderne. Sîntem confruntaţi din ’ nou cu un amestec de certitudine şi absurditate, cu fapte şi fantezie. Oare asemenea mesaje erau deliberat trimise pentru a izola pe cei care credeau în ele de restul societăţii?

într-un articol publicat în numărul din aprilie 1974 al revistei *Occult,* Jerome Clark şi Loren Coleman subliniază că istoria mormonilor conţine, de asemenea, multe referinţe la trei fiinţe

misterioase despre care se spune că erau trei dintre apostolii americani ai lui Hristos, care au cerut să li se permită să rămînă pe pămînt pînă ce Hristos va veni a doua oară. Cei trei „neofiţi" au fost văzuţi de mai multe ori din vremea lui Joseph Smith şi ei sînt corespondenţii celor trei oameni în negru din folclorul OZN modern. Aceşti neofiţi sînt uneori văzuţi separat şi săvîrşesc miracole sau vindecări. într-una din poveştile citate de Clark şi Coleman, o femeie din Utah, pe nume Squires, în aşteptarea bărbatului, s-a dus să scoată apă din fîntînă; nu văzuse pe nimeni în jurul casei, dar s-a trezit dintr-o dată în faţa unui om cu părul sur, cu barbă lungă, care i-a cerut ceva de rhîncare şi nu peste multă vreme a obsevat că „ea nu se simte bine". Femeia a recunoscut că într-adevăr o durea un umăr; bărbatul necunoscut a replicat: „Dumnezeu să te binecuvînteze, soră. N-o să mai ai nevoie de nimic, niciodată. Vei fi întotdeauna binecuvîntată cu de toate". A ieşit pe uşă, dar atunci cînd dna Squires a ieşit şi ea afară, dispăruse, fără ca femeia să poată vedea încotro plecase. Data incidentului - vara anului 1874. Problemele de sănătate, ca şi cele băneşti au dispărut la puţină vreme, iar ea a trăit pînă la vîrstă de optzeci şi nouă de ani.

O TEORIE A APARIŢIILOR

în multe din cazurile OZN din vremuri mai îndepărtate, martorii au crezut că au văzut îngeri trimişi de Dumnezeu şi din acest motiv nu s-au obosit să relateze cele trăite. Alţii au crezut că au văzut diavoli. Diferenţa s-ar putea să fie nesemnificativă. Comentînd experienţele trăifeJn copilărie de către Edgar Cayce şi Uri Geller, cercetătorul britanic Peter Rogerson mi-a amintit că poveşti similare erau obişnuite în relatările mediumilor. lată ce mi-a scris el:

> Andrew Jackson Davis, „Profetul din Poughkeepsie", a pretins că a întîlnit un personaj mistic care i-a dat un suport pe care se aflau cutii mici „leacuri pentru diferite boli". Relatarea urmează motivul clasic al evoluţiei şamanului. în cartea sa *Şamanismul,* Mircea Eliade prezintă declaraţiile unor şamani şi cum anume au devenit conştienţi de puterile lor neobişnuite. Relatările sînt adesea

> de felul: „Eram pe malul rîului; o minge mare de foc a coborît din cer, a pătruns în interiorul meu şi atunci am ştiut că voi deveni şaman".

După apariţia primelor mele cărţi, am primit numeroase scrisori interesante. „Pînă acum am’crezut că am văzut un mesager din rai", scrie un martor. „Citind cartea dumneavoastră, am înţeles că am văzut un OZN." Unele poveşti sînt ciudate, dar destul’ de consistente pentru a deveni nucleul unei noi mişcări religioase dacă martorii ar avea înclinaţia psihologică potrivită. Poate că numai o singură întîlnire de’ aproape din zece mii poate provoca o nouă convingere, o nouă sectă sau o nouă credinţă. Cînd apare combinaţia potrivită de condiţii sociale şi psihologice, cînd fenomenul găseşte într-un martor’o persoană gata să creadă, atunci are loc revelaţia.

Totul se desfăşoară ca şi cum revelaţia ar trebui să izoleze martorul, profetul sau pe cel care crede de cei din jur. El devine adesea un paria şi e nevoit să fugă. Aceasta a fost soarta a numeroşi martori OZN. în Franţa, cîţiva fermieri şi-au văzut cîmpurile aproape ruinate de mulţimile’curioase sau potrivnice. Bărbatul din Michigan care a relatat despre gazul de mlaştină a fost ţinta batjocurilor pe stradă şi mulţi oameni au aruncat cu sticle în casa lui.

Dacă au nevoie de un climat în care să-şi poată continua noua viaţă în concordanţă cu implicaţiile viziunii avute, cei care cred trebuie să-şi creeze secta proprie şi să se mute. Aşa a făcut Moise. Aşa a făcut Joseph Smith. Adesea liderul este părăsit de nevastă şi de restul familiei. Mai ales soţia se poate simţi părăsită şi îl poate trăda atunci cînd el sau ea are mai mare nevoie de sprijin. Soţia lui Martin Harris a pus pe foc 116 pagini proaspăt traduse ale *Cărţii Mormonilor.* Nevestele mai multor poliţişti americani implicaţi în incidentele moderne OZN au divorţat.’

Uneori, instrucţiunile specifice date celor care cred sînt de asemenea natură încît grupul lor continuă a fi persecutat timp de mai multe secole (evreii) şi trebuie să îndure mari privaţiuni înainte de a găsi un loc în care să se poată stabili (Israel, Utah). Liderii sînt hărţuiţi de mulţime (într-un oraş chiar rulota şefului poliţiei a fost distrusă de foc şi uneori omorîţi (lisus a fost crucificat; Joseph Smith linşat de mulţime în Illinois).

Cred că a venit vremea pentru apariţia unor noi „religii", centrate pe credinţa în OZN-uri. într-o măsură mult mai mare decît toate fenomenele cu care se confruntă ştiinţa modernă, OZN-urile pot inspira teamă, sentimentul micimii omului şi ideea posibilităţii contactului cu cosmosul. Religiile care au supravieţuit pînâ la noi au început cu experienţele miraculoase

ale unei singure persoane, dar astăzi există mii pentru care credinţa într-un contact cu cealaltă lume se bazează pe o convingere intimă, clădită pe ceea ce ei consideră a fi un contact personal cu OZN-urile şi ocupanţii lor. Fenomenul şi efectele sale lucrează aşa cum au făcut-o la Fatima şi Lourdes sau în alte locuri: ca un sistem de control spiritual.

Tabelul de mai jos va clarifica lucrurile. Prima coloană conţine efectele fizice descrise - cu propriile cuvinte - de către martorii miracolelor pe care le-am prezentat mai sus. A doua coloană conţine descrierea celor simţite de persoanele contactate de OZN-uri, atît în timpul, cît’ şi după experienţa respectivă; referinţele la reperări sînt cele din catalogul publicat în cartea mea *Passport to Magonia.* Cred că cititorul poate trage singur concluziile. Am reuşit doar să zgîrii suprafaţa. Vă invit să căutaţi şi alte documente în biblioteci şi să completaţi această morfologie a miracolelor cu material nou.

Miracole religioase	*Evenimente OZN*
„O pîclă îngheţată, un nor strălucitor" (Guadalupe, 9 decembrie 1531)	„Ei au văzut o lumină răspîndindu-se în jurul lor ca o ceaţă" *[Magonia,* cazul 402)
„Un şoc ce mi-a afectat întregul trup" „Pierderea simţului timpului" „Atît de extenuat încît nu s-a putut mişca" „A căzut şi şi-a pierdut cunoştinţa" (Smith, 21 septembrie 1823)	„A fost găsit fără cunoştinţă" „Leşin, amnezie şi reîntoarcere la locul respectiv în stare de transă" *{Magonia,* cazul 482) „A simţit înţepături în tot corpul, a trebuit să se oprească, şi-a pierdut echilibrul de mai multe ori" *{Magonia,* cazul 102)
„Un stîlp de lumină care cobora" „Un culoar spre rai" „O lumină a apărut în cameră" (Joseph Smith, *Cartea Mormonilor,* 1820 şi 1823)	„Un puternic fascicul luminos îndreptat spre el" „Un fascicul vertical de lumină era îndreptat spre el, dispărînd cu o strălucire" *{Magonia,* cazul 921)

„Un nor auriu"
„Un zgomot puternic, ca al unei furtuni"
(Lourdes, 11 februarie 1858)

„Şi-a pierdut graiul şi puterea de a gîndi"
„Nu mai ştia unde se află" „Braţul îi era paralizat" (Lourdes, 11 februarie 1858)

„Aflaţi în transă"
„Au căzut, epuizaţi" (Fatima, primăvara 1916)

„Un nor alb, transparent"
„O lumină albă strălucind pe deasupra vîrfurilor copacilor"
„Vîntul vuind cu putere"
(Fatima, aprilie 1915 şi primăvara 1916)

„Acea putere îi anihila"
„Ti privează de uzul simţurilor lor"
„în ziua următoare s-au simţit slăbiţi"
(Fatima, vara 1916)

„Obiectul s-a ridicat într-un nor, avînd o culoare neobişnuită, care a zburat împotriva vîntului"
{*Magonia,* cazul 575)

„A decolat, stîmind un curent de aer care a ridicat maşina"
{*Magonia,* cazul 81)

„Şi-a pierdut cunoştinţa în timp ce l-a învăluit o lumină vie. Nu şi-a putut mişca braţul stîng vreme de trei zile, a avut dureri şi o stare de nervozitate extremă"
{*Magonia,* cazul 912)

„Martorul s-a simţit atît de slăbit dintr-o dată încît a scăpat puşca"
{*Magonia,* cazul 339)

„Au văzut o sursă luminoasă de mari dimensiuni în aer şi au auzit sunete pătrunzătoare, şuierătoare"
{*Magonia,* cazul 870)

„A decolat, scoţînd sunete ciudate"
{*Magonia,* cazul 77)

„Băiatul a ajuns acasă ca nebun. Calul şi cîinele au fost paralizaţi timp de cîteva minute"
{*Magonia,* cazul 916)

„S-a trezit paralizat şi a observat că păsările se opriseră din cîntat şi că vacile păreau incapabile să se mişte"
{*Magonia,* cazul 82)

„O lumină strălucitoare aproape i-a orbit"
„O rază de lumină"
(Fatima, 13 mai 1917)

„Martorul a fost brusc învăluit într-o lumină alb-albastră atît de orbitoare încît a trebuit să se oprească"
{Magonia, cazul 870)

„Un nor s-a ridicat din apropierea copacului"
„Trei ramuri au fost înclinate" „O explozie"
(Fatima, 13 iunie 1917)

„Un zgomot neobişnuit, un vîrtej de flăcări s-a îndreptat către vie"
„Plantele s-au mişcat violent" „A zburat spre sud cu un uruit asurzitor"
{Magonia, cazul 391)

„Un sunet ca un bîzîit sau zumzet"
„Un zgomot strident"
(Fatima, 13 iulie 1917)

„S-a deplasat încet, emiţînd un sunet ca un zumzet şi luminîndu-le maşina"
{Magonia, cazul 425)

„S-a format un nor alb"
„Petale căzătoare care s-au evaporat"
„Un glob luminos rotindu-se prin nori"
„Un fulger strălucitor"
(Fatima, 13 august 1917)

„O cupolă imensă din care pornea o lumină strălucitoare care lumina ţinutul"
„A zburat în timp ce un nor strălucitor a căzut pe sol în acel loc"
{Magonia, cazul 255)

„Un glob de lumină s-a aşezat pe un copac"
„Un parfum straniu"
„Scăderea temperaturii" „Fulger strălucitor", „uruitul unei rachete"
(Fatima, 19 august 1917)

„Un disc argintiu mişcîndu-se pe cer"
„O senzaţie de frig intens"
„Un miros puternic în vreme ce obiectul pleca"
{Magonia, cazul 615)

„Un glob de lumină înaintînd de-a lungul văii"
„Vine de la est la vest şi rămîne pe copac"
„Se formează un nor alb"
„Cad petale albe, strălucitoare"
(Fatima, 13 septembrie 1917)

- „Au auzit un zumzet straniu şi au văzut două discuri planînd la 1 m deasupra solului"
„S-au ridicat cu un sunet ascuţit ca un şuierat, în timp ce copacii de dedesubt s-au aplecat de două ori"
{Magonia, cazul 442)

„Un disc ciudat care se rotea rapid"
„Un disc plat a plonjat în zigzag"
„Hainele martorilor erau uscate, în ciuda ploii recente"
(Fatima, 13 octombrie 1917)

„Un disc de trei ori mai mare decît soarele, roşu şi purpuriu, rotindu-se rapid, a fost văzut coborînd repede către pămînt"
{Magonia, cazul 321)

„Atunci cînd obiectul a plecat, s-a format un nor dens de fum, deşi ploua. Martorii au observat că iarba, solul şi copacii erau perfect uscaţi"
(Magonia cazul 292)

PARTEA A TREIA

O PROVOCARE ADRESATĂ CERCETĂRII

In mulţi dintre noi există, în mod evident, ’o dorinţă ascunsă de a accepta forţele extraterestre - de a fi îmbrăţişaţi ’de acestea, de a fi copleşiţi de ele şi,’pe cît posibil, de a fi privafi, în favoarea lor, de obositoarea noastră responsabilitate în ceea ce ne priveşte.

„Sughiţuri din spa-ţiul cosmic", Russell bavies, cronică la *C/ose Encounters of the Third Kind,* în *The Observer.* 19 martie

Deşi fenomenul OZN este extrem de complex şi depăşeşte graniţele metodei ştiinţifice, nu sînt încă pregătit pentru a abandona abordarea raţională a cunoaşterii pentru concluzii bazate pe credinţă, intuiţie sau pretinse mesaje primite prin „canale" şi contacte. Miza este prea mare.

Avem ocazia rară de a îmbunătăţi tehnicile ştiinţifice şi de a trece dincolo de limitele realităţii obişnuite. Dar ar fi o nebunie să ajungem acolo fără o recunoaştere clară a anumitor pericole.

Ceea ce voi numi, în Capitolul opt, „tripla acoperire'[1] are legătură cu aceste pericole: fenomenul OZN nu poate fi direct studiat din pricina negării oficiale continue, ce induce în eroare, a însăşi existenţei sale; reacţiile şi temerile martorilor seamănă şi mai multă confuzie şi este „protejat[11] de descoperirile ulterioare de către propria sa structură.

Există şi un interes politic. Fiind o sursă de zvonuri în rîndul militarilor şi al populaţiei civile, poveştile cu OZN-uri pot fi manipulate dintr-o varietate de motive care s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu interesul guvernului în legătură cu fenomenul respectiv. Trăim într-o lume în care orice zvon poate fi exploatat, orice cult reprezintă o forţă potenţială, orice credinţă poate prejudicia regimurile existente. Aşteptarea unor vizitatori extratereştri este o puternică sursă potenţială de noi tendinţe sociale şi politice.

Nu există nici o dovadă că fenomenul OZN este de origine extraterestră. Dimpotrivă, în Capitolul nouă vom vedea că există cîteva argumente ce converg către negarea ipotezei extraterestre.

în fine, în Capitolul zece, voi prezenta un posibil cadru pentru o extensie a cercetării actuale asupra formei de realitate în care se pare că-şi are originea fenomenul OZN.

8

ÎN LUPTĂ CU TRIPLA ACOPERIRE

Sîntem încîntaţi să vă aducem la cunoştinţă că am primit scrisoarea 'dumneavoastră...în legătură'cu fotografiile ce reprezintă OZN-uri în formaţie de luptă, despre care afirmaţi că au fost făcute de către căpitanul Orrego, din marina chiliana, în apropierea Antarcticii, în 1948.

în legătură cu aceasta, dorim să vă informăm că am primit, recent, o scrisoare din partea căpitanului Orrego în care declară că nu a văzut nici un OZN deasupra Antarcticii în 1948. Deci fotografiile cerute de dumneavoastră nu există.

Scrisoare trimisă unui scriitor american de către şeful Misiunii Navale Chiliene.

Este interzis ca televiziunea, radioul, ziarele şi alte mijloace de comunicare în masă să divulge rapoarte OZN fără ca acestea să fie cenzurate în prealabil de către Forţele Aeriene Braziliene.

Hotărîre a guvernului brazilian privind securitatea statului.

COLEGIUL INVIZIBIL

După aproximativ treizeci de ani de cercetare a acestui fenomen, am ajuns la unele concluzii. Desigur este vorba de ipoteze, dar ele fac lumină asupra „răpirilor" şi reţinerii oamenilor de ştiinţă de a analiza faptele.

Eu cred că un OZN este atît o entitate fizică, cu masă, inerţie, volum, cu parametri fizici pe care-i putem măsura, cît şi o fereastră către o altă realitate. Oare acesta să fie motivul pentru care martorii ne pot oferi în acelaşi timp o naraţiune consistentă a faptelor şi o descriere a contactului cu forme de viaţă care nu se potriveşte cu un cadru acceptabil? Aceste forme de viaţă, cum sînt de exemplu omuleţii cenuşii văzuţi de Kathy, pot fi reale, dar şi produsul viselor noastre. Ca şi în cazul acestor vise, le putem căuta semnificaţia ascunsă sau o putem ignora. Dar la fel ca aceste vise, ele ne pot'influenţa viaţa în mai multe feluri.

Fenomenul a avut un impact semnificativ asupra mea. în două ocazii am urmărit nişte obiecte necunoscute folosind mici telescoape. Cîţiva dintre colegii mei astronomi au făcut observaţii similare şi! după unele investigaţii, am aflat despre reperări păstrate secrete de către astronomii profesionişti din întreaga lume. Obiectele pe care le-am urmărit nu erau spectaculoase, dar reacţia pe care au_provocat-o în rîndul oamenilor de ştiinţă francezi 'm-a fascinat. în loc să se întrebe dacă aceste obiecte „imposibile", ce păreau a fi manevrate, nu sînt o manifestare a unei tehnologii avansate (şi în anumite cazuri ele pot fi terestre), ei s-au gîndit cum anume să înlăture înregistrările. Au făcut-o negînd toate observaţiile, dînd vina pe avioane sau planete, atunci cînd documentele erau incontestabile, şi desfiinţînd datele cînd se demonstra că nici un avion nu s-ar fi putut comporta aşa cum o făcuseră obiectele.

Această experienţă timpurie a confruntării cu scepticismul oamenilor de ştiinţă dogmatici m-a pus în legătură cu specialişti care, ca şi mine, doreau să înţeleagă natura fenomenului şi mai ales să determine dacă avea sau nu o__ origine inteligentă. Grupul s-a mărit o dată cu trecerea anilor. în mod ciudat, ei îşi spun „Colegiul Invizibil".

Dr. J. Alien Hynek, astronomul american care a fost timp de douăzeci de ani consultant ştiinţific în problema OZN al Air Force, a explicat această denumire într-un articol intitulat „Misterul OZN", publicat în *FBIBulletin* (februarie 1975):

> Este o reîntoarcere în „evul întunecat" al ştiinţei, cînd oamenii de ştiinţă erau suspectaţi că au încheiat un'pact cu Diavolul şi trebuiau să lucreze separat. Se întîlneau adesea clandestin pentru a-şi împărtăşi părerile şi rezultatele diferitelor experimente. Din acest motiv, îşi spuneau Colegiul Invizibil. Şi a rămas invizibil pînă cînd oamenii de •ştiinţă ai acelor timpuri au devenit nişte persoane respectabile, o dată cu înfiinţarea, de către regele Carol al II-lea, a. celebrei Royal Society la începutul anilor 1660.

Interesul meu pentru OZN-uri a trecut prin mai multe faze, dar nu mi-am potolit niciodată curiozitatea în legătură cu comportarea oamenilor de ştiinţă, care distrug, distorsionează sau pur şi simplu ignoră chiar faptele pe care ar trebui să le cerceteze. Oamenii de ştiinţă nu sînt singurii ce ar trebui blamaţi pentru nefericitul stigmat ce încă este ataşat acestui subiect, însă enorma diferenţă între poziţia academică şi ceea ce cred milioane de oameni face imperativă o reexaminare a întregii probleme.

Pe de o parte, avem faptele - mii de observaţii, încă neexaminate, ale unor martori de încredere. Ele reprezintă un adevărat monument al limitelor înţelegerii noastre. Cartea mea *Passport to Magonia*, publicată în’ 1970, conţine un catalog cu 923 de întîiniri de aproape neexplicate, dar numărul lor creşte pe zi ce trece.

Pe de altă parte, avem foarte puţine ipoteze care să explice bogăţia datelor. Fie că întîlnirile respective sînt invenţii, iluzii, farse ori miraje, ne spun experţii, fie sîntem vizitaţi de o rasă extra-terestră. Nu pot subscrie la nici una dintre aceste explicaţii. Timp de mulţi ani am argumentat că fenomenul nu poate fi explicat numai ca fiind’ o farsă sau o iluzie, ci reprezintă o posibilitate de a obţine noi cunoştinţe autentice. Sper ca în secţiunea de faţă să pot merge mai departe,’arătînd de ce observaţiile’ neexplicate nu au nevoie să reprezinte o vizită extraterestră! ci ceva mult mai interesant: *o fereastră către dimensiunile nedescoperite aie propriului nostru mediu înconjurător.*

în mare parte, dorinţa mea de a examina critic teoria extraterestră provine din’ studierea relatărilor martorilor; am utilizat tehnici moderne de analiză, procesînd informaţiile pe computer. Multe dintre relatări provin de la martori care descriu ocupanţii navei; materialul e destul de bogat pentru a ne face o idee despre fiziologia şi comportamentul ciudatelor fiinţe, dacă ele corespund condiţiilor de evoluţie biologică pe care noi presupunem că există’pe alte planete. în loc de asta, am obţinut imaginea unei realităţi diferite care pare să se intersecteze în unghi drept cu realitatea noastră. Este realitatea Magoniei. Dar şi mai mult decît atît.

în 1971, după o reperare OZN neobişnuită, mai multe obiecte ciudate au căzut din cer. Misterioasele fragmente au fost adunate de un texan care a făcut greşeala de a le arăta prietenilor. A doua zi, la uşa lui au bătut doi bărbaţi de la Air Force Intelligence, şi-au arătat legitimaţiile şi, politicoşi, au cerut obiectele. Martorul i-a dat afară, cu următoarea declaraţie, pe care o găsesc admirabilă: „Dumnezeu a făcut totul pe această lume, deci El a făcut şi farfuriile zburătoare, orice ar fi ele.

Aceste fragmente au căzut în curtea mea, aşa că Dumnezeu a intentionat ca ele să fie ale mele. Dacă El ar fi dorit să le dea Aviaţiei, le-ar fi aruncat la Pentagon".

Urmărindu-se martorii cu pregătire tehnică ce au văzut un obiect zburător neidentificat, s-a descoperit că proporţia celor care au chemat Air Force în timpul derulării lui Project Blue Book a fost de 12%! Această atitudine fată de autorităţi este o componentă importantă a fenomenului O^N. Ideea unui mister cosmic persistă în cele mai umbrite zone ale imaginaţiei noastre. Oare reacţia societăţii este de a suprima relatările, oare „acoperirea" lor în mod individual şi colectiv constituie o parte a fenomenului OZN, ca şi obiectele înseşi?

PRIMA ACOPERIRE: NEGAREA OFICIALĂ

Primul nivel al acoperirii se află în relatarea despre OZN-uri. El reprezintă rezultatul îngustimii de minte şi al atitudinii negative a oamenilor de ştiinţă guvernamentali şi a autorităţilor militare. Mai clar, am numit '„prima acoperire" eforturile celor aflaţi într-o poziţie oficială de a descuraja relatarea unui incident OZKl. Ea poate’varia de la rîsul ostil al unui ajutor de şerif la intimidarea piloţilor de către comandanţi sau confiscarea dovezilor deţinute de martori. în unele cazuri, publicul este făcut să creadă că relatarea despre OZN-uri nu este necesară deoarece guvernul cunoaşte totul despre subiect.

La sfîrşitul anului 1964, de exemplu, mai mulţi prieteni din Paris mi-au trimis nişte date interesante. Se părea că cineva de acolo încerca să răspîndească poveşti despre OZN-uri prin intermediul mass-mediei franceze (cuvîntul francez pentru acest gen de zvonuri este *intoxicatiori).* Un fost membru al Intelligence Service, considerat drept o sursă de încredere, a făcut declaraţii în legătură cu faptul că armata britanică supraveghea îndeaproape situaţia OZN şi împărtăşea informaţiile sale ruşilor! A mai spus că ambele ţări ajunseseră la concluzia că obiectele erau reale. O altă poveste ce circula printre ziariştii francezi provenea de la un american care pretindea că FBI elaborase studii exhaustive ale cazurilor din SUA, zvon parţial adevărat deoarece unele aterizări prezentau elemente ce fuseseră considerate de competenţa FBI.

în ambele istorii, care îşi aveau originea în surse cvasioficiale, putea fi întîlnită aceeaşi temă liniştitoare: oamenii nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu OZN-urile, ci să lase investigarea acestora în mîinile autorităţilor competente, care ştiu tot ce trebuie ştiut. Sîntem cu toţii bine protejaţi.

între timp, printre oamenii de ştiinţă implicaţi în problema OZN neliniştea creştea. Observaţiile proveneau riu numai de la martori cu activităţi în aer liber, ca fermierii sau şoferii de camion, ci şi de lâ observatori cu pregătire tehnică, ingineri, doctori şi profesori. Guvernul SUA nu prea ştia tot ce trebuie din moment ce, în august 1965, colonelul Spaulding a făcut investigaţii printre cercetătorii de marcă ce aveau legătură cu biroul său din cadrul Air Force. l-a întrebat ce anume gîndesc despre înaintarea dosarelor OZN către Academia de Ştiinţe sau un alt organism respectabil şi şi-a reînnoit eforturile de asigurare a publicului şi de descoperire a adevărului. Drept urmare, în noiembrie 1965, Comitetul ştiinţific consultativul Air Force s-a întîlnit la Dallas şi a discutat problema OZN. în cadrul acestei întîiniri a fost luată în considerare pentru prima dată ideea aşa- numitului studiu „independent". Grupul special de studiu, condus de dr. Brien O’Brien a recomandat ca Air Force să aloce 250 000 dolari anual pentru obţinerea unor „date de înaltă calitate". însuşi faptul că a fost recomandat un nou studiu pare să arate că suprimarea informaţiilor sau lansarea de zvonuri nu erau rezultatul unei politici a secretului militar în legătură cu problema OZN, ci mai degrabă un produs al confuziei ce domnea la toate nivelurile birocraţiei federale. Armata a reacţionat la reperări direct proporţional cu impactul lor în presă, încercînd să le minimalizeze, şi aceste reacţii au fost lipsite de tact. Confuzia ce a rezultat a fost de necrezut. Cel mai bun exemplu - criza Gazului de mlaştină.

SCANDALUL GAZULUI DE MLAŞTINĂ

Episodul Gazul de mlaştină a jucat un rol decisiv în influenţarea opiniei publice într-un moment-cheie al pasiunii locale şi naţionale. Criza Gazului de mlaştină a început pentru mine într-o dimineaţă de luni, 21 martie 1966. Ascultam unul din programele radio din Chicago cînd s-a transmis ştirea despre reperările din Michigan: se spunea că patru obiecte zburaseră

pe deasupra unei ferme de lîngă Ann Arbor şi că unul din ele aterizase într-o zonă mlăştinoasă. Părea a fi un caz tipic. în 1964 stabilisem că multe aterizări tind să aibă loc în locuri izolate, fapt ce apăruse pentru_prima dată în urma analizării pe computer a cazurilor franceze. în cele din urmă, folosind date de la Air Force, l-am convins pe dr. Hynek că acelaşi şablon exista şi în Statele Unite. Mlaştinile, ca regiunea Everglades din Florida, şi zonele accidentate, precum centrul Franţei sau nord- vestul Americii, se aflau printre locurile preferate de OZN-uri. în 1965, aşa cum am spus mai sus, am primit mai multe relatări de la fermieri australieni care descriau o navă ce lăsase urme circulare în vegetaţia mlaştinilor de acolo.

în acea dimineaţă de luni, l-am sunat pe dr. Hynek pentru a-i spune despre reperările din Michigan, iar ei a sunat la Project Blue Book, în Dayton, Ohio, pentru a le cere să investigheze imediat cazul. A sugerat să ne ducem acolo înainte ca reporterii şi amatorii de curiozităţi să distrugă urmele. Ofiţerul din Dayton nu s-a arătat interesat, aşa cum mi-a spus mai tîrziu dr. Hynek.

„Cazul nu a fost raportat oficial la Air Force“, a spus ofiţerul.

„Asta nu are legătură cu ştiinţa", a remarcat dr. Hynek.

„Puţin îmi pasă", a fost răspunsul.

O jumătate de oră mai tîrziu, au sunat cei de la Project Blue Book:

„Cît de repede puteţi ajunge la Ann Arbor?"

„Credeam că nu vă interesează!"

„Ei bine, cineva ne-a raportat oficial cazul acum un minut."

„Cine anume?"

„Pentagonul! Sînt copleşiţi de telefoane. Toţi reporterii din ţară vor să ştie ce se petrece."

în dimineaţa următoare, dr. Hynek se afla în Michigan. Ceea ce s-a întîmplat la Ann Arbor este un exemplu clasic de neînţelegere cu presa. Hynek era presat să facă o declaraţie prematură, la cererea celor de la public relations din cadrul Âir Force. în declaraţia sa, el a menţionat că este necesară o investigaţie mai amănunţită, dar a mai spus şi că *unii* oameni din Michigan *s-ar putea* să fi văzut gaze de mlaştină. Presa a luat cele declarate ca pe un verdict final şi a explodat cu furie. Cum îndrăzneşte acest universitar din Chicago să pună la îndoială cuvîntul unui fermier onest şi să sugereze în mod serios că nu a văzut o adevărată farfurie zburătoare?

Comentariile furioase proveneau de la aceleaşi ziare care timp de ani întregi ridiculizaseră martori ca bietul fermier şi nu-i oferiseră nici un sprijin dr. Hynek atunci cînd le rugase să relateze cu mai multă acurateţe cazurile OZN. Brusc, a devenit la modă să crezi în farfuriile zburătoare. în martie 1966, reporterii mişunau prin tufişurile din Michigan în căutare de marţieni şi experţi în OZN-uri. Schimbarea de poziţie a luat prin surprindere Aviaţia şi a distrus în cîteva zile Project Blue Book.

Reacţia publicului a făcut ca acest caz să ajungă la Washington prin intermediul lui Gerald Ford, pe atunci un politician local, care a cerut să se acorde toată atenţia scandalului Gazului de mlaştină. Comitetul spaţiului din Senat s-a întrunit, a dezbătut problema şi a hotărît rapid că NASA nu trebuie implicată. Agenţia spaţială avea de păstrat o imagine publică şi nu dorea să aibă de-â face cu subiectul respectiv. Aşa că au aruncat pisica moartă Comitetului forţelor armate din Cameră.

La începutul lui aprilie 1966, ministrului Aviaţiei i s-a cerut să fie în favoarea unei analize ştiinţifice a celor 648 de cazuri clasificate „neidentificate" la acea vreme în dosarele Blue Book. La sfîrşitul acestei luni, guvernatorul Floridei şi mai mulţi reporteri aflaţi în avionul guvernatorului au văzut un obiect zburător neidentificat. Aceste relatări au creat senzaţie, dar scandalul în jurul incidentului din Michigdn scăzuse deja. Trecuseră aproape două luni şi nu se întîmplase nimic demn de a apărea în presă. în loc de asta - o acoperire oficială. Un film documentar de televiziune a avut grijă să acorde subiectului noi dimensiuni: în el, astronomul Donald Menzel, de la Harvard, era prezentat turnînd benzină peste acetonă pentru a demonstra proprietăţi optice cunoscute încă din secolul al XVIII-lea. încerca să convingă publicul că OZN-urile nu sînt altceva decît nişte miraje. „Te rog să-mi spui cînd o să plouă din nou cu benzină", am rugat-o pe soţia mea. „O să ne ducem afară să vedem farfuriile zburătoare!"

Numărul lui Wenzel a fost urmat de un interviu clasic cu un „contactat", care insista pe efectele comice ale descrierii întîlnirii sale cu „fraţii din cosmos". Declaraţiile sale erau alese cu grijă în aşa fel încît să-l arate cît mai trăsnit cu putinţă. A urmat apoi o discuţie impresionantă cu un alt astronom, care a declarat cu autoritate că vizitatorii extratereştri sînt extrem de improbabili. Documentarul mai conţinea şi un interviu cu un ofiţer care a declarat că nici un fel de OZN nu a fost vreodată detectat de radar, ca şi o discuţie cu un astronom care a declarat că

OZN-urile nu au fost niciodată văzute sau fotografiate de staţiile de urmărire a satelitilor.

Ambele declaraţii erau nişte minciuni sfruntate. Este adevărat că radarul nu a „văzut" niciodată OZN-uri, dar asta numai din pricină că operatorii militari le numesc altfel! în jargonul lor, vorbesc despre TNC, „ţinte necorelate". La vremea cînd a fost prezentat documentarul, Sistemul de Apărare Vestic înregistra aproximativ şapte sute de asemenea TNC-uri *pe lună!* A existat chiar o sugestie din partea unui astronom respectat ca armata să modifice programele computerelor sale pentru a aduna informaţiile despre aceste TNC-uri în loc să le ignore pentru că nu se potrivesc cu traiectoria proiectilelor. Sugestia nu a fost pusă în aplicare.

OAMENI DE ŞTIINŢĂ SPERIAŢI

De ce oamenii de ştiinţă nu spun nimic? Mulţi astronomi trebuie să ştie ce am aflat cînd lucram la Observatorul din Paris şi urmăream obiecte neidentificate şi chiar le fotografiam. Se tem oamenii de ştiinţă de reacţia pe care ar produce-o declaraţiile lor în rîndul unui public în general neuniform şi credul? Sau le este pur şi simplu teamă că îşi pierd reputaţia? Oricare ar fi motivul, el nu justifică distrugerea deliberată a datelor ştiinţifice. Nici măcar ideea de a nu spune nimic care ar putea produce frică nu ţine. Incidentul din Michigan a dovedit că frica se răspîndeşte mult mai repede, şi cu efecte mult mai distructive, în rîndul unei populaţii care a fost ţinută în mod sistematic în ignoranţă. Psihologii ştiu foarte bine că este mai potrivit să-l obişnuieşti pe copil cu ideea că bunicul lui nu va trăi o veşnicie decît să-l laşi să o descopere brusc, o dată cu moartea acestuia. în mod similar, negînd existenţa misterului, comunitatea ştiinţifică îşi asumă serioase riscuri în legătură cu sistemul de încredere al publicului. După părerea mea, o asemenea atitudine a contribuit la pierderea pe termen lung a sprijinului popular şi a respectului pentru ştiinţă şi această atitudine continuă a fi unul din factorii care

conduc publicul către numeroasele culte ce reprezintă un flagel în domeniu.

în toată această perioadă, totuşi, multe s-au petrecut dincolo de suprafaţă. Am început să primim scrisori şi telefoane de la specialişti care doreau să participe la investigarea fenomenului. în pasionanta sa carte *The UFO Experience,* dr. Hynek a descris felul în care acest mic grup a crescut în ultima perioadă a anilor şaizeci şi în anii şaptezeci. Dacă reţeau va decide vreodată să devină vizibilă, atunci o serie de străluciţi specialişti vor putea fi adunaţi din rîndurile ei pentru a lucra efectiv în noua zonă de cercetare. Totuşi, date fiind condiţiile existente, este probabil mult mai bine ca ei să-şi continue separat investigaţiile. Istoria Comitetului Condon de la Universitatea din Colorado este relevantă.

CE NU A ŞTIUT CONDON

Cred că eşecul lui Condon nu face parte dintr-un scenariu de acoperire. La sfîrşitul anului 1966 Air Force se cam săturase şi dorea să lase baltă afacerea. După mai bine de douăzeci de ani de analiză a subiectului, armata declara lumii ştiinţifice, pe bună dreptate: „Nu am găsit nici o dovadă care să ne privească. Aceste obiecte nu se comportă deloc ca nişte duşmani ai Statelor Unite. Nu ştim nici măcar din ce sînt făcute şi de fiecare dată cînd am supus un caz oamenilor de ştiinţă, ei i-au ridiculizat pe piloţii noştri, care nu s-au făcut vinovaţi decît de a se fi încrezut în propriii ochi şi în instrumentele lor. Ne-am săturat. Acestea sînt datele. E rîndul vostru să vedeţi ce anume puteţi face cu ele".

Comunitatea ştiinţifică, ce fusese atît de nerăbdătoare să facă declaraţii în faţa camerelor de luat vederi pentru a explica OZN-urile în perioada în care de acestea se ocupa Air Force, a reacţionat cu răceală la sugestia că explicaţiile lor favorite vor fi testate în mod serios şi pe scară mai largă. Mai multe universităţi, inclusiv Harvard şi Columbia, au fost contactate de către Departamentul Apărării, dar au refuzat sarcina respectivă, ca şi banii oferiţi.

Europenii au reacţionat şi ei în mod asemănător, ; anticipînd chiar decizia americană. în dosarele europene se aflau materiale explozive. Majoritatea reperărilor erau extrem de bine documentate, iar investigaţiile secrete de mare calibru fuseseră făcute cu mai mult profesionalism decît în cele mai bune cazuri din dosarele Air Force. Şi nu e de mirare. Unii martori ocupau cel mai înalt rang politic. într-una din ţările europene, un OZN aproape *aterizase chiar pe proprietatea particulară a şefului statului!* Nava a fost descrisă în detaliu de membrii anturajului oficial. Investigaţia a fost condusă de la un nivel foarte înalt. Şoferul înaltei personalităţi politice declara că:

> a văzut ceea ce crede că a fost o navă ce încerca să aterizeze pe şosea, chiar în faţa lui. A oprit imediat automobilul. Obiectul a trecut la numai cîţiva metri pe deasupra maşinii staţionate provocînd violente vibraţii verticale în vehicul. Cîteva secunde mai tîrziu, obiectul şi-a schimbat traiectoria şi a trecut din nou dar în sens invers, generînd efecte similare asupra maşinii. Apoi, reluîndu-şi poziţia deasupra cîtorva copaci, unde apăruse iniţial, a efectuat o rapidă schimbare de altitudine, o înclinare de nouăzeci de grade faţă de orizontală, şi a ţîşnit, dispărînd spre vest.
>
> Martorul este o persoană de încredere (continuă raportul). Am descoperit că obiectul, o farfurie cu susul în jos, cu turelă şi hublouri, ar putea avea dimensiunile raportate de martor, anume douăzeci de metri.

O asemenea observaţie nu era o glumă. Dar nici US Air Force, nici comunitatea academică americană nu cunoşteau în detaliu dimensiunile problemei în Europa de vest. Sovieticii erau probabil mult mai interesaţi decît vest-europenii.

Zvonul ce s-a răspîndit în Europa prin „ canale neoficiale" în vara anului 1966 era greu de verificat, dar în lumina ultimelor evenimente din istoria Comitetului Condon prezenta un oarecare interes. Conform acestui zvon, Air Force era nemulţumită de problema OZN şi căuta o scuză pentru a scăpa de ea. Trebuiau doar să găsească o universitate care să întocmească un raport negativ după o examinare sumară a faptelor. Acesta, repet, era numai un zvon. Dar a fost luat în serios la Paris în aşa fel încît a împiedicat formarea unui comitet similar celui american. Ruşii au făcut cîteva mişcări în direcţia creării unui comitet, dar au aşteptat, înţelepţi, să vadă cum evoluează lucrurile în Statele Unite înainte

de a-l aproba. La Boulder, Colorado, a fost adunat în fine un grup, prezentat cu surle şi trîmbiţe, condus de dr. Condon, fizician de prestigiu aflat în pragul pensiei. Grupul a primit o sumă apreciabilă pentru a medita la ufologie; raportul său era planificat pentru anul 1969. S-a dovedit a fi negativ.

DISTRUGEREA DATELOR

în noiembrie 1966, atunci cînd Comitetul Condon a început să adune mărturii de la cei care făcuseră cercetări în cazuri OZN, dr. Hynek şi cu mine am fost primii chemaţi la Boulder. Am observat curînd că Bob Low, unul din administratori, era în mod clar factorul cheie în luarea deciziilor echipei, deşi nu avea nici o pregătire ştiinţifică şi părea că nu manifestă nici un interes faţă de problema respectivă. Exista totuşi un oarecare sentiment euforic în rîndul tuturor, sentimentul îmbarcării într-o aventură unică. Presa nu mai aţîta spiritele; criza Gazului de mlaştină din Michigan fusese uitata de mult. Problema se afla în mîinile oamenilor de ştiinţă şi *a* devenit la fel de plicticoasă ca orice altă tentativă aflata în curs de raţionalizare în moara academică. Dacă tehnologia modernă a transformat călătoria pe Lună într-o plictiseală exasperantă, nu ne putem aştepta la altceva decît la pierderea interesului în legătură cu misterul OZN o dată ce acesta cade în mîinile Marii Ştiinţe! (Primii astronauţi ce vor muri pe orbită vor deceda probabil’ de plictiseală atunci cînd nu vor mai avea butoane de apăsat, cifre de citit şi bancuri despre fotbal de schimbat cu Houstonul.)

în februarie 1967, membrii Comitetului Condon au luat legătura în particular cu colegii din alte campusuri întrebîndu-i cum ar reacţiona dacă raportul final al comitetului ar recomanda renunţarea la Project Blue Book. Cîteva luni mai tîrziu, comitetul se afla în impas. Nu existau investigaţii pe teren. Erau trimise chestionare martorilor, dar numai un singur asistent era disponibil pentru codificarea datelor ce urmau a fi introduse pe computer, majoritatea informaţiilor erau furnizate de cele trei mii de cartele perforate pe care le predasem comitetului.

O mică parte a grupului s-a revoltat, producînd o criză. După o serie de incidente, prezentate de dr. Dave Saunders în cartea

sa *UFOs? Yes!,* echipa s-a împărţit în două. Un raport descoperit şi publicat de grupul minoritar a arătat că echipa Condon nu intenţionase niciodată să ia în serios problema OZN. Publicarea acestui document l-a supărat atît de tare pe Condon încît i-a dat afară pe cei din grupul minoritar şi a continuat proiectul fără a mai lua în considerare posibila realitate a fenomenului.

Dosarele comitetului au fost în cele din urmă distruse. Unii ar putea crede că ele aparţineau comunităţii ştiinţifice sau domeniului public din moment ce contribuabilii americani plătiseră pentru „cercetare". Dar nu. Atunci cînd a fost întocmit raportul, dosarele se aflau încuiate la Universitatea din Colorado. Mai tîrziu au fost transferate într-o casă particulară şi arse.

A DOUA ACOPERIRE: EXPLICAŢIILE CONVENABILE

Orăşelul Carteret se află pe coasta vestică a Normandiei, în Franţa, la aproximativ douăzeci de mile de Cherbourg. Este situat la nord de minunatul Mont Saint-Michel, o mănăstire care, spune legenda, a fost zidită de Diavol. La 2 decembrie 1973, pe plaja de la Carteret s-a petrecut un lucru foarte ciudat. Doi pescari, dl. G. Jean, de patruzeci şi patru de ani, şi fiul acestuia, Noel, de optsprezece ani, s-au trezit la 5:00 a.m. pentru ă-şi recupera plasele la reflux. Cînd au ajuns pe plajă, o jumătate de oră mai tîrziu, au văzut un obiect foarte luminos chiar deasupra zonei în care-şi puseseră plasele. Au mers către acesta, cam 150 de iarzi; obiectul arăta ca o „fereastră" de un galben intens, de opt picioare lungime şi cinci picioare înălţime, care emitea un fascicul conic direct către sol. Cei doi pescări s-au speriat şi au hotărît să nu se apropie mai mult. Au încercat să se apuce de lucru fără să se gîndească la obiect, dar acesta s-a schimbat dintr-o dată: lumina galbenă a dispărut. în zona în care planase se afla acum o „minge de fotbal" verde-albastră care a dispărut la 6:05 a.m. Cei doi s-au dus la poliţie.

Soţia mea şi cu mine am investigat cazul în timpul unei călătorii de studii în vestul Franţei în decembrie 1973. Au apărut atunci mai multe date stranii. Mai întîi am aflat că nu era vorba de o primă reperare. Cu două luni mai înainte, tînărul văzuse trei sfere galbene deasupra aceleiaşi plaje în timp ce mergea cu maşina împreună cu cumnatul său. Observaţia respectivă avusese loc pe la 7:00 p.m. şi sferele păreau să se afle ia aproximativ 12-15 picioare deasupra solului.

„Cum erau aşezate luminile?", l-am întrebat pe Noel Jean.

„Prima lumină era galbenă, a doua se afla deasupra acesteia, iar a treia la stîngă, tot deasupra, între ele aflîndu-se ceva metalic."

„Ce făceau?"

„Luminile se deplasau încoace şi încolo, urmărind maşina."

„Şi voi ce aţi făcut?"

„Am oprit pentru a le putea privi şi, cînd ne-am urcat în maşină, luminile se stinseseră."

După a doua reperare, bărbatul mai în vîrstă s-a hotărît *să nu mai iasă niciodată din casă.* Nu s-a mai dus la pescuit. S-a încuiat în cameră cînd au venit investigatorii. Ştia lucruri despre care nu dorea să vorbească?

Nu am văzut nici o urmă pe plajă. Jandarmii ne-au confirmat că iarba de pe dune na fusese afectată. Sîrma ghimpată din apropiere a fost controlată, dar nu prezenta efecte magnetice.Am auzii că un radioamator din localitate observase că, pe durata evenimentului receptorul său rămăsese cîteva minute blocat.

„Se afla în mijlocul plaselor", ne-a spus Noel Jean.

„Ziarele au afirmat că măsura 1,5 pe 1,5 metri", am subliniat noi.

„Nu e adevărat. Era dreptunghiular, de circa 2,5 pe 1,5 metri. Era la fel de mare ca o sobă!"

„La ce oră. s-a terminat?"

„Am ajuns acolo la 5:30. Obiectul a dispărut între 5:50 şi 6:05."

„Ce s-a întîmplat cînd obiectul a dispărut?"

„Mergeam privind tot timpul la lumina dreptunghiulară, care s-a îndreptat către dune, apoi a venit spre noi. Lumina se stinsese şi atunci am văzut o minge mică, de culoare verde-albastră. A devenit tot mai mică şi după ora şase nu am mai văzut nimic."

„Cît de mare era mingea?"

„Era ca o minge de fotbal."

„Ce ati făcut cînd aţi ajuns pe plajă şi aţi văzut dreptunghiul luminos?[11]

„Am început să merg spre el, dar devenea din ce în ce mai strălucitor. Aşa că tata a spus: «Lasă-I, vino încoace»."

Lîngă Cherbourg se aflâ o mare instalatie radar, într-un loc numit Mauperthuis, la treizeci şi opt de kifometri de Carteret. Antena are o bătaie de două sute de kilometri. La 6:10 în acea dimineaţă, ea a prins un ecou la sud-vest, deplasîndu-se către nordul Oherbourgului. Un obiect ce ar fi zburat dinsp/e Carteret către Marea Britanie ar fi urmat această rută. în aceeaşi dimineaţă, pe coastă s-a întîmplat ceva deosebit. Traulerul francez *Archipet,* care se afla în apropierea ţărmului stîncos de la Urville, la vest de Cherbourg (pe traiectoria pe care trebuie s-o fi urmat obiectul dacă ecoul radar corespundea OZN-ului), a deviat de la rută. Luînd în considerare faptul că în vecinătatea unui OZN au fost observate frecvent perturbaţii magnetice, se poate presupune că sistemul său de navigaţie a dat indicaţii greşite. Nava s-a apropiat prea mult de coastă,’s-a lovit de stînci şi s-a scufundat, din fericire fără pierderi de vieţi omeneşti.

Observarea „ferestrei" galbene pe plajă nu â durat decît cinci minute. De ce nu s-au apropiat mai mult cei doi pescari? Probabil din două motive: mai întîi, „fereastra" a devenit tot mai strălucitoare în vreme ce mergeau către ea şi asta i-a descurajat să se apropie mai tare; în al doilea rînd, s-au simţit „paralizaţi de frică". Nu s-a stabilit dacă paralizia a fost un inhibitor fiziologic real sau rezultatul fricii psihologice - sau ambele.

Observarea a avut loc într-o dimineaţă de duminică. în vinerea următoare, oamenii din partea locului au descoperit cîteva lucruri interesante pe o plajă din apropiere. Era vorba de un echipament complet de explorare subacvatică, un dozimetru, avertizoare sonore, pantaloni şi jachete cu etichete englezeşti.

Brusc, politia locală, asistată de DST (contrainformaţiile franceze) şi StiECE (serviciul secret al guvernului francez) „’au descoperit" că reperarea respectivă era de fapt o operaţie de detectare a radiaţiei subacvatice. Aceasta era esenţa zvonului ce a început să circule.

Este ceea ce am numit a doua acoperire: lansarea de „explicaţii" oficiale născocite cu grijă; ele nu explică nimic, dar oferă o scuză scepticilor pentru a scoate din discuţie problema. Cazurile dificile sînt ascunse cu orice preţ, precum gunoiul sub covor, dacă presiunea psihologică asupra martorului nu este suficientă pentru a-l descuraja.

Cum anume poate explica descoperirea echipamentului de scufundare „pe o plajă din apropiere" cele două observări ale obiectelor neidentificate? Ce se poate spune despre ecoul radar? „Explicaţia" este şubredă, dar tipică pentru poveştile menite a discredita martorii şi a linişti populaţia. Aceste obiective sînt în general atinse. Martorii sînt intimidaţi, iar poliţia

locală, singura sursă de date exacte, este de obicei preocupată ca lucrurile să reintre în normal. în afară de asta, poliţiştii au nişte slujbe de păstrat.

Am fost norocoşi că am putut examina capul la numai cîteva zile de la evenimente, înainte de a se organiza acoperirea. Care ar fi reacţia unui om de ştiinţă care ar lua cunoştinţă din întîmplare ’de un astfel de caz după cîteva săptămîni sau luni? L-ar da la o parte, pur şi simplu, şi pe bună dreptate. Martorii devin repede necooperanţi; unul din ei stă acasă şi nu vrea să vorbească cu nimeni; polftia locală nu mai are nimic de spus; operatorii radarului militar’ din Cherbourg au primit ordine să nege declaraţiile din ziua cu pricina; informaţiile din ziare sînt confuze, trunchiate şi inexacte.

Un ziar local a publicat un desen reprezentînd micul oraş Carteret avînd în prim-plan o farfurie zburătoare şi un marţian. Un francez zîmbitor se apropie de marţian şi întreabă: ,’,Cîţi kilometri prinzi pe oră?“. Şi astfel rîsul înlătură tensiunea.

Mai tîrziu, într-o împrejurare ce poate părea ironică în lumina celor petrecute la Carteret, un membru al cabinetului francez a recunoscut, pentru prima dată, că problema OZN ar trebui să facă subiectul unei cercetări ştiinţifice. în martie 1974, ministrul apărării, Robert Galley, a fost de acord să participe la o serie de interviuri radio care includeau şi relatări ale unor martori şi declaraţii ale unor specialişti francezi ce se ocupau de mai mulţi ani cu 'studierea fenomenului OZN: dr. Pierre Guerin, de lâ Institutul de Astrofizică din Paris, dr. Claude Poher, conducătorul studiilor ştiinţifice pentru echivalentul francez al NASA, şi cu mine. Ceea ce i-a spus ministrul apărării reporterului Jean-Claude Bourret este o lecţie pentru reprezentanţii guvernelor din întreaga lume:

> Sînt profund convins că trebuie să privim aceste fenomene cu mintea complet deschisă. în istoria omenirii s-au făcut numeroase descoperiri nemaipomenite numai pentru că cineva a încercat să explice inexplicabilul. Acum, printre aceste fenomene aeriene cunoscute sub numele de OZN-uri, se aflǎ, fără îndoială, fapte inexplicabile sau prost explicate.
>
> în 1954, Ministerul Apărării a creat o ediţie specială pentru strîngerea şi studierea relatărilor- martorilor în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate. Am în faţă cîteva dintre ele, tot mai numeroase de-a lungul anilor pînă în 1970; sînt aproximativ cincizeci. Printre primele se aflǎ o declaraţie a locotenentului Jean d’Emery, de la Baza 107 a Aviaţiei din Villacoublay, datată 20 noiembrie 1953. Există şi rapoarte ale Jandarmeriei, ca şi unele observaţii ale unor piloţi şi comandanţi. în anul 1954 au

existat numeroase elemente a căror convergenţă este interesantă. De aceea atitudinea pe care trebuie s-’o luăm este cea a minţii deschise, o_atitudine în care observaţiile nu trebuie negate *a priori.* înaintaşii noştri trebuie sâ fi negat realitatea a numeroase lucruri care nouă ni se par astăzi absolut elementare, precum piezoelectricitatea sau electricitatea statică, ca să nu mai vorbim de fenomenele biologice.

De fapt, întreaga evoluţie a ştiinţei constă în faptul că, la un moment-dat, realizam că âm avut idei greşite despre realitatea anumitor fenomene.

E greu să mai adaugi ceva la această declaraţie. Nu este suficient de clar că simpla încercare de a-ţi păstra mintea deschisă în problema OZN va face posibila o descoperire importantă poate, dar ştiinţa ar trebui să salute cu siguranţă schimbarea atitudinii guvernului care împiedica examinarea faptelor.

A TREIA ACOPERIRE: OZN-UL SE NEAGĂ PE SINE

Am discutat pînă acum două forme de acoperire: 1. presiunea exercitată asupra martorilor pentru a-i descuraja să-şi spună povestea; 2. fabricarea de „explicaţii" atunci cînd un martor vorbeşte totuşi. Cred că acestor factori trebuie să le fie adăugat un al treilea: *mecanismul de amortizare a zgomotelor încorporat însuşi fenomenului.*

La 3 decembrie 1967, Herb Schirmer, poliţist din Ashland, Nebraska, a trăit o experienţă ce merită a fi plasată în contextul „răpirilor" lui Betty şi Eiarney Hill sau a pescarului din Pascagoula. La 2:30 a.m., Schirmer a văzut pe şosea un obiect cu un şir de lumini ce pîlpîiau. A crezut că este vorba de un camion şi a aprins farurile. Obiectul a decolat. Poliţistul de douăzeci şi doi de ani s-a întors la secţia de poliţie şi a’ scris în registru: „Am văzut o farfurie zburătoare la intersecţia autostrăzilor 6 şi 63. N-aveţi decît să credeţi sau nu“.

Schirmer s-a dus acasă; îl durea tare capul şi un zgomot ca un bîzîit l-a împiedicat să doarmă. Avea şi o dungă roşie *sub*

urechea stîngă. Cazul a ajuns în atenţia Comitetului Condon şi Schirmer a fost cercetat sub hipnoză.’A devenit atunci clar că exista o perioadă de douăzeci de minute despre care nu-şi amintea nimic. Mai tîrziu, la sugestia unui alt cercetător, a fost din nou hipnotizat, de data aceasta relevînd o extraordinară secvenţă de evenimente.

Atunci cînd a văzut că obiectul decolează, poliţistul s-a hotărît să-l urmărească şi a pornit pe un drum lateral către acea lumină intensă. A încercat să cheme poliţia din Wahoo, Nebraska, dar radioul nu funcţiona, iar motorul maşinii se oprise. Obiectul, metalic, în formă de minge de fotbal, era înconjurat de o aură argintie. Scotea un sunet ciudat, ca un „vaiet", şi luminile pîlpîiau cu rapiditate. Sub navă au apărut nişte suporturi; nava a aterizat. Schirmer a vrut să plece, dar *„ceva din mintea iui i-a împiedicat“.* Ocupanţii navei s-au îndreptat către maşină. Omul nu şi-a putut scoate revolverul. Fiinţele au proiectat un gaz verzui în direcţia maşinii, au scos un obiect de mici dimensiuni dintr-un fel de toc de pistol, au îndreptat un fascicul de lumină strălucitoare către el, iar poliţistul şi-a pierdut cunoştinţa.

Următorul lucru pe care şi l-a amintit Schirmer sub hipnoză: a coborît geamul maşinii şi a stat de vorbă cu un ocupant al navei, care a apăsat cu ceva pe gîtul martorului şi l-a întrebat: „Eşti paznicul acestui loc?“, apoi a arătat către uzina electrică şi a spus: ,Asta este singura sursă de energie pe care o aveţi?".

Schirmer a fost luat la bordul navei. A văzut panouri de control şi nişte aparate ca nişte computere. Ocupanţii purtau salopete cu o emblemă - un şarpe înaripat. Unul dintre ei a apăsat un buton, derulînd nişte benzi: „Prin mintea mea... cumva... el îmi spune nişte lucruri... Mintea mă doare..."

Cei din navă i-au dat lui Schirmer cîteva informaţii interesante, dar în mod clar greşite. Voiau ca el să creadă că vin dintr-o galaxie apropiată. Că au baze în Statele Unite. Că nava se deplasa prin electromagnetism invers. Că navele lor fuseseră doborîte de radar, de ionizare. Că îşi luau energia din mari rezervoare de apă. Lui Schirmer i-a trecut atunci prin minte că, probabil, străinii nu dispun de o metodă anume pusă la punct pentru a intra în contact cu oamenii. Din acest motiv întîlnirile se produc întîmplător iar oficialităţile nu pot descoperii o anumită regulă în realizarea lor. Pe viitor însă contactele se vor înmulţi.

într-o anumită măsură ei vor să-i pună în încurcătură pe oameni, a declarat Schirmer.

Ei ştiu că au fost văzuţi mult prea des şi încearcă să producă confuzie în minţile oamenilor.

în cele din urmă, ocupantul OZN-ului i-a spus lui Schirmer că nu trebuie să-şi reamintească interiorul navei. El a concluzionat: *„Nu o să vorbeşti normai despre noaptea aceasta. Ne vom întoarce să te vedem încă de două ori“.*

La un moment-dat, una dintre acele fiinţe l-a dus pe Schirmer la fereastra navei, a arătat către spaţiul ce îi înconjura şi a spus; cu gravitate: „Paznicule, într-o bună zi ai să vezi Universul!", Dacă erau atît de avansaţi şi nu doreau ca Schirmer să vorbească despre noaptea aceea, de ce şi-a reamintit atît de multe sub hipnoză? Nu au anticipat această metodă? Poate că anumite părţi ale minţii umane nu le sînt cunoscute? Este posibil ca puterea lor să fie mult mai limitată decît lasă să se înţeleagă prin acţiunile lor? Oare cineva sau ceva ne joacă o farsă fantastică?

FENOMENUL SE CONTRAZICE

Poate că aţi avut posibilitatea să urmăriţi un spectacol susţinut de un excelent magician. El produce în faţa dumneavoastră, în condiţii imposibile, un fenomen care este în mod clar inexplicabil. Dar apoi pare să realizeze cît este de dezamăgit publicul, într-adevăr, fiecare se simte aproape insultat de nefirescul celor arătate. Trebuie să existe o explicaţie simplă, un truc evident! Dar nu-l găsiţi... Atunci magicianul *explică totul: |ăb||a* mesei era scobită, bastonul’era alcătuit din mici sectoare glisante ce se pot strînge, obţinîndu-se o formă diferită. Acum aţi înţeles totul, aşa că vă minunaţi cum de nu aţi observat imediat nişte lucruri atît de simple. Plecaţi acasă cu un sentiment cald de recunoştinţă şi un anumit grad de mîndrie: „Nu sînt chiar atît de prost, la urma urmelor. Tipul ăla nu m-a păcălit pentru prea multă vreme!".

Cînd ajungeţi acasă, încep să apară dubii. Faceţi rost de toate obiectele necesare pentru a realiza acelaşi truc prin metoda simplă ce v-a fost arătată cu o oră în urmă. Şi atunci

realizaţi că însăşi *explicaţia* este imposibilă, că magicianul nu v-a dezvăluit adevărata tehnică!

Fenomenul OZN este o asemenea problemă de nerezolvat. Lasă în urmă indicii, dar ele par să fie chiar mai înşelătoare decît relatările martorilor. *Fenomenul se contrazice.* Provoacă declaraţii şi demonstrează principii în care unele informaţii sînt false şi altele sîntadevărate. Investigatorul trebuie să găsească adevărul.

într-un caz relevant martorul principal a fost înşelat de către sociologi; cei ce credeau au fost înşelaţi de nişte pretinşi astronauţi care-şi spuneau „Gardienii"; publicul a fost înşelat de către cei care credeau şi sociologii s-ar putea să fi fost înşelaţi de fenomenul însuşi!

Contactul cu grupul numit *Gardienii a* început atunci cînd o femeie din Midwest, căreia îi vom spune Mrs Keech, s-a trezit într-o dimineaţă de iarnă cu braţul amorţit:

> Tot braţul era fierbinte, pînă la umăr... Am simtit că cineva încerca să-mi atragă cumva atenţia. Fără sâ ştiu de ce, am luat un creion şi hîrtie de pe masa de lîngă pat. Mîna a început să scrie, dar nu era scrisul meu.

Prin mesajele primite, femeia a fost introdusă treptat în ceea ce ea priveşte drept tărîmul celălalt, pînă într-o zi în care a primit un mesaj de îmbărbătare de la un „Frate mai mare", lată ce se spune în cartea lui Leon Festinger, *When Prophfecy Fai/s:*

> Sînt întotdeauna cu tine. Grijile zilnice nu te pot atinge. îi vom învăţa ce să caute şi să fie gata să ne urmeze în lumină. O’ să am grijă de detalii. Ai încredere în noi. Fii răbdătoare şi învaţă, căci noi te pregătim pentru ce vei face aici. Aceasta este datoria ta înainte de venirea mea. Asta se va întîmpla curînd.

Mrs Keech a început să considere fenomenul un original „canal de legătură" cu fiinţe superioare şi a început şă spună oamenilor că o nouă inteligenţă, uimitoare, îl folosea. în curînd în oraşul Midwest în care trăia femeia s-a format o mică sectă. Unul dintre conducătorii sectei era „dr. Armstrong", pe numele său adevărat Laughead care s-a implicat curînd în afacerea Uri Geller. *Gardienii* ofereau grupului învăţături şi sfaturi. Ei preziceau de asemenea evenimentele viitoare, aterizări de farfurii zburătoare şi vizite ale unor fiinţe din spaţiu. Una din aceste preziceri se referea la aterizarea’ unei nave spaţiale în apropierea unui aerodrom militar. Micul grup s-a îndreptat spre un loc din care se puteau vedea pistele şi a observat scena şi cerul dar în zadar; deodată, un bărbat s-a apropiat de ei; privindu-l, au avut cu toţii o reacţie stranie la apariţia lui. Nimeni nu-l văzuse apropiindu-se. I s-a dat ceva de băut, dar a refuzat. Mergea într-un fel curios, rigid. Un moment mai tîrziu, dispăruse,

deşi nimeni nu l-a văzut plecînd! O dată ce au început să circule asemenea poveşti, secta s-a consolidat. A acumulat propriul folclor şi chiar a creat un vocabular propriu - cuvinte speciale, cu semnificaţii speciale.

Mrs Keech scria acum cîte paisprezece ore pe zi. învăţăturile au început să se refere tot mai mult la chestiuni religioase, cosmologie şi farfurii zburătoare. într-o bună zi, a sosit marele mesaj final. Prezicea un dezastru, un cutremur de pămînt şi o inundaţie şi salvarea credincioşilor de către Fraţii lor din spaţiu:

> Regiunea Canadei, Marile Lacuri şi’fluviul Mississippi, pînă la Golful Mexico şi America Centrală, se vor schimba. Marea înclinare a pămîntului Statelor Unite către est va arunca munţii peste statele din centru.

Grupul s-a simţit răspunzător: trebuia să spună lumii despre aceste evenimente foarte importante. Au oferit autorizaţii de publicare; unele au fost preluate de ziarele locale. Lucrul a atras atenţia unui grup de sociologi de la Universitatea din Minnesota, care’investigau comportamentul indivizilor în cadrul mişcărilor sociale bazate pe profeţii specifice. Ei au obţinut o alocaţie din partea Fundaţiei Ford 'pentru a studia grupul dnei Keech şi sprijinul Laboratorului pentru cercetarea relaţiilor sociale al Universităţii. Au început să se infiltreze în secta, pretinzînd că sînt sincer convertiţi, şi au aşteptat întîlnirile pentru a înregistra evoluţia credinţelor’pe măsură ce se apropia vremea împlinirii profeţiei.

Deşi utilizarea unor asemenea metode este pusă azi sub semnul întrebării, cartea *When Prophecy Fai/s,* scrisă de către sociologi pe baza investigaţiilor făcute, este esenţială pentru oricine încearcă să înţeleagă natura complexă a credinţei în OZN-uri. Cartea detaliază eforturile făcute de membrii sectei pentru a avertiza omenirea de pedeapsa iminentă şi descrie credinţa lor că aceia care se vor îneca vor renaşte spiritual pe alte planete potrivite dezvoltării lor spirituale, dar că farfuriile zburătoare vor coborî din cer la timp pentru a-i salva pe credincioşi de potop. Evenimentele prezise, aşa cum şi-a dat seama cititorul, nu s-au petrecut în realitate. Vestul mijlociu al Statelor Unite nu a fost acoperit de ocean şi numeroasele ţări ce urmau a fi distruse se află încă deasupra nivelului mării.’Ce a însemnat asta pentru sectă? *A servit de fapt ia întărirea convingerii ior,* deoarece au devenit demni de încredere prin evitarea distrugerii! Au avut loc unele cutremure în zone nelocuite în jurul datei cataclismului. Dacă ar fi lovit o zonă populată, pagubele ar fi fost considerabile. Deci, au presupus ei, ţara a fost apărată de dezastru datorită micului grup de oameni credincioşi. Unii membri ai sectei au ajuns la concluzia că a fost vorba de punerea la încercare a credinţei lor oarbe, de a urma

fără discuţie ordinele primite de la *Gardienii* lor şi de a înfrunta ridicolul fără teamă.

De ce am pus în discuţie povestea dnei Keech într-un studiu ştiinţific despre OZN-uri? Mulţi sociologi ar putea argumenta că acest caz este tipic pentru numeroase secte mici şi culte şi că există astăzi teorii adecvate ce explică comportarea lor. în mare parte, este adevărat, dar nu sînt convins că mecanismul care provoacă asemenea mişcări este înţeles pe de-a-ntregul şi nu cred că impactul lor potenţial asupra societăţii a fost explicat.

Cazul dnei Keech este important pentru toti oamenii de ştiintă care manifestă interes pentru fenomenul OZN deoarece oferâ un prototip pentru un număr în creştere de grupuri ce se formează în jurul unui sistem similar de credinţe. Unul dintre cele mai cunoscute grupuri de acest fel este cel al adepţilor lui Uri Geller care a reuşit să reţină atenţia. în cazul lui Geller, ca şi în cel al dnei Keech, există’cîteva fenomene neexplicate care oferă o bază credinţelor grupului. în ambele cazuri, ni se spune să ne aşteptăm la o cunoaştere „mai înaltă" ce va veni de la OZN-uri. Şi în ambele, cazuri e vorba de un impact asupra conştiinţei colective.

Dar ce putem spune despre elementul profetic? Mrs Keech a prezis un potop şi salvarea din lumea de dincolo. Uri Geller şi dr. Andrija Puharich au prezis aterizări masive de farfurii zburătoare. Mulţi oameni din toată ţara (pe care John Keel i-a numit „contactaţii tăcuti") ţin pentru ei ceea ce cred despre revelaţiile ce le-âu fost făcute de extratereştri. Poate că oamenii au avut întotdeauna astfel de experienţe. Poate că erau pur religioase, chiar private, în timpurile trecute, şi numai relativa acceptare a reperărilor OZN moderne de către un segment al mass-mediei şi de către cîţiva oameni de ştiintă curioşi a încurajat dezvăluirea parţiala a unor contacte. Oricare ar fi adevărul, avem tendinţa de a dezaproba mult prea uşor orice fenomen care prezintă elemente absurde. Este a treia acoperire.

Este tentant s-o plasăm pe Mrs Keech şi pe cei asemenea ei într-o categorie elegant etichetată în termeni sociologici: „credincioşii din ziua judecăţii de apoi", cei cu „disonanţă cognitivă", de preferat cu magicul termen „comportare" lipit pe undeva. Examinarea detaliilor poveştii, totuşi, ne face ceva mai precauţi, lată, de exemplu, ciudatul bărbat pe care l-a întîlnit dna Keech.’ Investigatorii academici s-au simtit atît de siguri pe terenul teoriei încît au neglijat să stabilească dacă misterioasele apariţii şi dispariţii ale fiinţei cu mers ţeapăn ar putea fi confirmate de alţii.'Această neglijenţă e deplorabilă. în alte două ocazii, Mrs Keech a fost vizitată’de creaturi stranii. Primul incident s-a petrecut în urma dezvăluirii prezicerii potopului în

ziarele locale. La uşa ei au sunat doi bărbaţi care au cerut să-i vorbească; unul din ei era un om perfect obişnuit, dar tovarăşul său era foarte ciudat şi nu a scos un singur cuvînt în timpul vizitei. Femeia i-a întrebat cine sînt; primul a replicat: „Sînt de pe această planetă, dar el nu e“. Scopul vizitei lor, care a durat o jumătate de oră, a fost ca ea *să nu dea publicităţii mai multe informaţii decît dăduse deja.* „Nu este timpul potrivit acum", a spus barbatul înainte de a pleca, împreună cu însoţitorul său. Întîlnirea a fost extrem de serioasă. Ca urmare, Mrs’ Keech a renunţat la planurile de a publica o carte despre experienţele sale.

Cîteve luni mai tîrziu, a mai avut o vizită, de data aceasta fiind vorba de cinci tineri care au petrecut două ore încercînd să o convingă pe Mrs Keech şi un membru al grupului ei că informaţiile pe care le deţineau erau incorecte, că tot ce preziseseră era greşit.

Investigatorii nu au depus nici un efort pentru a-i identifica pe vizitatori; după părerea mea, este o scăpare serioasă. Ei au relatat pur şi simplu: „De ce au venit aceşti tineri, ce scop aveau şi cine erau - sînt lucruri pe care nu le cunoaştem: s-ar putea să fi fost nişte farsori ori poate aveau un scop serios". Descriind discuţia avută cu ultimii vizitatori, Mrs Keech a spus, şocată şi cu lacrimi în ochi:

> Au încercat să mă forţeze să-mi retrag cuvintele. Au făcut presiuni asupra mea’spunînd că nu erau adevărate. Mi-au repetat că ceea ce spusesem era fals. Şi mi-au spus că erau şi ei în contact cu spaţiul şi că tot ceea ce scrisesem era greşit şi că tot ceea’ ce prezisesem era greşit.

Acum cercul absurd din jurul dnei Keech era complet. Ea experimenta a treia acoperire. Potopul nu a avut loc. Cei care se încrezuseră în toate semnele şi în sinceritatea mediului lor sau a canalului au rămas complet izolaţi - îşi pierduseră slujbele sau demisionaseră, în unele cazuri îşi vînduseră tot ce posedau pe pămînt, încredinţîndu-se unei realităţi pe care numai ei o puteau percepe; nu vor putea spune niciodată întreaga poveste. Cel mai educat om din grup, un profesor, a comentat în cele din urmă:

> A trebuit să parcurg un drum lung. Am renunţat la aproape tot. Am tăiat orice legătură. Am ars toate punţile. Am întors spatele lumii. Nu-mi pot permite să mă îndoiesc. Trebuie să cred. Şi nu există nici un alt adevăr... Treceţi acum printr-o perioadă de îndoieli, dar perseveraţi,’ perseveraţi. Este o perioadă dificilă, dar ştim că băieţii de acolo, de sus, au grijă de noi.

Iată un punct de vedere înfricoşător, care în viitor s-ar putea să ia forme noi şi să „înghită" ş[mai mulţi oameni. Este rezultatul celei de-a treia acoperiri. în spatele acestei structuri se află un motiv şi motivul nu este *contactul,* ci *controlul.*

PUTINĂ POLITICĂ

Am făcut aluzie la faptul că grupuri importante ale celor ce cred în OZN-uri au fost supravegheate îndeaproape de către agenţi guvernamentali. Există un motiv însemnat pentru această atenţie: influenţa lor poate fi manipulată în scopuri politice sau pur şi simplu se testează variatele forme de decepţie. Una dintre recomandările unei comisii CIA/US Air Force în legătură cu OZN-urile, întrunită în 1953, document recent scos de la secret, era tocmai de a supraveghea activităţile grupurilor de civili:

> Comisia a luat cunoştinţă de existenţa unor grupuri precum Investigatorii civili ai'farfuriilor zburătoare din Los Angeles şi Organizaţia de cercetare a fenomenelor aeriene (Wisconsin). Se credea că asemenea organizaţii trebuie supravegheate din pricina marii lor influenţe asupra gîndirii maselor în cazul în care se vor înmulţi reperările. Trebuie avute în vedere aparenta iresponsabilitate şi posibila folosire a grupurilor în scopuri subversive.

E greu să fii mai explicit. Acest factor de control politic explică anumite aspecte bizare ale problemei OZN, inclusiv comportarea unor cunoscuţi *contactaţi,* plasaţi în rolurile respective pentru a propaga pretinse mesaje extraterestre în mai multe ţări. De exemplu, George Adamski a mărturisit că patru oameni de ştiinţă guvernamentali sînt răspunzători pentru lansarea sa în cariera de ambasador al Fraţilor din spaţiu. Aceştia lucrau pentru Point Loma Naval Electronics Laboratory de lîngă San Diego şi pentru o „înscenare similară" la Pasadena. Ei l-au întrebat dacă nu vrea „să coopereze la efortul colectiv de a obţine fotografii ale ciudatei nave din spaţiu".

Susţinătorul principal al lui Adamski peste hotare a fost un ofiţer de informaţii în retragere din armata britanică, pe care i-am cunoscut personal, şi un inginer absolvent al Universităţii Cambridge care locuieşte acum în Mexic. Un om, care l-a găzduit pe Adamski în timp ce se afla în Australia, mi-a spus că „Bătrînul George" călătorea cu un paşaport ce îi oferea anumite privilegii.

Factorul politic explică şi infiltrarea deliberată în grupurile civile a unor persoane legate de lumea agenţilor secreţi. în termenii controlului comportării sociale, grupurile civile OZN erau necesare unui mecanism precum Project Blue Book sau Comitetului Condon, deoarece ele ofereau o supapă energiei entuziaştilor şi un canal pentru poveştile fabricate. Amiralul Roscoe H. Hillenkoetter, fostul şef al CIA, care a declarat: „Este imperativ să aflăm ce sînt OZN-urile şi de unde vin ele", iar mai tîrziu a fost cooptat în comitetul director al National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), a obţinut credibilitatea stratagemei printr-o deliberată promovare a teoriei extraterestre. Tot printre liderii NICAP, unul dintre cele mai influente grupuri OZN din anii cincizeci şi şaizeci, se aflau cel puţin trei bine cunoscuţi agenţi secreţi: Bernard Corvalho, Nicholas de Rochefort şi colonelul Joseph Ryan, oameni care erau practicieni antrenaţi în tehnicile moderne ale războiului psihologic.

Pare stupid ca guvernul să cheltuiască timp şi bani pentru a testa reacţia publicului la ideea unui contact cu extratereştrii. Totuşi, eu suspectez că cel puţin două cazuri OZN importante au fost de fapt experimente camuflate de generare a zvonurilor şi de creare deliberată a unor culte (unul din aceste cazuri s-a petrecut în Spania, celălalt în Franţa). Cititorului sceptic nu îi pot spune decît că există persoane pe statele de plată ale guvernului a căror slujbă este de a născoci planuri pentru eventuale situaţii extreme. în administraţia Nixon, Casa Albă a propus chiar o schemă pentru invadarea Cubei ce implica un submarin echipat cu lasere. El trebuia să „picteze" imaginea lui Hristos pe deasupra insulei pentru a simula a doua venire a acestuia pe pămînt. Acest „miracol", se credea, va tulbura populaţia catolică a Havanei, va paraliza comunicaţiile şi va dezorganiza forţele armate cubaneze suficient pentru ca nişte comandouri să ocupe punctele strategice şi să răstoarne regimul lui Fidel Castro.

în bine documentata sa carte *War on the Mind,* psihologul clinician Peter Watson, membru al echipei „perspicace" de la *Sunday Times* care a investigat (printre altele) utilizarea războiului psihologic de către englezi, relevă că „există echipament perfecţionat ce utilizează norii de joasă altitudine ca un ecran din spatele căruia să fie lansate uriaşe «spectacole» de propagandă. Au fost pregătite benzi ce urmează a fi manevrate din elicoptere, benzi pe care sînt înregistraţi zei primitivi pentru înfricoşarea unor triburi".

în timpul războiului din Vietnam, o unitate militară americană, the 4th Psyop Group, a inventat un proiector de imagini numit *Mitraiux.* Acesta folosea diapozitive de optzeci şi cinci de milimetri şi un bec de 1 000 de waţi pentru a proiecta diverse figuri pe zidurile clădirilor, munţi şi nori.

Cred că oamenii de ştiinţă trebuie neapărat să studieze OZN-urile. Dar nu în mod naiv. Din cauza progresului tehnologiei umane, a devenit imposibil de studiat un raport OZN fără a lua în considerare posibilitatea unui eşec în lumina ipotezelor clasice. Multe grupuri OZN se încred în orice zvon ce pare a susţine credinţa în extratereştri, fără a investiga in mod serios de unde provine zvonul şi cine ar avea interes să-l împrăştie. Zelul sceptic al unora dintre demascatorii gălăgioşi este de asemenea inspirat de nevoia de a menţine controlul politic. Pentru a împiedica organizarea unui adevărat studiu ştiinţific al fenomenului OZN, nu este nevoie decît de menţinerea unui anumit grad de ridicol în jurul fenomenului. Asta se poate face destul de uşor, prin intermediul cîtorva scriitori influenţi, sub masca umanismului sau raţionalismului. Cercetarea OZN este etichetată de ei drept „falsă ştiinţă", ceea ce creează prin asociere un sentiment de vinovăţie, fatal pentru orice om de ştiinţă independent. Se fac eforturi sistematice pentru a discredita profesional cercetătorii ce investighează fenomenul.

Această istorie a interacţiunii dintre contactul cu farfuriile zburătoare şi politică îşi are originea în primele contacte din California. Atunci, erau extrem de active multe grupuri oculte ce aveau legături cu organizaţii avide de putere. Imediat după al doilea război mondial, cînd o ramură a cultului neotemplier al lui Aleister Crowley a înflorit în Los Angeles, doi dintre membrii săi cei mai

în 1946, în deşert, o fiinţă de pe Venus; ulterior, a devenit unul din fondatorii lui Jet Propulsion Laboratory şi ai Aerojet Corporation, deşi JPL neagă legătura. L. Ron Hubbard a fondat Dianetics and Scientology.

După informaţiile pe care le deţin, George Adamski, şi el un contactat, a avut legături înainte de război cu liderul fascist american William Dudley Pelley, închis în timpul războiului. Un alt contactat, George Hunt Williamson (adevăratul său nume este Michel d'Obrenovic), s-a asociat cu organizaţia lui Pelley la începutul anilor cincizeci. De fapt, s-ar putea ca Pelley să-l fi pus în legătură pe Williamson cu Adamski. Alţi asociaţi ai lui Williamson în timpul marii ere a farfuriilor zburătoare âu fost contactaţii John McCoy şi fraţii Ray şi Rex Stanford.

Legăturile dintre toţi aceşti oameni, care au avut o mare influenţă în modelarea mitului OZN în Statele Unite, sînt destul de complicate. William Dudley Pelley, care a murit în 1965, a fost liderul grupului nazist american Silver Shirts care şi-a început activitatea în 1932. El s-a suprapus cu mişcarea *I Ama* lui Guy Ballard. Pelley a refuzat să se alăture celorlalte grupuri fasciste în sprijinirea congresmenului Lemke în 1936, candidînd pe cont propriu în Indiana pentru Partidul Creştin. Opoziţia sa împotriva lui Roosevelt a crescut pînă la condamnarea sa ia opt ani închisoare pentru instigare la revoltă, în 1942. După război, a pus bazele unui grup ocult, *Soulcraft,* şi a editat o revistă rasistă, numită *Va/or.* A scris, de asemenea, cartea *Star Guests,* în 1950, o compilaţie a scrierii automate ce aminteşte de *Seth Material.*

Se pare că Williamson a început să lucreze pentru Pelley în 1950 la birourile Soulcraft Publications din Noblesville, indiana, înainte de a se muta în California, unde a fost martor al contactului lui Adamski, la 20 noiembrie 1952, cu o fiinţă de pe Venus cu păr blond, lung. Williamson m-a asigurat că nu a îmbrăţişat niciodată teoriile rasiste pe care le promovau mişcările pronaziste. Poate că Adamski şi Pelley s-au cunoscut datorită intereselor comune în legătură cu cultul / *Am.* Dr. Laughead, care a inspirat contactele dnei Keech din Midwest şi mai tîrziu l-a lansat pe dr. Andrija Puharich pe urmele miticelor „Spectre", se pare că a avut şi el legături cu acest grup.

John McCoy, coautor, împreună cu Williamson, al cărţii *UFOs Confidenţial,* conducea Essene Press. El a fost cel ce a lansat ideea că o conspiraţie a bancherilor evrei era implicată în problema OZN. Fraţii Stanford locuiau în acelaşi oraş texan

(Corpus Christi) în care trăia McCoy şi la mijlocul anilor cincizeci au „produs" o serie de cărţi despre contacte, una din ele avîndu-l coautor pe McCoy.

Am găsit analogii curioase între declaraţiile acestor organizaţii şi cele ale lui Bob Barry, directorul lui Twentieth Century ' UFO Bureau, ce-şi are cartierul general în Collingswood, New Jersey. Bureau este unul din grupurile care compun organizaţia religioasă fundamentalistă condusă de către reverendul Cari Mclntire. în iunie 1978, Barry a declarat că avea trei surse excelente - una în guvern, celelalte fiind persoane ce se retrăseseră din poziţii înalte, care au afirmat că guvernul era implicat în problema OZN şi că fuseseră găsite în total optsprezece corpuri în urma prăbuşirii unor OZN-uri. Dl. Barry este convins că filmul *C/ose Encounters of the Third Kind* reprezintă o parte a planului guvernului de a influenţa publicul, „în această ţară planul se desfăşoară conform graficului", a spus Barry într-uri interviu luat de Edgar Williams de la *Knight News Service.* „Acum trei ani s-a hotărît producerea de documentare TV şi observarea reacţiei publicului."

Unii dintre cei ce cred în OZN-uri insistă că filmul lui Alan Sandler Productions - *UFOs: Past, Present and Future* - ar putea fi un astfel dş test. Barry observă că reacţia a fost bună:

> Aşa că următorul pas l-a reprezentat filmul *C/ose Encounters.* Nu peste multă vreme, guvernul va fi sfătuit să declare că OZN-urile sînt într-adevăr printre noi.

Deoarece am fost cel ce a comentat documentarul lui Sandler şi, indirect, am contribuit la *C/ose Encounters,* găsesc aceste remarci interesante.

Toţi sînt acum nerăbdători să vadă cum „dezvăluie" guvernul aceste informaţii atît de mult aşteptate; nimeni nu pune sub semnul întrebării realitatea faptelor de bază şi motivaţiile politice care ar putea inspira o manipulare a acestor fapte. A încerca să fii mai şmecher decît CIA şi Pentagonul a devenit un hobby naţional - procesele civile împotriva agenţiilor federale ce se află sub incidenţa lui Freedom of Information Act au început să se înmulţească.’ Tot ceea ce s-a arătat pînă acum a fost că aceste agenţii au fost implicate - deseori camuflat - în multe aspecte ale problemei OZN. Presupun că sînt încă implicate. Descoperirea mecanismului de propulsare a OZN-urilor ar puteş prezenta un asemenea interes militar încît orice proiect de cercetare legat de acesta va fi desigur secret. Dar entuziaştii OZN-urilor care doresc să „demaşte" guvernul nu se gîndesc că

s-ar putea să se afle sub incidenţa unei mult mai sofisticate acoperiri a adevăratei situaţii.

Din pricina nerăbdării lor de a crede orice indiciu că autorităţile deţin deja dovada realităţii OZN-urilor, mulţi entuziaşti oferă un' canal ideal pentru cei ce doresc să răspîndescă „evanghelia" extraterestră. Scopul acesta nu are nevoie să fie prea complex sau important din punct de vedere strategic. Poate fi ceva „lumesc", precum diversiunea politică sau testarea credibilităţii canalelor de informaţie în condiţii de criză simulată sau o capcană pentru operaţii paramilitare.

Nici unul dintre zvonuri nu pare a ne conduce mai aproape de soluţie, care poate fi obţinută numai prin cercetarea ştiinţifică atentă, sinceră, inteligentă şi poate plicticoasă. Adevărul este că OZN-urile s-ar putea să nu provină din spaţiu. Şi s-ar putea ca guvernul să ascundă pur şi simplu faptul că,'în ciuda miliardelor de dolari cheltuite pentru apărarea aeriană, nu deţine mai multe date despre natura problemei fenomenului decît în anii patruzeci cînd au început investigaţiile.

ÎMPOTRIVA EXTRATERESTRILOR

3

CONCLUZII PRIPITE

Un pescar din Mississippi, supus de şase ori testului cu detectorul de minciuni, se află în faţa naţiunii, la televiziune. Aşezat între dr. Cari Sagan şi un astronaut, descrie cei doi roboţi care au coborît pentru a-l lua în OZN. Acolo se afla o maşinărie mare, cu un ochi, care l-a examinat. Pescarul a fost interogat de un inginer, un hipnotizator amator, care ne asigură că experienţa a fost reală. Un „expert" în OZN-uri, care îl intervievase pe martor într-o încăpere plină cu reporteri zgomotoşi, observase sinceritatea reacţiilor sale în lumina bliţurilor. Asta i s-a spus Americii - şi asta dorea America să audă.

Bărbatul, ni s-a cerut să credem, adăugă ceva la cunoştiinţele pe care le avem despre alte |jmi. Trăgînd concluzii pripite, prietenii mei ufologi au crezut fiecare propoziţie spusă de el, ce adăuga tuşe finale tabloului vieţii extraterestre. După părerea lor, nu există nici o urmă de îndoială: pescarul aşezat lîngă un faimos om de ştiinţă, care discută acum cu astronautul (care, apropo, a văzut şi el un OZN), a fost, fără îndoială, martorul unei aterizări a unei nave spaţiale şi a fost răpit de ocupanţii acesteia, nişte roboţi. Aşa să fie?

A venit vremea să punem sub semnul întrebării respectiva declaraţie. Nu am nevoie de un detector de minciuni pentru a şti dacă martorul descrie ceea ce a văzut. Dar nu sînt gata să înghit pe nemestecate povestea cu nava de pe o altă planetă.

IPOTEZA NAVEI SPAŢIALE SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

într-o anumită privinţă, studierea OZN-urilor seamănă cu politica americană: nu te poţi înscrie decît în două partide. în politică, poţi fi democrat sau’republican. în ufologie ori eşti un

„demascator" care nu crede deloc în OZN-uri, ori eşti de acord că OZN-urile sînt nave spaţiale de pe o altă planetă. Dar există numai două posibilităţi? Dacă OZN-urile sînt adevărate, este oare evident că sînt nave spaţiale?

Timp de mai mulţi ani, relatările despre reperări neexplicate se refereau la discuri ce păreau a fi metalice, de mari dimensiuni, capabile să atingă o acceleraţie fantastică. Dispăreau în mod frecvent, ridicîndu-se brusc din cîmpul vizual al martorului, sugerînd astfel că se duc acasă, pe o altă planetă. Ocupanţii lor purtau costume de scafandri şi mergeau cu greutate’. Presa franceză din 1954, de exemplu, era plină cu relatări despre „roboţi" şi „marţieni". în rîndul cercetătorilor OZN din anii 1960, printre care mă număram şi eu. exista un consens, şi anume că aveam probabil de-a face cu vizitatori din spaţiul extraterestru. La vremea aceea, ideea era revoluţionară. Oameni de ştiinţă precum Cari Sagan au subliniat că vizitatorii extratereştri, dacă despre ei era vorba, ar trebui să fie foarte rari. Alţii, ca Donald Menzel, au respins această idee, deoarece chiar şl stelele cele mai apropiate sînt prea departe pentru ca o călătorie interstelară să fie posibilă, chiar cu o viteză foarte mare. Argumentele lui Sagan şi Menzel sunt valabile numai dacă ne închipuim că ştiinţa „lor" nu a depăşit în vreun mod fundamental limitele propriei noastre ştiinţe, că ei nu au găsit mijloace de propagare a informaţiei mult mai rapide decît viteza luminii şi că folosesc acelaşi concept al spaţiu-timpului ca şi noi. De fapt, nu putem face o asemenea presupunere în legătură cu o civilizaţie extraterestră. S-ar putea să existe multe secole de dezvoltare dincolo de propria noastră ştiinţă. De asemenea, s-ar putea să fie mult mai inteligenţi.

Adevărata întrebare este următoarea: *explică oare ipoteza „navei spaţiale“ în mod satisfăcător fenomenul OZN aşa cum îl cunoaştem noi astăzi?* Răspunsul este un *nu* definitiv şi răspicat. Cei contactaţi şi prietenii lor vor contesta acest răspuns în multe feluri: !,Şi ce puteţi spune despre mesajele pe care le primim prin intermediul canalelor şi prin scrierea automată, ce ne asigură că din alte lumi sosesc anumite vehicule? Ce puteţi spune în legătură cu observaţiile noastre - aterizări în deşerturi şi zone izolate? Dar despre straniile cicatrice lăsate pe corpurile celor răpiţi care îşi amintesc că au fost supuşi unor examene medicale la bordul navei?"

Şi ce se poate spune despre „harta cerească" văzută de Betty Hill la bordul OZN-ului care a răpit-o? Dar despre miile de relatări ale unor aterizări ce provin din întreaga lume? Să examinăm mai îndeaproape aceste aşa-zise dovezi.

PREA MULTE ATERIZĂRI

Primul argument împotriva ideii farfuriilor zburătoare poate fi găsit, destul de ciudat, în marele număr al reperărilor verificate, dar neexplicabile. în dosarele mele am adunat aproximativ două mii de cazuri documentate de întîiniri de aproape din toate ţările lumii, multe din ele implicînd ocupanţi de diferite dimensiuni şi forme. Se poate spune că două mii’ de cazuri în aproximativ douăzeci de ani nu reprezintă un număr prea mare, dar ne referim numai la cazurile care au fost de fapt *raportate.* Se poate calcula cîte aterizări reprezintă acestea dacă, aşa cum pretind cei contactaţi, OZN-urile sînt nave spaţiale ai căror ocupanţi s-a întîmplat să fie surprinşi de martorii care se aflau în scenă în vreme ce nava era reparată sau echipajul explora planeta noastră. Pentru a face această estimare trebuie să luăm în considerare trei factori: *timpul* reperării, probabilitatea ca aceasta să fie *raportată* şi *locul* evenimentului.

Majoritatea aterizărilor, se relatează, au loc după 6:00 p.m. Studiile pe computer au dezvăluit că, pentru fiecare continent, această activitate are un punct maxim la 10:30 p.m., descrescînd după această oră şi crescînd din nou chiar înaintea răsăritului. Există puţine relatări după 6:00 a.m. Ce ar putea însemna asta? Că activitatea obiectelor este nocturnă prin natură şi alegere. Atunci de ce relatările descresc în frecvenţă în jurul miezului nopţii? Pur şi simplu pentru că oamenii se duc la culcare: după 10:30 p.m. numărul martorilor potenţiali se reduce sever. Atunci lăsaţi-ne să ne întrebăm cît de’ multe rapoarte am avea dacă oamenii nu s-ar culca, ci ar sta afară pentru a urmări aceste aşa-numite nave spaţiale. Răspunsul ar fi: aproximativ treizeci de mii. Va trebui să multiplicăm numărul de cazuri cu cincizeci şi maximul ar fi atunci între 1:00 şi 3:00 a.m.

însă ultima cifră nu poate aproxima numărul existent de evenimente deoarece ştim din multe studii independente că numai un caz din zece ajunge să fie raportat. Deci nu vom avea treizeci de mii, ci trei sute de mii de cazuri în dosarele noastre! Dar nu ar fi totul: majoritatea aterizărilor se petrec în zone nepopulate, *departe de locuinţe!* Dacă populaţia globului ar fi distribuită în mod egal în loc de a se concentra’în oraşe, cît de multe rapoarte am avea? Din nou, dacă luăm un factor de multiplicare de zece, ajungem la concluzia ameţitoare că dacă OZN-urile, sînt nave spaţiale angajate în supravegherea

generală a planetei noastre, ar fi trebuit să aterizeze aici de nu mai puţin *de trei milioane de oriîn* două decenii*.

Numărul este absurd. Folosind o singură sondă, de dimensiunile unui butoiaş de bere, plasată pe orbită la o mie de mile de Pămînt, tehnologia umană de astăzi ar fi capabilă să capteze în cîteva săptămîni aproape toate evenimentele importante despre geografia planetei, climă, vegetaţie, cultură. Dată fiind abundenta programelor radio şi TV din ultimii cincizeci de ani, nu este necesară nici măcar o astfel de sondă spaţială.

£ste unul dintre aspectele problemei OZN pe care nici o teorie *nu* l-a explicat încă. Ipoteza vizitării întîmplătoare nu îl explică. Fie că OZN-urile îşi aleg martorii după criterii psihologice sau sociologice, fie că sînt cumva cu totul diferite de vehiculele spaţiale. în oricare din cazuri, felul în care ni se înfăţişează este o *înscenare!*

SUPERFIZICA OZN-URILOR

Următoarele reperări neexplicate au fost extrase dintre zecile de cazuri similare aflate în dosarele mele.

Martie 1954, Santa Maria, Brazilia. Un bărbat a observat doi ocupanţi ai unei nave în formă de minge de fotbal care vorbeau o limbă ciudată. Nava a dispărut fără zgomot, instantaneu.

Iunie 1962, Verona, Italia. în urma unei observări OZN, o femeie s-a trezit cu o senzaţie de frig intens şi a văzut o fiinţă cu capul chel lîngă casă. A chemat alti martori şi cu totii au văzut fiinţa micşorîndu-se şi dispărînd pe foc „ca o imagine TV cînd se stinge aparatul".

Octombrie 1963, Whidbey Island, statul Washington. O femeie între două vîrste a văzut o navă stranie cu trei personaje în interior. S-a înclinat, s-a scufundat parţial în pămînt, s-a mărit şi a dispărut cu un flash.

Noiembrie 1968, Franţa. Un doctor a văzut două obiecte marlf în formă de disc,' fuzionînd într-unul singur; obiectul

*Am prezentat constatarea acum zece ani într-o lucrare, în faţa institutului American de Aeronautică şi Astronautică. Această „lege a timpilor" a fost verificată de alti cercetători din diferite ţări şi numărul total de aterizări estimate a fost confirmai în mod repetat (nota autorului).

rezultat a emis un fascicul luminos în direcţia sa. A dispărut cu un fel de explozie, lăsînd în urmă un nor care s-a disipat încet.

Observaţi ce au în comun aceste reperări. în fiecare caz, aşa-numita navă spaţială nu a dispărut deplasîndu-se, chiar cu mare viteză. A dispărut pur şi simplu pe loc sau a pălit precum pisica din Cheshire, lăsînd uneorj în urmă un nor alb, alteori producînd sunetul unei explozii. în alte cazuri, s-a relatat că OZN-urile au intrat în pămînt.

Nu este nevoie să subliniez că o asemenea comportare este contrară celei a obiectelor reale şi aproape imposibil de imitat cu actuala noastră tehnologie spaţială. Este comportarea unei imagini sau unei proiecţii holografice.. Alteori obiectele lasă urme materiale. S-ar putea să fie implicată o maşină, dar o maşină pe care martorii nu o văd; ei văd numai proiecţia ei. Cînd ne ducem la cinematograf, ne uităm Ja obiectele şi oamenii de pe ecran; nu ne uităm la proiector. în afară de asta, o singură maşină fizică (un aparat de filmat) poate declanşa milioane de experienţe similare în rîndul oamenilor ce urmăresc proiectarea filmului rezultat.

Majoritatea martorilor nu raportează iniţial un obiect sau o navă; ei relatează despre o lumină, o lumină masivă, multicoloră, intensă, pulsatorie, o lumină jucăuşă, fascinantă, impresionantă, hipnotică, însoţită de sunete stranii. Cu alte cuvinte, OZN-urile pot fi neidentificate, dar nu zboară ca păsările sau avioanele şi nu se comportă întotdeauna ca nişte obiecte materiale.

Ce aflăm din literatura ştiinţifică despre efectele luminilor puternice, pulsatorii, colorate şi despre cele ale radiaţiilor electromagnetice, asemenea microundelor şi razelor gama, asupra creierului uman şi a nervilor principali? Jalnic de puţin. Pînă ce această zonă nu va fi explorată în întregime, nu vom înţelege decît extrem de puţin despre fizica OZN-urilor.

UMANOIZII ABSURZI

Cei contactaţi ne spun că au întîlnit locuitori ai altor planete, în unele cazuri,' fiinţele s-au dovedit a fi roboţi sau pitici în costume de scafandri, dar în majoritatea incidentelor erau umanoizi şi puteau respira aerul nostru. Mergeau normal pe planeta noastră. în diferite reperări erau însoţiţi de fiinţe umane. Ocazional, ocupanţii erau complet umani şi vorbeau limba

oamenilor. Acelaşi lucru se poate aplica elfilor şi îngerilor, silfilor şi djinilor.

Totuşi, vizitatorii din spaţiul cosmic nu ar trebui să aibă formă umană. Nu ar trebui în nici un caz să respire aerul nostru (de teama virusurilor, chiar dacă ar fi adaptaţi la compoziţia chimică a atmosferei). Ar trebui să aibă serioase probleme cu gravitaţia terestră. Nu ar trebui să cunoască cultura noastră. Nu ar trebui să recunoaştem emoţia pe feţele lor.

Puteţi da deoparte aceste obiecţii şi susţine că vizitatorii sînt destul de avansaţi în ceea ce priveşte manipularea genetică pentru a fi „crescut" sau clonat piloţi umanoizi pentru nava lor spaţială. Poate că au răpit chiar oameni pentru a obţine copii destinaţi a deveni membri ai echipajelor zburătoare. Dar nici chiar aceste presupuneri exotice nu reuşesc să explice faptele.

Peste douăzeci şi cinci de ani biologia noastră va fi capabilă să modifice caracteristicile genetice ale fiinţei umane. Vom crea oameni adaptati unor condiţii speciale, cum sînt cele din spaţiul extraterestru. Nu cumva trebuie să ne aşteptăm ca ocupanţii OZN-urilor să facă acelaşi lucru, în loc să adopte forma umana, care este departe de a reprezenta un optimum biologic? Luaţi în considerare următorul caz.

23 martie 1966, Temple, Oklahoma. Un instructor în electronica aparatelor de zbor de la Baza Sheppard a Air Force, mergea cu maşina la lucru pe drumul 65; era ora 5:00 a. m. şi se apropia de intersecţia cu autostrada 70. L-am intervievat prin telefon.

> „Cu o milă înaintea intersecţiei am văzut o lumină foarte strălucitoare la o milă sau cam aşa ceva în dreapta mea am şi presupus că era un camion care avea probleme pe autostradă. Am continuat să mă îndrept spre vest pe autostrada 70. Am mers un sfert de milă sau cam aşa ceva, m-am răzgîndit şi am crezut că era o casă care fusese mutată pe autostradă în primele ore ale dimineţii."
>
> „Păreaţi să vă apropiaţi de acel lucru?"
>
> „Da, domnule. Era parcat pe autostradă şi am ajuns la o sută de iarzi de el; am oprit, am coborît din maşină şi am ajuns pe jos către obiect, lăsînd aprinse farurile şi motorul în funcţiune. Am făcut cam cincisprezece paşi şi m-am gîndit că am un Kodak pe scaunul din faţă şi că ar trebui să fac o fotografie. Am ezitat preţ de o secundă şi, în timpul acesta, iată, omul acela care era îmbrăcat într-o salopetă militară, am crezut că era un sergent... avea însemnele pe braţul drept şi purta un fel de şapcă cu cozorocul ridicat, cîntărea aproximativ 180 de pfunzi şi avea circa 5’9...“
>
> „Arăta perfect obişnuit?"

„O, da, era un simplu mecanic G. I.... sau un şef de echipaj sau orice altceva ar fi putut fi în acel echipaj. Avea o lanternă în mînă şi aproape îngenunchease cu piciorul drept, iar cu mîna stîngă atingea fuzelajul.“ Obiectul arăta ca un avion de mare capacitate, din aluminiu, fără aripi sau coadă şi fără nici un semn pe fuzelaj. S-a ridicat vertical la aproximativ cincizeci de picioare şi s-a îndreptat spre sud-est, aproape drept, cu spatele, la circa zece grade, cu o viteză estimată la 720 mile pe oră, judecînd după hambarele pe care le-a iluminat de-a lungul traiectoriei pe deasupra văii. Avea dimensiunile unui avion comercial, dar nu avea mijloace de propulsie vizibile. Martorul a fost sever interogat de ofiţeri de la baza Air Force. Un şofer de camion aflat pe drum observase şi el acelaşi obiect.

Oricine a fost, bărbatul cu şapcă de baseball nu era un explorator interplanetar. Este numai una dintre reperările în care piloţii sînt descrişi ca fiind oameni obişnuiţi. Oricine sînt ei, ocupanţii unei asemenea nave nu sînt’ extratereştri obişnuiţi.

O HARTĂ CEREASCĂ SPRE NICĂIERI

Mulţi investitori OZN au fost teribil de emoţionaţi în anii din urmă deoarece un martor de o sinceritate evidentă, dna Betty Hill, a descris ceea ce ea credea a fi o hartă cerească utilizată de către misterioşii noştri vizitatori. Aceşti investigatori sînt convinşi tă harta văzută de ea în interiorul „farfuriei zburătoare" îi condusese pe piloţi spre Sistemul nostru Solar. Asta dovedeşte, susţin ei, câ sîntem într-adevăr vizitaţi de către o rază de exploratori spaţiali.

După părerea mea, nu dovedeşte nimic asemănător. Desenul lui Betty reprezintă o hartă spre nicăieri. Dacă este vorba de amestecul unei inteligenţe, harta lui Betty s-ar putea să fie o altă încercare de a ne duce aiurea sau un simbol sofisticat indicînd un nivel mai înalt al adevărului.

Am menţionat că un psihiatru a reuşit să-i facă pe Betty şi Barney Hill să se „întoarcă" la momentul incidentului folosind hipnoza regresivă. Amîndoi au descris o scenă pe care nu şi-o puteau aminti în stare de conştientă: maşina a fost oprită, nişte

omuleţi ciudaţi în uniforme închise la culoare i-au luat în interiorul unei’ farfurii zburătoare, unde au fost supuşi unui examen medical.

Barney Hill a decedat, la patruzeci şi şase de ani - hemoragie cerebrală. Betty a devenit o celebritate şi un punct de referinţă pentru cei care cred Jn vizitatorii extratereştri. A făcut mai’mult decît oricare alt rriartor pentru răspîndirea în rîndul publicului american a credinţei în vizitatorii din spaţiul extraterestru. Mai mulţi ufologi pretind acum că baza acesior vizitatori a fost identificată: ei vin de pe o planetă ce se roteşte în jurul stelei Zeta Reticuli, din constelatia sudică Reticulus.

Sigur că nu este pentru prima dată cînd a fost „revelată" originea „farfuriilor zburătoare", fie către ufonauţii înşişi, fie prin deduceri din cele spuse de martori. De fiecare dată, martorul pare a fi cu adevărat sincer şi crede în „revelaţii". Dar de fiecare dată aceste revelaţii contrazic tot ceea ce afirmă ceilalţi contactaţi.

Istoria unei asemenea identificări începe o dată cu nava din 1897, ai cărei ocupanţi îi invitau pe martori să meargă cu ei „într-un loc în care nu plouă". Aşa cum am subliniat mai sus, o dată, fiind întrebaţi de unde vin, piloţii aceia ciudaţi au răspuns: „Sîntem *pretutindeni,* dar vom fi în Grecia rnîme!". Un alt ocupant a menţionat Cuba.

La 23 iulie’1947, în apropiere de Pitanga, Brazilia, cîţiva topografi au observat o navă în formă de disc aterizînd’ în apropiere. Unul din ei, Jose G. Higgins, a văzut trei fiinţe îmbrăcate cu haine strălucitoare şi costume transparente ieşind din farfuria zburătoare. Aveau doi metri înălţime, capete mari! fără păr, ochi imenşi, rotunzi, fără gene sau s’prîncene; în spate purta o cutie metalică. Au desenat Sistemul Solar pentru martor şi au arătat spre Uranus ca şi cum ar fi indicat că vin de acolo.

în 1952, un bărbat pe nume Truman Bethurum s-a întîlnit cu fiinţe din spaţiu care pretindeau că vin de pe Clarion, o planetă pe care noi nu o putem vedea, fiind ascunsă de Soare.

într-un interviu la radio şi în cursul unei conversaţii cu mine, un contactat, „Jim" a identificat baza farfuriilor ca fiind Orion:

> Entităţile luminoase care au apărut sub formă de energie âu spus că sînt din constelaţia pe care noi o numim Orion şi că se află aici pentru a ne pregăti să interconectăm cu următorul nivel al inteligenţei universale.

La 2 noiembrie 1966, un comis-voiajor, Darenberger, a văzut un obiect închis la culoare în faţa lui, pe drum, în timp ce se întorcea cu maşina acasă la Parkersburg, West Virginia. Un bărbat ce părea a fi negru a ieşit din strania maşină zburătoare şi s-a apropiat de el. Era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni

albaştri şi i-a dat martorului un mesaj ce spunea că vine dintr-o altă lume numită Lanulos.

La 4 septembrie 1967, în America Latină, un ofiţer de poliţie numit Andrade a văzut un pitic ce purta o salopetă argintie lîngă un disc ce plana. Şi-a îndreptat mitraliera către creatură, dar o voce venind din obiect i-a ordonat să nu folosească arma. Apoi piticul a încercat să-l convingă pe Andrade să vină în lumea lui, care „era foarte departe şi mult mai mare decît Pămîntul, cu multe avantaje pentru pămînteni“.

Şi să nu uităm afacerea *Ummo,* pe care am descris-o în altă carte. O serie complexă de mesaje despre care se pretindea că vin dintr-o „Federaţie Cosmică a Planetelor" au fost primite de oameni din Spania şi Franţa. Aceste mesaje din UMMO, se pretindea, ofereau detalii’ despre originea şi civilizaţia vizitatorilor noştri:

> Dorim să informăm planeta Pămînt despre originea şi scopul vizitei noastre. Venim de pe UMMO, o planetă ce se roteşte în jurul stelei IUMMA, care pe Pămînt este înregistrată sub denumirea de Wolf 424.

Fiinţele misterioase au oferit chiar şi o hartă a lui Ummo şi detalii ale compoziţiei atmosferei acestei planete!

Recent, colonelul Wendell Stevens a sprijinit nişte rapoarte senzaţionale despre contacte cu OZN-uri din *Pleiade* şi o varietate de alte locuri (Pleiadele sînt stele tinere, albastre; este puţin probabil că acolo există planete pe care să se fi dezvoltat via’ţă).

în fine, Uri Geller a declarat că puterile sale provin de la o formă de conştiinţă emanată de pe „Hoova“, iar contactatul spaniol Jacques Bordas crede că fiinţa stranie pe care a văzut-o era de pe Titan. Deci avem o tulburătoare multitudine de „revelaţii" ale locului de unde vin farfuriile zburătoare!

O profesoară din Ohio, Marjorie Fish, a adăugat un alt capitol acestei căutări construind o machetă a stelelor asemănătoare Soarelui pe care i-a suprapus-o peste harta pe care Betty Hill a văzut-o în interiorul farfuriei zburătoare. Această machetă indică multor dintre cei ce cred în OZN-uri că farfuria care i-a răpit pe Betty şi Barney venea de pe Zeta Reticuli.

Marjorie Fish a vizitat-o pe Betty în 1969 pentru a obţine informaţii despre hartă. Betty i-a spus că desenase harta sub hipnoza în 1964. Ea şi-o reamintea ca pe un display plat, subţire, lăsînd impresia de profunzime. Deoarece nu se mişcase în timp ce o văzuse, nu putea spune dacă era într-adevăr în trei dimensiuni sau doar plată ca ecranul unui televizor. Avea aproximativ trei picioare pe două picioare şi se puteau vedea multe stele.

Mrs Fish a întocmit o listă a tuturor stelelor cunoscute până la o depărtare de 55 de ani-lumină de Soare care ar putea oferi condiţii pentru dezvoltarea unor forme de viaţă, conform teoriei cosmologice acceptată în prezent. Acestea sînt stele care nu sînt nici prea calde, nici prea reci, care nu variază în strălucire, şi care se rotesc încet, această rotaţie înceată fiind necesară dacă stelele ar avea planete în jurul lor. Există patruzeci şi şase de astfel de stele.

Marjorie Fish a pornit să construiască machete ale poziţiilor acestor stele folosind mărgele înşirate pe aţă şi a căutat „alinieri suspecte". în cele din urmă, a obţinut o configuraţie de şaisprezece stele care semăna destul de bine cu harta lui Betty Hill dacă era privită dintr-un anumit unghi.

Walter Mitchell, profesor de astronomie la Ohio State, a recreat macheta pe calculator, declarînd că a fost „impresionat", în conferinţe ţinute în toată ţara, cercetătorii OZN au prezentat diapozitive ’ ale machetei şi ale hărţii originale, arătînd auditoriului asemănarea, ceea ce implică faptul că OZN-urile erau nave spaţiale reale originare din Zeta Reticuli. Oamenii cu care am vorbit după astfel de conferinţe plecaseră de acolo cu senzaţia că misterul OZN fusese în fine rezolvat. Dar eu cred că se înşelau.

Recunoscînd că martorul este sincer, iar analistul este corect, încă mai avem două probleme importante de rezolvat. Este îngrozitor că ele nu au fost niciodată puse şi că „investigatorii" OZN s-au grăbit să ajungă la o concluzie senzaţională pe baza dovezilor prezentate. Cele două întrebări la care trebuie să răspundem sînt: 1. din cît de multe poziţii în spaţiu ne putem uita la macheta cu cele patruzeci şi şase de stele? şi 2. O dată ce am găsit combinaţia bună sau chiar ceva mai bună, trebuie oare, în mod necesar, ca aceasta să ne spună ceva despre originea OZN-urilor?

întrebarea pusă computerului a fost una greşită. Dîndu-i-se stelele de pe machetă şi punctul de vedere ales de Marjorie Fish, computerul a fost obligat să arate acelaşi model pe care Marjorie îl găsise cu mărgelele şi aţele. Ar fi fost mult mai interesant dacă i s-ar fi cerut calculatorului să aleagă dintre milioanele de posibile puncte de vedere în spaţiu şi să calculeze cît de multe s-ar fi -potrivit cu harta originală. Pentru asta ar fi fost nevoie de multă răbdare - ca să nu mai vorbim de mult timp petrecut în faţa calculatorului. Am fi obţinut, probabil, o listă cu multe puncte în spaţiu din care şaisprezece din cele patruzeci şi

şase de stele pot forma un model cît de cît asemănător cu harta Hill. Zeta Reticuli s-ar putea sau nu să apară în urma testului. *Evident, acest experiment nu a fost făcut.*

Şi dacă ar fi fost găsită combinaţia perfectă? Dacă Zeta Reticuli ar fi fost identificată drept centrul acelui model stelar? Tot nu ar fi fost o dovadă a originii spaţiale a vizitatorilor noştri. Se pare că un fapt crucial a scăpat’ atenţiei celor care au examinat desenul lui Betty Hill: *harta ei nu a fost făcută ia scară!* Dimensiunile stelelor - dacă interpretarea oferită de Fish este corectă - nu corespund strălucirii lor. Distanţa între două stele din Zeta Reticuli, de exemplu, este exagerată’; sigur, harta nu ar fi putut servi navigaţiei. Ce ar fi putut face un pilot’al unei farfurii zburătoare cu o asemenea hartă? de ce ar fi desenat-o dintr-un punct care nu corespunde nici unui obiect ceresc cunoscut?

Şi de ce, la urma urmelor, să foloseşti o hartă, pentru numele lui Dumnezeu? Chiar la standardele tehnologiei noastre spaţiale, am ajuns să pilotăm o navă spaţială prin intermediul software-ului şi al telemetriei, nu cu’ ajutorul hărţilor. Obiectul văzut de Betty la bordul navei era la fel de absurd ca un propulsor sau o cîrmă. De ce nu o frînă pneumatică Westinghouse, aşa cum a crezut că a auzit un martor pe nava din 1897? Sau un fluier? Sau un clopot? Sau un grătar fără flacără? Sau un ceas ale cărui arătătoare nu se mişcă?

Dacă harta a fost reală, trebuie să fi fost plasată acolo pentru ca să fie văzută de Betty Hill, nu pentru a fi folosită de un pilot! Expunerea unor martori încrezători la înscenări pentru a obţine o convingere este un truc vechi. în timpul celui de-al doilea război mondial, de exemplu, englezii au schimbat toate semnele de circulaţie de pe traseul unui general german capturat şi condus spre coastă pentru un schimb de prizonieri. El a declarat înaltului comandant german că a văzut tancuri, camioane şi barăci în zona în care Aliaţii adunau o „armată fantomă" gata să atace nordul Europei. Aceasta a fost numai una din multele trucuri destinate a abate atenţia armatei germane de la Normandia.

Nu putem decît să bănuim scopul unei înscenări de genul celei prezentate lui Betty Hill. Poate că a servit la întărirea credinţei că are de-a face cu nişte vizitatori extratereştri. Poate că i-a distras atenţia de la altceva. Poate că scopul a fost ca ea să-i convingă pe alţii că o invazie spaţială este posibilă. Şi din nou poate că s-a ’ intenţionat să ni se ofere un simbol al

înţelegerii greşite pe care o avem despre dimensiunile fizice, ca dialogul absurd din alte cazuri. Sau a fost vorba de o impresie ce s-a născut în conştiinţa ei, stresată de experienţa răpirii.

CAPCANE ÎN DATELE LEGATE DE RĂPIRI

Există în prezent sute de pretinse răpiri documentate - adică momente în care martorul unei întîiniri de aproape îşi aduce aminte, sub hipnoză, că a fost luat(ă) cu forţa într-un OZN. în general, martorul descrie una din scenele-standard despre care am vorbit: un fel de examen medical, instrumente introduse în trupul pacientului, cauzînd adesea traume sau durere. Examinarea este adesea de natură ginecologică, culminînd cu prelevarea foetusului în cazul descris pe larg de Budd Hopkins, care susţine că toate acestea indică faptul că o rasă extraterestră încearcă să se îmbogăţească sau chiar să-şi păstreze viitorul prin intermediul ingineriei genetice.

Dovada că asemenea întîiniri sînt reale este „furnizată" de cicatricele de pe corpul martorilor şi de „timpul lipsă" din reconstituirea evenimentelor ce au precedat şi urmat răpirea, despre care îşi amintesc numai sub hipnoză. Strămoşul tuturor cazurilor de răpire rămîne episodul cu Betty şi Barney Hill, din 1961.

Datele răpirilor sînt, evident, de mare interes. Informaţia este de obicei prezentată în literatura OZN (de exemplu, în *Interrupted Journey,* a lui John Fuller, în */ntruders, a* lui Budd Hopkins) drept argumentul fundamental în favoarea teoriei extraterestre. Se afirmă că răpirile ne furnizează motivul ce lipsea pentru venirea OZN-urilor: „ei" au nevoie de oameni pentru a studia rasa noastră, nu numai pentru a ne înţelege, ci şi pentru a se încrucişa cu noi, „culegînd" nou material genetic pentru propria lor supravieţuitre.

Există o mare asemănare între aceste pretenţii moderne şi legendele medievale. Teoria a explicat relaţiile’ cu elfii. Am arătat că basmele cu zîne şi spiriduşi sînt pline cu tot felul de

istorii despre furtul copiilor, *change/ings,* răpirea de bărbaţi şi femei de către Gentry în scopul procreării. Chiar şi cicatricele sună familiar. Budd Hopkins şi alţi ufologi au examinat cu grijă martorii care aveau cicatrice in’esplicabile sau semne care indicau că au fost victimele unei răpiri (poate una pe care nu şi-o pot aminti decît sub hipnoză). în evul mediu preoţii şi inchizitorii au examinat şi ei corpurile celor suspectaţi că au participat la Sabatul vrăjitoarelor. Dovada unui astfel de’contact supranatural era o cicatrice sau un semn. Autorităţile exagerau pentru a le găsi şi de obicei aveau succes: ce individ normal nu are o cicatrice despre a cărei cauză a uitat sau care nu poate fi explicată? Multe dintre pretinsele victime au fost torturate şi arse pe rug.

Ce înseamnă toate astea? Să uităm că hipnoza, în majoritatea cazurilor, a fost produsă la un nivel scăzut, sub conducerea unor practicieni neantrenaţi sau chiar a unor amatori. Să ignorăm întrebările principale, ideile preconcepute în legătură cu răspunsurile, extrema sugestibilitate a martorilor supuşi unor asemenea practici neştiinţifice. Scepticii şi denigratorii se vor bucura de evidentele defecte şi, de data asta, sînt de acord cu ei. Dar să le ignorăm şi să evaluăm materialul la adevărata lui valoare. Obţinem oare un tablou ce sugerează un contact cu nişte vizitatori’avansaţi? Răspunsul meu este un *nu* apăsat. Am întrebat mai înainte: ce fel de piloţi sînt cei care încă mai folosesc hărţi pentru a naviga în spaţiu?’Acum trebuie să întreb: ce fel de doctori sînt cei care au nevoie să producă traume sutelor de pacienţi pentru a lua puţin sînge sau cîţiva embrioni?

Astăzi orice doctor poate preleva un centimetru cub de sînge fără a lăsa o cicatrice sau un semn. Prin analiză putem determina dacă pacientul avea o pisică siameză la vîrstă de şase ani! Biologia moleculară, o ştiinţă aflată încă în perioada copilăriei, este deja capabilă să ofere cantităţi incredibile de informaţie din cantităţi infime de celule umane. Fertilizarea in vitro a atins un asemenea nivel încît aşa-zisele experimente genetice despre care se pretinde că ar fi practicat la bordul OZN-urilor par ridicole şi groteşti. Ufonauţii ar trebui să se întoarcă pe băncile facultăţii de medicină.

Dispunînd de aparatele acelea care pot paraliza, ar fi simplu pentru ei, dacă sînt extratereştri, să facă o incursiune în banca de sînge a oricărui spital modern, unde ar putea găsi şi colecţii de embrioni congelaţi în diferite stadii de evoluţie. Şi ce fel de psihologi sînt, dacă orice hipnotizator amator poate obţine de la

martor detaliile unei răpiri care, se presupune, au fost şterse cu totul din memoria lui sau a ei? Noi dispunem de droguri ce provoacă o pierdere permanentă, selectivă, a memoriei. Oare extratereştrii cei deştepţi nu ştiu nici măcar atît?

După părerea mea, interacţiunea de care îşi amintesc martorii, dacă s-a petrecut într-adevăr, ar trebui tratată la un nivel simbolic. Nu ne spune nimic despre originea extraterestră a fiinţelor, şi ideea că practică astfel de experimente pentru a-şi îmbogăţi rasa este pur şi simplu o altă contribuţie la caracterul absurd al întregului fenomen.

Apărînd înarmate pînă-n dinţi în universul nostru, OZN-urile ne oferă un suport fizic pentru propriile noastre vise. Noi facem restul. Creierul nostru înalţă o scară de simboluri către cerul întunecat unde planează maşini stranii şi le întîlnim dincolo de jumătatea drumului, pe puntea straneităţii lor - poate pentru că percepem, în mod vag, că aventura lor irezistibilă, patetică, este strîns legată de a noastră. Dar teoria extraterestră nu explică faptele.

10
SISTEMUL DE CONTROL

CONTACT SAU CONTROL

După patruzeci de ani de confuzie, avem destul de multe date pentru a explica impactul fenomenului OZN asupra societătii noastre. Nu trebuie decît să privim în jurul nostru şi să examinam schimbarea ce are loc chiar acum în cadrul mitologiilor umane. Nu trebuie decît să observăm cît de la modă a devenit subiectul contactului cu viaţa extraterestră. Astăzi vom găsi menţiuni despre el în argumentele oamenilor de ştiinţă, dar şi în spusele ghicitoarelor în cărţi. La unul din capetele spectrului, radioastronomii sugerează că trebuie să ascultăm stelele pentru a descifra în zgomotul galactic posibilul murmur al unor societăti nou-născute sau avertismentele înţelepte ale unor culturi de mult dispărute. Astronomul Cari Sagan,’ multă vreme un demascator OZN, a publicat recent un roman intitulat *Contact.* La capătul celălalt al spectrului, Jeanne Dixon este citată de un ziar (care o numeşte „cel mai bun medium din SUA“) prezicînd o schimbare iminentă în înţelegerea OZN-urilor; „care va aduce mari avantaje umanitătii", spune ea.

Potrivit unui interviu cu dixon publicat în mai 1974, OZN-urile sînt conduse de piloţi femei şi vin de pe o planetă aflată dincolo de Jupiter, dar încă nedescoperită: „Cei din OZN-uri manifestă înteres pentru noi, dar au evitat să ne contacteze pînă acum deoarece nu sîntem încă pregătiţi mintal pentru asta“.

Ca societate, manifestăm un mare interes pentru contactul cu nişte minţi superioare care ne vor călăuzi biata noastră planetă, hărţuită şi înfierbîntată. Cred că sîntem gata să cădem într-o capcană, poate una „bună“. Cred că atunci cînd vorbim despre reperările OZN ca despre cazuri de vizite din spaţiu privim fenomenul la un nivel greşit. Nu avem de-a face cu valuri succesive de vizitatori extratereştri. Avem de-a face cu un sistem de control.

Termostatele care reglează temperatura în casele noastre vara şi iarna sînt un exemplu de sistem de control. Vara, termostatul permite aerului să se încălzească pînă ce se atinge o anumită limită, după care este declanşat sistemul de răcire.

Iarna, cînd aerul de afară se răceşte şi temperatura scade sub o anumită limită, intră în scenă un alt mecanism, radiatorul, care încălzeşte casa. Simplu. Un observator ar putea explica toate astea afirmînd că frigul e „rău“, iar căldura e „bună". Şi ar avea dreptate numai pe jumătate. Un alt observator dar de altă orientare, ar putea hotărî că e „rău“ să fie cald. Şi el ar avea dreptate pe jumătate. Pentru a înţelege întreg fenomenul, trebuie stăpînit conceptul de control şi acceptat faptul că acesta are nevoie de ambele principii opuse pentru a funcţiona. Bănuiesc că există un sistem de control spiritual al conştiinţei umane şi că fenomene precum OZN-urile sînt una dintre manifestările sale. Nu pot spune dacă acest control este natural şi spontan; dacă poate fi explicat în termenii geneticii, psihosociologiei sau ai fenomenelor obişnuite - sau este de natură artificială, aflat sub puterea unei voinţe supranaturale. S-ar putea să fie determinat în întregime de legi pe care nu le-am descoperit încă.

Am ajuns la această idee datorită faptului că, în fiecare caz OZN pe care l-am putut studia în profunzime, am descoperit şi elemente raţionale, şi elemente absurde; l-aş putea considera şi prietenos, şi ostil. Aceasta mi-a indicat că ne ocupăm de un nivel greşit. Ca şi cei care cred, ca şi scepticii, deoarece ei sînt convinşi că pot explica faptele cam în felul în care o fac entuziaştii convertiţi la viziunea dnei Dixon despre amazoanele de pe Jupiter!

Există căi ce permit accesul la nivelul de referinţă al oricărui sistem de control. Chiar şi un copil, dacă e destul de’deştept sau curajos, se poate urca pe un scaun, poate întoarce contorul termostatului şi obţine un răspuns. (Răspunsul în chestiune poate fi o palmă peste fund dată de tatăl copilului, fireşte. Drumul către cunoaştere abundă în asemenea accidente.) Sigur că se poate obţine accesul la controlul fenomenului OZN; trebuie să fie uitate spiritele, capriciile şi pretenţiile legate de contactul cu extratereştrii şi să se facă ştiinţă adevârată. Dar va fi nevoie de o abordare inteligentă - şi foarte curajoasă.

ÎNVĂŢAREA PROGRAMATĂ

Psihologul B.F. Skinner a arătat în ce condiţii un organism care reacţionează la un stimul exterior învaţă’ un nou comportament.’ Iar noi ştim în ce condiţii această învăţare este ireversibilă. Condiţiile sînt similare p’atternului pe care feno

menul OZN l-a urmărit de-a lungul anilor-o activitate intensă, urmată de perioade liniştite în care se părea că a dispărut cu totul. încearcă oare să ne înveţe ceva? Cu fiecare nou val de reperări impactul social este tot mai mare. Tot mai mulţi oameni devin fascinaţi de spaţiu, de noi frontiere ale conştiinţei. Apar mai multe cărţi şi articole, schimbînd cultura noastră îri direcţia unei noi imagini a omului.

Skinner a studiat timp de o jumătate de secol comportamentul şi procesul modificării acestuia. Experimentele sale, viu discutate, s-au centrat pe observarea şobolanilor, porumbeilor şi a altor animale plasate în situaţii de învăţare. (Le sînt îndatorat dl Fred Beckman, de la Universitatea din thicago, şi profesorului Douglas Price-Williams, de la UCLA, pentru sugestia că aceste cercetări s-ar putea să aibă legătură cu reacţiile umane la OZN-uri.)

> Metoda învăţării programate se răspîndeşte rapid... Tehnicile ce implică programe au fost adaptate la un mare număr de specii. Au fost obţinute performanţe similare surprinzătoare, mai ales în cazul unor programe complexe, cu organisme diferite - porumbei, şoareci, şobolani, cîini, pisici şi maimuţe. La nivel uman, analiza programelor s-a dovedit utilă' în studierea comportării psihotice şi în schiţarea tehnicilor educaţionale pentru subiecţii umani normali... Alte aplicaţii ale controlului comportamentului uman, de exemplu' în drept, criminologie, religie, industrie şi comerţ, sînt promiţătoare.

Cele de mai sus au apărut într-o lucrare de un înalt nivel ştiinţific, intitulată *Pattems of Reinforcement,* de Charles Ferster şi B.F. Skinner, ce se referă la cercetările sponsorizate de Office of Naval Research.

Deşi experimentele lor au fost complexe, descoperirile lui Fester şi Skinner pot fi rezumate în cîteva rînduri. O modificare drastică a comportamentului unui animal (inclusiv al omului) poate fi obţinută prin învăţarea selectivă a anumitor acţiuni, de exemplu dînd mîncare unui porumbel numai atunci cînd acesta apasă o anumită pîrghie. Totuşi, anumite căi de învăţare conduc la o mai bună învăţare decît altele. Dacă pregătirea este egală şi monotonă, subiectul poate fi oprit în dezvoltare sau chiar întors la un stadiu anterior. *Cea mai bună metodă de învăţare programată este cea care combină periodicitatea cu neprevăzutul.* învăţarea este deci înceată, dar continuă. Ea conduce la un înalt nivel de adaptabilitate. Şi este ireversibilă. *Este interesant de observat că pattemul valurilor de OZN-uri are aceeaşi structură cu a învăţării programate.*

într-un ziar a apărut un comentariu în legătură cu aparenta lipsă de realitate a fenomenului OZN: „Nu ne atacă. Nu ne afectează viaţa cea de toate zilele. Nu ne ajută în multele probleme cu care ne confruntăm. Nu ne-a adus nimic de valoare. S-ar putea să fi speriat cîţiva tipi de ici, pe colo, dar asta o fac şi furtunile cu tunete şi fulgere sau tornadele. Pe plan social, nu a avut nici un fel de consecinţă". Jurnalistul care a scris asta avea dreptate, desigur, însă în mod superficial. Dar a uitat ceva: viata oamenilor nu este guvernată de juxtapunerea problemă-rezolvare. Viaţa oamenilor este guvernată de imaginaţie şi mit; acestea'ascultă de legi stricte, care, la rîndul lor, sînt 'guvernate de sisteme de control - deşi, toată lumea este de acord, nu de tip hardware. *Dacă OZN-urile acţionează la nivel mitic şi spiritual, lucrul acesta va fi aproape imposibil de detectat prin metode convenţionale.*

Dacă OZN-urile operează într-un mod asemănător învăţării programate a lui Skinner, atunci învăţarea va lua timp, dar nu va fi niciodată uitată. *Şi s-ar putea sa nu-i înti/nim niciodată pe profesorii noştri.*

Cum putem verifica dacă o astfel de condiţionare operează în fapt? Va trebui să stabilim efectele primare. Va trebui să continuăm a analiza urmele aterizărilor, să intervievăm martorii şi pe cei „răpiţi", să „hrănim" calculatoarele cu detaliile reperărilor şi să scrutăm cerul cu radiotelescoape şi camere de luat vederi. Dar această activitate va fi ineficientă dacă nu va fi însoţită de o investigare a impactului secundar, schimbarea produsă de fenomen asupra concepţiei noastre despre lume. Un fenomen care se neagă pe sine, care distruge dovezile despre el nu poate fi stăpînit de către forţa brută. Dacă logica fenomenului OZN este o metalogică, nu are nici un rost să ne adunăm seara în jurul unei linguri încovoiate de către un medium şi să aşteptăm în întuneric mesajele cosmice. Multe ustensile casnice vor deveni cu siguranţă inutile şi vor fi destule mesaje cosmice, fiţi siguri de asta! Dar orice speranţă într-o înţelepciune superioară va fi anihilată de incoerenţa lor nesănătoasă sau de aberaţiile lor calculate.

Dacă fenomenul ne sileşte să străbatem curba învăţării, atunci *nu are altă altemativă decît să ne îndrume greşit.* Skinner a conceput o maşină care hrăneşte şobolanul numai dacă acesta apasă o anumită pîrghie, dar asta înseamnă înşelarea şobolanului. însă dacă şobolanul nu apasă pîrghia bună, el devine extrem de înfometat. Omului îi este foame de cunoaştere şi putere şi dacă există o inteligenţă dincolo de OZN-uri, atunci ea trebuie să ia în considerare acest fapt. Tindem să uităm că,

de altfel, nu avem de ales: în cele din urmă, trebuie să studiem OZN-urile, iar studiul, în schimb, va contribui la învăţarea însăşi.

O civilizaţie ca a noastră, care este orientată către progresul tehnic, nu-şi' poate permite să ignore apariţia pe cer a unor obiecte care desfid legile fizicii şi performanţele rachetelor sale. în numai cîţiva ani, ţările avansate vor îndrepata spre această problemă, în mod deschis sau în secret, cei mai buni specialişti în spionaj, cei mai buni specialişti în computere. Aşa cum am menţionat la începutul cărţii, proiectul de apărare Star War efectuează un studiu al OZKl-urilor, cercetarea respectivă fiind prioritară. Dar oamenii noştri de ştiinţă s-ar putea să nu poată folosi rezultatele expertizei deoarece fenomenul nu se potriveşte în nici una dintre categoriile obişnuite. *Dacă dispun de mijloacele prin care conceptele umane pot fi rearanjate.* OZN-urile nu pot fi analizate prin intermediul tehnicilor de cercetare standard. Tot ceea ce putem face este să urmărim efectele pe care le au asupra oamenilor şi să sperăm că vom reuşi să descoperim, din întîmplare, vreun principiu care să le explice comportarea.

Care anume este variabila controlată de acest sistem de control? Termostatele controlează temperatura giroscoapele direcţia în care zboară o rachetă. Ce anume poate controla un fenomen paranormal? *Sugerez că este controlată şi condiţionată credinţa oamenilor.*

MIT ŞI CIVILIZAŢIE

Eu presupun că există un nivel de control al societăţii care reglează dezvoltarea umană şi că fenomenul OZN se află la acest nivel. Ce anume explică aceasta? Explică, sigur, de ce nu există un contact deschis. Un contact direct ar exclude o adevărată învăţare. Explică, de asemenea, unele declaraţii făcute de ufonauţi („veţi crede în noi, dar nu prea mult“, „nu vei vorbi normal despre noaptea aceasta"). Explică absurditatea a numeroase cazuri, unde reacţiile la fenomen ar putea fi evocate în termenii conştiintei nonverbale mai degrabă decît în termeni „logici". Ar explica de ce atît de mulţi martori nu pot descrie ceea ce au văzut. Şi ar explica aspectele sexuale şi genetice care întăresc semnalul, codificînd în- cele mai puternice emoţii de

care sînt capabili bărbaţii şi femeile, şi încălcgrea tabuurilor umane.

Aceeaşi idee le-a venit, independent, celor doi scriitori de Science fiction sovietici, Boris şi Arkadi Strugaţki, în romanul lor *Definite/y Maybe.* Confruntaţi cu o serie de coincidenţe ciudate şi cu aberaţii absurde ale comunicaţiilor, un grup de oameni de ştiinţă afirma:

> (...) fără a bănui, am pătruns pe teritoriul unei supercivilizaţii care a hotărît să aibă grijă de progresul nostru aşa cum crede ea că este potrivit.
>
> Un alt, personaj al romanului are o părere diferită:
>
> Vecherovski a introdus conceptul Universului homeostatic: „universul îşi menţine structura", asta era axioma lui.

Atunci cînd vorbesc de un sistem de control spiritual nu vreau să spun că vreo supercivilizaţie ne ţine într-o închisoare mărginită de spaţiu, supravegheata de nişte creaturi pe care le-am putea numf îngeri sau demoni. Ceea ce vreau să spun este că mitologia acţionează la un nivel al realităţii sociale asupra căreia tendinţele politice şi intelectuale normale nu au putere reală. La acest nivel, timpul e lung şi evoluţia înceată. Mass-media, care are drept scop furnizarea de imagini de fracţiune de secundă, cît mai zgomotoase, ratează cu totul acest semnal. O societate a cărei atenţie se măsoară în minute (intervalul dintre două reclame) nu îşi poate forma o părere despre evenimentele care îşi au originea în vremea în care bunicul meu încă nu se născuse şi care se vor sfîrşi după ce fiii mei vor muri. Acestea sînt schimbări pe termen lung. Ele domină destinul civilizaţiei. Miturile definesc lucruri la care se pot gîndi cărturarii, politicienii şi oamenii de ştiintă. Ele operează cu simboluri şi limbajul format din aceste simboluri constituie un sistem complet. Acest sistem este metalogic, dar nu metapsihic. El nu încalcă nici o lege deoarece reprezintă substanţa din care sînt alcătuite legile.

Teoria nu explică cum anume trebuie să ne apară nouă OZN-urile, deşi susţine că sînt construite *atît ca nave reale, fizice* (un fapt care, cred eu, nu poate fi negat), *cît şi ca sisteme psihice,* ale căror proprietăţi trebuie definite. Ca focar al fenomenelor psihice, OZN-ul provoacă observatorului o reacţie emoţională profundă, dar dezvoltarea logică a unei investigaţii este ’ împiedicată - sau exclusă - de aparenta încălcare ’a cauzalităţii şi de climatul sociologic creat. Oamenii de ştiinţă s-ar putea să vrea să intervieveze martorii aterizării unei nave, dar s-ar putea să nu dorească aprofundarea celor discutate. Or, un martor poate oferi drept „dovadă[11] a experienţei sale cîteva lipii ce i-au fost date de extratereştri, sau mesaje fără nici un

sens, sau o poveste_ despre un contact sexual cu o fiinţă din spaţiul extraterestru. în felul acesta, cel ce studiază cazul poate fi descurajat. Aspectele scandaloase ale multor poveşti de acest fel fac improbabilă examinarea lor serioasă, întărind rolul zvonurilor ca folclor secret, bogat în noi imagini.

VIITOAREA FORMĂ DE RELIGIE

în cursul celor douăzeci şi cinci de ani de investigaţie în domeniul fenomenelor paranormale, am auzit multe poveşti. în trecut, am publicat numai acele istorii pe care le socoteam autentice sau care prezentau credibilitate. în afara acestor cazuri, un anumit număr de zvonuri consistente joacă un rol în dezvăluirea întregului mit. Ele includ poveşti despre contactul între oameni şi pretinşi vizitatori stabiliţi pe Pămînt. Unele descrieri sînt extrem de detaliate şi au fost implicaţi ca martori oameni de ştiinţă. Se spune că unii dintre cei 'implicaţi în asemenea cazuri au dispărut. Există un întreg spectru’ de experienţe, de la răpire sau contact la întîiniri de aproape, expunere în faţa umanoizilor şi, în fine, la relatări despre extratereştrii aflaţi printre noi. Am petrecut mai multe ore cu Betty şi Barney Hill şi am avut şansa să discut cazul răpirii lor cu dr. Simon. De-a lungul timpului, am vorbit şi cu alţi „răpiţi", ca Travis Walton şi Herb Schirmer. M-am obişnuit şi cu poveştile celor care afirmă că au facultăţi paranormale şi pretind că acestea au apărut în urma unui contact OZN.

Ceea ce mă interesează nu este probabilitatea unui contact, ci faptul că acum, în fiecare ţară, există o subcultură, bazată pe ideea că umanitatea are uri destin mult mai înalt. Veţi întîlni oameni în îndepărtata Californie care au renunţat la viaţa în oraş (unde au avut slujbe bune, bine plătite) deoarece au primit mesaje din spaţiu cosmic îndemnîndu-i să facă asta. Mulţi dintre cei la care mă refer sînt oameni între două vîrste, cu familii şi slujbe stabile. Ar fi oameni perfect normali dacă vieţile lor nu ar fi fost schimbate de ceea ce ei consideră a fi comunicaţii extraterestre. Ei aşteaptă. Şi, fapt curios astăzi, par perfect fericiţi, l-am putea categorisi printre victimele stresului citadin care ’ a alterat confortul psihologic al vieţii micilor oraşe de provincie, dar ne putem întreba dacă nu cumva ei sînt

precursorii unei noi mişcări spirituale. Ne îndreptăm oare, cum ne-a averizat Aime Michael, către o nouă epocă a iraţionalului?

Cunosc un bărbat care a părăsit Los Angelesul, împreună cu familia, după ce a primit un mesaj, crede el, de pe o altă planetă, prin care a fost sfătuit să găsească un loc izolat şi să trăiască acolo, departe de lume, „pregătind un centru al păcii în lumea de intensă agitaţie ce va veni“. Locuieşte acum cu soţia într-un sătuc de munte’ nu are televizor, citeşte cu aviditate şi aşteaptă şi alte instrucţiuni. Este unul dintre cei mai fericiţi bătrîni pe care i-am întîfnit în Statele Unite, o ţară în care nu prea găsiţi mulţi oameni în vîrstă fericiţi. Nu avem de-a face aici cu fuga de realitate - avem de-a face cu viitoarea formă de religie, cu o nouă mişcare spirituală.

De ce toate acestea? Pentru că farfuriile zburătoare, reale sau nu ca obiecte, introduc în mod clar un element central într-un deja tulbure peisaj viitor. Ar fi deosebit de optimist să prezicem că pericolele vor scădea. Dar, este interesant să ne întrebăm ce se va întîmpla cu civilizaţia noastră dacă următorul pas în dezvoltarea fenomenului va fi o schimbare masivă a atitudinilor oamenilor în legătură cu abilităţile paranormale şi viaţa extraterestră.

MITUL SALVĂRII

Marea sărbătoare în San Francisco: o mie de tineri, nucleul mişcării metafizice şi contraculturale din nordul Californiei, s-au adunat într-o mare sală de spectacole. La tarabe se vinde mîncare pentru vegetarieni, sfaturi cosmice, cursuri de yoga tantrică şi de educare a conştiinţei. O mulţime multicoloră mişună pe intervalele dintre scaune,’ umplînd sălile de seminar. One World Family Commune din Berkeley conduce un restaurant. Este îndrumată de Allan the Messiah, care poartă o impecabilă unifo'rmă roşie, prezentînd Evanghelia Veşnică, ce i-a fost revelată de către farfuriile zburătoare. Informaţiile sale indică faptul că Pămîntul este gol pe dinăuntru, iar în interior se află fiinţele de pe farfuriile zburătoare.

„Chiar crezi asta într-adevăr?“, întreabă un prieten de-al meu.

„Cu siguranţă", răspunse Alien. „Dacă ai avea de gînd să faci o planetă, ai irosi bunătate de lut?"

Mă aflu alături de dr. Ardrija Puharich, Arthur Young, matematicianul Charles Muses (Young şi Muses sînt cei doi autori ai excelentei cărţi *Consciousness and Reatity)* şi un om de ştiinţă ce lucrează în’cadrul armatei, Tom Bearden. Puharich descrie’ ultimele sale experienţe cu Uri Geller, explicînd asistenţei că primeşte mesaje pe bandă de magnetofon de la o misterioasă sursă cosmică. Dar banda dispare cu regularitate. Nu se poate face nimic pentru a se impiedica asta şi este absolut convins că el şi Uri sînt conduşi acum de către o sursă foarte înaltă de înţelepciune şi că unicul viitor al umanităţii este de a-şi plasa destinul în mîinile „lor".

Apare un alt vorbitor. Umanitatea, spune el, se află pe marginea prăpăstiei. Cum vom putea ajunge pe malul celălalt, cel sigur? O farfurie zburătoare planează pe deasupra pră- pastiei; ea e singura noastră scăpare: „Nu vreţi să vă dau o mînă de ajutor? întreabă OZN-ul salvator.

Acest subiect este familiar celor din mişcarea „New Age“. Sărbătorirea, în 1987, a aşa-numitei „Convergenţe Armonice" a vehiculat teme similare.

Salvarea din ceruri. Nu ar trebui să cunoaştem ceva mai mult despre străinul care ne dă o mînă de ajutor înainte de a urca la bord? Nu ar trebui să ne asigurăm că prăpastia este reală şi că o putem trece cu propriile noastre resurse? Oare nu putem ajunge pe malul celălalt - viitorul nostru - cu propriile noastre mijloace?

Atunci cînd ni se cere să renunţăm la gîndurile noastre raţionale, să uităm „demodatele" noastre facultăţi critice, să aruncăm controlul peste bord, înseamnă că a sosit timpul să luăm toate datele şi să ne retragem într-un loc liniştit în care să putem medita. Tare mi-e teamă că problema nu va fi studiată serios de specialişti pînă ce nu va afecta în cel mai înalt grad conştiinţa publică şi atunci abordarea va fi uiia în întregime clasică: ’milioane de dolari* pentru consultanţi şi institute de cercetări, mii de chestionare, investigatori de teren cu flacoane de sticlă, sociologi, personal medical potrivind electrozi pe lobii frontali ai fermierilor. Toate acestea nu vor fi decît o părticică din curba învăţării, un alt pas pe drumul condiţionării.

în mintea mea există un îndemn straniu: aş vrea să încetez a mă comporta ca un cobai ce apasă nişte pîrghii - chiar dacă pentru asta ar trebui să renunţ la brînză şi să fiu flămînd pentru un timp. Aş vrea să păşesc în afara labirintului condiţionat şi să văd cum anume funcţionează. Mă întreb ce aş descoperi. Poate

o teribilă monstruozitate superumană a cărei simplă contemplare m-ar îmbolnăvi? Poate o adunare solemnă de înţelepţi? Sau simplitatea înnebunitoare a unui mecanism de ceasornic ce funcţionează de unul singur?

ÎNCHEIERE: EXPLORÎND ALTE DIMENSIUNI

în prima parte a acestei cărţi am încercat să prezint, pe cît posibil, cîteva din vechile scrieri'care au legătură cu fenomenul modern OZN şi credinţa în contactul extraterestru

în partea a doua am prezentat relatările despre răpirile ce au avut loc în diferite vremuri, în diferite ţări şi componentele psihică şi spirituală ale experienţelor de contact.

în partea a treia am construit un caz pentru noua cercetare, agresivă, prezentînd factorii care inhibă o asemenea cercetare: triplă acoperire, motivaţiile politice. Am subliniat că avem de-a face cu un fenomen nou, original, de mari proporţii. OZN-urile sînt obiecte fizice reale. Totuşi nu sînt neapărat nave extraterestre. S-o spunem deschis: teoria extraterestră nu explică faptele. Şi aş fi tare dezamăgit dacă OZN-urile se dovedesc a nu fi altceva decît vizitatori de pe o altă planetă.

CE ALTCEVA AR PUTEA FI?

Dacă sînt nave spaţiale, ce altceva ar putea fi OZN-urile? Cum pot fi motivate efectele fizice, impactul asupra societăţii, înfăţişarea ocupanţilor, elementele absurde, ca de vis, ale comportării acestora? Cum am putea explică faptul că fenomenul se prezintă populaţiei rurale, dar evită contactul

deschis, alegînd în schimb înmînarea de mesaje în timpul unor răpiri bizare, în incidente foarte ciudate? Teoria pe care o sugerează chiar fenomenul, pe măsură ce analizăm şi realizăm forţele puse în joc, merge dincolo de faptul că OZN-urile sînt simple vehicule produse de rase avansate tehnologic de pe o altă planetă.

Eu cred că fenomenul OZN reprezintă o dovadă a existenţei unor alte dimensiuni de dincolo de spaţiu-timp; OZN-urile s-’ar putea să nu vină din spaţiul obişnuit, ci dintr-un *mu/t/vers* care se află în jurul nostru, a cărui realitate tulburătoare am refuzat cu încăpăţînare să o luăm în considerare, în ciuda evidenţei pe care o avem în faţa ochilor de mai multe veacuri. O asemenea teorie este necesară pentru a putea explica atît cazurile moderne, cît şi cronicile ce vorbesc despre Magonia - răpirile în componenta psihică.

Eu cred că în jurul nostru se află un sistem care transcende timpul aşa cum transcende spaţiul. Şi alti cercetători au ajuns la aceeaşi concluzie. Unii au fost profund descurajaţi, iar concluzia a fost foarte bine rezumată la începutul acestui secol de către Charles Fort, autorul lucrării *The Book of the Damned:* „Sîntem proprietatea cuiva". Cercetătorii fenomenului, precum părintele Salvatore Freixedo în America Latină, John Keel în Statele Unite şi Aime Michel în Franţa, cred că nu avem nici o putere în faţa posibilităţiilor complexe şi absurde ale presupusei inteligenţe extraterestre care se poate travesti în invadator marţian, zeu primitiv, Fecioara Maria, sau corăbii zburătoare. Aflînd depre observaţiile lor, am rămas încrezător în inteligenţa umană: -ea este capabilă a înţelege mai vasta realitate ’a fenomenului. Vom continua să-f studiem - un caz mai bizar decît altul, un pattern mai ciudat decît celălalt.

Sistemul despre care vorbesc, un sistem ce stăpîneşte dimensiunile timpului şi spaţiului, s-ar putea foarte bine să se autolocalizeze în spaţiul extraterestru. Cu toate acestea, manifestările sale nu pot fi ale unei nave spaţiale în sensul obişnuit - cu şuruburi şi piuliţe. OZN-urile sînt manifestări fizice care nu pot fi înţelese separat de realitatea lor psihică şi simbolică. Ceea ce vedem nu este o invazie extraterestră. Este un sistem spiritual care acţionează asupra oamenilor şi foloseşte oamenii.

Încercînd să găsim un cadru adecvat de cercetare, este bine să facem presupuneri în legătură cu variantele fizicii actuale în care miracole aparente se pot produce fără a încălca legile fizicii şi în care fenomenele psihice ar fi regula şi nu excepţia, într-o *astfel de fizică, OZN-urile ar putea veni de pe pămînt fără*

ca să fie, în mod necesar, invenţii umane sau ar putea veni dintr-o aită galaxie fără ca, în mod necesar, să fie nave spaţiale.

teoreticieni mai calificaţi decît mine lucrează deja la construirea unor asemenea modele alternative. Pentru a explica modul de comportare a particulelor elementare şi formarea cosmosului, ei vorbesc despre superstringuri şi despre univers cu mai multe dimensiuni, dincolo de familiarul spatiu-timp.

în cartea lor *Beyond Einstein,* dr. Michio Taku şi Jennifer Trainer subliniază că şi în fizica obişnuită sînt necesare cinci dimensiuni pentru a explica teoria Big Bang-ului. în 1919, Albert Einstein, care studia consecinţele relativităţii generale, a primit o scrisoare de la matematicianul sovietic Franz Kaluza, ce propunea o teorie a gravitaţiei în cinci dimensiuni. Cîteva săptămîni mai tîrziu, Einstein i-a scris lui Kaluza: „Unitatea formală a teoriei dumneavoastră este uimitoare". Şi alţi creatori au continuat studiul.

Unde este a cincea dimensiune? în 1926, matematicianul suedez Oskar Klein a explicat de ce lumea pare a avea doar patru dimensiuni şi nu cinci, sugerînd că a cincea dimensiune „s-a încolăcit" într-un cerc atît de mic încît nu poate fi observat. Klein a mai afirmat că grosimea acestuia ar corespunde constantei lui Planck, care este de o sută de miliarde de miliarde de ori mai mică decît nucleul unui atom. Totuşi, această elegantă teorie a ridicat mai multe probleme decît a rezolvat şi a trebuit să fie abandonată.

în 1957, Hugh Everett şi John Wheeler, de la Universitatea Princeton, au propus interpretarea mecanicii cuantice conform ipotezei MWI („Many Worlds Interpretation"). în lumina acestui concept, universul este văzut ramificîndu-se constant prin intermediul realităţilor alternative.

în ultimii ani, au apărut ipoteze ce presupun şi mai multe dimensiuni. Cele mai interesante rezultate au fost obţinute de teoriile superstringurilor, apărute în anii 1970. Azi, mulţi fizicieni implicaţi în cercetarea superstringurilor cred că universul a evoluat de la un string în zece dimensiuni care era instabil. După cum afirmă Taku şi Trainer, „şase dimensiuni s-au încolăcit, lăsînd intact universul nostru în patru dimensiuni". Peste cîteva decenii probabil, această teorie va fi negată, înbunătăţită, extinsă. Fenomenele paranormale, ca OZN-urile, pot oferi material pentru o dezbatere fundamentală.

INFORMAŢIE, OCAZII, SPATIU-TIMP

O altă faţetă a fenomenului OZN interesează teoria informaţiei. Conform fizicii moderne, şi în mod special părerilor lui Brillouin, Bagor şi Roghstein, informaţia şi entropia sînt strîns legate. Această legătură a fost prezentată clar de către Brillouin:

> Entropia este privită, în general, ca exprimînd starea de dezordine a unui sistem fizic. Mai precis, se poate afirma că entropia măsoară lipsa de informaţie despre adevărata structură a sistemului.

Nici o informaţie nu poate fi obţinută în cursul unei măsurări fizice, deci fără a schimba nivelul entropiei în univers, starea de dezordine din cosmos.

Acum fizicienii sînt confruntaţi cu o nouă provocare: cum să definească dezordinea. Şi astă nu este uşor, după cum a subliniat R. Schafroth:

> Unii oameni de ştiinţă adună hîrtii şi cărţi pe rafturile bibliotecilor lor într-o dezordine aparentă. Totuşi ei ştiu foarte bine unde pot găsi ceea ce caută. Dacă cineva reface ordinea aparentă, nefericitul posesor al documentelor respective nu va mai fi capabil să găsească nimic. în acest caz, este evident că aparenta dezordine era de fapt ordine şi viceversa.

Făcînd speculaţii în legătură cu relaţia dintre aceste cantităti fizice, fizicianul francez Costa de Beaur’egard scria: Probabil câ asta este natura probabilităţii -de a servi drept legătură *operaţională* între obiectiv şi subiectiv, între materie şi spirit". El subliniază că în fizica precibernetică *observaţia* era privită ca un proces fără nici un mister, neîncercînd nici o explicaţie, în timp ce *acţiunea liberă,* dimpotrivă; era „privită ca o imposibilitate fizică şi o iluzie psihologică". In fizica modernă aceste idei au fost revoluţionate.

Multe teorii au încercat să explice fenomenele paranormale împrumutînd din fizică conceptele dimensiunilor spaţului şi timpului, concepte care mi se par demodate. Ele nu sînt potrivite pentru înţelegerea telepatiei sau a deplasării obiectelor la distanţă, a fenomenelor sau a răpirilor OZN. Am fost întotdeauna impresionat de faptul că energia şi informaţia sînt unul şi acelaşi lucru, sub două aspecte diferite. Profesorii noştri de fizică ne-au învăţat asta, dar nu ne-au prezentat niciodată consecinţele.

Poate că ar trebui să ne eliberăm gleznele teoretice de lanţurile spatiu-timpului. Coordonatele spaţiu şi timp îşi datorează situaţia confortabilă consideraţiilor grafice. Teoria spaţiului şi timpului este un artefact cultural. Dacă am fi inventat

computerul înainte de a inventa hîrtia milimetrică, astăzi am fi putut avea o cu totul altă teorie despre univers.

Povestea dialogului lui Cardan cu cei doi silfi care nu erau de acord asupra naturii universului rezumă foarte bine problema. Unul dintre silfi credea că lumea a fost creată din eternitate. Celălalt a prezentat o teorie apropiată de ocazio- nalismul islamic: *Universul este un noian de evenimente.* Cartea pe care o citiţi acum este numai o ocazie a cărţii pe care am scris-o. Puteţi’fi siguri că este identică cu toate celelalte copii? Stiloul cu care scriu aceste cuvinte nu este în mod necesar acelaşi stilou pe care l-am folosit acum un minut; s-ar putea să fie un nou exemplu, o nouă *ocazie* a aceluiaşi stilou.

Timpul şi spaţiul s-ar putea să fie noţiuni potrivite pentru a trasa înaintarea unei locomotive, dar sînt complet nefolositoare pentru a determina în timp informaţia. Excepţia aparentă este biblioteca, dar oricine a încercat să găsească ceva într-o bibliotecă modernă, cu rafturile ei orizontale de-a lungul unor pereţi verticali, va recunoaşte cît este de greu să deosebeşti ordinea de dezordine în coordonatele carteziene.

Informaticienii au recunoscut de mult că ordonarea conform spaţiului şi timpului reprezintă varianta cea mai proastă pentru stocarea multor date cu mare viteză. în sistemul informaţional bazat pe computer nu s-a încercat plasarea datelor ce au legătură una cu alta în locaţii fizice secvenţiale. Sînt mult mai potrivite înmagazinareă datelor pe măsură ce apar şi construirea unui algoritm de recuperare a lor bazat pe un cuvînt-cheie sau pe „mărunţire", un procedeu în care indexul de înregistrare este aleator.’ Probabilitatea serveşte drept legătură între ceva obiectiv, locaţia de memorie, şi ceva subiectiv, cererea de recuperare.

Simultaneitatea şi coincidentele ce abundă în vieţile noastre sugerează că lumea ar putea fi organizată ca o bază de date aleatorie (multivers) şi nu ca o bibliotecă secvenţială (universul în patru dimensiuni din fizica convenţională).

CREATURILE DIN MULTIVERS

Dacă nu există nici o dimensiune a timpului aşa cum presupunem noi că există, creierul uman s-ar putea să cerceteze evenimentele prin asociere. Calculatoarele moderne recuperează informaţia în mod asociativ. Utilizatorul „evocă"

datele dorite folosind cuvinte-cheie, *cuvinte cu o anumită putere.* De exemplu, dacă cere intersectarea „microundă[1]* cu „durere de cap[11], s-ar putea să găsească douăzeci de articole a căror existenţă în literatură nici nu a bănuit-o. Dacă trăim în universul asociativ al specialistului în software mai degrabă decît în universul secvenţial al fizicii spaţiu-timpului, atunci miracolele nu mai sînt elemente iraţionale. Filozofia ce ar deriva din această presupunere s-ar putea să fie mai apropiată de ocazionalismul islamic decît de universul cartezian sau newtonian. Şi va trebui construită o nouă teorie a informaţiei. O astfel de teorie s-ar putea să aibă de spus lucruri interesante în legătură cu modul de comunicare cu locuitorii celorlalte realităţi fizice, creaturile din multivers. S-ar putea să facă lumină asupra răpirilor OZN, de exemplu.

Trebuie să-i credem pe martorii ce descriu, experienţele trăite de ei la bordul OZN-urilor? Aşa cum am subliniat, nu există nici un motiv să ne îndoim de integritatea lor, de sinceritatea şi de onestitatea lor. lată ce spunea acum douăzeci de ani dr. Simon despre Betty şi Barney Hill: „Experienţa, fără nici un dubiu, a fost reală pentru *ei“.*

înseamnă asta că trebuie să luăm ad litteram ceea ce-şi amintesc ei? Nu cred. Evenimentele au avut loc într-o realitate pe care pur şi simplu n-o înţelegem încă; ele au avut un impact asupra unei părţi a minţii umane pe care nu l-am descoperit încă. Cred că fenomenul'OZN este una dintre căile prin care o altă formă, străină, de inteligenţă, de o incredibilă complexitate, comunică cu noi *în mod simbolic.* Nu există nici o indicaţie că este extraterestră. în schimb, există numeroase dovezi ca are acces la procesele psihice pe care noi nu le stăpînim încă sau nici măcar nu le-am cercetat. în fata unei asemenea interacţiuni la nivel simbolic sau mitic, toate şedinţele de hipnoză şi încercările de implanturi sînt la fel de zadarnice precum întrebările puse de inchizitori vrăjitoarelor ce se întorceau de la Sabat sau căutarea turbată a urmelor lăsate de Diavol pe trupurile lor.

Pînă ce nu vom avea mai multe dovezi despre natura fizică a fenomenului OZN, sînt nevoit să resping sondarea fără discernămînt a minţilor martorilor de către hipnotizatorii amatori care cred în teoria lor despre vizitele extraterestre şi se grăbesc să obţină confirmarea ei cu orice preţ.

Martorii au trăit o experienţă reală, traumatizantă. Slăbiţi, ei sînt gata să creadă orice explicaţie oferită de cineva competent, în starea de extremă sugestibilitate creată de hipnoză, ei sînt uşor de convins de orice interpretare a fenomenului. Procedeul este neetic şi cu siguranţă neştiinţific.

Ce rezultate s-au obţinut în cele cîteva cazuri (de exemplu episodul Hill) în care hipnoza a fost folosită sub observaţie medicală şi fără a se pune întrebări tendenţioase? Nu am aflat nimic folositor despre viaţa extraterestră.’ Dar am aflat că propriile noastre concepte ’de spaţiu şi timp sînt greşite, că există o realitate mult mai vastă, alte dimensiuni, şi că a venit vremea să punem la îndoială imaginea pe care ne-am creat-o despre univers.

Să facem speculaţii şi mai îndrăzneţe. Subiectul invită la multe întrebări tulburătoare, fundamentale. Dacă există o legătură între energie şi informaţie, de ce avem numai o fizică, fizica energiei? Unde este fizica informaţiei? Poate fi relevantă aici magia? Scrierile lui Paracelsus, în care apare conceptul „semnăturilor", reprezintă o sursă de inspiraţie neglijată? Pînă ce nu se va răspunde la aceste întrebări, va’fi imposibil să ne consacrăm acelui lucru pe care fizicianul francez Costa de Beauregard îl denumea „adevărata problemă fundamentală", aceea a relaţiei între psihic şi materie. Chiar dacă luăm în considerare numai aspectele operaţionale ale unui fragment de informaţie, dacă cineva învaţă ceva din asta, teoria fizică afirmă că entropia universului trebuie să se modifice.

Acestea sînt întrebările speculative. Dar într-o vreme în care începem să bănuim că vechile probleme sînt aduse ia lumină de către înalta tehnologie, speculaţia creatoare este necesară. Poate fi găsit un drum către realităţi ce nu se află pe planete îndepărtate, ci chiar în jurul nostru, în afara conştiinţei noastre normale? Asta li s-a întîmplat celor răpiţi - Helen şi Kathy sau Travis Walton? în loc să fi trăit un incident fizic în interiorul unei nave spaţiale, au experimentat oare o translaţie temporală a conştiinţei’ lor într-o realitate modificată, urmată de viziuni ale unor creaturi arhetipale? Este posibil să favorizeze coincidenţe şi efecte deosebite de natură aparent paranormală, creîrid structuri fizice apărate de zgomotele de fiecare zi şi servind drept particularităţi informaţionale?

Dacă lumea din jurul nostru este o lume de evenimente informaţionale, manifestarea simbolică ce înconjoară relatările despre OZN-uri ar trebui privită ca un factor important. Dacă privim lumea fizică reală ca pe un univers asociativ de evenimente informaţionalei* conştiinţa nu mai este pur şi simplu o funcţie locală a ’ creierului uman. Eu propun *să definim conştiinţa drept procesul prin intermediul căruia asociaţiile informaţionale sînt recuperate şi trecute în revistă.* Iluzia timpului şi spaţiului reprezintă numai un efect secundar al conştiinţei care traversează asociaţiile. într-o astfel de teorie,

fenomenele paranormale, precum clarviziunea sau precogniţia, ar fi de aşteptat, chiar obişnuite, iar OZN-urile şi-ar pierde mult din ciudăţenie. Aceste fenomene ar fi aspecte ale realităţii conştiinţei’ umane. Afirm că relatările despre „contactul" extraterestru ar trebui studiate la acest nivel, chiar dacă nu sîntem încă în stare să ne canalizăm speculaţiile asupra ecuaţiilor abstracte ale unei noi fizici.

Timp de mai mulţi ani, fenomenul OZN a servit drept suport pentru imaginaţia umană, drept cadru pentru tragedia umană, drept fabrică de vise umane. Am reacţionat la el prin filme, poezie, muzică, Science fiction. Şi el a reacţionat faţă de noi. Nu încearcă să comunice cu cîţiva indivizi, cu un grup, cu un guvern. De ce ar face-o? Fenomenele funcţionează ca un sistem operaţional de comunicare simbolică la nivel global. Există ceva ’ în legătură cu rasa umană cu care „ei“ interacţionează şi nu ştim ce este acest ceva. Fac parte din mediul’înconjurător, din sistemul de control al evoluţiei umane. Dar efectele lor, în loc să fie doar fizice, se simt şi îri credinţele noastre. Ei influenţează ceea ce am putea numi viaţa noastră spirituală. Ne afectează politica, istoria, cultura. Sînt’ ceva din trecutul nostru. Şi, fără îndoială, fac parte din viitorul nostru.

ANEXAI

Sanctus Agobardus, Ora Pro Nobis!

Cîteva lecţii oferite de răpirile din Franţa secolului al IX-lea

1. PROBLEMA RĂPIRII

In aceste vremuri de intensă dezordine şi speculaţii în rîndul ufologilor americani, problema relatărilor despre răpiri'a obţinut, în fine, locul pe care-l merita.

Pe de o parte, scepticii, precum dl Klass, resping orice sugestie că răpirile ar fi reale: din moment ce OZN-urile nu pot exista, spun ei, aceste relatări trebuie să provină din nişte imaginaţii înfierbîntate sau sînt pur şi simplu farse, cărora le-au căzut victime investigatorii creduli.

Pe de altă parte, cercetătorii experimentaţi, ca dr. David Jacobs sau Budd Hopkins, prezintă dovezi din experienţele hipnotice făcute de ei asupra celor răpiţi. După părerea lor, cazurile nu numai că sînt reale, ci reprezintă o indicaţie autentică a faptului că acel contact între omenire şi civilizaţia extraterestră ce ne vizitează intră într-o nouă fază. Această nouă fază se caracterizează, pretind ei, prin experimente medicale şi genetice asupra unor victime care nu bănuiesc nimic.

Numeroşi cercetători din domeniu se situează undeva la mijloc, între cele două extreme. Cei care au continuat munca lui Frangois Meheust, sau al meu *Passport to Magonia,* pot confirma că folclorul abundă în relatări despre răpiri de către obiecte ce vin din cer, în poveşti despre căsătorii mixte cu fiinţe ale luminii şi în teorii despre motivaţiile genetice şi rasiale ale fiinţelor în chestiune: dacă experimentările continuă, trebuie să se fi desfăşurat tot timpul.

Comunitatea OZN din Statele Unite ale Americii a dezaprobat în general această ipoteză, argumentînd că folclorul este prea vag pentru a putea fi folosit şi că paralela între ufonauţii moderni, echipaţi cu ultimele realizări ale tehnologiei, şi elfii sau silfii din vechime este prea „subţire" şi deci irelevantă. După părerea lui Budd Hopkins, reprezintă „o confluenţă întîmplătoare cu cazurile OZN studiate, o speculaţie necori- formistă şi folclor de o autenticitate evident nesigură". '

Afirm că, dimpotrivă, este extrem de important să căutăm antecedentele istorice ale relatărilor pe care le studiem astăzi. Ceea ce găsim în astfel de relatări ne poate ajuta în rezolvarea unora dintre problemele ufologiei moderne. Voi reaminti că însuşi titlul cărţii *Passport to Magonia,* pe care am publicat-o acum douăzeci'de ani, a fost inspirat de o istorisire din arhivele franceze medievale. Această relatare a fost atribuită arhiepiscopului Agobard. Ea se referă la o serie de reperări de „corăbii din nori" şi la presupunerea că aceste obiecte transportau vrăjitori din Magonia, o regiune magică situată undeva între cer şi pămînt.

Nu este nimic nesigur în legătură cu credinţa în Magonia.

Recent, am petrecut cîtva timp la Lyon, 'Franţa, pentru a studia textul original al declaraţiei lui Agobard. Scopul acestui scurt articol este de a arăta că,'departe de a fi un simplu zvon sau o poveste cu zîne, relatarea despre Magonia are un loc bine stabilit în istorie.

2. CINE A FOST SFÎNTUL AGOBARD?

Agobard s-a născut probabil în 779, în apropiere de Narbonne, a venit la Lyon la vîrstă de douăzeci de ani, a fost hirotonisit în 804 şi i-a succedat arhiepiscopului Leigrade atunci cînd acesta s-a retras la mănăstirea Saint Medard, în 814.

Arhiepiscopul Agobard a fost un om luminat, inteligent, care a jucat un rol activ în luptele politice ale timpului său: s-a alăturat taberei lui Lothar în lupta acestuia împotriva tatălui său şi chiar a scris o carte pentru a-l sprijini. Aceasta l-a costat poziţia atunci cînd Ludovic cel Pios a venit din nou la putere, dar â fost reinstalat doi ani mai tîrziu, în 837.

Fiind un „rationalisf *avant ia lettre,* Sfîntul Agobard a scris nu mai puţin de douăzeci şi două de cărţi, inclusiv cîteva tratate împotriva superstiţiilor şi credinţelor eretice, ca şi pamflete politice şi volume de poezii. Traducătorul'anonim al operei sale *De Grandine et Tonitruis* (Despre grindină şi tunet) notează în introducere:

Toate scrierile sale, al căror stil este corect şi adesea elegant, merită onoarea de a fi traduse, deoarece ele ne fac cunoscute moravurile şi obiceiurile primei jumătăţi a secolului al nouălea, mai bine decît orice alte scrieri ale timpului.

în special trebuie să se ştie că s-a luptat cu prejudecăţile şi superstiţiile timpului său mult mai puternic şi, cu un simţ al raţiunii mult mai înalt decît al oricui altcuiva. împotriva uneia dintre aceste superstiţii a redactat „Despre grindină şi tunet".

Cartea a fost mai'întîi parţial tradusă din latină pentru a fi publicată în *L'Annuaire de Lyon* din anul 1837. Traducerea a fost revizuită şi retipărită, în puţine exemplare, în 1841 (Lyon: Imprimerie de Dumoulin, Ronef et Sibuet, Quai St. Antoine). Acesta a fost volumul pe care l-am studiat la Biblioteca municipală din Lyon.

3. DESPRE GRINDINĂ ŞI TUNET

Scopul principal al lucrării *De Grandine et Tonitruis* este de_a demasca unele concepţii populare greşite despre vreme. în particular, bunul arhiepiscop de Lyon combătea ideea că vînturile şi furtunile se datorează influenţei vrăjitorilor (numiţi, în mod potrivit, „*tempestaires*" de către popor). Argumentul său principal este următorul: „Oricine ia de la Domnul admirabila şi teribila Sa lucrare şi o atribuie Omului, este un martor mincinos împotriva Domnului însuşi".

în acest context îşi ridică vocea împotriva celor care sînt destul de nebuni pentru a crede că pot exista corăbii („naves") ce zboară prin nori. Pentru a evita orice acuzaţie că aş fi schimbat semnificaţia termenilor folosiţi în original şi dată fiind raritatea cărţii, cred că este important să reproduc pasajele cheie din texful în limba latină:

> Plerosque autem vidimus et audivimus tanta dementia obrutos, tanta stultitia alienatos, ut credant et dicant: quandam esse regionem, quae dicatur MAGONIA, ex qua naves veniant in nubibus, in quibus fruges quae grandinibus decidunt, et tempestatibus pereunt, ve- hanturin eandem regionem, ipsis videlicet nautis aereis dantibus pretia tempestariis, et accipientibus frumenta vel ceteras fruges.

Traducătorul a tălmăcit în felul următor:

> Am văzut şi am auzit mulţi oameni destul de nebuni şi destul de nesănătoşi pentru â crede şi a declara că există o anumită regiune numită MAGONIA, în care corăbiile navighează pe deasupra norilor; (se spune că) aceste nave transportă în această regiune roadele care au căzut din pricina grindinei şi au fost distruse de furtună, după ce valoarea grîului şi a altor roade a fost plătită „tempestaires“-ilor de către navigatorii aerieni care i-au primit pe aceştia.

Sfîntul Agobard continuă:

> Ex his item tam profunda stultitia excoecatis, ut haec posse fieri credant, vidimus plures in quodam conventu hominum exibere vinctos quatuor homines, tres viros, et unam feminam, quasi qui de ipsis navibus ceciderint: quos scilicet per aliquot dies in vinculis detentos, tandem collecto conventu hominum exhibuerunt, ut dixi, in nostra praesentia, tanquam lapidandos. Sed tamen vincente veritate, post mulţam ratiocinationem, ipsi qui eos exhibuerant, secundum, propheticum illud confusi sunt, sicut confunditur fur quando deprehenditur.

Acestea au fost traduse după cum urmează:

> Am văzut cîţiva dintre aceşti indivizi nebuni care, crezînd în adevarul unor asemenea lucruri absurde, au arătat în faţa mulţimii adunate patru oameni în lanţuri, trei bărbaţi şi o’femeie, spunînd că au căzut din acele nave. îi ţinuseră legaţi timp de mai multe zile pînă cînd i-au adus in faţa mea, urmaţi de mulţime, pentru a-i ucide cu pietre. Dupâ o lungă discuţie, adevărul a ieşit la iveală în cele din urmă, cei care îi’ arătaseră poporului aflîndu-se, cum spune profetul, ruşinaţi precum un hoţ care a fost prins. (Ieremia, 2:26)

Deoarece nu avem acces la declaraţiile făcute de cealaltă parte, nu vom şti niciodată cum arătau „corăbiile din nori“ sau de ce martorii credeau că cei trei bărbaţi şi femeia veniseră de pe aceste nave şi trebuiau omorîţi cu pietre. Natural, simplul fapt al coborîrii dintr-o „corabie din nori“ ar putea fi dovada vrăjitoriei.

în una din cărţile sale, fizicianul francez Arago afirmă că în vremea lui Charlemagne era obiceiul ca pe cîmpuri să fie ridicate prăjini pentru a le proteja de grindină şi tunete. Aceste,

prăjini nu erau paratrăsnete, cum s-ar putea bănui, ci obiecte magice care îşi făceau_ efectul numai dacă de ele erau prinse anumite pergamente. în *Capitulariile* sale, publicate în 789, împăratul Charlemagne a interzis această practică „superstiţioasă".

4. UN SFÎNT PATRON AL RĂPITILOR?

L-aş numi pe Sfîntul Agobard sfîntul patron al răpiţilor. Cele afirmate de el ne confirmă că interacţiunea dintre noi şi' corăbiile ce navighează prin nori nu este un fenomen nou. El mi-a indicat de asemenea că vederea acestor „corăbii" era legată, în mintea oamenilor, de perturbaţiile atmosferice şi de furtul roadelor, al plantelor şi probabil chiar al animalelor de către fiinţe din cer.

Referirea la animale se află într-un pasaj dintr-o lucrare a lui J.-J. Ampere *(Histoire Litteraire de la France,* III, 178): „Se credea că anumiţi oameni, numiţi «tempestarii», provoacă furtuni pentru a fura roadele lovite de grindină şi animalele care au murit în urma furtunilor şi inundaţiilor pentru a le vinde unor cumpărători misterioşi care vin pe calea aerului."

Foarte important, cartea lui Agobard arată că în secolul al nouălea exista în cultura vestică o credinţă în legătură cu o regiune separată a universului de unde porneau acele corăbii şi în legătură cu faptul că femeile şi bărbaţii puteau să călătorească cu ele.

Trebuie să-i mulţumim că a salvat vieţile acelor patru bieţi oameni, un episod ce arată că, la urma urmei, scepticii pot face şi ceva bine în acest domeniu.

ANEXA 2

Dimensiuni:

Un interviu cu Jacques Vallee ***de Linda J. Ştrand***

INTRODUCERE

Jacques Vallee, de origine franceză, specialist în computere şi astrofizica, este una din figurile cele mai renumite *şi* retrase ale ufologiei. Cu siguranţă este cel mai controversat teoretician într-un domeniu plin de capcane filozofice, ce a servit drept model pentru Lacombe (jucat cu suavă demnitate de regretatul Franţois Truffaut), personajul din *C/ose Encounters of the Third Kind* de Steven Spielberg. La vremea aceea, Vallee a protestat energic împotriva prezentării fiinţelor extraterestre ca „frati“ dintr-o altă lume. El a declarat o dată despre Lacombe: „CÎred că pur şi rimplu căutau un personaj ciudat, care să se afle undeva la jumătatea drumului între americanul obişnuit şi extratereştri".

împreună cu regretatul dr. J. Alien Hynek, Vallee a ajutat la formarea unui „Colegiu invizibil" de experţi OZN (titlul uneia dintre cărţile sale) şi a fost coautor al cărţii *the Edge of Reaiity.* Primele studii ale lui Vallee *(Anatomy ' of a Phenomenon* şi *Chaiienge to Science,* scrise împreună cu soţia sa Janine) se caracterizează printr-o abordare concisă a datelor OZN. Dar cu *Passport to Magonia* (1969) şi mai ales cu *Messengers of Deception* (1979), Vallee cel dulce la vorbă şi-a uimit adepţii. *Magonia,* care compară relatările contemporane despre extratereştri şi răpiri cu relatările mai vechi, găsite mai ales în folclorul european medieval, a fost bine primită pe continent, într-adevăr, o mişcare bazată pe interpretarea psihosociologică a fenomenului OZN s-a răspîndit ulterior,, larg promovată de francezi. în Anglia a dus chiar la înfiinţarea unui jurnal trimestrial cu acelaşi nume. *Messengers,* totuşi! care a pus accentul mai ales pe cultele OZN de pe coasta vestică a Americii, a fost o lucrare despre care chiar Vallee admite: „Aş scrie-o altfel acum“.

După *Messengers,* Vallee a publicat trei cărţi despre tehnologie, inclusiv un manual de calculatoare. Dar comunitatea americană OZN era interesată. Cu excepţia satisfacerii cererilor

publicului din timpul său (un inevitabil cult al personalităţii s-a format în jurul propriilor sale scrieri), Vallee a învăţat că poate gîndi cel mai bine într-un fel de vacuum, liber de „contaminarea cu teoriile populare despre OZN-uri, menţinînd un cerc de linişte în jurul meu şi conducînd propriile mele investigaţii în domeniu". El afirmă: „mintea mea lucrează cel mai bine îrribibîndu-se cu^y date ca un burete şi storcîndu-le din an în Paşte".

Ultima „stoarcere" a lui Vallee este o carte care rezumă şi clarifică lucrările mai vechi. Se numeşte *Dimensions: A Casebook of Alien Contact.* în ea este dezvoltat conceptul care a fost pentru prima dată propus în *Invisible College,* comparînd OZN-urile cu un sistem de control ce operează asupra inconştientului colectiv. Atît în folclor, cît şi în formele moderne, afirmă Vallee, „OZN-urile reprezintă unul dintre mijloacele de influenţare a conceptelor umane".

în timp ce lucra la *Dimensions,* Vallee a renunţat, încet-încet, la tăcerea pe care singur şi-o impusese. în 1986’ a publicat un roman în limba franceză, intitulat ALINTEL, conceput să conţină fapte şi speculaţii pe care nu le-ar fi putut publica în forma non-fiction. Acum un an, în decembrie, a vorbit în faţa unei adunări OZN la Londra,_ iar anul trecut a participat’ luînd cuvîntul, la Simpozionul „îngeri, extratereştri şi arhetipuri: inteligenţa cosmică şi imaginaţia mitică", organizat de „New Age“ din San Francisco şi sponsorizat de Omega Foundation.

Linda Ştrand este ziaristă de ştiinţă şi locuieşte în Boulder, Colorado. A publicat articole pe diverse teme, în *Science Digest, Astronomy* şi alte publicaţii similare. „Am auzit pentru prima dată de Jacques Vallee în’ 1977, într-o vreme în care începuse să mă intereseze cercetarea OZN. Doi prieteni mi-au recomandat cu căldură să încerc să-l contactez spunîndu-mi că lucrările sale sînt «de departe cele mai bune» în domeniu. Cinci ani mai tîrziu, deziluzionată de majoritatea cercetărilor OZN pe care le studiasem, i-am scris lui Vallee prin intermediul editorului său.

Cînd ne-am întîlnit după vreo şase luni, la cină, am fost amuzată de asemănarea dintre Vallee şi personajul interpretat de Frangois Truffaut în *C/ose Encounters of the Third Kind.* Cînd i-am spus-o, a zîmbit şi mi-a răspuns cu un puternic accent franţuzesc: «Nu e nici o coincidenţă».

Ceea ce m-a impresionat şi continuă să mă impresioneze la Vallee este modestia lui: nu lasă deloc impresia că este un guru care cunoaşte toate răspunsurile. Este foarte odihnitor să ai de-a face cu un adevărat om de ştiinţă, căruia nu îi este ruşine că are mai multe întrebări de pus decît răspunsuri de dat, care încă încearcă să alunge ideile preconcepute din calea gîndului

creator. Cred că inteligenta şi spiritul său apar în interviul care urmează, interviu luat la sfîrşitul anului trecut."

Ştrand: Jacques Vallee, în ultimii ani „v-aţi retras" din lumea OZN-urilor. Vă izolaţi, pur şi simplu’, sau aţi renunţat la cercetarea OZN?

Vallee: Singurul lucru care mă interesează este să mă pot apropia de o soluţie la problema OZN. Controversele care au apărut pe scena din SUA nu sînt relevante. Dar nu am dispărut cu totul: două excursii de studii în America de Sud, conferinţe anul trecut la Londra, mai multe vizite în Europa, inclusiv o întîlnire la nivel înalt, comunitatea ştiinţifică GEPAN din Franţa... Nu aş numi toate astea „retragere".

Ştrand: Plănuiţi să includeţi în *Demensions* cazurile recent investigate?

Vallee: Nu, nu am găsit încă forma potrivită pentru a publica aceste cazuri: Multe din ele mai au nevoie sa fie cercetate. Plănuiesc să prelucrez informaţia, dar vreau să o fac în mod constructiv.

Ştrand: De ce preferaţi să „operaţi" în această manieră mai degrabă secretoasă?

Vallee: Să-i spunem „privată". Este normal ca un cercetător să se gîndească mai mulţi ani la ceea ce publică. Eu trec prin faze de muncă liniştită şi faze active şi discuţii. Acum ceea ce ne lipseşte cel mai mult nu sînt datele: Dumnezeu ştie că avem mai multe date decît ne trebuie şi nu ştim ce să facem cu ele! Ceea ce ne lipseşte este un cadru de cercetare şi asta am încercat să construiesc în *Dimensions,* folosind atît vechiul materia! din cărţile mele precedente, cît şi observaţii noi.

Ştrand: Cum obţineţi informaţiile? Domeniul a fost destul de tăcut în ultimii cîţiva arii.

Vallee: Este adevărat că nu am mai avut un „val“ important ţările vestice de mai multă vreme. în plus, oamenii nu mai raportează reperările presei sau autorităţilor aşa cum o făceau mai înainte; ei au înţeles că asemenea relatări sînt, din păcate, fără rost. Dar primesc destul de multe relatări în mod direct de la martori sau prin intermediul prietenilor mei. Din moment ce pot să-mi continui propriile cercetări, nu sînt nevoit să cer permisiunea nimănui pentru a continua studiul. Şi am acces liber sau aproape liber la întreaga tehnologie de care am nevoie.

Ştrand: Vom reveni ceva mai tîrziu la acest subiect, dar mai întîi puteţi prezenta, în cîteva cuvinte, un curriculum vitae?

Vallee: M-am născut şi am crescut în Franţa; doream să devin astronom. Am studiat la Sorbona matematica şi fizica. Erau începuturile calculatoarelor, pe care le-am găsit extrem de interesante, aşa că am urmat cursuri de informatică şi programare; am obţinut diploma de licenţiat în astrofizică.

Apoi am lucrat la Observatorul din Paris timp de un an pentru Comitetul spaţial al guvernului francez. în 1962 am venit la Universitatea din Texas. Sînt autorul programului ce a întocmit harta planetei Marte pentru proiectul Marinei - prima hartă detaliată a planetei, sub sponsorizarea NASA. Mai tîrziu m-am mutat la Northwestern University şi mi-am susţinut lucrarea de doctorat în 1967; avea drept subiect ceea ce astăzi se numeşte inteligenţă artificială. în vremea aceea era privit ca matematica aplicată!

Ştrand: Cum a început colaborarea cu Hynek?

Vallee: Ştia că eu şi soţia mea compilasem şi analizasem primul catalog pe computer al OZN-urilor neexplicate din întreaga lume. M-a îndemnat să lucrez cu el şi mi-a oferit cu generozitate datele de care dispunea. Am rămas la Northwestern din 1963 pînă în 1967.

Strand. De ce aţi renunţat la astronomie pentru informatică? Mulţi cercetători 'OZN au considerat astronomia drept cel mai bun antrenament pentru a investiga OZN-urile.

Vallee: O bună pregătire în domeniul astronomiei este esenţială pentru a putea deosebi adevăratele OZN-uri ’ de obiectele cereşti obişnuite. Este de asemenea utilă pentru a demistifica declaraţiile oamenilor de ştiinţă mai „încuiaţi" care pretind că înţeleg tot ce se petrece în univers. Studierea astronomiei ar trebui să ne facă umili şi curioşi în legătură cu toate lucrurile pe care nu le cunoaştem, inclusiv OZN-urile. Totuşi nu se întîmplă aşa. Găsesc domeniul calculatoarelor mult mai deschis şi mai dinamic. Profesorii mei de informatică m-au încurajat să-mi continui munca în legătură cu OZN-urile.

Ştrand:/Km pe care i-aţi petrecut alături de Alien Hynek la Northwestern par să fi reprezentat un punct de răscruce pentru amîndoi şi, ca rezultat al muncii pe care aţi desfăşurat-o ambii ulterior, un punct de referinţă pentru ufologia din Statele Unite. Cum anume s-a petrecut această transformare?

Vallee: Pentru mine a fost foarte simplu: pentru prima dată am avut acces la toate dosarele Blue Book şi am putut să-mi extind analizele pe care le făcusem mai înainte, pătrunzînd în întreaga istorie a domeniului şi întîlnind

personajele-cheie. Pentru Alien Hynek, schimbarea a fost diferită. El era un om de ştiinţă cu o minte deschisă, care reflectase îndelung şi profund la limitele ştiinţei, dar trebuise să facă echilibristică atunci cînd ajunsese la OZN-uri. Pe de o parte, ştia că multe dintre explicaţiile oferite de Air Force erau „apă de ploaie", aşa cum îi plăcea să spună. Pe de altă parte, nu a găsit niciodată dovezi ştiinţifice convingătoare pentru existenţa OZN-urilor, aşa că a rămas sceptic.

Ştrand: Cum şi-a schimbat poziţia?

l/a//ee. Asta s-a petrecut încet, după săptămîni, luni, pe măsură ce se acumulau dovezile din dosarele mele cu relatări despre aterizări şi corelaţiile cu date similare din dosarele americane.

Ştrand: Trebuie să fi avut cunoştinţă despre relatările în legătură cu aterizările.

Vallee: Circulau în America în rîndul unor grupuri marginale, dar erau amestecate cu toată „apa de ploaie". Cred că realizaţi că aterizările care fuseseră raportate la Air Force se plasau în general în categoria „psihologică", iar lui Hynek rar i se cerea să se ocupe de ele. Principalul grup civil era NICAP, care încerca să obţină credibilitate la Washington; şi ei ascundeau aceste rapoarte. Singurul grup care a înţeles semnificaţia relatărilo/ despre aterizări de la bun început a fost APRO. în Franţa, pe de altă parte, existau sute de cazuri bine documentate de întîiniri de aproape, din vremea valului din 1954.

Ştrand: Ce credea despre aceste cazuri?

Vallee: Le cunoştea, cu siguranţă. S-a întîlnit la Paris cu Aime Michel şi Pierre Guerin la sugestia unui cunoscut astronom francez stabilit în Statele Unite. S-a întors de la Paris foarte intrigat de date şi impresionat de Michel şi Guerin, dar nu s-a convins pînă ce nu i-am arătat detaliile şi actualele patternuri. Mi-a spus: „Aceste relatări mi se par a fi poveşti cu fantome". Fusese impresionat mai cu seamă de descrierea făcută de Aime Michel în legătură cu valul din 1954: „un festival al absurdităţilor".

Ştrand: Ce l-a făcut să-şi schimbe părerea?

Vallee: Un factor-cheie l-a reprezentat discuţia pe care am avut-o timp de mai multe săptămîni ’ în legătură cu dovada că fenomenul există. Am argumentat .că un singur raport nu înseamnă nimic în sine, dar că sutele de rapoarte ce se încadrau într-un şablon global indicau faptul că aveam de-a face cu un fenomen deosebit.

Argumentul hotărîtor l-a reprezentat, desigur, faptul că acelaşi şablon începuse să apară din datele Air Force. Atunci Alien Hynek a decis că venise vremea să susţină cercetarea serioasă asupra fenomenului.

Ştrand: Istoria acelei perioade pretinde că Hynek nu şi-a schimbat poziţia decît atunci cînd Jim McDonald a intrat în biroul său ş! a bătut cu pumnul în masă.

Vallee: Nu este adevărat. Apropo, eram acolo cînd Jim a bătut cu pumnul în masă. Cu mult înainte de această scenă, Hynek fusese de acord să sponsorizeze mai multe propuneri pe care doream să le supun celor de la Air Force, care erau refractari la orice, şi la fel Northwest University. Hynek a dus lupta în linişte, în spatele scenei, ăsta era stilul său. Abordarea iui McDonald a fost sonoră şi directă; el a dus controversa în arena publică prematur, după părerea mea. Şi a suportat consecinţele. Acţiunea lui McDonald a grăbit înfiinţarea Comitetufui Condon.

Ştrand: Se pare că a fost o perioadă interesantă, în care sentimentul descoperirii plutea în aer.

Vallee: Nu s-a petrecut peste noapte. Am avut nevoie de patru ani pentru a parcurge în întregime dosarele Blue Book, douăsprezece mii de cazuri. Şi majoritatea,,bineînţeles, puteau fi explicate prin fenomene naturale. încă mâi am şi azi o serie de cazuri neexplicate din dosarele Air Force. Nu numai cele cîteva etichetate de ei „neidentificate", ci un mare număr dintre cele pentru care nu există nici o explicaţie adecvată. Aceste „reziduuri" erau valoroase. Alien a’comparat procesul cu căutarea a cîteva grame de radiu în tone de pehblendă. El m-a încurajat să-i aduc pe ceilalţi cercetători în grupul nostru. Fred Beckman, de la Universitatea din Chicago, ni s-a alăturat, ca şi Bill Powers, inginer şef la Dearborn Observatory, ca şi mulţi matematicieni, ingineri şi psihologi. Am reluat multe din cazurile pe care Air Force le măturase sub covor.

Ştrand: De ce despre acea perioadă, ce a reprezentat un punct-cheie al tranziţiei, se fac comentarii răuvoitoare?

Vallee: Nu pot să răspund la această întrebare. Poate că au tendinta să se concentreze asupra laturii „oficiale" a lucrurilor, audierile din Congres, controversa McDonald, care a făcut senzaţie în presă. Lucrurije cu adevărat importante s-au petrecut în culise şi s-ar putea să treacă mult timp pînă ca să se înţeleagă că adevărata istorie a fenomenului nu a fost încă dezvăluită, deoarece mulţi dintre participanţi nu vorbesc despre

asta. Sînteţi prima persoană care îmi pune întrebări despre acea perioadă.

Ştrand: Ce credeţi că lipseşte din analizele istorice?

Vallee: Două lucruri: înţelegerea faptului că poziţiile cercetătorilor cheie s-au schimbat încet şi perspectiva internaţională. Istoricii americani ai domeniului au privit exclusiv scena din SUA, poate pentru că trebuiau să definească subiectul în mod limitat pentru a-l păstra sub control. Dar pentru noi a fost clar încă de la început că problema nu putea fi abordată decît la nivel internaţional.

Ştrand: Daţi-mi’cîteva exemple.

Vallee: Uitâţi-vă la străini - indivizi şi organizaţii care au avut un impact major. Oameni ca Olavo Fontes în Brazilia sau revista engleză *Flying Saucer Review*din Londra. Nici o revistă americană nu se poate compara cu ea, deşi s-au cheltuit o grămadă de bani cu publicaţii efemere. Chiar acum lucrez la trei cazuri, o analiză a unei dovezi fizice, o fotografie a unui OZN şi o răpire. Numai ultimul caz provine din Statele Unite.

Ştrand: Evident, credeţi că este ceva în neregulă cu cercetarea OZN din Statele Unite ale Americii. Ce înseamnă asta? O atitudine limitată?

Vallee: Prea multă vorbărie şi nu destulă cercetare.

Ştrand: De aceea nu faceţi parte din nici o organizaţie OZN în acest moment?

Vallee: Nu este neapărat nevoie să faci parte dintr-o organizaţie OZN pentru a cerceta fenomenul OZN cum nu ai nevoie să faci parte dintr-un club de degustare a vinului pentru a te bucura de un vin bun. Cred că în viitor veti găsi la fel de mulţi cercetători în afara ca şi în interiorul grupurilor. E loc’ pentru multe abordări ale problemei şi există o continuă nevoie de grupuri puternice, organizate. Dar dacă activitatea principală a acestora se rezumă la a spune poveşti înspăimîntătoare şi la a specula la nesfîrşit despre ce anume ascunde guvernul, nu mă interesează.

Ştrand: Ce credeţi despre neaşteptatul succes al cărţilor *Communion* de Whitley Strieber şi *Intruders* de Budd Hopkins?

Vallee: Există mai multe lucruri pe care ie putem învăţa din succesul lor. Mai întîi ne arată cît de mult au nesocotit atît mass-media, cît şi foarte multe persoane oficiale profunzimea fenomenului. Ambele cărţi au apărut într-o vreme în care se raportau foarte puţine „reperări", deci tensiunea în rîndul publicului atinsese culmea. Dar

comunitatea OZN poate fi surprinsă: cu şase luni înainte de publicarea acestor cărţi, romanul lui John Fowles, *A Maggot,* devenea un bestseller internaţional. Interesant că a trecut cu totul neobservat de'către cercetătorii OZN. Unul dintre cei mai mari scriitori de limbă engleză în viaţă pubtică o capodoperă avînd ca subiect problema contactului cu extratereştrii, iar noi îl ignorăm complet! *A Maggot* este cea mai fascinantă carte pe care am citit-o în ultimii zece ani.

Ştrand: Ce părere aveţi despre folosirea, din ce în ce mai răspîndită, a Hipnozei în investigarea cazurilor de răpire?

Vallee: Resping folosirea hipnozei de către mulţi cercetători OZN. Nu este numai prost îndrumata, dar este iresponsabilă, neştiinţifică şi profund neetică. îşi găseşte ea locul în arsenalul investigatorului? Da, atunci cînd este efectuată de un psihiatru profesionist, cu experienţă clinică în hipnoză şi care nu are nici o slăbiciune pentru OZN-uri, sau de către psihologi clinicieni. Ceea ce face cazul Hill atît de semnificativ^ este tocmai faptul că şedinţele au fost conduse de dr. Simon, care întruneşte aceste criterii. Dar îi putem lăsa pe ingineri, artişti sau pe profesorii de colegiu să „stoarcă" minţile martorilor influentabili? Fără discuţie, nu. în majoritatea cazurilor sînt la fndemînă alte tehnici psihologice, mult mai de încredere şi mai puţin intrusive. Poate suna cam dur, dar comunitatea OZ’N ar trebui să-şi spele rufele în familie înainte de a o face, ca de obicei, Phil Klass.

Ştrand: Puteti fi mai explicit în legătură cu părerea dv. asupra acestui abuz?

Vallee: Mă înfior atunci cînd ascult înregistrările pe bandă a unor şedinţe în care martorii sînt bombardaţi cu întrebări tendenţioase de către adepţii unei teorii sau ai alteia. Există nenumărate exemple.’ Cunosc un martor care a suferit o criză cardiacă în cursul unei asemenea şedinţe, condusă de un grup din San Francisco. Cei care îl Jntervievau nu au ştiut cum să-l scoată din transă. în alt caz, un martor sincer a fost interogat sub hipnoză într-o încăpere plină cu alţi „răpiţi", care îşi aşteptau rîndul pentru a-şi descrie experienţele! Ceea ce este tragic în aceste cazuri, desigur, este' că datele reale s-ar putea pierde pentru totdeauna. Şedinţele ulterioare, chiar dacă sînt conduse de către ’ un profesionist, aduc de obicei în memoria celui în cauză amintirile primei transe mai degrabă decît evenimentul

îneuşi. Investigatorii nu fac decît să polueze mintea martorului.

Ştrand: Ce ne puteti spune despre detectoarele de minciuni sau despre analizatoarele de stres?

Vallee: Cred că nu au nici o motivaţie ştiinţifică.

Ştrand: Aţi declarat că nu sînteţi dispus' să discutaţi despre acoperirea guvernului. Nu credeţi că autorităţile ascund într-adevăr ceva?

Vallee: Sigur că ascund unele lucruri. Dar luaţi-o în felul următor: dacă guvernul ar încerca să ascundă Nebuloasa Andromeda, credeţi că asta m-ar putea opri să-mi aşez în curte propriul telescop pentru a mă uita la ea? OZN-urile nu sînt un fenomen pe care-l poţi confisca şi ascunde într-un sertar. Sînt bucuros că' unii dintre colegii mei cercetători OZN încearcă să obţină anumite informaţii, aducîndu-le la lumină, dar îmi pot folosi propria ' îndemînare mai bine continuînd genul de cercetare pe care îl fac.

Ştrand: Credeţi că guvernul are vreo dovadă fizică a existenţei OZN-urilor?

Vallee: Dacă prin asta înţelegeţi că deţine o mulţime de date interesante, da. Presupun că sînt tot atît cfe nedumeriţi în legătură cu subiectul ca şi noi, ceilalţi, şi că nu prea le convine să o admită. Dacă prin asta înţelegeţi că Air Force a doborît farfurii zburătoare şi hum'anoizi', atunci trebuie să vă spun că sînt extrem de sceptic. Toată afacerea miroase urît.

Ştrand: Aveţi a teorie personală despre MAJESTIC-12 şi adevăratul său scop?

Vallee: Aici intrăm într-o sală a oglinzilor. Sînt mai degrabă sceptic în legătură cu felul în care informaţia a ieşit la iveală. S-ar putea să fi existat o scurgere intenţionată de informaţii pentru a se propaga ideea existentei unor vizitatori din spaţiul extraterestru, oferindu-i credibilitate prin intermediul organizaţiilor OZN civile, care sînt mai mult decît receptive la acest gen de „dovadă". Date fiind numele aflate pe lista oamenilor de ştiinţă a MJ-12, totuşi, mi se pare că munca lor a avut o cu totul altă orientare, avînd de-a face cu războiul psihologic. Am tratat superficial această problemă în *Messengers of Deceptions* şi m-am ars deoarece comunitatea cercetătorilor OZN nu era pregătită nici măcar pentru a se gîndi la aceasta.

Ştrand: Acum, după trecerea anilor, şi după ce au apărut mai multe d?te, puteti formula din nou principala problemă din *Messengers?*

Vallee: în carte am afirmat că fenomenul OZN este absolut real, dar nu în mod necesar extraterestru. Şi această idee a vizitatorilor extratereştri poate fi exploatată şi chiar a fost exploatată în mod repetat de către organizaţii umane cu scopuri foarte lumeşti. Mulţi dintre colegii noştri ufologi au crezut că eu am afirmat că OZN-urile sînt nave ale oamenilor, ceea ce nu am făcut niciodată. Dar ei nu-şi pot afirma ceva ce nu este de *aici* şi nici de pe o altă „planetă".

Ştrand: Poate din pricină că toţi au căutat o soluţie pur tehnică a problemei, o simplă extensie a cunoştinţelor inginereşti şi ştiinţifice?

Vallee: Cei care au văzut implicaţiile pe termen lung sînt din afara comunităţii ştiinţifice. Cînd l-am întîlnit pe Muktenanda în timp ce scriam *Messengers,* el ştia exact ce voiam eu să spun. Mi-a spus: „Nu sînt de pe o altă planetă, sînt dintr-un alt *plan!"*

Ştrand: Mulţi cititori au văzut în *Messengers* o ruptură cu lucrările precedente ale dv.

Vallee: Nu a fost vorba de aşa ceva. Aici ne confruntăm cu o încercare de a înţelege nu numai un alt mediu, ci şi o altă realitate. Am'introdus această idee în *Passport to Magonia,* în 1969, şi mai tîrziu în *Invizible College. Messengers* a fost următoarea carte din această serie, potrivită cu tot ce scrisesem mai înainte. Dar am mers mai departe şi am adăugat o idee nouă care, la vremea aceea, era una delicată: problema OZN este un fenomen social şi sub această formă trebuie exploatată şi este folosită chiar şi acum în scopuri care nu au nici o legătură cu eventualitatea unei planificări şi cu războiul psihologic.

Ştrand: Deţineţi date care să susţină această afirmaţie?

Vallee: Aşa cred. Atunci cînd petreci destul de mult timp în domeniu, întîlneşti cazuri care se dovedesc a fi farse, dar farsele ce nu au fost născocite de martori. Ele au fost inventate de altcineva pentru ca martorii să asiste la ele, ca parte a unui exerciţiu de camuflare. Cîteodată exerciţiul nu reuşeşte, alteori scapă de sub control.

Ştrand: Ne puteti da cîteva exemple?

Vallee: Există două cazuri ce se potrivesc în acest şablon: afacerea UMMO, în ţările de limbă spaniolă, şi cazul Pontoise, în Franţa. Le-am cercetat în profunzime. De fapt, am fost unul dintre destinatarii materialului original UMMO şi am urmărit unele din ramificaţiile sale pînă în Argentina. Cred că UMMO este un exerciţiu care a

scăpat de sub control. Pontoise este unul dintre cele care nu au reuşit.

Ştrand: Care ar putea fi scopul unei asemenea manipulări?

Vallee: Un scop principal ar putea fi de a stimula crearea unui cult cu o puternică structură internă care ulterior să poată fi exploatat în alte scopuri. Asta a avut succes în afacerea UMMO. în Pontoise, ceva nu a funcţionat cum trebuie. Este amuzant că martorii din afacerea Pontoise şi-au retras declaraţiile de răpire în zilele ce au urmat editării în Franţa a cărţii *Messengers of Deception...*

Ştrand: Sugeraţi că a’u existat cazuri similare şi în Statele Unite? ’

Vallee: Absolut. Dar nu cred că este un subiect copt pentru a fi discutat. Şi amintiti-vă nu este vorba decît de un număr redus de relatări, bin păcate, acestea sînt relatările ce tind să devină cunoscute prin intermediul presei şi noi, cercetătorii, sîntem nevoiţi să risipim multă energie cu ele înainte de a ne da seama despre ce este vorba.

Ştrand: De ce spuneţi că subiectul nu e copt pentru a fi discutat? în comunitatea OZN circulă o grămadă de zvonuri despre acoperire şi manipulare. Asta înseamnă că au devenit un subiect la ordinea zilei în ultimii ani.

Vallee: Totuşi opinia publică ştie foarte puţin despre metodele şi tintele acoperirii. în domeniul OZN această credulitate este exacerbată de nevoia de a crede că guvernul deţine toate răspunsurile şi nu ni le împărtăşeşte şi nouă.

Ştrand: Ar trebui să ni se spună, fie că au sau nu răspunsurile?

Vallee: Nu în mod necesar. Oare cînd ne-a spus ultima dată guvernul adevărul despre ceva? Este în fireâ birocraţiei să păstreze lucrurile pentru sine, mai ales atunci cînd sînt tratate de o manieră incompetentă. De fiecare dată cînd am avut ocazia să văd cum este tratată problema OZN la nivel oficial, am văzut eforturi fie bine intenţionate, fie prost organizate sau incompetenţă pur şi simplu.

Ştrand: Credeţi că MJ-12 este o farsă?

Vallee: Nu, nu am spus asta. MJ-12 s-ar putea foarte bine să fi existat, dar nu aş cerceta în amşnunt obiectivele pe care se prea poate să le fi urmărit, care sînt altele decît cele pe care le bănuie comunitatea OZN.

Ştrand: De exemplu?

Vallee: în *Messengers of Deception* am încercat să fac aluzie la ce se întîmplase. Am menţionat „marţienii" şi „Duble Cross Committee" din timpul celui de-âl doilea război mondial, care erau întreprinderi ştiinţifice de înalt nivel

ce se ocupau cu înşelarea strategică. Această ipoteză se potriveşte numelor aflate pe acea listă, inclusiv numele lui Menzel.

Ştrand: Asta îmi aminteşte de ALINTEL, recentul dumneavoastră roman în limba franceză, care circulă şi aici într-un cerc restrîns. Am fost fascinată de ceea ce aţi afirmat despre aparatura Doppler şi legătura cu obiectele. Puteţi detalia?

Vallee: Am scris romanul Science fiction ALINTEL pentru că aşa am putut să spun nişte lucruri pe care nu le-am putut spune în *Messengers of Deception.* Cartea descrie, în detaliu, pentru prima dată, cum anume ar arăta o întîlnire cu o navă multidimensională şi care ar fi consecinţele. Aparatura Doppler face parte din observarea fizică a unui obiect care se deplasează foarte rapid, în timp ce stă într-un anume loc, aşa cum se pare că se întîmplă cu o navă multidimensională. Cartea se ocupă de asemenea de reacţia serviciilor secrete la un posibil contact cu extratereştrii.

Ştrand: în carte există o organizaţie numită ALINTEL, ceea ce înseamnă Alien Intelligence Agency. Simbolizează cumva Majestic-12?

Vallee: Nu chiar. MJ-12 nu ar fi decît o adunătură de amatori în comparaţie cu ALINTEL. Lucrul cel mai drăguţ în legătură cu Science fictionul îl reprezintă faptul că poţi explora mai multe posibilităţi. în roman, ALINTEL este o organizaţie mondială ce ’ leagă Estul cu Vestul, deoarece interesele marilor puteri converg atunci cînd e vorba ca OZN-urile să fie identificate.

Ştrand: Cartea va fi tradusă şi în limba engleză?

Vallee: Am lucrat la o traducere, dar nu mi-am dat prea multă osteneală deoarece nu am încă un editor.

Ştrand: O ultimă întrebare: de ce anume credeţi că are nevoie mai mult cercetarea OZN din zilele noastre? Bani, sprijinul guvernului?

Vallee: Avem nevoie de multe lucruri, inclusiv bani şi sprijin. Dar într-adevăr deplorabilă este lipsa de sceptici inteligenţi. Nu mă refer ia fanatici înguşti la minte care îşi petrec timpul cu ridiculizarea sau atacuri la persoană împotriva martorilor Dintr-aceştia exista o grămadă şi eu cred că pot fi cu uşurinţă ignoraţi. Dar avem nevoie de sceptici gata să analizeze 'datele. Fără ei argumentele „pentru" în cazul OZN-urilor sînt unilaterale.

Ştrand: Credeţi că pot exista sceptici cu mintea deschisă în acest domeniu?

Vallee: Mă gîndesc la oameni ca regretatul dr. Christopher Evans, care a făcut mai multe seriale despre OZN-uri şi culte pentru BBC. Era colaborator al OMNI. Era un adevărat om de ştiinţă şi aborda chestiunea cu onestitate şi curiozitate.'Era sincer sceptic în legătură cu OZN-urile şi m-a determinat să reconsider multe lucruri, dar era într-adevăr foarte bine pregătit. Acest gen de dialog critic ar îmbogăţi enorm ipotezele despre OZN-uri şi ce ar putea fi ele'. Atîta vreme cît sîntem prinşi în capcană între fanaticii care cred în extratereştri şi scepticii cvasireligioşi, va fi foarte greu să progresăm într-adevăr, să construim cadrul teoretic sofisticat de care avem nevoie. Acesta este un fenomen ce modifică toate noţiunile pe care le avem despre realitate şi este nevoie de mai multe puncte de vedere, diferite, în această dezbatere.

DESPRE AUTOR

Dr. Jacques Vallee, care a fost investigator principal în proiectele pe calculator ale Departamentului Apărării, s-a născut în Franţa, unde a studiat astrofizica. S-a mutat în Statele Unite în 196£ şi şi-a luat doctoratul în informatică în 1967, la Northwestern University, unde a fost colaboratorul apropiat al regretatului dr. Alien Hynek. Dr. Vallee, care a scris mai multe articole şi trei cărţi de tehnologie, a început să fie interesat de subiectul OZN după ce a asistat la distrugerea unor benzi de urmărire a unor obiecte neidentificate la un mare observator. Cercetarea fenomenului OZN l-a purtat în multe locuri din SUA şi alte ţări ale lumii - Franţa, Scoţia, Australia, Brazilia. Modul său unic de abordare a fenomenului a determinat alegerea sa drept model pentru personajul omului de ştiinţă francez interpretat de Frangois Truffaut în filmul lui Steven' Spielberg *Close Encounters of the Third Kind.* Dr. Vallee locuieşte, împreună cu soţia şi cei doi copii, în San Francisco.

SORIN ŞTEFĂNESCU

SFIDAREA TIMPULUI

Istoria autentică a civilizaţiei este interzisă. Conjuraţii puternice veghează asupra strictei menţineri a unei versiuni alterate, care ea singură are autorizaţia de a fi exprimată.

* **Urme de paşi omeneşti imprimate în roci acum... sute de milioane de ani.**
* **Piramide în adâncul oceanelor... pe Marte şi... straniul efect de piramidă.**
* **Obiecte enigmatice descoperite în roci**
* **Lumi paralele**
* **Lumi ascunse în măruntaiele Terrei**
* **Nemesis va aduce sfârşitul lumii?**
* **Fantome... puteri supranaturale**
* **Timpul... ce legătură există între toate acestea şi... TIMP?**

O carte extraordinară, pasionantă, plină de relatări uluitoare dublate de un set de ilustraţii inedite.

ZOIMA

BRIAN

ENCICLOPEDIA FENOMENELOR PARANORMALE

în trecutul îndepărtat paranormalul a fost explicat în termeni de supranatural, ocult sau miraculos. Astăzi fenomenele psi pot fi împărţite ştiinţific în câteva categorii care, totuşi, se întrepătrund: fantome, divinaţie, „al şaselea simţ“ (clarviziune, telepatie, precogniţie, retrocogniţie) şi psiho- kinezie. Lor li se mai adaugă chirurgia psi, stările modificate ale conştientului precum şi o serie de alte fenomene cum ar fi combustia spontană şi fulgerele globulare.

Acest volum de factură enciclopedică (17*24 cm, legat cu scoarţe şi supracopertă) care include şi un set de ilustraţii inedite, este pentru prima oară publicat în România şi la numai câţiva ani de la publicarea în Marea Britanie (1985)

TIMOTHY GOOD

RAPORT OZN 1992

RAPORT OZN 1992 relatează detaliat şi la zi cele mai recente evenimente legate de enigmaticele Obiecte Zburătoare Neidentificate.

Raport OZN 1992, întocmit de Timothy Good, cel mai autorizat cercetător britanic al fenomenului, adună în paginile sale expertizele unei echipe internaţionale profund implicată în investigarea straniilor manifestări.

RAPORT OZN 1992 include:

* **ultimele informaţii privind misterioasele cercuri şi pictograme apărute în lanurile de grâu atât din Marea Britanie cât şi în alte ţări.**
* **Descrierile făcute de martori oculari a extratereştrilor observaţi în Puerto Rico.**
* **Relatări uluitoare din fosta Uniune Sovietică**
* **Ultimele evenimente OZN din China**
* **Ilustraţii relevante şi inedite legate de fenomenul OZN inclusiv craniu! unui extra-terestru!**

TIMOTHY GOOD

EI SUNT AICI

După părerea mea, această situaţie (despre fenomenul OZN) poate avea implicaţii în securitatea naţională, mai presus de interesele unui singur departament.

Walter Bedell
Smith *director Ci A*
(1952)

* **Numeroase vite au fost mutilate chirurgical prin mijloace tehnice necunoscute medicinii umane;**
* **La o bază militară ultrasecretă americană din Nevada a fost dezmembrată şi testată în zbor o navă extraterestră.**
* **Medicii au examinat extratereştri vii şi au disecat şi fotografiat cadavrele altora recuperate din OZN-uri prăbuşite.**

Acestea nu sunt aserţiunile unui vizionar fanatic ci constatările bine documentate susţinute cu documente şi de convorbirile avute cu personalităţi cheie din SUA ce activează în domeniile militar ştiinţific şi serviciile de informaţii.

EI SUNT AICI reprezintă un salt calitativ în investigarea fenomenului OZN. Uluitoarele sale revelatii sunt imposibil de ignorat

JACQUES VALLEE
CONFRUNTĂRI

Dr. Jacques Vallee este recunoscut drept unul dintre principalii oameni de ştiinţă care investighează astăzi fenomenul OZN. Acum, în această pasionantă continuare a best-seller-ului său ALTE DIMENSIUNI, Dr. Vallee aduce din nou cititorii în lumea foarte reală a observaţiilor OZN, a contactelor şi, în anumite cazuri, a răpirii şi traumatizării oamenilor.

Lucrarea de faţă prezintă, adesea cu un impact emoţional dramatic, relatări ale martorilor oculari şi studii asupra unor cazuri din SUA, Europa şi America de Sud unde dr. Vallee a cercetat personal pretenţii de observaţii OZN, întâlniri apropiate, ocazionale şi chiar... fatale. Completat cu hărţi, schiţe, diagrame şi fotografii făcute la faţa locului, acest studiu oferă o privire de ansamblu care dă fiori asupra fenomenului OZN, fenomen ce a fost observat de foarte mult timp dar considerat de mulţi oameni

Fascinantă... Vallee a scris încă o carte serioasă şi stimulativă despre OZN-uri, la acelaşi nivel cu extraordinarele sale lucrări ANA TOMY OF A PHENOMENON şi CHALLENGE TO SCIENCE. O recomandăm călduros

BOOKLIST

RAYMOND BERNARD

O LUME ASCUNSĂ

Din dovezile cuprinse în această carte, confirmate de mulţi exploratori arctici, autorul ajunge la următoarele concluzii:

1) Există o populaţie numeroasă care locuieşte pe suprafaţa interioară concavă a Pământului alcătuind o civilizaţie mult mai avansată decât a noastră din punct de vedere al realizărilor ştiinţifice, care provine, probabil, de pe continentele scufundate Lemuria şi Atlantida. Farfuriile zburătoare sunt doar una dintre multele lor realizări. Ar fi în avantajul nostru să contactăm aceşti Fraţi Mai Mari ai rasei umane, să învăţăm de la ei şi să le primim sfatul şi ajutorul.

2) Existenţa unei deschideri polare şi a unei întinderi de pământ între poli este probabil cunoscută Marinei SUA în slujba căreia amiralul Byrd a efectuat cele două zboruri ale sale şi este probabil un secret international de prim rang.

Adevărata casă a OZN-urilor este o uriaşă lume subterană a cărei intrare se află la Polul Nord.

Dr. RAYMOND BERNARD

STIMATE CITITOR

Cunoaşteţi PERSONAL întâmplări, fenomene, evenimente ce pot fi încadrate în *aria* ***tematică propusă de colecţia ZONA ?***
Dacă DA, vă rugăm să ni ie relataţi *specificând* ***obligatoriu: nume, adresă,*** *telefon,* ***vârsta, profesia, data, ora, durata observaţiei,*** *dacă* ***sunt martori*** *(nume,* ***adresă,*** *telefon), locul şi condiţiile* ***observaţiei, descriere cât*** *mai clară şi simplă.* ***Anexaţi, dacă este cazul, schiţe,*** *fotografii, alte* ***elemente probatoare legate de relatarea*** *Dvs.*

Trimiteţi materialele pe adresa
c.p. 76-161, Bucureşti, 77450.

ZONA

JAQUES VALLEE

ALTE DIMENSIUNI

Jacques Vallee, unul dintre cei mai mari experţi OZN pe plan mondial, ridică mai multe întrebări tulburătoare:

* Ce-ar fi dacă aceşti vizitatori „extratereştri“ NU sunt de pe alte planete?
* Ce-ar fi dacă ei s-au aflat dintotdeauna printre noi?
* Ce-ar fi dacă s-ar dovedi că:

„extratereştrii“ trăiesc pe Pământ poate încă de la formarea sa; locuiesc într-o altă dimensiune atât de diferită de a noastră încât nu o putem percepe decât, ev

Culegere şi paginare computerizată

Secţia Jotocukgere - Imprimeria Coresi

☐ Miraculo , în 1917;

☐ „N că au plutit pe ceru ale.

Tipărit sub comanda nr. 30795
Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria CORESI Bucureşti Piaţa Presei Libere Nr.1 ROMÂNIA

☐ Străvechii indi Mexic răpiţi de fiinţe zburătoare pe jumătate oameni.

Coperta: Riess Walter

ISBN: 973-9085-32-6

Preţ: 1800 lei